

Gửi thời
đơn thuần
đẹp đẽ
của
chúng ta

1

TRIỆU
KIẾN
KIẾN

Tiểu thuyết
ĐỂ THỦ DỊCH

Gửi Thời Đơn Thuần Đẹp Đẽ Của Chúng Ta

Tác giả: Triệu Kiên Kiên

Công ty phát hành: Skybooks

Nhà xuất bản: Nhà Xuất Bản Phụ Nữ

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Dịch Giả: Đỗ Thu Thủy

Số tập: 02

Số trang: 672

Ngày xuất bản: 11-2017

Sách & pic: Nguyen Ngoc Ha

Type:

Sandy Tran – Thanh Lan Nguyen

Xu Hoang – Mèo Mốc

Beta:

Vương Khải – Dien Hua – Koie Năm

Làm ebook: Ebook ngôn tình miễn phí

Nguồn ebook: [facebook.com/ebookngontinhmienphi](https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi)

Triệu Kiền Kiền

Triệu là họ từ tí mười tám đời tổ tông đến tận đời cha tôi, là một cái họ siêu hay!

Kiền Kiền lấy từ quẻ Kiền trong “Kinh Dịch”. Tôi lấy tên này vì trong giờ Văn học ngủ gật, lúc đột nhiên tỉnh giấc thì thấy thầy giáo đang giảng nghĩa quẻ, thuận tay chép hai chữ này vào, coi như duyên phận.

Triệu Kiền Kiền là đại biểu của nhà văn thế hệ mới, bút lực thâm hậu, hành văn hài hước sinh động, trở thành tiểu thiên hậu được yêu thích nhất.

Truyện được xuất bản lần đầu năm 2014. Được chuyển thể thành phim truyền hình gây tiếng vang năm 2017.

Giới thiệu truyện:

Cho những người dùng cả thanh xuân để THÍCH một người.

“Năm tháng đó tôi đã hết lòng vì cậu, nên dù cậu có thích tôi hay không, thì tôi cũng không hối tiếc nữa.”

Người ta thường bảo thanh xuân của chúng ta phần lớn là dành để chờ đợi một người không bao giờ đến. Những ngày ấy, chúng ta cứ ngây dại thích một người mà không toan tính, thậm chí cũng chẳng cần được hồi đáp.

Giống như cô gái nhỏ Tiểu Hy trong “Gửi thời đơn thuần đẹp đẽ của chúng ta” đã từng nói: “Tôi không hiểu vì sao mình lại thích cậu ấy nhiều như vậy. Nhưng tôi luôn tin cậu ấy chính là định mệnh của đời mình. Giang Thần - Thanh mai trúc mã của tôi, người duy nhất tôi thích suốt cả cuộc đời.”

Năm tháng đó, chúng ta đều thích một người mà không hiểu lý do. Chúng ta cháy hết mình cho tình yêu, cho những ước vọng, nhiều khi là cho cả những thứ mơ hồ và xa xăm nhất.

Nhưng cũng chính nhờ những khờ dại, ngô nghê đó, mà thanh xuân bỗng nhiên trở thành khoảng thời gian khiến lòng ta chùng lại, tim ta bồi hồi khi nhớ về.

Thanh xuân tuyệt vời nhất chính là có thể vì ai đó mà muốn đến trường hơn, vì ai đó mà gắng sức vùi đầu vào sách vở, vì ai đó mà thoáng chốc đỏ mặt ngượng ngùng, lại cũng vì ai đó mà đôi khi hờn giận vô cớ.

Thanh xuân tuyệt vời nhất có khi chỉ là những giây phút được cùng cậu ấy đạp xe đi học, được trộm ngắm cậu ấy tập trung làm bài, được cậu ấy xách cặp hộ và đỡ lên khi vấp ngã. Hay đơn giản hơn là cái vỗ trán khi trót nói những điều ngốc nghếch cũng đủ khiến trái tim xốn xang cả ngày.

Nhưng...

Thanh xuân ấy đơn thuần mà đẹp đẽ,

Thanh xuân ấy đầy thương mến cũng đầy nuối tiếc.

Chúng ta đều sẽ lớn lên, ai rồi cũng sẽ phải trải qua những cảm giác bồi hồi, xúc động và tiếc nuối như thế để bước vào đời. Những ngã rẽ kéo chúng ta về những lối đi khác nhau. Càng ngày càng xa.

“Gửi thời đơn thuần đẹp đẽ của chúng ta” cuốn sách dành tặng tuổi trẻ của bạn. Tặng cho những cảm xúc chớm nở, những bối rối, những chấp chênh của mỗi tình đầu. Tặng cho những ai đang đứng giữa ngã ba đường của thương thương nhớ nhớ, của những điểm chạm trái tim.

Cùng với Giang Thần và Tiểu Hi sống những ngày thanh xuân đơn thuần mà lấp lánh như thế nhé!

MỤC LỤC

Lời nói đầu

1 ♥ 2 ♥ 3 ♥ 4 ♥ 5 ♥ 6

7 ♥ 8 ♥ 9 ♥ 10 ♥ 11 ♥ 12

13 ♥ 14 ♥ 15 ♥ 16 ♥ 17

18 ♥ 19 ♥ 20 ♥ 21 ♥ 22

Ngoại truyện

♥ Cuộc gặp gỡ đầu tiên ♥

♥ Thời niên thiếu của họ ♥

♥ Thời đại học của họ ♥

♥ Ngày tháng chia tay ♥

♥ Cuộc trùng phùng của họ ♥

♥ Tình yêu của Giang Thần ♥

♥ Khúc đàn dương cầm của Giang Thần ♥

♥ Tân hôn của họ ♥

♥ Ảnh cưới của họ ♥

♥ Cuộc sống của họ ♥

♥ Anh đã trở thành cha, còn cô đã trở thành mẹ ♥

Cậu ấy cứ đột ngột biến mất,

rồi lại đột ngột xuất hiện,

như thể chưa từng bỏ lỡ

cuộc đời tôi vậy.

*Tôi tin rằng, trên thế giới này,
tồn tại tình yêu đơn thuần,
dẫu không có quá nhiều trắc trở,
quá nhiều sóng gió gập ghềnh để minh chứng
thì vẫn là một tình yêu tươi đẹp.*

Tập 1

Tôi từng nhớ tôi nói: “Sau này tôi sẽ không ngó ngang tới cậu nữa, cuộc đời dài rộng là thế, tôi sẽ không chỉ thích mình cậu đâu”.

Thật đáng tiếc, cho đến tận giờ, tôi vẫn chỉ thích một mình Giang Thần.

Lời nói đầu

Bạn không tin, tôi tin

Bạn không tin, tôi tin.

Tôi nhớ là không chỉ một người nói với tôi rằng, tiểu thuyết của bạn không có những tình tiết lên bổng xuống trầm tạo cảm giác gay cấn, hồi hộp cho người đọc.

Với tấm lòng vĩ đại vô cùng khiêm tốn, vô cùng bao dung của mình, tôi phải khách sáo nói rằng quả thực tôi không gánh vác nổi bốn chữ “tiểu thuyết của bạn”, hơn nữa, tôi cũng không biết sau này tôi sẽ viết ra cái quỷ gì. Nhưng hiện tại, đúng là tình tiết trong tiểu thuyết của tôi không có cao trào gì, không có phá thai, sảy thai, tự sát, mưu sát, loạn luân, thậm chí là không có cả phản bội và lừa gạt. Tóm lại là không có tất thảy những yếu tố kích thích mà thị trường muốn. Vì bạn bè của tôi đều là người tốt, vì tôi thường nghĩ về con người theo chiều hướng tốt đẹp, cho dù đó chỉ là nhân vật hư cấu. Bởi thế, cái đầu không chín chắn của tôi đã trực tiếp ảnh hưởng những thứ tôi viết, khẩu vị quả thực là nhạt.

Còn khẩu vị nặng của tôi, thường chỉ thể hiện ở việc đọc tiểu thuyết của người khác, ăn cay và uống trà đặc.

Tôi tin rằng, trên thế giới này tồn tại tình yêu đơn thuần, dẫu không có quá nhiều trắc trở, quá nhiều sóng gió gập ghềnh để minh chứng, thì vẫn là một tình yêu tươi đẹp.

Nếu bạn cũng tin, vậy thì cảm ơn bạn.

Nếu bạn không tin, tôi tin.

Hi, chúc cho những ai mở ra câu chuyện này một cuộc sống đơn thuần
tươi đẹp.

Triệu Kiên Kiên

Chương 1

Đồng chí Trần, tức cha tôi, đã chính thức nghỉ hưu vào tháng Hai năm nay. Vất vả ngược xuôi cả một đời, mới phải chôn chân ở nhà có nửa tháng mà ông đã đứng ngồi không yên. Vừa hay Câu lạc bộ người cao tuổi trong huyện ra thông báo tuyển thành viên, ông bèn xách mông đi tham gia. Đến nơi mới hay, tuổi đời ngoài năm mươi như ông được coi là thành phần thanh niên cốt cán trong câu lạc bộ có độ tuổi trung bình bảy mươi. Thế là, lòng nhiệt tình hăm hở bị chôn vùi từ lâu trong ông bỗng được nhóm lên. Cả ngày ông lóc cóc đạp xe đến câu lạc bộ tổ chức các hoạt động vui chơi giải trí cho người cao tuổi, sống với ngọn lửa nhiệt tình hừng hực cháy bỏng.

Chỉ hiềm một nỗi ngọn lửa nhiệt tình ấy còn chưa đốt cháy được năm tháng, thì đã bị năm tháng giáng đòn phủ đầu. Khi ông trèo lên ghế treo băng rôn hoạt động, chẳng may trượt chân ngã nhào một vố.

Khi nhận được điện thoại của mẹ, tôi đang nhìn biển quảng cáo bên đường. Tiết trời nóng như đổ lửa mà tôi hốt hoảng tới độ toát mồ hôi lạnh. Ngày tôi còn nhỏ, tuy từng bị ông Trần tấn cho lên bờ xuống ruộng như cơm bữa, cũng từng nghĩ đợi trưởng thành rồi nhất định sẽ trả món nợ này, nhưng tôi vẫn thật lòng yêu ông Trần vô vàn.

Trên đường chạy tới bệnh viện, tôi vừa thút thít vừa lải nhải với anh tài xế rằng cha tôi tốt như thế nào, khiến tài xế đường đường là một người đàn ông cao lớn, dũng mãnh phải kích động mãi không thôi, cả đoạn đường dùng sức nhấn ga. Khi thanh toán tiền, tài xế chủ động bớt số lẻ cho tôi rồi bảo tôi rằng: Em gái à, xin hãy nhớ biển số xe của tôi, xxxxxx, lần sau tuyệt đối đừng bắt xe của tôi nữa nhé! Ở nhà tôi có một bà vợ lắm điều và một bà mẹ đông dãi, bị hành đến độ cứ nghe thấy người ta huyên thuyên tán nhảm là toàn thân run lên bần bật, thông cảm nhé, chúc bác trai sớm ngày bình phục.

...

Khi tôi nước mắt ngăn nước mắt dài chạy tới bệnh viện thì thấy mẹ vừa gọt táo vừa cầm rằm cha tôi, “Già cóc để rồi còn cốt cán cái nỗi gì, cứ thử ngã lần nữa xem tôi có đẩy ông đi thiêu ngay không, cốt cán thành tro cốt luôn cho mà biết nhé.”

Tôi vịn vào khung cửa, nước mắt giàn giụa, “Mẹ ơi, cha con sao rồi?”

Mẹ tôi ngẩng đầu lên nhìn tôi, “Thôi ngay đi cho tôi, có nín không thì bảo, khóc lóc cái nỗi gì! Tôi vất vả nuôi cô khôn lớn thành người, không phải là để cô cứ động một tí là nước mắt nước mũi tèm nhem đầu nhé!”

Tôi nín khóc, bước đến hỏi han người cha bị hà hiếp suốt thời gian dài kia, “Cha à, cha vẫn ổn đấy chứ?”

Cha tôi nhìn chòng chọc quả táo trong tay mẹ tôi, “Không ổn, mẹ con đã gọt cả thảy ba quả táo rồi mà cha chưa được ăn lấy một miếng.”

Biết là không moi được thông tin gì từ họ, tôi cầm phích nước lên bảo, “Con đi lấy ít nước nóng đây.”

Tôi xách phích nước nóng lên chạy thẳng tới bàn tư vấn, mặc cho mẹ tôi đang lớn tiếng phía sau: Con bé này, phích vẫn còn đầy nước mà!

Có lẽ là vì mặt mũi tôi quá ư dữ tợn, y tá phải cuống cuồng tìm bác sĩ tới. Bác sĩ mặt mày băng giá nói về tình hình của cha tôi, rằng ông bị ngã gãy lưng, xương cột sống chèn vào dây thần kinh, tóm lại là phải phẫu thuật, bảo tôi chuẩn bị ba vạn tệ.

Tôi hỏi vài câu xem tình hình cụ thể thế nào, bác sĩ liếc tôi một cái, bảo: “Có nói cô cũng không hiểu, cô cứ lo mà chuẩn bị tiền đi, những việc khác giao cho bác sĩ chúng tôi là được.”

Tôi lại hỏi: “Vậy khi nào có thể tiến hành được?”

Anh ta nói với giọng mất kiên nhẫn: “Xếp hàng, khi tới lượt thì tiến hành.”

Tôi hận một nỗi không thể nhổ bãi đờm đặc quánh lên mặt anh ta, rồi nói với anh ta rằng, thật ngại quá, tôi bệnh lao phổi.

Nhưng tôi không thể làm như vậy, chỉ có thể moi mấy trăm tệ trong túi ra, khúm núm dúm cho anh ta, “Vậy thì cảm phiền anh chăm sóc cha tôi...”

Anh ta trừng mắt với tôi, đẩy tiền ra, “Cô làm cái gì vậy hả! Tâm tình của người nhà các cô tôi có thể hiểu, nhưng làm như vậy là trái với quy định! Nếu cô quả thực không yên tâm, tôi sẽ bớt chút thời gian giảng giải tỉ mỉ cho cô hiểu.”

Tôi cảm thấy hổ thẹn ghê gớm vì đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, bác sĩ người ta chỉ là tính khí cáu kỉnh từ thuở mới lọt lòng mà thôi. Khi tôi đang kiểm điểm sâu sắc nhân cách của bản thân thì vị bác sĩ kia quay ngoắt người bỏ đi. Trước khi đi, anh ta hất cằm nháy mắt ra hiệu. Tôi cứ nghiên ngẫm mãi, không biết anh ta bị co giật hay là có ý tứ gì khác. Cuối cùng, tôi học điệu hất cằm của anh ta, sau đó mới vỡ lẽ, trên tường có lắp camera giám sát...

Tôi đang định hỏi y tá phòng làm việc của bác sĩ ban nãy nằm ở đâu thì điện thoại đổ chuông. Tôi lấy ra xem, tim đập nhanh như nhấn ga xuống dốc, xem tí nữa là phải đến khoa Tim mạch lấy số khám bệnh.

Giang Thần, bạn trai cũ của tôi.

Tôi run cầm cập, khúm na khúm núm nhận điện thoại, “A lô?”

A lô mãi mà chỉ nghe thấy một đồng tạt âm, xem ra là anh không cẩn thận ấn vào điện thoại thôi. Tôi đang định cúp máy thì nghe thấy một giọng nữ nũng nịu, “Bác sĩ à, ngực em đau quá.”

Giờ tôi mới sực nhớ ra Giang Thần là bác sĩ, nghe nói hiện tại còn có chút tiếng tăm. Tôi ngắt điện thoại, chần chừ hồi lâu, cuối cùng quyết định thà chuyển tới bệnh viện nơi Giang Thần làm việc còn hơn là ở đây cảm nhận bộ mặt đen tối trong sự nghiệp chữa bệnh của Tổ quốc, chí ít thì nể tình năm xưa tôi đã giúp anh bóc hàng nghìn quả trứng trà¹, ít nhiều anh sẽ chăm sóc cha tôi chu đáo hơn chứ...

[1] Trứng luộc trong nước trà.

Tôi quay về nói với mẹ chuyện này, bà hỏi: “Giang Thần là cái thằng chơi trò yêu sớm với cô năm xưa ấy hả?”

Ôi... trí nhớ của mẹ kỳ diệu thật đấy.

Mẹ tôi lại hỏi: “Chuyển tới bệnh viện của nó, liệu nó có giúp không? Ý mẹ là giờ chúng mày có còn tình cảm nữa không?”

Quả là một phát trúng tim, tôi lắp ba lắp bắp, “Giúp thì chắc chắn sẽ giúp, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều làm sao?”

“Chỉ có điều làm vậy hình như là giống kiểu cắt không đứt, sửa vẫn loạn.”

Bà khịt mũi khinh bỉ, “Bớt vãn về đi cho tôi nhờ, cắt không đứt thì cạo trọc! Giờ cô đi liên lạc với nó đi, ngày mai cha cô sẽ chuyển viện. Tôi không thể chịu đựng được lũ bác sĩ khốn nạn ở đây thêm một giây nào nữa.”

Tôi vốn hy vọng mẹ có thể nói với tôi bằng giọng điệu yêu chiều rằng, con à, chúng ta là người có khí phách, đừng dây dưa với thể loại bạn trai cũ gì đó nữa. Quả nhiên là tôi đánh giá mẹ tôi quá cao rồi.

Khi nhận được điện thoại của tôi, Giang Thần không có vẻ gì là kinh ngạc. Tôi nghĩ, người làm bác sĩ đều như vậy cả, đã quen với bao sóng to gió lớn, ngay cả xác chết và nội tạng còn không thể hù dọa được anh nữa là cô bạn gái cũ như tôi đây.

Tôi lắp bắp nói lại tình hình cho anh nghe, cuối cùng hỏi: “Để cha tôi chuyển đến bệnh viện của anh có được không?”

“Được”, anh trả lời nhanh nhẹn dứt khoát, hại tôi không còn mặt mũi nào nhắc tới chuyện từng bóc trứng trà cho anh.

Anh lại bảo: “Chuẩn bị đi, tôi tìm xe tới đón cha em chuyển viện ngay.”

Anh trầm lặng một thoáng, hỏi tôi: “Em vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe.”

Ba tiếng sau, Giang Thần mang xe cấp cứu hú còi inh ỏi tới trước mặt tôi. Ba năm không gặp, tôi không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ dán mắt vào

chiếc bút máy có vẻ đắt đỏ trong túi áo blouse của anh, thậm chí không biết anh đã học được cách viết chữ kiểu bác sĩ chưa.

Hồi học đại học, tôi luôn lo lắng cho Giang Thần, chỉ sợ nét chữ tiêu Khải xinh đẹp kia sẽ khiến anh khó mà đứng vững trong giới bác sĩ được. Để bắt anh luyện được nét chữ cho dù có kê sai đơn thuốc vẫn có thể trốn tránh trách nhiệm, tôi từng ép anh bắt chước chữ tôi. Tiếc là cuối cùng anh vẫn không thể học được.

Thủ tục xuất viện và nhập viện đều do một tay Giang Thần lo liệu. Tôi và mẹ rảnh rỗi vô cùng, mỗi người một quả táo ngồi chòm hóm ở cổng bệnh viện tán gẫu.

Mẹ tôi bảo: “Thằng nhóc kia được lắm, không hổ là trưởng thành dưới sự chứng kiến của mẹ.”

Đứng trước hành vi vô liêm sỉ vợ hết công lao về mình của bà, tôi chỉ biết bày tỏ sự khinh bỉ.

Bà lại nói: “Món hàng tốt thế này, năm xưa sao con lại bỏ lỡ thế? Rõ ràng là sắp thành rồi mà.”

Tôi cắn miếng táo cái “rộp”, “Một mình cha ở trong xe cấp cứu buồn chán lắm, mẹ đi ăn táo cho cha nhìn đi.”

Mẹ tôi buông tiếng thở dài, rồi vui vẻ chạy lên xe, vừa chạy vừa bảo, “Ông già à, con gái ông bảo tôi tới ăn táo cho ông nhìn đây này.”

Khi Giang Thần cầm tập hóa đơn lớn nhỏ đi ra ngoài thì vừa hay nhìn thấy cảnh tượng này, anh cười, liếc tôi bảo: “Em hiếu thuận thật đấy!”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh khom người, cúi đầu nhìn tôi, ngọn tóc rủ xuống ánh lên tia sáng dịu dàng trong làn nắng buổi sớm mai. Anh nở nụ cười quen thuộc với tôi, lộ ra lúm đồng tiền sâu bên má trái, như mới hôm qua đây thôi, chúng tôi vừa cùng nhau ăn cơm, xem phim.

Tôi quay mặt đi chỗ khác lảng tránh ánh mắt anh. Đây là má lúm đồng tiền ác độc. Năm xưa, tâm hồn thiếu nữ mong manh của tôi đã đắm chìm trong lúm đồng tiền ấy. Dù rằng giờ nhớ lại, tôi chỉ cảm thấy mình đã sập bẫy vào cái hố trên gương mặt anh mới đúng.

Kể từ ngày tôi có ký ức, sự tồn tại của Giang Thần đã tự nhiên như cây cột điện nơi đầu ngõ. Anh sống trong căn nhà đối diện nhà tôi, là con trai của chủ tịch thị trấn, còn là lớp trưởng, tướng mạo đẹp, biết chơi đàn dương cầm, biết viết bút lông, thành tích học tập tốt, giọng nói tiêu chuẩn dễ nghe.

Tivi và tiểu thuyết gọi đôi trai gái từ nhỏ đã sống gần nhà nhau như chúng tôi đây là thanh mai trúc mã, và thường chia làm hai loại: Một loại là tương thân tương ái, tình cảm khăng khít như anh em, cùng nhau đi chọc tổ ong vò vẽ cùng bị ong vò vẽ đốt, cùng đi trộm dưa cùng bị ăn đòn, đợi khi quay đầu nhìn lại, bỗng phát hiện ra, tình bạn đã dần thăng hoa thành tình yêu từ bao giờ chẳng hay; một loại khác là cứ nhìn thấy nhau là ghét, đối chọi gay gắt, nhác thấy đối phương từ xa là hận không thể xông lên cắn đối phương một miếng, cứ có cơ hội là tháo van xe đạp của đối phương, đợi khi trưởng thành bỗng dưng phát hiện ra rằng: Ồ! Thì ra đây chính là yêu.

Đáng tiếc là tôi và Giang Thần không thuộc cả hai loại trên. Suốt một thời gian dài, tôi và anh chỉ là hàng xóm đơn thuần. Hàng ngày, anh chơi đàn của anh, tôi xem Nhóc Maruko của tôi. Thi thoảng quên nội dung bài tập, tôi sẽ chạy tới ấn chuông cửa nhà anh, anh luôn nói với tôi bằng giọng điệu mất kiên nhẫn rằng tại sao cậu không nhớ. Có thể là bởi vì phải cầu xin người khác, nên tôi chưa từng so đo tính toán với anh. Đương nhiên, cũng có thể là từ nhỏ tôi

đã không thích so đo tính toán với người ta. Con người tôi đây, dưới lớp vỏ bình tĩnh cũng ẩn chứa chút siêu phàm.

Vào kỳ nghỉ hè lớp Tám lên lớp Chín, sau khi thi xong, lớp chúng tôi giấu nhẹm thầy cô lén lút tổ chức buổi nấu cơm dã ngoại. Trong buổi dã ngoại, tôi và Giang Thần được phân công đi rửa khoai lang. Trong lớp có bốn mươi người, chúng tôi mua cả thầy bốn mươi bốn củ khoai lang, Giang Thần chỉ rửa bốn củ lẻ, rồi ở bên cạnh chơi trò lia đá trên mặt nước.

Tôi ngồi bên hồ, dẫn cơn giận đang cuộn cuộn trong lòng để rửa khoai lang. Tôi càng rửa lửa giận càng bốc lên ngùn ngụt, bỗng một viên đá nhỏ xẹt qua, bắn nước tung tóe lên mặt tôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, Giang Thần chững ra bộ dạng điềm nhiên như không có chuyện gì, tiếp tục nâng tay lia đá lên mặt nước tạo ra một cú nhảy bốn bước liên tiếp đẹp mắt, làm cho mặt nước gợn sóng lăn tăn, tản ra xa dần.

Theo lý mà nói thì tôi nên buông lời rửa sả anh, té nước vào người anh, ấn đầu anh xuống nước, hoặc là đẩy anh xuống hồ cho chết chìm.

Nhưng tôi không làm vậy, tôi chỉ nhìn đến độ ngơ ngẩn.

Gió nhẹ thổi bay vạt áo đồng phục màu trắng thùng thình anh đang mặc. Ánh nắng nhảy nhót trên hàng mi và mái tóc anh tạo thành quầng sáng vàng óng, khóe miệng anh cong cong để lộ lúm đồng tiền đặc ý bên má trái.

Thời gian như ngừng lại, không gian như lắng đọng, chỉ còn tiếng tim đập thình thịch, thình thịch.

Sau kỳ nghỉ hè, chúng tôi bước vào lớp Chín bận rộn. Con người tôi đây trước giờ đều lấy việc lớn làm trọng, nên chuyện tình cảm nam nữ bị tôi gạt sang một bên, cộng thêm bấy giờ nhà đài đang phát sóng bộ phim “ Vườn sao băng”, tôi đã chuyển sang si mê Đạo Minh Tự.

Việc xác định mục tiêu của đời người - “kiên quyết thích Giang Thần” - là chuyện của nửa năm sau đó. Buổi tối trước ngày thi thử, trong tiếng mắng chửi “Tại sao tao lại sinh ra một đứa con gái đầu heo bông tung bỏ vải như mày” của mẹ, tôi ba chân bốn cẳng chạy tới hiệu sách Bạn Học mua bút chì 2B để làm đề thi thử cho ngày hôm sau.

Hiệu sách Bạn Học tuy nói là hiệu sách, nhưng bán đủ loại đồ dùng, từ sách vở, đồ dùng học sinh, đến giấy dán, đồ chơi, tóm lại là bán tất tần tật những thứ thịnh hành trong giới học trò. Sau này, lăn lộn ở bên ngoài nhiều, tôi phát hiện hai chữ “Bạn Học” là tên mà các cửa hàng văn phòng phẩm và hiệu sách lớn nhỏ trong cả nước đều chuộng dùng. Không biết là cái tên này khiến phần lớn các bạn học sinh cảm thấy thân thiết như bạn bè, hay là vì mọi người chẳng buồn động não nghĩ ra cái tên khác.

Tôi bước vào Bạn Học, cầm một nắm bút chì 2B. Ngày ấy, việc chấm bài thi trên máy tính bắt đầu trở nên phổ biến, tôi cảm thấy trong tương lai không xa, bút chì 2B sẽ tăng giá vùn vụt, cho nên tôi phải tích trữ sẵn. Nhưng thực tế chứng minh, mặc dù bút chì có tăng chưa đầy một tệ, nhưng người ta đã cho ra đời đủ loại bút chì dùng riêng để làm bài thi. Trong khi lũ bạn nô nức dùng bút chì bấm 2B, thì tôi vẫn phải ngậm ngùi dùng dao gọt bút chì, đáng thương hết sức.

Quả nhiên người đi trước thời đại đều rất cô đơn.

Khi tôi cầm một nắm bút chì chuẩn bị thanh toán tiền thì Giang Thần từ ngoài cửa bước vào. Có lẽ là do tâm lý vụng trộm quỹ dị tuổi dậy thì, tôi lấy một cuốn sách từ trên giá xuống theo bản năng, che đi gương mặt để tiện thực thi công cuộc nhìn trộm.

Giang Thần bước vào là đi thẳng tới quầy thanh toán, bà chủ nhìn thấy anh, cười híp mắt ôm một chồng sách dưới quầy hàng lên, “Tứ đại danh tác

phiên bản sưu tầm tú tượng² cậu cần đây, tôi đã phải cất công vào tận thành phố để nhập hàng về đây!”

[2] Tiểu thuyết tú tượng là loại tiểu thuyết có thêm hình ảnh minh họa hoặc giới thiệu nhân vật.

Giang Thần cười, “Cảm ơn bà chủ, bao nhiêu tiền vậy ạ?”

“Tám trăm năm mươi ba tệ, tính cậu tám trăm năm mươi tệ thôi.” Bà chủ nhận tiền của anh, “Thế này là tôi còn lỗ cả tiền xe đẩy nhé!”

Giang Thần cười, gật đầu nói: “Cảm ơn bà chủ.”

Bấy giờ, học phí một kỳ của chúng tôi là hai trăm tệ. Giang Thần đã dùng tiền của bốn học kỳ để mua mấy quyển sách vở vẫn, có nhiều tiền để không như thế chi bằng... Thực ra, tôi cũng không biết chi bằng làm gì, bởi lẽ tôi chưa có nhiều tiền như thế bao giờ nên không biết phải làm sao. Từng có người kể cho tôi nghe một câu chuyện cười như thế này: Phóng viên hỏi một bà lão sống trong núi sâu rằng: Nếu cho bà mười vạn tệ bà sẽ làm gì? Câu trả lời: Ngày ngày ăn bánh bao nhân rau. Phóng viên lại hỏi: Nếu cho bà hai mươi vạn tệ thì sao? Câu trả lời: Ngày ngày ăn bánh bao nhân thịt. Cuối cùng phóng viên hỏi: Thế nếu cho bà một trăm vạn tệ? Câu trả lời: Ngày ngày một tay bánh bao nhân rau, một tay bánh bao nhân thịt. Thú thực, tôi đồng cảm sâu sắc với suy nghĩ của bà lão.

“Anh ơi, anh à!” Một bạn nhỏ không biết từ đâu chui ra kéo ống quần Giang Thần gọi.

Giang Thần ngồi xổm xuống, xoa đầu cậu bé, chớp mắt hỏi: “Bạn nhỏ, em là con trai hay con gái thế?”

Đứa nhỏ mút ngón tay cái, cất giọng nghiêm túc: “Con trai ạ.”

Giang Thần chê bôi, “Anh không thích con trai.”

Dứt lời toan đứng dậy thì cậu bé vội vàng kéo lấy áo anh, “Em là con gái.”

Giang Thần cười, “Thì ra là con gái à, được rồi, em gọi anh làm gì thế hả?”

Cậu bé lấy ra một hộp bút màu và hai tờ một tộ nhàu nhĩ trong túi quần yếm, giơ lên rất cao, thể hiện không với tới quỳ thanh toán, “Em mua cái này.”

Giang Thần nhận lấy, đứng dậy đưa cho bà chủ, “Bà chủ, bao nhiêu tiền ạ?”

“Bốn mươi tộ.”

Giang Thần rút tiền ra trả, rồi lại ngồi xổm xuống đưa cho cậu bé, vỗ đầu cậu, “Này, bút màu của em đây.”

Cậu bé cười hì hì nhận lấy, “Em cảm ơn anh.”

Giang Thần nói: “Không cần khách sáo.” Đang chuẩn bị đứng dậy thì cậu bé lại kéo gấu quần anh, anh đành phải ngồi xổm xuống một lần nữa. Cậu bé vụng về mở hộp bút màu ra, chọn lấy chiếc bút màu hồng, “Vẽ tranh đẹp lắm.”

“Anh không biết vẽ.” Giang Thần cười nói: “Em giữ lại mà vẽ.”

Cậu bé lắc đầu, chỉ vào cuốn sách trong tay anh, “Không phải, em vẽ.”

Giang Thần ngấn người, nở nụ cười rồi rút cuốn “Tam Quốc Diễn Nghĩa” ra, đưa tới trước mặt cậu bé.

Cậu bé cầm lấy cuốn sách, đặt mông ngồi xuống đất, cúi đầu nghiêm túc vẽ gì đó, miệng lẩm bẩm, cuối cùng vỗ bàn tay nhỏ nói: “Xong rồi.”

Tôi kiễng chân, thò đầu ra nhìn trộm. Hình vẽ kia thoạt nhìn giống con thỏ, nhìn kỹ lại thấy giống con chó, nhưng thần thái lại tiết lộ nó đích thị là con hổ.

Giang Thần nhận lấy nhìn, nói nghiêm túc: “Con chó em vẽ đẹp lắm, cảm ơn em nhé!”

Cậu bé chớp chớp đôi mắt tròn xoe, “Là con mèo.”

Giang Thần ngấn người, cười, “Thì ra là mèo à.”

Tôi nhìn lúm đồng tiền của anh, hình như nó lại sâu thêm thì phải, thật muốn tiến đến chọc vào biết bao.

Đây chính là nét đẹp khiến người ta phải trầm trồ, giết người trong tích tắc.

Lý Bích Hoa³ từng nói: vẽ đẹp khiến người ta kinh ngạc trong giây phút ban đầu kia, hoàn toàn chỉ bởi vì ít thấy qua mà thôi. Nhưng tôi lại không như vậy, trong quãng thời gian sau này, đầu óc tôi không ngừng trau chuốt hai cảnh tượng khiến trái tim tôi xao động kia, giống như việc biên tập hậu kỳ phim, điều chỉnh góc quay, thêm màu sắc ánh sáng, phối cùng âm thanh làm tăng hiệu quả...

[3] Nhà văn được yêu thích ở Hồng Kông, nổi tiếng với các bộ sách như Bá Vương Biệt Cơ, Thanh Xà Bạch Xà...

“Em định ngồi ở cổng bệnh viện bao lâu nữa?”

“Á?” Sự nghiệp chế tác hậu kỳ phim bị cắt ngang, tôi thoáng mơ màng, nhìn gương mặt mất kiên nhẫn của Giang Thần, tôi lại “Á” thêm một tiếng nữa.

“Đứng lên.” Anh chìa tay ra, kéo tôi đứng lên, dắt tới xe cấp cứu. Thực ra, tôi muốn hỏi anh rằng có phải anh đã quên buông tay ra không. Còn nữa, có phải là anh yếu quá không, sao bàn tay lại rịn nhiều mồ hôi thế...

Bước lên xe cấp cứu, tài xế và mẹ tôi cùng lộ ra vẻ mặt hết như bắt gian tại giường. Tôi đảo mắt, bất đắc dĩ vô cùng, thấp thỏm liếc trộm Giang Thần, nhưng anh lại không có vẻ gì là bị ảnh hưởng, chỉ thả người ngồi xuống bên cạnh tôi, “Tiểu Lý, lái xe đi.”

Sau đó, anh quay đầu nói với mẹ tôi: “Cô à, cháu đã nói với đồng nghiệp ở khoa Xương khớp rồi, tới bệnh viện chụp X-quang một lần nữa, nếu không có vấn đề gì thì buổi chiều sẽ tiến hành phẫu thuật. Cô cứ yên tâm, đồng nghiệp của cháu là bác sĩ khoa Xương khớp nhất nhì trong ngành.”

Mẹ tôi cuống cuống gật đầu, nở nụ cười như người mẹ hiền từ, “Quả thực là làm phiền cháu rồi.”

“Không phiền gì đâu ạ, đây là việc cháu nên làm.” Giang Thần nở nụ cười như cậu con trai hiếu thuận.

“Ồn quá đi!”, cha tôi bỗng lớn tiếng.

Kể từ khi hay tin chúng tôi sẽ chuyển viện dưới sự giúp đỡ của Giang Thần, cha tôi luôn cúi kính, gặt gồng. Sau đó khi mẹ tôi vừa đi khỏi, ông đã mắng nhiếc tôi một trận té tát, nội dung không nằm ngoài hai chữ: Khí phách! Ông cho rằng, năm xưa sau khi bị mẹ Giang Thần đối xử như vậy tôi nên tránh anh càng xa càng tốt, hay nhất là khi gặp nhau phải nhổ nước miếng đầy mặt anh để tỏ vẻ khinh thường, không ngờ giờ còn đi tiếp nhận ân huệ của người ta!

Ba năm trước, tôi tốt nghiệp khoa Thiết kế Nghệ thuật Đại học X. Còn Giang Thần học khoa Y cử nhân, thạc sĩ liên tiếp bảy năm, nhưng vì biểu hiện tốt, năm thứ tư anh đã bắt đầu thực tập ở các phòng khám lớn trong bệnh viện trực thuộc Đại học X.

Bấy giờ, Giang Thần đối xử với tôi vô cùng tốt, vừa thấy tôi nhận được bằng tốt nghiệp đã nói muốn cưới tôi về làm vợ. Đương nhiên, chủ yếu là do tôi luôn thừa dịp anh xoay mòng mòng vì công việc, bịa ra một đồng phần tử tinh anh trong xã hội để hù dọa anh. Ví như, quản lý giúp tôi mở cửa hăng ngày (nguyên mẫu là bảo vệ của công ty chúng tôi, tôi thường quên mang thẻ ra vào cửa lớn); giám đốc thường xuyên tặng hoa cho tôi (nguyên mẫu là anh chàng bán hoa dưới tầng, buổi tối tôi tặng ca tới khuya lắc khuya lợ, khi về nhà thường gặp phải những bó hoa nát không bán được, dưới sự ám thị mãnh liệt của tôi, anh ta đã tặng cho tôi); khách hàng mời tôi đi xem phim (nguyên mẫu xác thực là khách hàng, tôi cũng đã đi xem phim, chỉ có điều xem xong phải viết phương án quảng cáo cho họ)... Sáng tạo nghệ thuật cần phải có nguyên mẫu.

Giang Thần nghe thấy tôi được sẵn đón như thế thì sốt ruột lắm, anh bảo rằng không thể để công sức bốn năm mang bữa sáng cho tôi hồi đại học thành công cốc được, chúng ta kết hôn đi.

Tôi chẳng biết xấu hổ mà nhận lời luôn. Suy nghĩ của tôi hết sức đơn giản, khoa Y trường Đại học X đứng đầu toàn quốc, mà Giang Thần lại là sinh

viên mỗi năm đều nhận được học bổng loại một ở đó, đây rõ ràng là cổ phiếu tiềm năng. Tôi phải nhanh chóng thu phục anh, đợi khi anh trở thành cổ phiếu thượng hạng rồi, tôi chính là người vợ thủy chung từ thuở nghèo hèn cùng anh chia ngọt sẻ bùi. Anh dám ly hôn với tôi thì tôi dám chia một nửa tài sản của anh...

Đương nhiên, thực ra suy nghĩ đơn giản nhất chính là tôi yêu anh vô vàn, tôi sợ người ta cướp mất anh. Có lần tôi đến bệnh viện anh thực tập tìm anh, chỉ vòn vện một tiếng đồng hồ thôi mà tôi đã nhìn thấy ba bệnh nhân để lại danh thiếp cho anh, trong đó có một người còn là đàn ông nữa. Xã hội này quá ư đáng sợ, mà sức hấp dẫn của Giang Thần lại có thể hạ gục cả đàn ông lẫn phụ nữ.

Chỉ có điều tôi của ngày ấy đã bị phim truyền hình tiểu thuyết đầu độc, tưởng rằng tình yêu của tôi không gì cản nổi. Nhưng mẹ Giang Thần lại khiến tôi hiểu rằng, tình yêu của tôi chỉ cần khuấy loạn là có thể dễ dàng đổi thay.

Vào một buổi trưa trời trong nắng ấm, mẹ Giang Thần đã đến gặp mẹ tôi. Với vai trò là một người phụ nữ nội trợ của gia đình, địa vị trong nhà của mẹ tôi có thể sánh với Võ Tắc Thiên, nhưng lần đầu tiên tôi nhìn thấy người mẹ dũng mãnh của mình luống cuống chân tay, ăn nói khép nép như thế. Xét một cách công bằng, thì mẹ Giang Thần không nói lời nào quá quắt cả, bà không rút tấm chi phiếu ra nói cô phải rời xa con trai tôi, muốn bao nhiêu tiền cứ nói với tôi. Bà lạnh lùng bàn bạc một số tập tục trong lễ cưới hỏi với mẹ tôi, chỉ có điều thái độ hạ cố tiếp chuyện của bà khiến mẹ tôi nơm nớp lo sợ. Tôi ở bên nhìn mẹ xoa tay nói chúng tôi nghe theo hết, nghe theo hết mà, lòng chua xót như bị ngâm trong “Giấm hiệu ông Trần”.

Mẹ Giang Thần lại tìm tôi nói chuyện riêng một lát, đưa cho tôi mấy tờ giấy bảo tôi xem cho kỹ, nếu đồng ý thì ký tên vào. Đó là một tờ thỏa thuận trước hôn nhân, nội dung đại khái là tôi và Giang Thần kết hôn không phải vì tiền bạc của nhà anh, nếu ly hôn cũng không được chia tài sản...

Ngày ấy, tôi thấy bối rối lắm, cha anh chỉ là chủ tịch một thị trấn nhỏ, có thể giàu tới mức nào? Có đến nỗi phải diễn sâu như phim truyền hình thế không? Sau này tôi mới hiểu, quan không cần cao, biết tham tất giàu....

Tôi đã quên bấy giờ mình nghĩ gì, có thể là những thứ vĩ đại như tình yêu và lòng tự trọng, sau đó quả thực là không quyết định được, bèn đi hỏi cha. Tôi chỉ có thể nói, đây chính là sai lầm mang tính lịch sử.

Cha Giang Thần là lãnh đạo gián tiếp của cha tôi, cha tôi cảm thấy thường ngày bị mấy tay lãnh đạo ức hiếp đã đủ uất ức rồi, không ngờ người nhà lãnh đạo lại ức hiếp người nhà ông, đây là chuyện mà ông không thể chịu đựng được. Thế nên ông nói: “Nếu con dám ký, cha sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với con.”

Thế là tôi lại làm ra một chuyện ngu xuẩn khác, ấy là cầm tờ thỏa thuận đưa cho Giang Thần, bảo anh đưa trả mẹ anh. Giang Thần dùng dùng giận dữ, quay về nhà cãi nhau với mẹ mình một trận. Sau đó mẹ anh gọi điện thoại cho tôi, đại ý là, cô dám kết hôn với Giang Thần, thì tôi dám chết trong hôn lễ của các người. Bấy giờ, trải nghiệm xã hội của tôi còn non nớt, đã bị bà hù dọa cho sợ mất mật, hoàn toàn không nghĩ tới phương pháp giải quyết khác, ví như không tổ chức đám cưới, để bà không tìm được nơi chết chẳng hạn...

Chuyện kết hôn hạ màn như thế. Sau đó không biết là do đâu, có lẽ là công việc bắt đầu trở nên bận rộn, tôi bận ăn chửi của giám đốc, Giang Thần bận đi học và thực tập. Hơn nữa có thể là do trong lòng có khúc mắc, tôi không ngừng lấy mấy chuyện lông gà vỏ tỏi ra làm cớ gây sự với Giang Thần, thăm dò độ khoan dung của anh, xem như đang thăm dò tình yêu của chúng tôi.

Đến khi tôi nói: Giang Thần, chúng ta chia tay đi.

Trầm lặng một hồi lâu, anh nói: Em đừng có hối hận, sau đó sập cửa đánh “sầm” một tiếng bỏ đi.

Tôi tưởng rằng muốn hai người yêu nhau phải chia tay chí ít cần có một chuyện lớn tày trời, ví như người thứ ba, ví như bỗng phát hiện ra tôi là con gái riêng của cha anh, ví như anh hoặc tôi mắc bệnh nan y... Nhưng thực ra không cần. Bất an, bận rộn, mệt mỏi, thế là đủ.

Chúng tôi đã chia tay như vậy. Vô cùng vi diệu. Hai người từng hứa sẽ bên nhau trọn đời trọn kiếp, thế mà chỉ chớp mắt đã chẳng còn liên quan gì đến nhau nữa. Suốt khoảng thời gian dài, tôi một mực hoài nghi, rằng có phải ai đó đã ản công tắc tua nhanh cho chúng tôi, hại tôi đã bỏ sót một số tình tiết khiến chúng tôi bắt buộc phải chia tay hay không.

Tôi và Giang Thần chia tay, cha tôi là người vui nhất, có lẽ ông cảm thấy ông đã giành phần thắng trong thế giằng co giữa mình và giai cấp lãnh đạo. Nhưng chuyện tôi sau này mãi không tìm được bạn trai đã khiến ông cảm thấy thành quả thắng lợi đôi khi lại mang vị đắng chát.

Bởi vậy, tôi đoán suy nghĩ của cha tôi đối với Giang Thần rất phức tạp, một mặt ông hy vọng có người tiếp nhận món hàng ế là tôi đây, một mặt ông lại cảm thấy thà để tôi ế cũng không muốn bán cho Giang Thần. Nội tâm ông dẫn dắt, đau đớn giống như nhà tư bản thà đổ sữa bò xuống sông chứ không chịu chia cho người nghèo ở thời kỳ đại khủng hoảng trong sách giáo khoa Chính trị cấp hai.

Tôi không nói cho cha tôi biết, rằng thực ra người ta vốn đâu muốn mua hàng của cha.

Chương 2

Ngay sáng hôm sau, cha tôi đã được phẫu thuật. Bác sĩ mà Giang Thần giới thiệu là bác sĩ nữ, họ Tô, đẹp kiểu tri thức, đứng bên cạnh Giang Thần, quả đúng là một đôi trai tài gái sắc.

Thoạt đầu, mẹ tôi không mấy tin tưởng bác sĩ Tô. Bà cảm thấy gái đẹp thông thường đều vô dụng. Vì chấp niệm này của bà mà từng có một thời gian dài tôi tưởng trong lòng mẹ, hẳn tôi là một người đẹp.

Bác sĩ Tô kể rằng, cô từng tay không đánh một tên lưu manh trật khớp bả vai, sau đó lại tay không nắn khớp cho hẳn. Chúng tôi đều tỏ ra vô cùng tín nhiệm y thuật của cô ta.

Giang Thần ở cửa phòng phẫu thuật cùng chúng tôi, mẹ túm chặt lấy tay tôi, tôi vỗ mu bàn tay bà an ủi.

Ngồi được mười phút, mẹ tôi quên bém cả nỗi bất an, bà đảo mắt qua lại giữa tôi và Giang Thần, sau đó nở nụ cười hiền từ, “Cháu xem, ngày trước khi cháu và Tiểu Hy yêu nhau, chúng ta còn chưa kịp ngồi xuống nói chuyện cho đàng hoàng, ngược lại bây giờ...” Bà khựng lại, buông tiếng thở dài thườn thượt, “Đúng là tạo hóa trêu người mà.”

Về cơ bản, tôi đang ở trạng thái vừa cứng ngắc vừa muốn đào cái lỗ để chui xuống.

Giang Thần cười, “Ngày xưa cháu không hiểu chuyện, không biết trân trọng Tiểu Hy.”

Tôi không nén nổi, trộm liếc Giang Thần, lời nói khách sáo hay thật.

Mẹ tôi cười ha hả, “Nào có, là Tiểu Hy nhà chúng tôi phúc mỏng.”

Thời gian vùn vụt trôi qua trong tiếng trò chuyện giả dối của họ, có lẽ vì không phải là ca phẫu thuật gì phức tạp, hoặc là vì y thuật cao siêu của bác sĩ Tô, tóm lại là đèn phòng phẫu thuật đã tắt, bác sĩ Tô đeo khẩu trang bước ra ngoài.

Mẹ lại chộp lấy cánh tay tôi, móng tay của bà đâm vào tới độ tôi chỉ muốn cất lời thăm hỏi bà ngoại mình.

Bác sĩ Tô chậm rãi kéo khẩu trang xuống, khoe miệng cong cong, “Ca phẫu thuật thành công.”

Mẹ tôi buông tay tôi ra, bổ nhào về phía trước, dáng vẻ như thể muốn ôm hôn bác sĩ Tô thăm thiết. May mà bà chỉ kéo lấy tay bác sĩ Tô, vỗ bôm bốp, “Cảm ơn cháu nhiều, cảm ơn cháu nhiều.”

Tôi đắm chìm trong cảnh tượng ấy, lòng trào dâng niềm xúc động khôn tả. Giang Thần ở bên cạnh khẽ huých khuỷu tay vào tôi, nhỏ giọng: “Nếu em còn không kéo mẹ em ra thì tay của bác sĩ Tô bị phế là cái chắc.”

Tôi đưa mắt nhìn, quả nhiên là mu bàn tay của bác sĩ Tô đã đỏ ửng. Dạo gần đây mỗi ngày mẹ tôi đều học võ huyết giải độc theo Đông y trên tivi, cũng đạt thành tựu không tồi. Một ngày nọ, bà định đập củ tỏi để nấu nhưng không tìm thấy dao đâu, thế là bà đã dùng tay không đập nát củ tỏi trên thớt gỗ.

Tôi cuống cuống đi kéo mẹ tôi, “Mẹ, mẹ mau đi thăm cha con đi.”

Mẹ tôi gạt tay tôi ra, nạt tôi một câu: “Cha cô được gậy tê vẫn chưa tỉnh, có gì đáng xem, mẹ phải cảm ơn bác sĩ Tô cho đàn hoàng đã.”

Bác sĩ Tô lùi lại hai bước, vội vàng xua tay, “Cô à, cô đừng khách sáo, đây là điều cháu nên làm, đợi lát nữa cháu còn ca phẫu thuật, cháu đi trước đây ạ.”

Chặc, áo trắng nhân dân gấp khó trốn liền cơ đấy.

Mẹ tôi thất vọng nhìn về phía Giang Thần, “Giang Thần à, lần này may mà có cháu...”

Giang Thần để hai tay ra sau lưng, cúi người ghé vào tai tôi thầm thì: “Cứu tôi.”

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai khiến tôi không tìm được mà rụt vai lại, dè nén ý muốn cắn lưỡi tự tử đang cuộn trào trong lòng, đẩy mẹ tôi ra, “Mẹ mau đi thăm cha đi mà, Giang Thần lát nữa còn phải khám bệnh cho người ta nữa.”

Đúng lúc y tá đẩy giường bệnh của cha tôi ra ngoài, mẹ tôi bèn đi theo ông.

Chỉ còn lại tôi và Giang Thần, tôi nuốt nước miếng, ngẩng đầu cười, “Lần này cảm ơn anh.”

Anh gạt đầu, “Không có gì, tôi đi trước đây.”

Tôi buột miệng, “Hử?”

Anh cười, “Tôi có lịch khám bệnh.”

Mắt nhìn Giang Thần đi xa, tôi xoa xoa tai, cười ngốc.

Hồi năm nhất đại học, Giang Thần thi đỗ vào Học viện Y Đại học X, còn tôi thi khối Nghệ thuật, miễn cưỡng thi đỗ vào Học viện Nghệ thuật Đại học X. Trong buổi tiếp đón tân sinh viên của Học viện Y, tôi lấy thân phận là người yêu đơn phương nhiều năm mặt dày xin anh dẫn đi, chủ yếu là bởi vì tôi nghe nói trong buổi tiếp đón tân sinh viên có thể ăn uống thả ga, các anh chị khóa trên chủ chi. Tôi vô cùng hài lòng về cách làm này. Sau đó, khi đến lượt tôi làm đàn chị, cứ đến buổi tiếp đón tân sinh viên là cơn đau bụng gõ cửa, không sao tham gia được.

Ngày hôm ấy người đông như kiến cỏ, các anh chị khóa trên đặt tám bàn ăn trong quán ăn nhỏ ở cửa Bắc trường học. Khi tôi và Giang Thần đến đã không còn bao nhiêu chỗ ngồi nên chúng tôi bị phân tới hai chiếc bàn riêng biệt. Tôi nhìn anh từ xa, cảm thấy thật tuyệt, có ăn nhiều cũng không ai quản tôi nữa.

Sau khi cơm no rượu say, các anh chị khóa trên dẫn các em khóa dưới tới sân thể dục chơi trò chơi. Có một trò không biết là xuất xứ ở nơi khí gió nào mà lại trở nên phổ biến trên toàn quốc, tên là “nói thật hay mạo hiểm”.

Chai rượu kia xoay mãi, xoay mãi rồi dừng ở trước mặt một cô gái. Xét thấy những bạn học chọn mạo hiểm trước đó bị bắt phải kéo người đi đường lại nói “Bạn xem, đây là lá gan trái của tôi, đây là túi mật, đây là lá phổi phải, đây là quả thận, ở đây có một đường ống dẫn tiểu thẳng”... nên cô gái đã lựa chọn nói thật.

Một anh khóa trên như sói xám hướng dẫn từng bước một: “Em gái, em có bạn trai chưa? Hoặc là có người mình thích chưa? Là ai?”

Tôi nghĩ bụng, câu hỏi này sao mà tử tế quá, cảm động lòng người quá, tốt xấu gì cũng nên hỏi những câu đại loại như quần chip của bạn có màu gì mới phải. Sau đó, cô gái kia đỏ mặt gật đầu, khi cô ta liếc mắt về phía Giang Thần, tôi bỗng cảm thấy câu hỏi này quá sắc bén...

Mọi người bắt đầu xôn xao bắt Giang Thần bày tỏ thái độ. Giang Thần đứng phía sau tôi, cúi người nói bên tai tôi: “Giúp tôi.”

Tôi bỗng ngẩn tò te, cảm thấy dòng khí tản ra khi anh nói hai chữ kia cứ chờn vờn khiến cổ tôi ngứa ngứa, sau khi gãi cổ, trong lúc cấp bách tôi buột miệng, “Tôi... tôi... đau bụng...”

Giang Thần ở phía sau thở dài thườn thượt, đỡ lấy bả vai tôi, “Xin lỗi mọi người, bạn gái tôi bị đau bụng, tôi phải đưa cô ấy đến bệnh viện của trường.”

Tôi được Giang Thần kéo lê vài bước, mới hoàn hồn nhớ lại ban nãy anh nói tôi là bạn gái của anh, bèn run rẩy hỏi: “Ờ... ờ... vừa rồi hình như... nghe thấy cậu nói bạn gái...”

Hình như tôi nhìn thấy gương mặt anh thoáng đỏ ửng, sau đó nói với thái độ cực kỳ đương nhiên: “Làm sao nào? Cậu có ý kiến?”

Tim tôi bỗng đập thành thạch như sắp nôn ọe tới nơi, lắp ba lắp bắp: “Không... không sao, không... không có ý kiến gì, ờ... hoan nghênh cậu.”

Mỗi lần nhớ lại chuyện cũ, tôi không bởi vì sống uổng phí mà hối hận, không bởi vì tầm thường chẳng tài cán gì mà thẹn với lòng, nhưng lại bởi vì đã nói ra câu cửa miệng trong ngành phục vụ đặc biệt của nữ giới vào thời khắc quan trọng mà hận muốn chết.

Buổi tối, tôi ở lại bệnh viện chăm sóc cha để mẹ về chỗ chị tôi nghỉ ngơi. Thoạt đầu, bà không đồng ý, sau đó tôi kể cho bà nghe mấy câu chuyện ma quỷ trong bệnh viện, bà nói bà bỗng cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, vẫn nên quay về nghỉ ngơi thì hơn, ngày mai mới có đủ tinh thần để chăm sóc cha tôi.

Đêm nay, bác sĩ Tô trực ban, sau khi đi tuần hai lần thì vào đóng đô ở phòng bệnh của cha tôi, cứ ép tôi nói chuyện.

Vì cô ta là ân nhân của gia đình nên tôi đành phải chống mắt lên tiếp chuyện.

Cô ta hỏi: “Cô và bác sĩ Giang quen nhau như thế nào vậy?”

Tôi trả lời: “Bạn học.”

Cô ta lẩm bẩm: “Tôi còn tưởng là người yêu của nhau cơ, nhưng thấy đêm nay anh ấy không ở lại cùng cô nên cũng đoán ra được.”

Cô ta tự nói rồi lại hỏi: “Bạn học gì?”

Tôi trả lời: “Mẫu giáo, tiểu học, cấp hai, cấp ba, đại học.”

Cô ta há hốc mồm vì kinh ngạc, chỉ ra đây là một thứ duyên phận hiếm có, lại còn bảo: “Ồ ồ ồ, thanh mai trúc mã, từ nhỏ nhìn bộ phận nhạy cảm của đối phương mà trưởng thành, thật có duyên phận.”

Tôi đang há miệng ngáp dài thì sợ xanh mắt mèo, một hồi lâu không khép lại được. Lau nước mắt vì ngáp, toan nói thì bác sĩ Tô lại hỏi: “Anh ấy có bạn gái chưa thế?”

Tôi thành thật trả lời: “Không biết.”

Cô ta ra vẻ thần bí chồm tới bên tai tôi, “Tôi nói với cô nhưng cô đừng nói cho bác sĩ Giang biết nhé.”

Tôi gật đầu.

Cô ta cười, “Chúng tôi đều nghi ngờ bác sĩ Giang là đồng tính.”

Tôi nhìn cô ta bằng ánh mắt kinh ngạc, cô ta giải thích: “Trước giờ anh ấy chưa từng dẫn theo phụ nữ, hơn nữa đều giữ khoảng cách với bác sĩ nữ, y tá nữ, bệnh nhân nữ. Nhưng làm nghề như chúng tôi có như thế thật cũng không có gì kỳ lạ cả, quá hiểu về cơ thể của nữ giới sẽ không có cảm giác thần bí nữa.”

Tôi do dự một lát, cuối cùng hỏi: “Hình như nghề của các cô cũng rất am hiểu về cơ thể của đàn ông thì phải?”

Cô ta ngó người, ngẫm nghĩ một lát, vỗ đầu như bưng bình, “Cũng đúng nhỉ.”

Thế là chúng tôi trầm tư mấy phút. Trong mấy phút này, tôi bận suy nghĩ xem rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đuổi cô ta đi, tôi đã buồn ngủ rũ cả mắt ra rồi. Đáng tiếc, bác sĩ Tô lại hỏi: “Cô quen anh ấy lâu như vậy rồi, đã thấy anh ấy có bạn gái chưa?”

Cơn buồn ngủ trong tôi bỗng lặn mất tăm, tôi cười gượng, “Từng thấy rồi.”

“Hà, đáng tiếc quá.” Cô ta lại thở dài thất vọng.

Tôi dè dặt hỏi dò: “Đáng tiếc gì cơ? Cô thích anh ấy à?”

Cô ta cười then thùng, “Không phải, tôi có bạn trai rồi. Bạn trai tôi đang học tiến sĩ ở trường Đại học X, ngành Tâm lý học, hướng chọn đề tài luận văn tốt nghiệp là phân tích tâm lý của người đồng tính, chủ yếu là nghiên cứu về tâm lý của những phần tử tinh anh trong xã hội. Anh ấy đang buồn phiền vì không tìm được đối tượng để nghiên cứu...”

Tôi ngẫm nghĩ rồi đề xuất: “Hay là cô lên mạng tìm ít tiểu thuyết cho anh ấy đọc đi. Thời buổi này không phải là đang thịnh hành tiểu thuyết BL¹ gì đó sao, nam chính đều là tổng giám đốc, bác sĩ, luật sư, quân nhân, tinh anh ngành nghề nào cũng có. Nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, cho bạn trai cô đọc xem có thể tìm thấy thông tin gì hữu dụng không.”

[1] Viết tắt của Boy Love.

Cô ta xua tay, “Tôi đã nghĩ đến lâu rồi, cũng nghiên cứu qua rồi, cảm thấy không đáng tin. Những tiểu thuyết ấy hầu hết đều là nữ giới viết. Trong lòng phụ nữ, đàn ông chính là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, hai động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới ở cạnh nhau, ngoài việc sử dụng nửa thân dưới ra thì chính là sử dụng nửa thân dưới thường xuyên quá độ, không giúp ích gì cho việc nghiên cứu học thuật cả.”

Tôi ngẫm nghĩ, cảm thấy hết sức chí lý, bèn “Ừ” một tiếng tỏ vẻ đồng tình.

Cô ta lại nói, “Cô thấy bác sĩ Giang có chiều hướng đồng tính không thể? Mấy cuốn tiểu thuyết tôi đọc đều nói, có thể khiến đàn ông không phải là đồng tính thành đồng tính, từ chuyên môn gọi là gì nhỉ? À, là bẻ cong, hay là tôi bẻ cong anh ấy, thế nào?”

Tôi há hốc miệng rồi từ từ khép lại, lắp bắp: “Như vậy... không tốt lắm đâu...”

Cô ta vỗ vai tôi, “Đừng căng thẳng, tôi đùa với cô thôi, cô không hiểu được khiếu hài hước của tôi rồi.”

...

“Đúng rồi, cô đoán thử xem tại sao tôi lại chọn học Y? Hơn nữa lại chọn khoa Xương khớp?” Cô ta bỗng dạt dào hưng phấn đặt câu hỏi.

Tôi vẫn chưa hoàn hồn sau khiếu hài hước của cô ta, uể oải nói: “Cả nhà cô đều là bác sĩ.”

Cô ta lắc đầu.

Tôi lại đoán: “Hồi nhỏ cô từng nhìn thấy ai đó phải vật lộn với cơn đau vì bệnh xương cốt?”

Cô ta vẫn lắc đầu.

Tôi trở nên nghiêm túc, “Cô quyết chí hành nghề y cứu đời? Cô đã hẹn với bạn trai cùng nhau thi Y? Khi cô thi đại học không cần thận điền sai nguyện vọng?”

“Đều không phải.” Cô ta đặc ý dạt dào, “Nhà tôi bán thịt lợn, mỗi lần nhìn thấy cha tôi chặt xương lợn là tôi cảm thấy hưng phấn trào dâng.”

...

Khóe miệng tôi giật giật, “Ha ha, mưa dầm thấm đất.”

Cô ta lại vỗ vai tôi đau điếng, “Cô lại tin rồi, quả thực là cô không hiểu khiếu hài hước của tôi, cả nhà tôi ngoại trừ em trai tôi ra thì đều là bác sĩ cả.”

...

Bác sĩ Tô cùng tôi ngồi sát nhau trò chuyện tới năm giờ sáng, sau đó mặt mũi hăm hở phủi mông nói, “Tôi chuẩn bị giao ca đây, hôm nay tôi được nghỉ.”

Qua thời gian ngủ tiêu chuẩn là tôi không biết mình ngủ hay thức. Trong cơn mơ màng, hình như có một người đứng trước mặt, tôi hỏi anh ta là người hay quý, hình như tôi còn giải thích với anh ta về quan hệ nhân quả oan có đầu nợ có chủ nữa.

Loại ngủ nghỉ mơ màng như thế này là đáng sợ nhất, đại não vận hành liên tục, chuyện cũ trước kia hiển hiện rõ nét, không rõ là đang nằm mơ hay đang nhớ lại chuyện cũ. Nhiều người bảo rằng chuyện cũ nghĩ lại mà đau đớn lòng, chuyện cũ của tôi đau đớn không bút nào tả xiết, là lịch sử cộc đi tìm trâu tích cực, hoạt bát, cởi mở, hưng phấn lòng người, có thể gọi là “Nhật ký cô gái trong sáng đi tìm tình yêu”.

Ngày ấy, tôi phải lòng Giang Thần, suy sâu nghĩ kỹ một tuần, kết hợp với tiểu thuyết, truyện tranh và phim truyền hình, tôi đã lập ra ba kế hoạch: thư tình, chuyển lời, tỏ tình trực tiếp. Sau đó, tôi lại dùng một tuần để tiến hành phân tích toàn diện ba kế hoạch này. Cái hại của thư tình: Một là chữ tôi xấu chẳng khác nào gà bới, hai là Giang Thần thường xuyên nhận được thư tình nhưng cũng thường xuyên không thèm đọc. Còn cái hại của chuyển lời là: Một là dễ chuyển lời sai, hai là hăng hà sa số tiểu thuyết và phim truyền hình nhắc đến tình yêu đều dạy cho tôi biết rằng, người chuyển lời kia sau chót sẽ cùng nhân vật chính tu thành chính quả. Cho nên, tính đi tính lại tôi chỉ còn con đường tỏ tình trực tiếp.

Chúng ta luôn tưởng rằng cuộc đời sẽ có vô số khả năng, lo cái này, sợ cái kia, tới cuối chỉ còn lại một khả năng mà thôi.

Tôi lật giờ hoàng lịch, chọn một ngày đẹp có lợi cho việc động thổ an táng để tỏ tình với Giang Thần. Bấy giờ, anh đang trực nhật, tôi đi theo sau gọi Giang Thần, anh quay người lại, chiếc chổi trên tay anh theo đó xoay một vòng, tung bụi mù mịt vào miệng tôi.

Tôi nói: “Giang Thần, tớ thích cậu, phù phù phù.”

Anh sững sốt, rồi chau mày hỏi: “Phù cái gì?”

Tôi vô cùng ảo não, cố gắng giải thích: “Không phải là tớ có ý gì đâu, vừa rồi tớ ăn phải bụi, tớ nói là tớ thích cậu.”

Anh liên tục chau mày, nặn ra hai tảng thịt giữa hai hàng mày, trông như vết sẹo bị dao rạch, đẹp vô cùng.

Anh nói: “Tôi không thích cậu.”

Thời đại ấy là thời đại toàn dân khoái chơi trò lập lò mờ ám. Bấy giờ chưa có bài hát nói rằng “Lập lò khiến người ta nhận hết tội thân, ấm ức” nên phần đông mọi người cho dù không thích vẫn phải nói những lời vô nghĩa kiểu như: Tôi không thích hợp với em, em xứng đáng có được thứ tốt đẹp hơn, tuổi chúng ta còn quá nhỏ, chúng ta nên nghiêm túc học tập để thi vào một trường đại học tốt. Bởi thế mà lời từ chối như đinh đóng cột của Giang Thần kia khiến tôi cảm thấy thái độ phủ phàng, vô tình của anh khác biệt một trời một vực với số đông, và nó làm cho quyết tâm thích anh trong tôi càng thêm kiên định.

Thế là Giang Thần đã bị tôi mặt dày bám riết như thế. Mỗi buổi sáng, tôi đều đợi ở đầu ngõ giữa hai nhà chúng tôi. Giang Thần vừa tới là tôi bèn nặn ra một nụ cười rạng rỡ như cảnh sắc ngày xuân, nói, trùng hợp vậy, tớ cũng đi học. Chuông tan học còn chưa vang lên tôi đã thu dọn xong sách vở vào cặp, chuông vang lên cái là tôi xông thẳng xuống đầu cầu thang, đợi Giang Thần đi qua sẽ nói, trùng hợp thế, tớ cũng vừa tan học.

Trong cơn mơ màng, tôi bị sặc nước miếng, tỉnh lại chớp mắt nhìn lên trần nhà, rồi lại bắt đầu mơ màng. Tôi vừa nhìn thấy mình cười với Giang Thần ở đầu cầu thang, chớp mắt cái tôi đã ở chân cầu thang kéo cặp sách của Giang Thần nài nỉ, “Cậu đợi tớ mười phút được không? Tớ nộp bài tập tiếng Anh cho cô giáo đã.”

Giang Thần giật lại đai cặp, “Trong giờ học cậu làm gì mà không nộp? Lý Vy đang đợi tớ ở dưới tầng.” Dừng lại một lát, anh lại nói: “Chúng tớ phải đi mua đồ cho buổi họp lớp.”

Có thể là vì đóng vai hiền lành ngoan ngoãn đã lâu nên trong lòng có phần bức bối, hoặc có thể là lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt, tôi nhắm chuẩn vào cằm anh, đá một cước, “Đi tìm Lý Vy của cậu đi.”

Hắn là anh không ngờ tới phản ứng của tôi lại như thế, nhảy lò cò mấy bước, anh rống lên: “Trần Tiểu Hy, đồ điên!”

Sau đó, tôi nằm bò trên lan can, nhìn Giang Thần và Lý Vy đi về phía cổng trường. Gần đến hoàng hôn, bầu trời buông một màu cam như có ai trong phút hoảng loạn đánh đổ một chai nước cam ép, nhuộm sắc cả thế giới.

Bấy giờ tôi mười sáu tuổi, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy bi thương quá đỗi.

Cảnh tượng trong mơ chuyển đổi thật tùy ý.

Tôi chặn Giang Thần ở cửa phòng học, “Tớ có lời muốn nói với cậu.”

Anh khoanh hai tay trước ngực, nhìn tôi một cái, “Nói.”

Sau khi bị tôi đá cho một cước, anh càng không thèm ngó ngang tới tôi. Tôi để mặc tình yêu và lòng tự trọng giao chiến những mấy ngày. Mấy ngày sau, tình yêu đã đánh chết lòng tự trọng nên giờ đây, tôi đến nói lời xin lỗi với anh.

Tôi cúi đầu, khúm na khúm nùm nói, “Hôm ấy tớ không nên đá cậu, xin lỗi.”

Một hồi lâu không thấy anh trả lời, tôi ngẩng đầu lên thấy anh đang thất thần nhìn về sân bóng rổ phía dưới, cơn giận trong tôi lại bốc lên, tôi gọi lớn, “Giang Thần!”

Anh cúi đầu nhìn tôi, “Tôi vẫn chưa bị điếc, cậu xin lỗi phải không? Không sao.”

Dứt lời, anh bèn quay người bỏ đi.

Tôi nhìn bóng lưng anh, lòng dâng lên nỗi buồn trĩu nặng, giống như món cánh gà hầm bị cháy đen của mẹ, khói đặc xông lên khiến mũi tôi cay xè.

Tôi xoa mũi theo bản năng, gọi: “Giang Thần.”

Anh quay đầu lại.

Tôi cười khố, “Ha ha, có phải cậu cảm thấy bị tớ thích xui xẻo lắm không?”

Anh ngỡ ngác nhìn tôi một lát, nói: “Tôi chỉ muốn xuống đó chơi bóng thôi.”

Tôi không nói gì, lòng dâng lên nỗi bi thương tột cùng.

Anh ngần ngừ trước mặt tôi một hồi lâu, cuối cùng nói với giọng điệu sốt ruột: “Thật sự là tôi không có ý đó, đội tôi sắp thua rồi.”

Tôi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, “Cậu đi đi, cố lên.”

Anh quay người chạy, chạy được mấy bước bỗng dừng lại, quay đầu gọi tôi: “Trần Tiểu Hy”.

“Làm sao?”

“Đến căng-tin mua giúp chai nước nhé.” Anh cười, má lúm đồng tiền đong đầy ánh chiều tà.

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì anh đã lao vụt xuống tầng.

Tôi đến căng-tin, chần chừ giữa nước khoáng Ích Lục và nước khoáng Nông Phú một hồi lâu, cuối cùng lựa chọn nước khoáng Nông Phú, chỉ bởi một nỗi nó rẻ hơn năm hào.

Có không ít nữ sinh vây quanh sân bóng rổ, tôi nhìn thấy cả Lý Vy, cậu ta đang cầm một chai nước khoáng Mạch Động, đắt hơn Nông Phú của tôi những hai đồng rưỡi.

Nghỉ giữa trận, Lý Vy đưa nước cho Giang Thần, tôi ngỡ ngẩn đằng sau, cảm thán tốc độ nhanh như bay của cậu ta.

Giang Thần không nhận lấy nước của Lý Vy, anh nhìn tôi một cái, lúng túng nói; “Tôi vừa bảo Trần Tiểu Hy mang nước giúp rồi.”

“Nước tứ mùa là nước dành cho người tập thể thao, có bổ sung thành phần muối. Cậu không uống cũng không ai uống cả, lãng phí lắm.” Lý Vy cười vô cùng dụi dàng.

Tôi nghĩ mình không thể để cậu ta khó xử được, thế là tôi dúm chai nước Nông Phu của mình vào tay Giang Thần, cướp lấy chai MẠCH ĐỘNG từ tay Lý Vy, ngửa cổ tu ừng ực, quẹt miệng nói: “Không lãng phí đâu, không lãng phí đâu, tớ vừa chạy từ căng-tin tới đây, mồ hôi vã ra như tắm, quả thực cảm ơn cậu.”

Cậu ta xấu hổ cúi đầu, giống như đóa hoa súng thẹn thùng dưới ngòi bút của Từ Chí Ma², tôi mê mẩn đứng nhìn, quả thực là đẹp không bút nào tả xiết.

[2] Một nhà thơ Trung Quốc đầu thế kỷ 20.

“Tiểu Hy, Tiểu Hy, Tiểu Hy!”, mẹ tôi gọi như đòi mạng khiến tôi tỉnh lại từ vẻ thẹn thùng của hoa súng. Tôi dụi dụi cặp mắt kèm nhèm, ngáp dài một cái, “Mẹ, trong bệnh viện không được lớn tiếng ồn ào đâu.”

Mẹ tôi liếc tôi một cái, “Con vừa nói mơ mới bẽ mặt đấy.”

“Con đã nói gì vậy?”, tôi vừa lau gỉ mắt vừa hỏi.

“Hoa súng, thẹn thùng gì đó”, bà đáp.

“*Cái cúi đầu kia sao quá đôi dịu dàng, tựa hoa súng e ấp cùng gió mát.* Là thơ của Từ Chí Ma, Tiểu Hy của chúng ta giống tôi, có cảm xúc của nhà thơ”, cha tôi nằm trên giường bệnh đáp lời, tỏ ra đặc ý vô cùng.

Tôi xoay cổ cho đỡ mỏi, nói đại: “Con mơ thấy cô giáo dạy Văn cấp ba, cô ấy bảo con đọc thuộc lòng bài thơ *Tạm biệt Khang Kiều.*”

Mặt cha tôi bỗng xám xịt, “Đây không phải là *Tạm biệt Khang Kiều!* Đây là *Sayonara!*”

[3] Tạm biệt Khang Kiều và Sayonara đều là hai bài thơ của tác giả Từ Chí Ma.

Mẹ tôi ở bên cạnh nói chen vào, “Jang Na Ra phải không? Tôi biết, người Hàn Quốc đây mà.”

Tôi nhìn mẹ mình bằng ánh mắt kinh ngạc, bà ưỡn bộ ngực già nua, nói: “Kể từ ngày nhà chúng ta lắp Internet, bà nội trợ trong gia đình đã được giải phóng rồi.”

Là một thành viên thuộc hội “anh hùng bàn phím”, một lần nọ tôi bỗng dâng trào nhiệt huyết đăng nhập vào diễn đàn Tianya⁴, phát hiện thấy mình đã để lại phản hồi cho không ít bài post, mà phần lớn những bài post kia đều có dây mơ rễ má với những anh chàng đẹp trai ngoài đời thực. Tôi tưởng rằng trong cơn mộng du tôi đã thành thực đối mặt với khát vọng nơi đáy lòng mình, sau đó mới hay thì ra là tôi không cẩn thận cài đặt tự động đăng nhập Tianya trên máy tính ở nhà. Chuyện bi ai nhất trên đời chẳng qua là tôi có một người mẹ thuộc hàng ngũ “đảng Tianya”...

[4] Tên một diễn đàn lớn nổi tiếng của Trung Quốc.

Ăn cơm trưa xong, người mẹ “đảng Tianya” kia dúm chỗ hoa quả đồng nghiệp của cha mang tới vào lòng tôi, ép tôi đi tìm Giang Thần cảm ơn. Tôi nghĩ, về tình về lý mình đều nên nói lời cảm ơn đảng hoàng với Giang Thần, liền xách một túi hoa quả to tướng đi gặp anh.

Tới phòng làm việc của anh tôi mới bắt đầu lo lắng. Ban nãy tôi cứ mãi vui sướng vì đã nhận được một túi hoa quả mang đi tặng, quên không quan tâm tới việc đây là lần gặp gỡ đơn độc đầu tiên và chính thức trong ba năm trở lại của tôi và Giang Thần.

Tôi gõ cửa, bên trong đáp lại một tiếng mời vào. Tôi đẩy cửa bước vào, Giang Thần đang vùi đầu viết gì đó trên bàn làm việc, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, cất giọng thản nhiên: “Tự tìm ghế ngồi đi.”

Là bạn gái cũ, đối diện với anh bạn trai tự nhiên thoải mái như thế này, tôi cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Tôi đặt hoa quả lên bàn, kéo ghế ra ngồi đối diện với anh qua một cái bàn, nói giọng lấy lòng: “Mẹ tôi bảo mang chút hoa quả đến cho anh.”

Anh ngược mắt lên nhìn giỏ hoa quả, “Thay tôi gửi lời cảm ơn cô. Sáng nay tôi đã đến thăm chú Trần rồi, tình hình ổn định, đoán chừng hai ba ngày nữa là có thể xuất viện, sau một tuần quay lại tháo chỉ là được.”

Dứt lời, anh bèn cúi đầu viết gì đó, dáng vẻ ta đây vô cùng bận rộn. Tôi bối rối ngồi hai phút, sau đó đứng dậy tạm biệt, nhân tiện bày tỏ lòng cảm kích đối với anh, cuối cùng nói một câu vừa giả tạo vừa khách sáo: “Cảm ơn anh đã giúp đỡ, tôi thực sự không biết phải báo đáp anh như thế nào.”

Lần này, anh dừng bút, cười nhìn tôi, “Vậy thì giới thiệu bạn gái cho tôi đi.”

Tôi tỉ mỉ quan sát nét mặt anh, không có vẻ gì là nói đùa cả. Tôi bỗng buồn bực, hành vi bảo bạn gái cũ giới thiệu bạn gái mới cho mình có hơi quá quắt, giống như đã nhảy việc còn bắt sếp phải viết thư tiến cử, quay cóp bài còn bắt giáo viên phải cho đáp án, tái hôn còn mời vợ cũ tới làm phù dâu vậy...

Lòng ngổn ngang trăm mối, không biết trong lòng anh, nhân cách của tôi rốt cuộc vĩ đại đến mức nào nhỉ...

Tôi thăm thở dài, cười gượng, “Anh muốn cô bạn gái như thế nào?”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi một lát, tim tôi sắp nhảy ra khỏi lồng ngực tới nơi, trong đầu xẹt qua vô số lời thoại: “Giống như em là được”, “Bằng không, em là được rồi”, “Thực ra anh vẫn chưa quên em”...

“Cao hơn em một chút, gầy hơn em một chút là được”, anh nói.

Trong nháy mắt, con tim đầy dứa bở của tôi đã khôi phục về tần suất bình thường, tôi gượng cười, “Yêu cầu không cao, để tôi để ý giúp anh xem sao.”

Chiếc bút xoay một vòng đẹp mắt giữa các ngón tay anh, anh nói: “Vậ thì cảm ơn em trước nhé.”

Chương 3

Hai ngày sau, cha tôi xuất viện, vết mổ được chăm sóc tốt. Sau đó, cha tôi bảo đi đi lại lại vất vả nên đã tháo chỉ ở bệnh viện dưới quê. Nghe mẹ tôi nói, hôm trước mới tháo chỉ, hôm sau ông đã tới Câu lạc bộ người cao tuổi đi hành xác tiếp rồi. Thông qua công cụ truyền tin, từ nơi đất khách quê người tôi đã bày tỏ tấm lòng tôn kính của mình trước tinh thần như chiến sĩ của ông.

Buổi sáng tỉnh giấc, hơn nửa bộ đồ ngủ của tôi ướt đẫm. Tôi thay sang bộ quần áo khác rồi chạy tới tàu điện ngầm. Bước vào toa xe, gió lạnh của điều hòa thổi tới khiến tôi lại phát hiện áo trên người lại ướt hơn nữa vì mồ hôi. Tôi mặc sơ mi trắng, mồ hôi vã ra khiến làn da như ần như hiện dưới lớp áo. Tôi nhìn trái ngó phải, xung quanh có không ít ông chú tướng mạo thô tục, nhưng không ai có ý định nhìn tôi lấy một cái. Tôi kiên quyết không chịu thừa nhận mình không có sức hấp dẫn mà đổ lỗi tại thời tiết oi bức, nóng nực nên mấy ông dê xồm mới chẳng buồn giỡn trò hèn hạ.

Vừa vào phòng làm việc, Phó Phái đã bước lên đón, “Trần Tiểu Hy, hôm nay cô đi chụp mục lục sản phẩm nhé, không phải là cô thích chụp ảnh lắm sao?”

Tôi trông ra mặt trời chói lóa bên ngoài cửa sổ, cảm giác đau đớn bỗng trở dậy, bèn bày tỏ cảm xúc trong lòng: “Cha tôi nói cái tên Trần Tiểu Hy tượng trưng cho cuộc đời luôn có hy vọng, hy vọng dù lớn hay nhỏ thì đều tốt cả. Chỉ có điều, ông không ngờ rằng hơn hai mươi năm sau lại có một nam thanh niên mang tên Trần Quán Hy, cũng không ngờ thanh niên này là một người có sở thích nhiếp ảnh và nghệ thuật hành vi, càng không ngờ rằng anh Trần đã dựa vào một bộ tác phẩm của mình để nổi lên như cồn từ Bắc chí Nam, dẫn dắt hàng loạt trào lưu. Điều này chứng minh cuộc đời luôn mang đến

cho ta vô số những ngạc nhiên và bất ngờ. Cho nên chốt lại một câu là, anh không thể bởi vì tôi tên là Trần Tiểu Hy mà cho rằng tôi thích chụp ảnh được.”

Phó Phái lấy ra một chiếc máy tính từ ngăn kéo, “Chống đối ông chủ trừ 2% lương, xin nghỉ phép trừ 3% lương, đi làm muộn trừ 1%...”

Tôi gật đầu lia lịa, “Được, sếp cứ trừ đi, nhưng đầu tiên phải trả lương tháng trước cho tôi cái đã.”

Anh ta lẳng lẳng cất máy tính đi, “Chị Tiểu Hy à, chị cứ nghỉ ngơi đi nhé, mục lục sản phẩm ngày hôm nay cứ giao cho tôi.”

Tôi gật đầu, ngồi dưới điều hòa hóng gió.

Tôi tới công ty này đã hơn hai năm. Sau khi chia tay Giang Thần, tôi vội vàng đổi chỗ ở, đổi công việc. Không phải tôi sợ anh tới tìm tôi, mà là tôi sợ anh không tới tìm tôi. Con người có thể hèn hạ tới mức nào, thì tôi hèn hạ tới mức ấy.

Công ty có tổng cộng ba người, ông chủ Phó Phái, Tư Đồ Mạt là nhân viên tài vụ kiêm hành chính, tôi là nhân viên thiết kế. Công ty chúng tôi là công ty thiết kế nhỏ, chủ yếu dựa vào các dự án do Phó Phái kéo về để duy trì hoạt động. Công ty vốn được đánh giá khá cao trong ngành, nhưng giai đoạn trước bởi vì Phó Phái chia tay với một nữ khách hàng, bên nữ ôm hận trong lòng. Cô ta trắng trợn tung tin công ty chúng tôi dựa vào thủ đoạn để đứng vững trong ngành, khiến số lượng đơn đặt hàng trong thời gian gần đây xuống dốc không phanh. Chuyện thủ đoạn thực ra là bôi nhọ. Mặc dù tôi và Tư Đồ Mạt nhiều lần cố vũ Phó Phái buôn thân bán xác để đạt được mục đích cướp đơn đặt hàng, nhưng Phó Phái thà chết chứ không chịu nghe theo, về việc này, chúng tôi luôn lấy làm khó hiểu, bởi vì với hiểu biết của chúng tôi về quan niệm tình yêu của anh ta, đây quả thực là vụ làm ăn lợi cả đôi bên.

Phó Phái đã ra ngoài, con của Tư Đồ Mạt bị sốt nên chị ta đã xin nghỉ gần một tuần nay, thế là cả phòng làm việc này chỉ còn lại một mình tôi. Tôi pha cho mình một tách trà, bước thong thả tới mở máy tính. Tôi vừa uống trà vừa chờ đợi mọi thứ khởi động, đăng nhập tự động QQ, Skype, Line... đều là phần mềm tán gẫu. Công cụ để giao tiếp giữa người với người ngày càng nhiều, nhưng những lời để nói lại ngày càng ít.

Người đầu tiên nhảy ra trong QQ là Trang Đông Na, cô ta là khách hàng của công ty, đợt cuối năm công ty chúng tôi đã thiết kế cho công ty cô ta một bộ quà tặng, bao gồm lịch để bàn, chén, thiệp chúc mừng... Chúng tôi hợp tác vô cùng ăn ý, có thể xem là bạn bè. Tuần trước, tôi đã giới thiệu cô ta cho Giang Thần. Cô ta là một người phụ nữ tuyệt vời, cao hơn tôi, gầy hơn tôi, đẹp hơn tôi, tính tình tốt hơn tôi, sự nghiệp thành công hơn tôi, cái duy nhất không bằng tôi chỉ có size giày không nhỏ bằng tôi mà thôi.

Tôi nghe nói quan hệ của họ tiến triển khá tốt, Giang Thần còn chủ động hẹn hò cô nàng mấy lần. Dựa vào kinh nghiệm của tôi mà nói thì đây là một chuyện không dễ dàng. Sau khi hay tin, có một đạo tâm tình của tôi vô cùng phiền muộn, thậm chí còn muốn vác gậy chia uyên rẽ thúy, nhưng cuối cùng tôi vẫn kìm dằn lòng.

Tôi mở khung Chat của Trang Đông Na, cô ta gửi những mấy câu “Có đó không”, tôi phát hiện ra cô ta không đánh dấu chấm hỏi, thật có lỗi với dấu chấm câu vĩ đại của chúng ta.

Tôi thong thả gõ chữ: Có.

Tôi cố tình bôi đỏ dấu chấm câu, còn tặng cờ chữ, hy vọng cô ta nhìn thấy có thể cảm thấy xấu hổ tự đáy lòng.

Trang Đông Na: Giúp tôi một chuyện được không?

Tôi đã nhìn thấy dấu chấm hỏi, lấy làm vui mừng, nhanh chóng gõ chữ: Nói thử xem.

Trang Đông Na: Tối nay một bệnh nhân của Giang Thần mở tiệc mừng ra viện, anh ấy phải đến tham dự, lại còn phải dẫn theo bạn gái nữa, nhưng buổi chiều tôi đi Thượng Hải công tác rồi, cô có thể đi cùng anh ấy giúp tôi không?

Tôi chần chừ một lát, gõ: Như vậy hình như không hay lắm đâu?

Trang Đông Na: Tại sao không hay? Tôi đã nói với Giang Thần, anh ấy cũng đồng ý rồi, quả thực là ở những nơi như thế có bạn đồng hành sẽ tốt hơn. Nghe nói bệnh nhân kia là nhân vật lớn, muốn mai mối cho Giang Thần, cô cũng không muốn chúng tôi vừa mới bắt đầu đã phải kết thúc chứ...

Tôi nhìn khung chat mà cạn lời... Hồi đầu, khi giới thiệu cô ta cho Giang Thần, tôi có kể về chuyện tôi và Giang Thần từng yêu nhau. Cô ta tỏ ra không để tâm, nhưng dù không để tâm thế nào đi chăng nữa thì tốt xấu gì cũng phải tôn trọng danh xưng vĩ đại là “bạn gái cũ” một chút chứ? Có câu nói như thế nào nhỉ, lương thiện chính là khi người khác bị đối, tôi ăn thịt không phát ra tiếng. Cô không những nhòm nhào thành tiếng, mà còn bảo tôi lấy giấy ăn lau miệng hộ, thất đức quá đấy...

Trang Đông Na: Tiểu Hy, xin nhờ cô đấy xin nhờ cô đấy xin nhờ cô đấy xin nhờ cô đấy cầu xin cô đấy cầu xin cô đấy cầu xin cô đấy.

Bạn xem người này đi, cứ sốt sắng lên là lại không dùng dấu chấm câu, cô có suy nghĩ tới cảm nhận của dấu chấm câu không thế...

Tôi thở dài, gõ: Thôi được rồi, nếu hai người không để tâm.

Trang Đông Na: Tiểu Hy, tôi yêu cô quá cơ, cảm ơn cảm ơn cảm ơn. Tan làm Giang Thần sẽ qua đón cô, tới lúc đó anh ấy sẽ dẫn cô đi mua lễ phục, cứ ghi hết cho anh ấy nhé.

Tôi uống một hộp trà lớn, ngón trỏ gõ trên bàn phím: Được.

Ấn phím Enter, tôi cảm thấy cả đời này mình đều làm người tốt bụng. Hồi nhỏ cũng vậy, tôi còn nhớ hồi học tiểu học, cô chủ nhiệm mà cả lớp ghét bị ốm, mọi người không muốn đi thăm, tôi là người duy nhất đến. Cô ấy vui lắm, lấy hoa quả, trứng gà... trong phòng bệnh cho tôi ăn. Cuối cùng, tôi vác cái bụng no căng ra về, bước chân lão đảo.

Tất cả những điều này đều là họa do tốt bụng gây ra.

Thế là tôi cứ dờ dẩn trải qua ngày hôm đó. Khi Phó Phái chụp ảnh trở về, nhân tiện cầm máy ảnh chụp tôi mấy bức. Khi cho lên máy tính, anh ta bảo tôi xem. Tôi đưa mắt nhìn, chụp đẹp lắm, rất mơ hồ, rất nghệ thuật, phảng phất khí chất của người già mất trí đi lạc đường.

Khi sắp tan ca, điện thoại của tôi đổ chuông, còn tôi đang ngồi chồm hổm trong nhà vệ sinh. Con người tôi đây có một cái tật là cứ căng thẳng liền chạy vào nhà vệ sinh. Năm xưa, mười lăm phút trước kỳ thi đại học, tôi còn ngồi trong nhà vệ sinh.

Tôi xách quần lên, lấy điện thoại trong túi ra nhìn, quả nhiên là Giang Thần. Tôi hít một hơi thật sâu, rồi bỗng nhiên phát hiện nơi đây quả thực không phải là nơi thích hợp để hít sâu, thế là tôi đành phải bịt mũi nói, “A lô?”

“Tôi đây.”

“Tôi biết”

“Giọng em sao cứ ồm ồm thế?”

Tôi đẩy cửa nhà vệ sinh bước ra ngoài, bỏ tay bịt mũi ra nói, “Đâu có.”

“Vừa rồi em ở Wc?”, anh chột cười.

Tôi sợ run cầm cập, nhìn trên nhìn dưới quay trái quay phải rồi hỏi:
“Sao anh biết?”

“Đoán thôi. Em tan làm chưa?”

Tôi hậm hực, “Anh giỏi đoán như thế thì anh tiếp tục đoán đi.”

“Tôi đang ở dưới công ty em, em tan làm rồi thì xuống đi”, anh nói.

Tôi thu dọn đồ đạc qua loa rồi đi xuống tầng. Quay trái ngó phải đều không thấy bóng dáng Giang Thần đâu, lòng thầm nghĩ, không phải là đã cách ba năm rồi, giờ anh mới quyết định báo thù chuyện tôi luôn đến muộn trong những cuộc hẹn hò năm xưa đấy chứ?

Tôi thậm thà thậm thụt ở đó hồi lâu thì một chiếc xe con dừng trước mặt tôi, bấm còi inh ỏi. Tôi cúi đầu nhìn, cửa kính đen như mực khiến tôi không thấy rõ thứ gì, đang muốn chồm tới gần xem thế nào, còi lại vang lên đinh tai nhức óc. Tôi giật mình lùi lại mấy bước, nổi trận lôi đình, đang muốn phun lời mắng chửi thì cửa xe chậm chậm hạ xuống, Giang Thần quay mặt sang ra lệnh: “Lên xe.”

Tôi mở cửa xe ngồi vào trong, anh chau mày nói: “Sao em lè mề thế, thấy bảo công ty em năm rưỡi đã tan làm rồi cơ mà? Thắt dây an toàn vào đi.”

Tôi nghiêm mặt, nhỏ giọng, “Trần Tiểu Hy, em tan làm rồi à? Tối nay quả thực là phải làm phiền em rồi, cảm ơn em nhé.”

Giang Thần trừng mắt với tôi, “Không khách sáo.”

Tôi bĩu môi, “Lịch sự gồm.”

Tôi len lén nhìn anh, bộ âu phục màu đen được cắt may vừa người phối cùng chiếc cà vạt màu xanh lam, đẹp tàn bạo vô nhân đạo.

Bỗng nhiên, anh nghiêng người sang, tôi nhanh chóng kéo dây an toàn lên, cuống cuồng nói: “Tôi thắt dây an toàn xong rồi.”

Anh mở ngăn kéo trước chỗ ngồi của tôi lấy ra một chai nước. Khi đưa cho tôi, anh liếc tôi lạnh lùng rồi “hừ”, một tiếng.

Cầm chai nước khoáng kia trong tay mà tôi muốn chết vô cùng, tôi nghĩ nếu tôi mà chết lúc này, có lẽ Giang Thần sẽ viết cột nguyên nhân cái chết là: Tự mình đớp thính, xấu hổ mà chết.

Xe chậm chậm lên đường, tôi uống từng ngụm nước nhỏ, thực ra tôi không khát, chỉ là cổ họng khô khốc mà thôi.

Bầu không khí trầm lặng đến quý dị bao trùm khắp xe, trong phút nhàm chán tôi bèn xé tem trên chai nước khoáng, khổ nỗi xé xong lại không biết phải vớt chỗ nào, đành hỏi anh: “Vớt đâu bây giờ?”

Anh quay đầu nhìn tôi, “Vào ngăn kéo hồi nãy.”

Tôi mở ngăn kéo, sau khi liếc một cái bèn quăng tem vào trong, nhưng bởi vì tay máy nên khó tránh có phần chột dạ, bèn tìm chuyện để nói, “Anh

vẫn uống nước khoáng Nông Phú à?”

Sau lần đầu tiên được tôi mua nước khoáng Nông Phú cho, tôi thấy anh chỉ uống nước khoáng hiệu Nông Phú. Bây giờ, tôi cảm thấy vô cùng tự hào. Tuy là vì tiết kiệm năm hào mới mua hiệu Nông Phú cho anh, nhưng không ngờ lại mua trúng món anh thích, quả đúng là vô tình cảm liễu liễu lại xanh.

Anh thuận miệng nói một câu: “Tết được bệnh viện phát, ghế phía sau còn một thùng nữa.”

Tôi quay đầu nhìn, quả nhiên là trên ghế sau còn một thùng nước khoáng Nông Phú, bèn khen bệnh viện của anh nức nở, “Bệnh viện các anh tốt thật đấy, Tết còn phát quà cho nhân viên. Nào như công ty chúng tôi, dịp lễ còn bắt phải tặng ca.”

Anh không đáp lời, chỉ chuyên chú lái xe.

Tôi thấy anh có vẻ không muốn đáp lời tôi cho lắm, bèn biết điều im lặng. Tuổi đã lớn, những chuyện mặt nóng dán mông lạnh, sốt sắng bất kể người ta thờ ơ thế nào này tôi không muốn làm nữa. Năm xưa, về hờ hững kia đối với tôi mà nói không thấm vào đâu cả. Ngày ấy, tôi chính là người thích mặt nóng dán mông lạnh, gió mưa chẳng hề ngại, không gì địch nổi, nguyện dùng mặt nóng của mình để ủ ấm cho cái mông lạnh của anh! Nhưng giờ thì không được, cùng với dòng chảy của tháng năm, tuần hoàn máu không bì được với trước kia nữa, dán vào mông lạnh nhiều sợ để lại mầm bệnh.

Giang Thần cho xe dừng trước cửa hàng LV¹. Tôi giật nảy mình, về cơ bản thì thương hiệu này tôi chỉ mới gặp trong sách của một tác giả nổi tiếng nào đó, trong cuộc sống hiện thực tôi vẫn quen thuộc với AV² hơn.

[1] Viết tắt của Louis Vuitton, là tên một thương hiệu thời trang xa xỉ của Pháp.

[2] Viết tắt của cụm từ adult video (phim người lớn).

Cửa xe mở ra, Giang Thần nói: “Em xuống dưới đơi, tôi đi đở xe.”

Tôi xuống xe đơi anh, thi thoảng lấm lét nhìn vào cửa hàng LV qua cửa kính, có lẽ là tác dụng tâm lý, tôi luôn cảm thấy ánh đèn màu cam vô cùng xa hoa.

“Đi thôi.” Không biết Giang Thần đã đứng phía sau tôi từ lúc nào.

Tôi giật nảy mình, lắp bắp, “Không nên vào thì hơn, đắt đỏ lắm, với lại bên trong hình như chỉ bán túi xách thôi, tôi không nhìn thấy lễ phục đâu cả.”

Anh nường theo ánh mắt tôi nhìn vào, “Em tưởng tôi muốn dẫn em vào LV à?”

“Không phải sao?”

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt nhìn kẻ điên, “Em đâu phải là bà xã tôi, tại sao tôi phải mua LV cho em!”

...

Anh dẫn tôi đi vòng qua cửa hàng LV, bước vào con ngõ nhỏ, tới cửa một cửa hàng trang phục, tôi ngẩng đầu lên nhìn, tên cửa hàng này thực tế quá: Không Mua Nổi LV.

Tôi chỉ vào biển hiệu, nói với Giang Thần: “Anh xem đi, nó chằm chọc anh kìa.”

Anh ngược đầu lên nhìn, “Chằm chọc em ấy.”

Tôi bĩu môi, “Đợi tôi có tiền, tôi sẽ tới các cửa hàng thương hiệu lớn, nói với nhân viên cửa hàng rằng, cái này không thích, cái kia không thích, những cái khác gói hết vào cho tôi.”

Anh lắc đầu, nói: “Em cứ nói dứt khoát rằng, gói cái này với cái này lại, những cái còn lại đóng gói gửi cho hội Chữ Thập Đỏ.”

Đạo hạnh cao thâm hơn tôi nhiều...

Chủ cửa hàng là một chàng trai trẻ, tướng mạo đẹp. Tôi cứ cảm thấy cậu ta quen mắt, có lẽ là trong tiềm thức, tôi muốn làm quen với tất cả các anh chàng đẹp trai.

Chàng trai tiến lại chào hỏi, “Bác sĩ Giang, dẫn bạn gái đến mua quần áo à?”

Giang Thần đẩy tôi lên trước, “Chọn cho cô ấy một bộ quần áo đi dự tiệc.”

Chàng trai quét mắt từ đầu tới chân tôi một lượt, nói: “Được, khí chất người đẹp cực kỳ phù hợp với trang phục của cửa hàng tôi, tôi lấy mấy bộ cho anh chọn ngay đây.”

Thì ra, khí chất của tôi chính là khí chất không mua nổi LV...

Nhân lúc chủ cửa hàng chọn trang phục, tôi hỏi Giang Thần, “Anh quen cậu ta à?”

Giang Thần gật đầu, “Cậu ta là em trai của bác sĩ Tô.”

Em Tô có lỗi tai cực thính, chen vào cuộc đối thoại giữa chúng tôi, “Tôi là Tô Duệ, chị tôi lát nữa có thể sẽ qua đây.”

Tôi cúi đầu nhìn cậu ta, cậu ta ngồi xổm chọn giày, cặp móng vênh cao, quần bò cặp thấp khiến eo cậu ta lộ ra mảng lớn.

“Trần Tiểu Hy”, Giang Thần bỗng gọi tôi.

“Hả?” Tôi thu lại ánh mắt đang dừng trên vòng eo thon nhỏ, quay đầu nhìn anh.

Anh chỉ vào chân tôi, tôi cúi đầu nhìn, một con vật màu xanh nhang nhác con thằn lằn dừng ở bên chân, cái đuôi dài lắc lư. Theo phản xạ tôi cuống cuống lấy mũi chân gạt nó ra, thét chói tai núp sau lưng Giang Thần.

Con vật màu xanh lăn lộn một vòng trên sàn nhà, để lộ da bụng nhợt nhạt, bốn chân đập loạn trên không.

Tô Duệ thẳng người bước tới, cười híp mắt cầm con vật màu xanh để lên cánh tay, nói với tôi: “Đừng sợ đừng sợ, đây là kỳ nhông tôi nuôi đấy.”

Tôi thò đầu ra khỏi lưng Giang Thần, “Nó có độc không vậy, có cắn người không?”

“Không đâu không đâu, nó ngoan lắm.” Tô Duệ chìa cánh tay ra, mời mọc tôi nhiệt tình, “Sờ thử đi.”

Thình tình không thể chối từ, tôi chìa bàn tay run rẩy qua, mới tới trước con thằn lằn, nó bỗng thè cái đầu lưỡi đầy phân nhánh ra, dọa cho tôi phải cuống cuống rút tay lại, tiếp tục núp sau lưng Giang Thần.

Tô Duệ cười ha hả, “Tiểu Tích đừng dọa chị nữa mà, vừa nãy không phải là chị ấy cố tình đá mày đâu.”

“Tiểu Tích?” Giang Thần lặp lại một lần, bật cười.

Tôi ngờ ngần đáp lại anh một tiếng rồi mới phản ứng lại, lòng đầy căm phẫn, “Nó cũng tên là Tiểu Hy³?”

[3] Trong tiếng Trung, Tiểu Tích và Tiểu Hy là hai từ đồng âm.

“Cũng ư?” Tô Duệ tỏ ra vô cùng hưng phấn, “Còn có ai tên là Tiểu Tích nữa? Đây quả là một cái tên hay.”

Người có cái tên hay là tôi đây chậm chậm giơ tay lên, “Tôi, Trần Tiểu Hy...”

“Có duyên quá!” Tô Duệ vòng qua sau người Giang Thần dừng bước trước mặt tôi, sờ đầu con kỳ nhông, nói: “Ô Tiểu Tích, chị gái cùng tên với mày đấy, mày và chị ấy có duyên quá, chào hỏi chị ấy một tiếng đi. Nào, thơm chị ấy một cái.”

Tôi cười gượng vòng tới trước mặt Giang Thần, thò đầu ra vẫy tay, “Xin chào xin chào, nam nữ thụ thụ bất thân, không cần thơm không cần thơm.”

Tô Duệ chưng ra dáng vẻ bị người ta làm nhục, “Tiểu Tích là con gái.”

Giang Thần kéo tôi đang núp trước ngực anh ra, “Đi thay đồ đi.”

Lúc này, Tô Duệ mới bỏ Tô Tiểu Tích xuống, lấy mấy bộ đồ từ trên giá áo đưa cho tôi, “Chị thử xem sao, chị đi giày size bao nhiêu?”

Về cơ bản thì chân tôi nhỏ như bị dị dạng, bị hỏi size giày đối với tôi mà nói là một sự sỉ nhục...

Tôi đáp: “35”.

Giang Thần nghiêng đầu nhìn tôi, sửa lại: “33 rưỡi, 34 độn thêm một nửa miếng lót giày cũng được.”

Tô Duệ gãi đầu nói với tôi: “Tôi phải tìm xem có giày size 34 không đã, chị cứ vào thử trang phục trước đi nhé.”

Tôi cầm trang phục bước vào phòng thử, ngay bộ đầu tiên đã gặp rắc rối, khóa phía sau bị tóc mắc vào, kẹt ở giữa lưng không sao kéo được. Bất đắc dĩ, tôi đành phải cầu cứu bên ngoài, “Tô Duệ, khóa bị kẹt rồi, không kéo được.”

Rèm được vén lên, người bước vào lại là Giang Thần, tôi ngơ ngẩn nhìn anh. Anh không nói năng gì, vòng ra sau lưng một tay vén tóc của tôi lên cao, một tay kéo khóa lên. Xong việc anh quay đầu bỏ đi luôn. Tôi vô cùng bội phục tay nghề của anh.

Tôi thay những mấy bộ, cuối cùng Tô Duệ chọn giúp tôi một bộ lễ phục sa tanh màu xanh lục nhạt, khoác lên người phất phơ khiến tôi có cảm giác sợ hãi như thể không một mảnh vải che thân.

Tô Duệ vất vả tìm được một đôi giày cao gót màu vàng nhạt size 34, sau khi độn thêm một nửa miếng lót giày, tôi coi như có thể đứng vững.

Tô Duệ khen ngợi cách ăn vận mới đã làm toát lên vẻ đẹp thoát tục ở tôi. Mặc dù nhìn gương chòng chọc vẫn không tìm ra vẻ đẹp mê hồn đó đâu cả,

nhưng tôi cảm thấy cậu ta nói quá đúng, tôi chân thành muốn kết bạn với cậu ta.

Mấy lần Tô Tiểu Tích có ý đồ tiếp cận đều bị tôi dùng ánh mắt “Nhà người dám qua đây ta sẽ dùng giày cao gót nghiền nát nhà người” dọa cho bỏ chạy.

Giang Thần ngồi trên ghế sofa, thi thoảng lại liếc tôi bằng ánh mắt uể oải. Đương nhiên, tôi không dám mong đợi anh sẽ tỏ vẻ nín thở kinh ngạc thường thấy trên tivi hay tiểu thuyết, nhưng dẫu có thế nào cũng đừng mang dáng vẻ như thể đang xem chương trình thời sự thế chứ.

“Xong chưa vậy?” Anh từ sofa đứng lên.

“Xong rồi, anh trả tiền đi” Tôi cúi đầu nghiên cứu cổ áo, viền cổ chữ V gấp nếp may rất đẹp, như sóng lúa xanh mướt.

Tô Duệ nói: “Thật có duyên quá, thôi thôi xem như quà gặp mặt Tiểu Tích dành cho Tiểu Hy. Tổng cộng tám trăm, váy năm trăm, giày ba trăm.”

Tôi trừng mắt với cậu ta, giết người đấy à, bộ trang phục như thế này mua trên mạng chỉ có tám mươi tệ thôi, còn miễn phí gửi tới tận nhà.

Tô Duệ cười với tôi, “Chị đừng chùng ra bộ dạng như thế tôi là gian thương bất lương nữa. Bộ trang phục này của tôi, không phải là hàng bán đầy phố đâu, đều do tự tôi thiết kế, tự tôi may đấy, độc nhất vô nhị.”

Giang Thần không nói gì, thanh toán tiền xong nói tiếng cảm ơn rồi kéo tôi đi.

Tôi khố sở trang điểm trong chiếc xe đang chạy bon bon, may mà tình trạng giao thông không tệ, về cơ bản thì sau khi trang điểm xong, ngũ quan vẫn được xem là bình thường.

Khi đợi đèn đỏ, Giang Thần bỗng bật cười, ánh mắt đầy vẻ bồn chồn, “Kỹ thuật trang điểm của em tiến bộ không ít đâu nhỉ.”

Tôi lườm một cái, thừa biết anh đang cười gì.

Khi ấy là năm lớp Mười Hai, chúng tôi phải ngày đêm chiến đấu với kỳ thi đại học. Ở mấy vùng khác có một số đồng chí cũng phải vật lộn với kỳ thi lớn của đời người, không chịu đựng nổi áp lực mà kết thúc sinh mệnh mình. Tin tức này truyền đi khắp các ban ngành lớn, truyền mãi mới tới trường học nơi trấn nhỏ hẻo lánh của chúng tôi. Thế là, hiệu trưởng vội vàng triệu tập cuộc họp khẩn cấp. Sau đó, vào một tháng trước kỳ thi đại học, các giáo viên đã quyết định tổ chức một bữa tiệc tối cho đám học sinh chúng tôi đang trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng, tên của bữa tiệc là “Bước về phía ngày mai”. Cá nhân tôi cảm thấy cái tên này thật vô nghĩa, trừ phi chết, nếu không ai mà chẳng phải bước về phía ngày mai. Tiết mục đều do học sinh lớp Mười, lớp Mười Một chuẩn bị, đọc diễn cảm, hợp xướng... Tóm lại toàn những tiết mục khiến người ta xem xong là chẳng muốn sống tới ngày mai chút nào cả.

Trước bữa tiệc, các giáo viên gặp phải một tình huống khó xử. Học sinh lên sân khấu biểu diễn kiểu gì cũng phải trang điểm, mà cả trường chỉ có dăm ba giáo viên biết trang điểm, muốn trang điểm cho nguyên đội hợp xướng e phải đến khi trời sáng mới xong. Thế là trong lúc cấp bách nhà trường quyết định để học sinh lớp Mỹ thuật chia sẻ trách nhiệm trang điểm cùng giáo viên. Là người đứng đầu bảng của lớp Mỹ thuật, tôi tự cho rằng mọi việc dễ như chơi, mà không ngờ rằng mặt người và vải vẽ lại khác biệt nhiều như vậy. Nữ sinh nào được tôi trang điểm đều bật khóc nức nở sau khi soi gương, bày tỏ rằng nếu muốn các bạn ấy vác cái mặt kia lên sân khấu, thì các bạn ấy sẽ lựa chọn “Cáo biệt ngày mai”. Mà lúc này, Giang Thần lại vừa khéo đi ngang qua.

Trong phòng học, tôi bị một nhóm các em khóa dưới nước nở vây quanh làm cho tay chân luống cuống, anh ở ngoài cười nghiêng cười ngả. Còn các em khóa dưới bởi vì bị nhân vật đình đám cười nhạo mà khóc lóc càng dứt hơi khản tiếng.

Mặc dù năm tháng đã xa, nhưng mỗi lần nhớ lại thái dương tôi vẫn giật giật, bên tai tựa hồ còn quanh quẩn tiếng khóc trầm bổng có nhịp điệu kia.

“Đến nơi rồi.” Giang Thần cho xe chậm chậm tấp vào bên lề.

Tôi day thái dương, thở dài, nói bằng giọng oán giận, “Về sau anh đừng hại tôi nhớ lại mấy chuyện mất mặt ấy nữa.”

Xe dừng một lúc lâu mà anh vẫn không mở cửa. Tôi quay đầu nhìn sang với vẻ nghi hoặc; anh chau mày, mắt nhìn chăm chú về phía xa, hàm nghiền chặt, hai tay để trên vô lăng, khớp ngón tay trắng bệch.

Tôi biết anh đang giận, nhưng tôi lấy làm khó hiểu về con giận dữ bất thành hình của anh, chậm rãi hỏi: “Sao vậy?”

Anh hít một hơi thật sâu, chậm chậm bỏ tay ra khỏi vô lăng, quay đầu cười với tôi. Có lẽ tôi không nên gọi đó là cười, anh chỉ mím môi thành một đường thẳng, bên má trái là lúm đồng tiền sâu hoắm, anh nói: “Không sao, chỉ đau dạ dày thôi.”

“Hả? Vậy phải làm sao bây giờ?” Tôi cứ căng thẳng là đầu óc rối mòng mòng, “Sao lại đau dạ dày? Anh chưa ăn gì sao? Có thuốc không? Chúng ta đến bệnh viện nhé...”

“Không sao rồi.”

“Sao lại không sao được? Anh biết đau dạ dày có khả năng dẫn đến xuất huyết dạ dày, loét dạ dày, thủng dạ dày, ung thư dạ dày...”

Anh nhìn tôi cười, “Còn gì nữa?”

Tôi nói với giọng không chắc chắn lắm, “Bụng dạ dày?”

Tôi lại nhấn mạnh, “Mặc kệ, chúng ta mau tới bệnh viện, có thể giây sau anh sẽ chết đấy!”

Anh bỗng chìa tay sang đẩy đầu tôi một cái, cười bảo: “Em là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?”

Tôi cảm thấy vô cùng khó hiểu về tâm trạng tốt bất thành linh của anh. Xác định lần nữa dạ dày anh sẽ không bị bụng, anh cũng đảm bảo với tôi đã không có chuyện gì, tôi mới đành ra điều kiện nếu dạ dày của anh có gì bất trắc, ca phẫu thuật sẽ do tôi cầm dao.

Nghe thấy anh sẵn lòng chết trong tay mình, tôi cũng an tâm.

Chương 4

Trước khi bước vào đại sảnh của bữa tiệc, Giang Thần đang đi trước bỗng dừng lại, lùi mấy bước về bên cạnh tôi, cong khuỷu tay lên rồi nhìn tôi.

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc, “Cần phải tạo dáng sao? Có ai chụp ảnh à?”

Anh trừng mắt với tôi, tôi híp mắt cười, “Đùa anh thôi.”

Dứt lời, tôi bèn đưa tay ra khoác nhẹ lên cánh tay anh “Trên ti vi có diễn mà, bước vào là phải tay khoác tay.”

Tôi cúi đầu nhìn cánh tay mình đang khoác cánh tay mặc âu phục màu đen của anh, bỗng thấy ngực như tắc nghẹn, không kìm được mà siết chặt lấy cánh tay anh. Anh liếc mắt nhìn tôi, nhỏ giọng trấn an, “Em cứ xem như đang tham quan phim trường là được.”

Tôi nhìn quanh đại sảnh, chùm đèn thủy tinh treo trên trần nhà tỏa ánh sáng lấp lánh, bên dưới là những đôi trai gái dập dìu, chiếc bàn dài được phủ khăn màu rượu vang, trên bày la liệt đồ ăn khiến tôi nuốt nước miếng ừng ực... Đây hẳn là phim về ẩm thực rồi.

“Trần Tiểu Hy, đừng chăm chăm nhìn vào đồ ăn nữa, mỉm cười đi”, Giang Thần bỗng cúi người nói bên tai tôi, hơi thở nóng bỏng phả vào tai ngựa ngựa, tôi không kìm được trừng mắt với anh.

“Mỉm cười”, anh nói lại lần nữa.

Tôi nhìn theo tầm mắt anh, một nhóm người vây quanh một ông già có phần quen mắt đang chậm rãi bước về phía chúng tôi.

Giang Thần kéo tôi đi về phía họ, tôi vừa mỉm cười vừa hỏi: “Người nào là bệnh nhân của anh?”

“Người lớn tuổi ở giữa.”

Tôi nhìn người kia sắc mặt hồng hào, không có vẻ gì là bệnh nặng mới khỏi, lại hỏi: “Ông ta bị bệnh gì?”

“Bệnh tim.”

Giang Thần vừa dứt lời, chúng tôi đã tới trước mặt họ.

Bắt tay chào hỏi mấy câu, tôi nghe thấy Giang Thần gọi ông ta là bí thư Trương, giờ tôi mới hiểu vì sao thấy ông ta quen mặt. Tôi từng nhìn thấy ông ta trên bản tin của địa phương, hơn nữa không chỉ một lần. Kết hợp với tỷ lệ một năm xem tin tức không quá mười lần của tôi, thì thời lượng ông ta xuất hiện chắc chắn là vô cùng lớn, như vậy có thể đoán ra được, ông ta thuộc giai cấp thống trị nổi tiếng.

Bí thư Trương cười híp mắt nhìn tôi, “Bạn gái của Tiểu Giang à?”

Tôi nhìn Giang Thần, thầm nhủ đã giúp người thì giúp cho trót, bèn mỉm cười gật đầu chào hỏi, “Chào ông, tôi là Trần Tiểu Hy.”

Bí thư Trương gật đầu, đàn ông ở độ tuổi này ít nhiều có phần “phúc hậu”, cười lên càng có dáng vẻ đặc đạo thành trên, “Cô Trần thật xinh đẹp, trai tài gái sắc, tôi vốn định giới thiệu cô cháu gái cho Tiểu Giang, xem ra cháu gái tôi không có phúc rồi.”

Tôi không biết phải trả lời thế nào, đành cười xòa. Giang Thần cười tiếp lời: “Bí thư Trương ưu ái rồi, là tôi không dám trèo cao.”

Bí thư Trương cười, cất cao giọng: “Các vị.”

Giọng ông không lớn lắm, nhưng lại có sức kêu gọi kỳ lạ. Người trong cả đại sảnh bỗng im lặng, nhìn về phía chúng tôi. Tôi bất giác siết chặt cánh tay Giang Thần, anh chìa tay kia ra, vỗ nhẹ vào mu bàn tay tôi.

Bí thư Trương nâng cao ly rượu trong tay, “Đây là bác sĩ Giang, ân nhân của tôi, mong mọi người cùng tôi nâng ly rượu cảm ơn bác sĩ Giang và bạn gái của cậu ấy. Cảm ơn!”

Ông vừa dứt lời, tay chúng tôi đã được dúm cho ly rượu.

Giang Thần nâng ly lên, “Chỉ là bốn phận của tôi mà thôi.”

Thú thực là tôi hoảng sợ vô cùng. Kinh nghiệm xã hội chẳng bao nhiêu, trong ấn tượng của tôi, sự kiện lớn nhất mà tôi từng tham dự chính là cuộc thi hợp xướng hồi tiểu học. Hồi đó, tôi đứng lẫn trong nhóm người khép miệng mở miệng, chân run rẩy như trẻ bị bệnh bại liệt.

Bây giờ một đám người cùng nhìn về phía tôi, còn là tinh anh trong xã hội, đáng vẻ quyền quý. Tôi muốn nói tôi chỉ là một người dân bình thường, hôm nay tới xem đóng phim thôi, các người đừng nhìn tôi nhé, đừng nhìn tôi nhé.

May mà sóng gió cũng chỉ nhất thời, mọi người uống xong ly rượu là quay về vị trí, tận lúc này tôi mới phát hiện mình căng thẳng quá độ khiến rượu đổ ra đầy tay.

Có điều bí thư Trương có vẻ vẫn chưa định buông tha cho chúng tôi, ông lại đổi sang một ly khác.

“Tiểu Giang à, khi nào kết hôn nhớ gửi thiệp mời cho tôi đấy nhé.”

“Thiệp mời chắc chắn sẽ gửi, nhưng rượu thì ông không thể uống thêm nữa, tim ông không chịu nổi đâu”, Giang Thần cười nói, giọng nói ẩn chứa quyền uy mạnh mẽ chỉ có ở bác sĩ.

Không ngờ Bí thư Trương lại cười rồi buông ly rượu xuống. Tôi thầm nghĩ, thế là đã vượt qua một kiếp nạn, bèn cúi đầu, an tâm nhìn chăm chăm vào chiếc váy trên người mình, nghiên cứu xem lau tay vào chỗ nào thì không dễ thấy.

“Trần Tiểu Hy, đi rửa tay.” Giang Thần vừa dứt lời liền bị Bí thư Trương dẫn đi.

Rửa tay xong bước ra ngoài, từ xa tôi đã nhìn thấy Giang Thần và bí thư Trương đang nói gì đó với một nhóm người Tôi chần chừ một lát, cảm thấy mình vẫn nên ra bàn đồ ăn đánh chén thì hơn, dù sao thì vai trò chận chấu gái bí thư của tôi đã được phát huy, giờ đã đến lúc phát huy chức năng của dạ dày.

Tôi đứng bên bàn ăn quan sát một hồi, phát hiện những món ăn này đối với họ mà nói chỉ có tác dụng bài trí, đi tới đi lui hầu như không có ai dừng lại quá mười giây trước bàn ăn cả. Thế là tôi yên tâm cầm chiếc đĩa to lên, chuẩn bị đánh chén từ đầu bàn cho tới cuối bàn, thỏa mãn dự vọng bóc lột giai cấp thống trị của mình.

Chỉ có điều mới ăn được bốn món, tôi đã gặp phải chướng ngại, đương nhiên không phải do da bụng đã căng, tôi vô cùng tự tin về dạ dày của mình

đấy.

Vấn đề là trước mặt có thêm mấy cô gái, họ đứng bên bàn ăn trò chuyện, cách ăn vận đương nhiên đều là trang phục dự tiệc, hơn nữa còn là nhãn hiệu mà tôi không thể mua nổi. Dung nhan có đẹp hay không thì khó mà nói được, nhờ kỹ thuật trang điểm điêu luyện, loài người đã không còn tương mạo nguyên bản từ khuya rồi.

Bởi vì bàn kê sát tường, họ đứng như thế đang so gan với ai, cũng có nghĩa là trước khi buổi tiệc kết thúc tôi khó có khả năng nếm đủ mỗi món một lượt rồi. Vừa nghĩ tới đây là tôi chỉ hận không thể thả chó đuổi mấy cô gái trước mắt này đi.

Thế là tôi lẳng lặng vòng qua họ, chuẩn bị đánh chén đồ ăn ở phía cuối bàn. Khi đi qua lại bị một cô gái trong đám đó gọi giật lại, cô ta nói: “Xin chào, bạn gái bác sĩ Giang.”

Tôi quay người, ngẩng đầu nhìn, cô gái vừa lên tiếng khá xinh đẹp, tuy trang điểm đậm nhưng rất đẹp chứ không lỗ, có vài nét nhang nhác Cleopatra trong sách giáo khoa Lịch sử cấp hai. Cô ta rất cao, chân lại còn đi một đôi giày cao gót ước chừng phải trên mười phân, có vẻ không chọc tung được nóc đại sảnh là không cam tâm.

Tôi cười với cô ta, “Chào cô.”

Cô ta đi tới kéo lấy tay tôi, “Lần này may mà ông nội tôi gặp được bác sĩ Giang. Lúc ông bệnh tôi ở viện chăm sóc, bác sĩ Giang luôn tận tâm tận sức với bệnh nhân. Trong nửa tháng ấy, tôi hầu như không thấy anh ấy rời khỏi bệnh viện, may mà có cô bạn gái biết thông cảm như cô.”

Tôi thừa nhận mình vô cùng biết thông cảm, nhưng chuyện này chẳng liên quan gì tới tôi cả...

Một tay tôi vẫn đang cầm chiếc đĩa to, tay còn lại bị cô ta kéo. Tôi bất đắc dĩ đành phải nhìn chăm chăm vào bàn tay cô ta, mềm mại không xương, mười ngón trắng như hành bóc, móng tay được sơn màu hồng nhạt, tựa như chỉ cần rưới một lớp nước sốt lên thôi thì ra ngay chân gà Hồng Kông thượng hạng.

Có vẻ cô ta cũng phát hiện ra sự bối rối của tôi, buông tay ra nói, “Tôi thấy bác sĩ Giang chắc còn bị ông nội tôi giữ lâu đấy, cô đứng một mình cũng chán, hay là trò chuyện cùng chúng tôi đi.”

Tôi đành phải buông đĩa xuống, giả vờ hứng thú dạt dào nghe họ tán gẫu. Hồi này tôi có nghe qua loa nội dung họ bàn luận, các trường Ivy League danh giá, thánh địa nghỉ mát, hàng hiệu nước ngoài... Tôi không hiểu lắm nên cũng chẳng có hứng thú.

Lúc này họ chuyển từ đề tài động vật đại loại như thiên kim nhà ai nuôi loại chó nổi tiếng có cái tên dài dằng dặc, thiên kim nhà ai nuôi ngựa... sang chủ đề ăn uống.

Một cô gái tôi môi đỏ chót nói: “Nhà hàng XX đã vận chuyển một ít nấm Truffle¹ của Pháp tới bằng đường hàng không, hôm qua tôi vừa đi ăn thử, ngon lắm.”

[1] Là loại nấm hiếm và đắt đỏ nhất chỉ có ở Châu Âu, tùy chất lượng mà có giá từ 5000 đô một cân.

“Thật sao? Vậy ngày mai tôi sẽ bảo bạn trai dẫn đi ăn.”

“Tôi nghe thấy bảo cá ngừ vây xanh ở nhà hàng YY cũng không tồi.”

“Thật sao? Hôm nào chúng ta cùng đi ăn nhé. Nhưng tôi vẫn thích ăn thịt bò Kobe hơn.”

“Nếu tôi muốn ăn Truffle sẽ bay tới Pháp hoặc Italia. Truffle đen của Pháp ngon lắm, Truffle trắng của Italia cũng được. Cá ngừ vây xanh tôi không ăn, thịt bò Kobe cũng chỉ có khi nào đến Nhật Bản mới đành phải ăn một chút. Tôi vẫn thích ăn món trứng cá Caviar hơn cả, phải là món trứng cá Caviar tươi ngon nhất, từng viên căng mọng, không cho thêm bất kỳ gia vị hoặc đồ ăn kèm nào khác, đựng trong bát thủy tinh được ướp lạnh, sau đó dùng thìa ngà voi xúc ăn từng miếng một”, một giọng nói mềm mại cất lên khiến đám thiên kim tiểu thư im phăng phắc.

Tôi nhìn về phía người lên tiếng, bộ dạng lười nhác dựa vào bàn, như cười như không, vô cùng đẹp. Vẻ đẹp của cô ta không phải là vẻ đẹp thần tiên hạ phàm chẳng vương khói bụi nhân gian, mà rất nổi bật, thậm chí có thể nói là táo bạo, là vẻ đẹp cánh đàn ông nhìn thấy sẽ không cầm lòng được mà có suy nghĩ đen tối, còn phụ nữ nhìn thấy hận không thể tạt axit.

Cô ta vận bộ sườn xám cách tân nền xanh hoa đỏ. Chiếc sườn xám không xẻ tà cao hay khoét ngực sâu, nhưng lại bó sát vào người, lộ ra đường cong đâu ra đó. Lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy có người vẫn mặc đồ trên người mà lại quyến rũ như không mặc gì.

Tôi còn phát hiện ra rằng, khi cô ta lên tiếng, đám người xung quanh lũ lượt tỏ vẻ khinh thường, thậm chí còn có người nhỏ giọng nói “hồ ly tinh”.

Vừa nghe thấy câu hồ ly tinh, lòng tôi thoải mái hẳn, như vậy mới đúng chứ, dung mạo như thế kia không làm hồ ly tinh thì thật là lãng phí nhân tài.

Có lẽ thấy bầu không khí quá gượng gạo, với tư cách chủ nhân bữa tiệc, cháu gái của bí thư Trương bỗng quay sang tôi, cười hỏi: “Cô Trần thường ngày thích ăn gì?”

Tôi sững sốt trước câu hỏi của cô ta, không biết đối phương định cứu vãn tình thế hay là muốn đẩy tôi vào tình huống khó xử, tôi bèn đáp qua loa: “Tôi không đặc biệt thích món nào cả, thường ngày cứ tiện gì ăn nấy thôi.”

“Tôi thấy vừa rồi cô Trần ăn không ít, chắc hẳn cũng hiểu biết về ẩm thực, cô đừng giấu mà.”

“VẬY Ạ.” Tôi gãi gáy, hơi ngại ngại, “Tôi thấy mì tôm trứng gà hiệu Demae Iccho khá ngon, mì Khang Sư Phụ cũng được. Hơn nữa, tôi cảm thấy nấu mì ngon hơn là úp mì, khi nấu thêm quả trứng gà, tốt nhất là hai quả, một quả khuấy vào nước dùng, một quả làm trứng ốp. Khi chuẩn bị bắc nồi ra khỏi bếp mới thêm gia vị vào, đừng thêm nhiều quá, chỉ thêm một chút thôi, sau đó nêm muối với xì dầu, ngon tuyệt cú mèo luôn.”

Yên lặng như tử thần tới gõ cửa.

Đấy, cứ bắt tôi phải chia sẻ kinh nghiệm bằng được cơ, tôi đã bảo không nên rồi lại còn.

Sau khi nhận được kinh nghiệm nấu mì quý báu của tôi, nhóm tiểu thư kia bỗng mất hứng thú tán gẫu, lữ lượt tìm cơ rời đi. Tôi cảm thấy hành vi này không tốt, là kiểu qua cầu rút ván.

Tôi bưng chiếc đĩa lớn lên chuẩn bị tiếp tục ăn từng món trên chiếc bàn dài thì phát hiện cô nàng hồ ly tinh kia vẫn dựa vào bàn, không biết trong tay có thêm ly rượu vang từ lúc nào, cô ta khẽ lắc ly rượu, hỏi: “Cô tên gì vậy?”

Tôi nhìn trái ngó phải, xác định không phải là mình hiểu nhầm mới trả lời cô ta, “Trần Tiểu Hy, Hy trong hy vọng.”

Cô ta nâng ly về phía tôi, uống một hơi cạn ly rượu vang đã lắc trong tay hồi lâu, “Ồ Nhiễm Nhiễm, Nhiễm mang nghĩa dây dưa với người ta.”

Tôi nhìn trái nhìn phải, không tìm thấy rượu để bày tỏ thành ý, đành phải cầm miếng sushi trong đĩa lên nâng về phía cô ta, nuốt chửng, suýt chút nữa thì bị nghẹn chết. Cuối cùng, tôi lau nước mắt rồi nói: “Rất vui được gặp cô.”

“Cô không cần cảm động tới độ nước mắt lưng tròng như thế đâu.” Cô ta đưa một tờ khăn giấy cho tôi. Điều này khiến tôi ngạc nhiên hết sức, chủ yếu là bởi vì tay cô ta không khoác túi dự tiệc, trang phục trên người cô ta lại bó sát như lớp da thứ hai, đừng nói nhét khăn giấy, e chỉ cần hít thở một hơi thật sâu thôi là sẽ bực.

Tôi nhận lấy khăn giấy, lau khóe mắt, “Cảm ơn.”

Sau đó, cô ta dựa vào bàn, nhìn tôi vui vẻ đi tới đi lui ăn đồ trên chiếc bàn dài, hỏi: “Ngon không?”

“Ngon, cô có muốn ăn một chút không”, tôi chỉ vào chiếc bánh ngọt trên đĩa, nói xong mới nhớ ra lý luận trứng cá của cô ta, cảm thấy mình hình như vừa làm điều thừa thãi.

Cô ta chỉ vào chiếc sườn xám trên người, “Ăn sẽ bực”

Tôi gật đầu, “Bộ đồ của cô khủng bố quá”, rồi mở lòng bàn tay ra, trong đó là tờ khăn giấy đã bị tôi vo thành một cục, hỏi: “Cô để khăn giấy ở đâu thế?”

Cô ta chỉ vào giữa hai chân, “Dán ở mặt trong đùi, còn cả điện thoại nữa.”

Tôi nhìn vào đôi chân trơn bóng không mặc quần tất của cô ta, khoe miệng giật giật, lại nhìn tờ giấy trong lòng bàn tay quảng không được mà cầm cũng chẳng xong. Cứ nghĩ tới tờ giấy mình vừa lau mặt được lấy ra từ mép túi bóng loáng của người ta, lòng tôi dâng trào bao cảm xúc hỗn độn.

Hồ Nhiễm Nhiễm che miệng cười to, “Đùa cô thôi, cô thật đáng yêu, khăn giấy tôi lấy trên bàn.”

Tôi gãi đầu, cười theo, “Tôi chỉ chăm chăm vào đồ ăn thôi.”

Thế là dưới cái nhìn chăm chú của cô ta, tôi thần nhiên đánh chén năm mười tám món, rút giấy ăn ra học Hồ Nhiễm Nhiễm dựa vào bàn, ưỡn ngực cong mông, lẳng lơ lau miệng.

Hồ Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn tôi, “Cô là bạn gái của bác sĩ kia?”

Tôi sờ mũi, “Có thể coi là vậy.”

Trong lòng tôi thầm thêm hai chữ “đã từng”.

Cô ta vén tóc ra sau tai, tỏ vẻ dăm chiêu, “Trương Thiến Dung sẽ tranh cướp với cô.”

“Hả?” Tôi đành thu lại ánh mắt đang đậu trên mái tóc dài sóng to màu nâu đậm của cô ta, ngần ngợ hỏi: “Ai cơ?”

Kiểu tóc của Hồ Nhiễm Nhiễm là kiểu sóng to mà tôi thích nhất. Hồi đại học, tôi từng muốn làm kiểu tóc này, nhưng bấy giờ Giang Thần nói anh thấy mái tóc ngắn của tôi tươi mát tự nhiên, thế là tôi đã đội quả đầu ngắn như nắm trái qua bốn năm đại học. Đến khi chia tay, trong cơn tức giận tôi mới để

tóc dài. Giờ ngẫm lại, tươi mát tự nhiên nào phải lời khen ngợi, đó là câu quảng cáo thuốc làm sạch không khí đấy chứ.

Cô ta hất cằm lên bảo: “Trương Thiến Dung, cháu gái của ông già Trương. Kìa, giờ cô ta đang đi về phía bạn trai cô đấy.”

Tôi nhìn theo ánh mắt cô ta, Trương Thiến Dung chậm rãi đi tới chỗ Giang Thần và bí thư Trương, eo lắc y như dải ruy băng trong bài biểu diễn thể dục dụng cụ.

“Ông Trương già thật”, Hồ Nhiễm Nhiễm bỗng dừng cảm thán, rồi lại ra chiều đăm chiêu, “Tôi thấy ông ta chẳng sống được mấy năm nữa đâu.”

Tôi nhìn cô ta bằng ánh mắt khó hiểu, cô ta cười, “Cô có tin tôi là người tình của ông ta không?”

Tôi không biết phải nói thế nào, đành cười gượng.

Cô ta lại nói: “Trước kia tôi là bảo mẫu của nhà họ.”

Tôi không tìm được mà buột miệng, “Vậy sao... sao... sao...”

Mãi hồi lâu tôi không tìm ra được từ ngữ nào đủ uyển chuyển để biểu đạt câu hỏi của mình, may mà cô ta có tiếp lời, “Sao lại trèo lên giường của một ông già? Chỉ cần ông ta ở nhà một mình, tôi sẽ mặc đồ ngủ trễ ngược để lau sàn “

“Vậy à...”, tôi kéo dài giọng. Thú thực là tôi không biết phải tiếp lời như thế nào, nói cô thật lợi hại không được, nói chúc mừng cô đã thành công cũng không xong, nói sao cô lại vô liêm sỉ như thế càng không ổn... Quả thực là làm tôi khó xử chết mất thôi.

Có vẻ cô ta cảm thấy vô cùng hài lòng với vẻ quần bách của tôi, miệng cứ cười duyên mãi.

Thật vui vì tôi có thể làm cô cười...

“Bạn trai cô tới rồi”, cô ta che miệng nói.

“Hả?” Tôi ngẩng đầu lên thì Giang Thần đã đứng trước mặt rồi. Tôi không kìm lòng được mà khen ngợi anh, “Anh đi nhanh thật đấy.”

Giang Thần gật đầu lịch sự với Hồ Nhiễm Nhiễm, đoạn nhìn tôi, “Đi thôi.”

Dứt lời liền đi thẳng ra ngoài. Tôi vẫy tay với Hồ Nhiễm Nhiễm rồi lon ton chạy theo, vừa chạy vừa hỏi: “Có thể về rồi sao? Tiệc còn chưa kết thúc mà?”

Anh dừng bước, đợi tôi đến sóng vai rồi mới đi tiếp ra ngoài, vừa đi vừa trả lời câu hỏi của tôi, “Về thôi, ngày mai tôi còn ca phẫu thuật nữa.”

“Ừm.” Tôi đáp rồi cùng anh đi ra ngoài.

Anh đi lấy xe, tôi đứng đợi trước cửa khách sạn mới chợt nhớ ra hình như anh chưa ăn gì, trước bữa tiệc còn bị đau dạ dày nữa. Thế là tôi định lén quay vào sảnh trộm đồ ăn cho anh, mới quay người đi được hai bước thì có tiếng còi, tôi quay người mở cửa xe, thò người vào trong nói với Giang Thần, “Không phải anh bị đau dạ dày sao? Tôi thấy vừa rồi anh không ăn gì cả, tôi đi lấy chút đồ cho anh ăn nhé, sẽ quay lại ngay thôi.”

Dứt lời, tôi quay người đi vào trong, Giang Thần ở phía sau gọi Trần Tiểu Hy Trần Tiểu Hy, tôi đành phải quay lại nói với anh, “Yên tâm đi, đồ ăn trong đó ngon lắm, lại chẳng có ai ăn cả, tôi đi lấy một chút người ta sẽ không để tâm đâu.”

“Lên xe”, anh nói, ngón tay gõ lên vô lăng vẻ mất kiên nhẫn.

Tôi giật mình phát hiện ra rằng, sau khi chúng tôi gặp lại, anh thường thể hiện ra thái độ mất kiên nhẫn rất khó hiểu với tôi. Tôi có thể lấy ví dụ để miêu tả sự mất kiên nhẫn này, ví như, bạn nuôi một con chó chuẩn bị vỗ béo rồi làm thịt, nhưng nó mãi không béo thì thôi, đằng này nó còn làm tưởng mình là chó cứng, bám riết lấy bạn làm nũng, bạn nói xem có thể không phiền sao?

Tôi lẳng lẳng ngồi vào xe, đóng cửa, thắt dây an toàn, cười nói, “Nhà của tôi ở đường XX khu XX, nếu anh không tiện thì tìm trạm xe buýt cho tôi xuống, tôi tự bắt xe về.”

Anh nhìn chăm chăm tôi hồi lâu, người ta bảo đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, thế nên tôi nhìn vào cửa sổ của anh mãi, chỉ thấy quầng mắt anh hơi thâm. Nhưng điều này giống với đạo lý bò dốt tới Bắc Kinh thì vẫn là bò, trai đẹp có quầng mắt thâm thì vẫn cứ là trai đẹp.

Cuối cùng, tôi vẫn không nhìn ra được nguyên cớ từ đôi mắt anh. Đôi mắt xác thực là cửa sổ tâm hồn, nhưng đôi mắt của một số người lại là cửa sổ có lắp đặt thiết bị chống trộm, kỹ thuật không đủ thì chỉ còn nước chấp tay bái chào mà thôi.

Sau đó Giang Thần vẫn đưa tôi về nhà. Tôi bày tỏ lòng biết ơn anh đã đưa tôi về nhà một cách đơn giản, còn anh vẫn không thể hiện lòng biết ơn về việc tôi đã cùng anh đi xã giao. Nhưng tôi cũng chẳng định so đo tính toán gì với anh.

Tôi xuống xe, khi đóng cửa xe lại không nhìn được mà liếc mắt nhìn anh. Đây là di chứng do năm xưa yêu đơn phương anh quá lâu để lại, cho dù đã ở bên nhau bốn năm, thì trong bốn năm ấy, tôi vẫn luôn nhìn trộm anh theo bản năng, đến nỗi khi anh học “Nhân khoa” còn nghi ngờ mắt tôi bị lé suốt một thời gian.

Anh gác tay phải lên vô lăng, tay trái đè lên dạ dày, chau mày im lặng đợi tiếng đóng cửa vang lên.

Cuối cùng, tôi không đóng cửa mà thò người vào nói với giọng điệu cầu xin, “Lên nhà tôi được không? Tôi nấu mì cho anh ăn, nhanh lắm, chỉ mười phút thôi.”

Anh lắc đầu, “Không cần đâu, tôi về nhà uống thuốc là được rồi.”

Tôi đặt mông vào xe, hai tay khoanh trước ngực, “Lên nhà tôi ăn mì! Nếu không tôi sẽ không xuống xe đâu.”

Giang Thần nghiêng đầu trừng mắt với tôi, cuối cùng thở dài nói: “Đi thôi.”

Tôi cười híp mắt nháy xuống xe, dẫn anh leo bốn tầng lầu tới căn phòng tôi thuê.

Tôi rót nước cho anh rồi vào nhà bếp nấu nướng. Tôi nghĩ mì gói không tốt cho sức khỏe nên đã nấu mì sợi, còn cho thêm hai quả trứng gà, đợi tôi bưng mì ra thì anh đang dựa vào sô-pha gác tay ngủ.

Tôi để bát mì trên bàn, ngồi xồm trước mặt anh, do dự hồi lâu không biết có nên đánh thức anh hay không, thậm chí là do dự hồi lâu có nên hôn

trộm anh như trên phim không, hoặc là dùng ngón tay vẽ đường nét gương mặt anh, hoặc là lẳng lẳng nhìn dáng vẻ anh ngủ, nước mắt ngấn dài...

Cuối cùng, tôi chỉ vỗ vai anh, “Giang Thần, mì được rồi.”

Có những chuyện giống như tham gia thi đấu, nếu bạn đã lựa chọn rút lui thì không có tư cách quay lại, chỉ có thể đành nén đau đớn để làm khán giả.

Mí mắt Giang Thần giật giật, anh mở mắt ra nhìn tôi một cái, ánh mắt mơ màng, rồi lại nhắm mắt lại.

Tôi đành phải đẩy anh thêm lần nữa, “Dậy đi, mì nhũn ra rồi.”

Anh xùy một tiếng, nhắm mắt gạt tay tôi ra, “Đừng ồn, anh mệt lắm.”

Có lẽ là giọng điệu của anh quá mức tự nhiên, khiến tôi cảm thấy có phần thân thiết.

Tôi ôm gối ngồi xuống sàn nhà, ngơ ngác nhìn anh, hoặc là nhìn một góc nào đó, bỗng dưng cảm thấy mình cô đơn tới độ thảm thương...

Đợi tôi thảm thương xong, ngược mắt lên đã thấy Giang Thần bưng bát mì ngồi ở một góc sofa vừa ăn vừa xem tivi. Tiếng tivi được mở rất nhỏ, nhưng anh xem vô cùng chăm chú.

Tôi quay đầu nhìn, tivi đang phát sóng trận đấu bóng rổ, một người da đen xông lên, đầu đập mạnh vào nách người da trắng đang ném bóng vào rổ. Người da trắng bị ngã, lăn qua lăn lại trên sân như sắp chết.

Nếu tôi là người da đen kia, tôi sẽ tố cáo người da trắng, nách đấu với đầu, đây là sự kỳ thị chủng tộc rõ ràng.

Giang Thần ăn mì xong, xin tôi tờ giấy ăn lau miệng rồi nói phải về.

Tôi ngẫm nghĩ, không có cứ gì để giữ anh ngồi lại một lát, đành phải nói: “Được thôi, anh lái xe cẩn thận.”

Anh đi tới cửa lại quay đầu nhìn tôi, có vẻ đang ra hiệu gì đó. Tôi đành phải đứng lên, vừa đi về phía anh vừa nói: “Tôi tiễn anh tới cửa thôi nhé, đi giày cao gót cả một buổi tối chân sắp gãy ra rồi, tiễn anh xuống dưới tầng còn phải leo lên lại tầng bốn nữa.”

Giang Thần dựa vào cửa, đợi tôi đi tới trước mặt rồi mới nói: “Trần Tiểu Hy, lẽ nào em chưa bao giờ cảm thấy có lỗi với tôi sao?”

Tôi nghĩ đây là một câu phản vấn điển hình, đặc điểm của câu phản vấn là đáp ẩn ẩn trong chính câu hỏi. Sau khi phân tích sơ qua, tôi đoán, Giang Thần cho rằng tôi nên và bắt buộc phải cảm thấy có lỗi với anh. Chỉ có điều không biết câu hỏi này nhằm vào chuyện chia tay vào ba năm về trước, hay là chuyện tôi lười tiễn anh xuống tầng.

Tôi suy nghĩ một lát, cảm thấy bất kể là anh nhắc đến vấn đề nào, tôi đều là bên sai, bởi thế có xin lỗi cũng phải. Vậy là tôi khép chân lại, hai tay áp vào hai mép quần, chuẩn bị làm tư thế quân đội tiêu chuẩn để xin lỗi Giang Thần một cách chân thành. Nhưng Giang Thần không để tôi hoàn thành một loạt động tác này, anh chỉ nhìn tôi một cái rồi bước xuống tầng.

Lần này, tôi đọc được ánh mắt anh, chính là ghét, chán ghét, ghê tởm. Cái này tôi có thể hiểu, tôi còn ghê tởm chính mình nói chi anh.

Chương 5

Vài ngày sau, Trang Đông Na đi công tác về liền gọi điện thoại cảm ơn tôi, đại ý là cô ta biết Giang Thần không cảm ơn tôi đang hoang, cảm thấy Giang Thần nhà mình không hiểu chuyện. Nguyên văn lời nói của cô ta là: “Cô biết đấy, Giang Thần nhà chúng tôi không care chuyện đối nhân xử thế cho lắm, nhưng đây cũng là ưu điểm của anh ấy, I kinda like it, ha ha.”

Trang Đông Na tốt nghiệp chuyên ngành tiếng Anh, nói chuyện thích chêm tiếng Anh, trước kia trò chuyện trên mạng I cũng thích chêm tiếng Anh. Ví dụ, “Cuối tuần này tôi phải đi công tác, trở về lại phải đi họp”, cô ta sẽ gõ thành “Weekend này tôi phải đi công tác, quay về lại phải meeting”.

Sau đó, có lần Tư Đồ Mạt nói mình cũng không thể chịu nổi nên đã ngâm thơ hồn nhiên hỏi Trang Đông Na rằng: cô luôn phải thay đổi bàn phím gõ chữ, không thấy mệt sao? Trang Đông Na rất biết lắng nghe, sửa cái tật thích thay đổi bàn phím của mình ngay sau đó. Tư Đồ Mạt vui mừng lắm.

Trang Đông Na nói để cảm ơn và nhận lỗi, họ muốn mời tôi ăn cơm. Tôi từ chối khéo, nhưng có thể bởi vì tôi quá khéo nên cô ta không hiểu được sự không tình nguyện của tôi. Tóm lại là cô ta tự báo thời gian, địa điểm rồi cúp điện thoại.

Bởi vì bị cưỡng ép đi dùng cơm với người ta nên tâm tình tôi không vui chút nào. Phó Phái và Tư Đồ Mạt với tư cách là đồng nghiệp, đã bị tôi vô duyên vô cố mắng nhiếc những mấy lần. Tư Đồ Mạt nổi điên, nói muốn từ chức về nhà cho chồng nuôi. Tôi nhằm vào chuyện chị ta lấy ông xã ra làm chỗ dựa để rửa sả chị ta thêm một phen nữa, cuối cùng ép chị ta phải thừa nhận bản thân là ký sinh trùng táng tận lương tâm có lỗi với sự bồi dưỡng của Tổ quốc, tâm tình tôi mới tốt hơn một chút.

Trước khi tan làm, tôi nhận được điện thoại của Tô Duệ. Sau một chuỗi sự việc kỳ quái, chúng tôi đã trở thành bạn của nhau.

Trang phục của buổi tiệc đó bị tôi quăng vào máy giặt. Sau khi lấy ra, nhìn nó chẳng khác nào một mớ rau nát. Thế là tôi bèn xách nó đi tìm Tô Duệ. Cậu ta dùng một chiếc máy giống máy hút bụi để là bộ đồ trở lại dáng vẻ tự nhiên màu xanh nhạt. Cậu ta nói rằng chiếc máy kia là bàn ủi, tôi nói trong lòng tôi nó chính là máy hút bụi. Sau đó, chúng tôi bắt đầu cãi nhau, cậu ta nói tôi không tôn trọng cậu ta, tôi nói cậu ta chuyện bé xé ra to. Ấm ỉ tới giờ cơm, cậu ta dẫn tôi đi ăn, xong tôi trả tiền, cậu ta tuyên bố chúng tôi không đánh không quen, và chúng tôi đã trở thành bạn như thế.

Tô Duệ nói cậu ta có chút chuyện ở gần công ty chúng tôi, hỏi tôi sau khi tan làm có cùng đi ăn cơm được không. Tôi nói tôi phải đi ăn cơm với Giang Thần và bạn gái anh. Cậu ta tỏ thái độ đồng cảm với tôi, tình nguyện đưa tôi đi. Cậu ta nói muốn đi để giúp tôi tăng thêm can đảm. Còn tôi cảm thấy cậu ta muốn đi ăn chực thì có.

Tôi ngẫm nghĩ, cảm thấy lẻ loi một mình đi gặp mặt bạn trai cũ cùng người yêu mới quả thực có hơi thê lương, liền quyết định dẫn Tô Duệ theo.

Khi hai chúng tôi tới nhà hàng, họ vẫn chưa tới, trò chuyện với nhau một lát chẳng khác nào ông chẳng bà chuộc, suýt chút nữa thì đánh nhau to. Thế là Tô Duệ bèn mượn hai chiếc bút từ nhân viên phục vụ, chúng tôi trải giấy ăn ra vẽ tranh, cậu ta thiết kế trang phục, còn tôi vẽ tranh minh họa. Vẽ xong rồi mà Giang Thần và Trang Đông Na vẫn chưa tới. Chúng tôi trao đổi tranh để đánh giá. Tô Duệ nói tranh minh họa của tôi ấu trĩ, chỉ dành cho đám con nít. Tôi bảo trang phục của cậu ta xấu tệ, không phải là đồ cho người mặc... May mà trước khi vung tay đánh nhau thì Giang Thần và Trang Đông Na tới.

“Cuối cùng hai người cũng tới rồi.” Tôi cười oán trách, ép mình chuyển ánh mắt ra khỏi năm móng vuốt khoác lên cánh tay Giang Thần của Trang Đông Na, “Chậm chút nữa là tới nhật xác cho tôi rồi.”

Trang Đông Na cười giải thích, “Tôi bảo chúng tôi ai nấy tự đến, nhưng anh ấy cứ đòi đến công ty pick tôi bằng được nên phải đi thêm một đoạn đường nữa, sorry.” Dứt lời cô ta dừng lại, nhìn về phía Tô Duệ hỏi: “Đây là?”

“Tôi là Tô Duệ, bạn của Tiểu Hy, chị tôi và bác sĩ Giang cũng là đồng nghiệp. Hôm nay vốn muốn hẹn Tiểu Hy đi ăn cơm, cô ấy nói là cô ấy đã hẹn với người ta, nên tôi bèn mặt dày đi theo ăn chực, hai người không để bụng chứ?”, Tô Duệ trả lời thay tôi.

“Of course no, càng đông càng vui mà”, Trang Đông Na nói, quay đầu nhìn Giang Thần đang kéo ghế thay mình, nở nụ cười xinh tươi.

Mọi người ngồi xuống gọi món xong, không ai nói thêm gì, bầu không khí bỗng trở nên gượng gạo. Tôi nhìn hai người ngồi phía đối diện, hình như không ai có ý cứu vãn tình hình. Là một người đối mặt với bầu không khí căng thẳng là lạnh cả sống lưng, tôi đành phải nhìn Tô Duệ bằng ánh mắt cầu cứu.

Tô Duệ cầm giấy ăn trên bàn đưa cho Trang Đông Na, “Mẫu thiết kế tôi vừa làm riêng cho Tiểu Hy đấy.”

Trang Đông Na nhận lấy, nhìn tỉ mỉ một lát rồi xuýt xoa khen ngợi, “You are so talented, bộ trang phục này đẹp lắm, cực fit Tiểu Hy.” Dứt lời cô ta còn đưa đến trước mặt Giang Thần, “Anh thấy sao?”

Giang Thần quét mắt hờ hững, “Ừm.”

Với tư cách là người vài phút trước còn sĩ nhục bộ quần áo này không phải là dành cho người mặc, nhận được lời khen ngợi thế này, tôi đành phải rưng rưng nước mắt, cười gượng phụ họa.

Tô Duệ gãi đầu, cười ngượng ngùng, “Tôi vẽ bừa thôi. Không biết tại sao Tiểu Hy lại vô cùng thích hợp với phong cách trang phục mà tôi thiết kế, lần trước bác sĩ Giang dẫn chị ấy tới chỗ tôi mua đồ tôi đã phát hiện ra rồi. Bây giờ tôi còn tưởng họ là người yêu của nhau cơ.”

Tôi vội vàng giải thích với Trang Đông Na, “Là lần cô bảo tôi thay cô đi dự tiệc cùng anh ấy đó.”

Trang Đông Na chỉ cười mà không đáp, còn Giang Thần lại ngẩng đầu quét mắt về phía tôi, đây là lần đầu tiên anh nhìn thẳng vào tôi kể từ khi xuất hiện. Có lẽ tôi đã quen bị anh ức hiếp nhiều năm rồi, vừa thấy anh nhìn mình tôi đã cuống cuống nở nụ cười xun xoe. Cười xong đổi lại là ánh mắt hờ hững của anh, tôi bỗng cảm thấy sao mình lại khúm núm nịnh bợ thế này...

Món ăn mà Giang Thần gọi được đưa lên đầu tiên, bát tết bò chín bày phần xèo xèo trên đĩa đá, anh lấy đĩa đâm nát trứng ốp sóng sánh bên cạnh, lòng đỏ trứng chậm chậm chảy lên chiếc đĩa đang bốc khói, dầu nóng bắn tung tóe. Giang Thần cầm giấy ăn lên chặn đầu bàn, rồi dùng giấy ăn lau luôn phần bàn ăn quanh đĩa.

Tôi biết tờ giấy ăn kia là bản thiết kế của Tô Duệ, thấy Giang Thần tiện tay vo viên nó lại, lòng tôi bỗng sáng khoái lạ.

Tô Duệ và Trang Đông Na buôn chuyện từ Bắc chí Nam, thi thoảng tôi có góp vài câu. Giang Thần hầu như không nói gì, cho dù chủ đề được chuyển tới anh, thì anh cũng đều hờ hững chuyển sang chủ đề khác.

Nhưng tôi vẫn vô cùng bức bối về bữa ăn này. Tuy Giang Thần không nói gì nhưng Trang Đông Na cứ chốc chốc lại thì thầm nhỏ to bên tai anh, mắt đảo qua đảo lại nhìn tôi, như cười như không.

Tô Duệ tức lên, học theo cô ta, ghé vào tai tôi nói nhỏ: “Rõ ràng là đang chọc tức chị đấy. Thật thất đức.”

Tôi đẩy cậu ta ra, “Đừng nói bên tai tôi nữa, ghê chết được.”

Cậu ta không máy may để bụng, cười hỏi: “Lẽ nào chị cũng biết thẹn thùng?”

Tôi bưng bát súp ngô lên, “Cậu có thể thử xem tôi có biết thẹn quá hóa giận không.”

Tô Duệ vội vàng xua tay, “Tôi sai rồi, được chưa?”

Tôi hài lòng để bát về chỗ cũ. Lúc ấy mới phát hiện Trang Đông Na đang nhìn chúng tôi chăm chăm, miệng nở nụ dạt dào hứng thú. Tôi liếc mắt nhìn Giang Thần, anh điềm nhiên cắt bò bít tết, trầm lặng, thuần thực và tao nhã.

Vẻ mặt của anh khiến tôi nhớ lại hồi đại học, tôi thường cùng anh dùng da lợn và ruột lợn luyện tập thao tác khâu và thắt trong ký túc xá. Vẻ trầm lặng, nghiêm túc của anh luôn khiến tôi cảm thấy mình đang xem bộ phim điện ảnh kiểu như sát thủ khoa ngoại biến thái.

“Tiểu Hy, tôi thấy Tô Duệ đối xử với cô rất tốt”, Trang Đông Na cười nói, còn nghiêng đầu hỏi Giang Thần như muốn tìm kiếm đồng minh, “Phải không?”

Giang Thần quét đôi mắt soi xét như đang khám bệnh về phía chúng tôi, hững hờ nhả ra một chữ, “Phải.”

Tô Duệ mặt trở mày tráo, hoa chân múa tay phụ họa theo, “Trần Tiểu Hy, chị xem ai cũng nói tôi tốt kìa, chỉ có mình chị là không biết xem hàng thôi.”

Tôi không biết tại sao bỗng mất đi hứng thú đấu võ mồm với cậu ta, ưỡn oải trả lời: “Tôi cũng cảm thấy cậu vô cùng tốt.”

Không biết là giọng điệu của tôi bị bóp méo trong không khí, hay là lỗi tai Tô Duệ có quá nhiều ráy tai khiến âm thanh truyền tới cậu ta bị sai lệch. Tóm lại, có vẻ như cậu ta tưởng thật, thoáng ngẩn người, sau đó gương mặt bỗng dưng đỏ ửng, cười ngượng ngùng nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng như nước.

Tôi sợ tới mức tay chân lạnh run, sờ gáy nói: “Cậu vô duyên vô cớ đỏ mặt cái gì, đừng cười với tôi, cậu cười khiến tôi rợn hết người.”

Tô Duệ cười khanh khách nhìn tôi luống cuống tay chân, tôi nhìn sắc đỏ trên gương mặt cậu ta tản đi thần kỳ như thủy triều xuống, giọng nghi hoặc, “Cậu đùa bỡn tôi hả?”

Cậu ta chỉ liếc tôi một cái mà không nói gì, chỉ lẳng lặng cúi đầu ăn món cơm chiên thập cẩm.

Vẻ thẹn thùng bất thành linh của cậu ta khiến tôi mất tự nhiên, như thể có một đoàn kiến xếp thành hàng bò chậm rãi từ bàn chân lên người, rồi lên da đầu...

Tôi gần như nuốt chửng đồng mì Ý còn lại, giữa chừng suýt chút nữa bị sặc. Tô Duệ có lòng tốt vỗ lưng tôi, “Cẩn thận, đừng để bị nghẹn chết.”

Tôi toan nói có ai ăn nói như cậu không thì Giang Thần bỗng lên tiếng: “Yên tâm đi, cô ấy không chết được đâu, mì có phun ra từ đằng mũi cũng không chết được.”

Tôi gạt tay Tô Duệ ra, quăng cho Giang Thần cái trứng mắt đầy dữ tợn.

Anh đang nói đến chuyện xảy ra vào lần đầu tiên chúng tôi chính thức hẹn hò. Bấy giờ, chúng tôi đến quán đồ Tây duy nhất ở gần trường. Tôi vô cùng căng thẳng, vừa thấy may mắn như vớ được chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, lại vừa thấp thỏm sợ người làm rơi chiếc bánh xuống nhân gian kia hồi hận tới tìm mình đòi lại.

Tôi ngờ ngẩn gọi một đĩa mì Ý, sau đó vùi đầu vào ăn. Đúng vào lúc tôi đang đánh chén với khí thế ngất trời thì Giang Thần ngồi phía đối diện bỗng buông một câu: “Trần Tiểu Hy, tối nay em ở bên anh nhé.” Kinh hãi quá độ khiến tôi bị sặc, nước mắt nước mũi giàn giụa. Điều đáng sợ nhất là một màn ho kịch liệt khiến sợi mì từ miệng tôi phun ra theo đường mũi...

Tôi nhìn sợi mì vắt vẻo trên cốc thủy tinh lung lay sắp rơi, bao suy nghĩ tan tành mây khói. Tôi khóc lóc cầu xin Giang Thần chia tay tôi, còn bảo đảm sau này sẽ không bám riết lấy anh nữa.

Giang Thần vừa dùng khăn giấy lau nước mắt nước mũi cho tôi vừa an ủi, “Anh không nhìn thấy gì cả, quả thực không nhìn thấy gì hết.

Tôi nức nở ngã vào lòng anh. Chúng tôi bỏ qua các bước tuần tự mà tiến như nắm tay, khoác vai, ôm eo. Ngay cuộc hẹn hò đầu tiên, chúng tôi đã nhay thẳng tới bước ôm nhau, có thể xem là có thành tựu.

Sau đó, Giang Thần bảo, ý của anh là muốn tôi cùng anh đi tới phòng tự học thâu đêm, bởi vì chẳng mấy nữa mà anh phải thi “Bệnh lý học”, một trong “Tứ đại danh bổ” của ngành Y. Chuyện này đã trở thành căn cứ để Giang Thần công kích tư tưởng không trong sáng của tôi suốt một thời gian dài.

Tôi trừng mắt dữ dằn với Giang Thần. Anh lạnh lùng liếc tôi, hình như có ngọn lửa đang bốc cháy đom đốp trong không khí.

“Thật ngại quá, Giang Thần nhà chúng tôi đùa thôi.” Thấy bầu không khí có vẻ căng thẳng, Trang Đông Na vội đứng ra hòa giải.

“Không sao, Tiểu Hy nhà chúng tôi không để bụng đâu”, Tô Duệ nói, có vẻ là muốn giúp tôi không thua kém người khác.

...

Khóe miệng tôi giật giật, được rồi, đều thành một nhà cả rồi.

Tôi nghĩ, chỉ có duy nhất một bài hát yêu nước thịnh hành hồi chúng tôi còn nhỏ có thể giải thích được mức độ thân thiết trong cuộc đối thoại giữa họ: “Chúng tôi đều có một mái nhà, tên là Trung Quốc... Trung Quốc của chúng tôi, một mái nhà vô cùng lớn...”

Ăn xong, Trang Đông Na lấy thân phận nữ chủ nhân, hào phóng và khách sáo đề xuất để Giang Thần đưa chúng tôi về nhà. Cân nhắc tới địa điểm, thời gian cùng với tiền bắt xe, tôi và Tô Duệ hào phóng và vô liêm sỉ tiếp nhận ân huệ này.

Tôi tưởng rằng Trang Đông Na sẽ cùng Giang Thần đưa chúng tôi về, không ngờ bác sĩ Giang đã dựa vào hiệu suất làm việc của ngành y, căn cứ vào vị trí địa lý về chỗ ở của ba chúng tôi để vạch ra lộ tuyến tiện lợi nhất. Thế

là, sau khi Tô Duệ xuống xe được mười phút, Trang Đông Na cũng về nhà. Trước khi xuống xe, cô ta nhìn tôi đầy biểu cảm. Tôi đoán cái nhìn của cô ta có ý nghĩa là: Cô tránh xa bạn trai của bà đây ra, con kỳ đà cản mũi chết tiệt nhà cô đã hại bà đây không thể hôn tạm biệt bạn trai rồi đấy!

Khi trong xe chỉ còn lại tôi và Giang Thần, để tránh thế giương cung bạt kiếm của bữa tối, tôi đành phải nhắm mắt vờ ngủ. Nhưng không hiểu tại sao, xe đỗ bên đường mãi không chạy khiến màn giả vờ ngủ của tôi không được yên ổn cho lắm.

Chính vào lúc tôi đang do dự rất cuộc phải giả chết tới cùng hay là tính lại hỏi rõ tình hình, giọng Giang Thần bỗng truyền vào tai tôi, anh nói: “Trần Tiểu Hy, em bớt giả chết cho tôi nhờ, xe chết máy, xuống đây đi.”

Bởi vì tôi dám chắc rằng cả đời mình không thể mua nổi một chiếc lớp xe, nên tôi chỉ có sự hiểu biết mặt chữ nông cạn nhất về nhãn hiệu và cấu tạo của xe hơi. Ví dụ, Bảo Mã (BMW) là loại xe đắt nhất trong tất cả các loại xe, bởi vì trong tên của nó có chữ “Bảo”; Bôn Trì (Benz) là loại xe chạy nhanh nhất trong tất cả các loại xe, bởi vì tên nó có nghĩa là chạy băng băng; Thượng Hải Đại Chúng (Volkswagen) là loại xe hơi bình dân nhất, bởi vì tên của nó vô cùng gần gũi; còn xe của các hãng khác chỉ chiếm số lượng ít ỏi.

Xe của Giang Thần thuộc hàng xe góp vui.

Trên tivi thường chiếu cảnh xe chết máy, cho nên tôi thân nhiên chấp nhận chiếc xe của Giang Thần thực sự bị chết máy. Tôi vừa xuống xe vừa nhỏ giọng lầm bầm xe ghê xe ghê, chết máy chết máy.

Chỉ có điều không biết là sức lực của tôi vô hạn hay là xe góp vui chết máy cũng phải chết theo kiểu góp vui, tóm lại tôi chỉ đẩy bừa một cái nó đã lao vù vù về phía trước, khiến tôi ái ngại không dám vênh vào gì luôn.

Tôi chạy lon ton định mở cửa xe, nhưng phát hiện ra Giang Thần đã khóa chốt lại. Tôi bỗng nổi giận đùng đùng, dùng lòng dạ tiểu nhân để nghĩ, chắc chắn là Giang Thần cố tình lừa tôi xuống xe để thả tôi ở đây cho vui. Thế là tôi quay ngoắt đầu bỏ đi, bước đi ì ạch, đi chỉ để cho có khí thế, đi vì lòng tự trọng, chứ không thể đi thật được, nơi này không dễ bắt xe.

May mà Giang Thần quay xe đuổi theo. Cân nhắc tới việc hiện tại anh không phải bạn trai tôi mà còn sẵn lòng cho tôi đường lui, tôi bèn thản nhiên lui, không dại làm bừa để rồi chẳng còn mặt mũi nào hòa giải. Thế là tôi vội vàng mở cửa xe, nhưng cửa vẫn khóa...

Tôi không cầm lòng được mà chửi oang oang: “Giang Thần, không có người nào chà đạp người khác như anh đâu, nếu anh không muốn đưa tôi về nhà thì nói toạc ra, không mở cửa xe là có ý gì!”

Cửa sổ xe phía trước chậm chậm hạ xuống, Giang Thần thò đầu ra ngoài, “Trần Tiểu Hy, em bị bệnh à? Ngồi ghế trước!”

....

Tôi sờ tai, ngỡ ngàng ngừng mở cửa trước, ngồi vào, thắt dây an toàn xong mới mở miệng khuyên bảo Giang Thần, “Vừa rồi là tôi đùa với anh thôi, nhưng anh đừng chửi người là không đúng đâu.”

Giang Thần không đoái hoài gì tới tôi, giẫm mạnh chân ga. Tôi sờ dây an toàn lấy làm may mắn, may mắn là tôi thắt dây an toàn nhanh, nếu không tôi đã bay ra ngoài từ kính chắn gió rồi. Mười phút sau có lẽ chú cảnh sát nên mang theo phấn tới vẽ đường nét thi thể tôi.

Giang Thần cho xe chạy vù vù một đoạn đường, có lẽ là bắt đầu nhớ ra sinh mệnh đáng quý, tốc độ giảm dần. Giờ tôi mới thở phào, thu lại vẻ mặt

tham sống sợ chết, đổi sang gương mặt lạnh nhạt bà đây đã quen trải sóng to gió lớn rồi.

Cả đường không nói gì cho tới khi xe đỗ dưới nhà tôi, Giang Thần phanh xe lại, “Tới rồi.”

Tôi vừa cởi dây an toàn vừa cảm ơn, “Cảm ơn anh đã mời tôi ăn cơm và đưa tôi về nhà.”

Anh chỉ khẽ gật đầu, không có vẻ gì là muốn hàn huyên với tôi cả. Tôi bèn mở cửa xe chuẩn bị xuống xe, chỉ có điều chân vẫn chưa bước qua cửa xe thì điện thoại đã đổ chuông. Tôi vừa xuống xe vừa móc điện thoại trong túi ra, khi chân bước xuống đường thì cũng tìm được điện thoại, là Tô Duệ.

“A lô.”

“Trần Tiểu Hy, cô về tới nhà chưa?” Giọng của Tô Duệ không rõ ràng lắm.

“Vừa về tới nhà.” Tôi quay người toan đóng cửa xe, chỉ có điều mới chạm vào cửa xe, đang định vẫy tay với Giang Thần thì xe đã lao đi như mũi tên rời cung.

“... nhất đấy”, bên tai truyền tới những lời ê a của Tô Duệ, tôi cười khổ thu lại bàn tay lơ lửng giữa không trung, “Cậu nói cho rõ, tôi không nghe được.”

Tô Duệ nói: “Tôi đang ăn kem, tôi bảo là tôi sợ bác sĩ Giang sẽ đưa chị đi tiêu hủy thi thể, bác sĩ giết người là khó điều tra ra nhất đấy.”

Tôi bĩu môi, “Cậu đàn bà quá đi, không ngờ còn ăn kem nữa.”

“Ai nói ăn kem là đàn bà!” Tô Duệ hét toáng lên, “Cha tôi cũng ăn kem!”

Tôi phá lên cười, “VẬY chỉ có thể chứng minh cha cậu cũng có chút nữ tính.”

“Này, nói tới cha tôi là tổn thương tình cảm đấy nhé.” Từ giọng nói của Tô Duệ có thể nghe ra cậu ta cũng đang cười, “Mặc dù tôi luôn nghi ngờ ông cưới mẹ tôi rồi sinh ra tôi và chị tôi chỉ là để kiếm bình phong thôi, tôi còn bảo anh rể tôi túm đi mà nghiên cứu cơ, đáng tiếc anh ấy không dám.”

“Sinh cậu thật đúng là không bằng sinh miếng xá xíu.”

Tôi vừa nói vừa tìm chìa khóa nhà trong túi xách, “Nà, cậu còn chuyện gì không, tôi không tìm thấy chìa khóa, phải chuyên tâm tìm đây.”

“Không có chuyện gì nữa, chị vô tình thật đấy, bye.” Tô Duệ nói năng không rõ, đoán chừng là lại ăn kem.

“Bye.” Tôi quăng điện thoại vào túi rồi lục tìm chìa khóa dưới ánh đèn đường mờ tối. Bất chợt có một chiếc xe đi tới, ánh đèn xe chói mắt, tôi lấy túi xách che mắt theo bản năng, tưởng rằng chiếc xe sẽ lướt qua nhanh thôi, nhưng nó lại dừng ở phía không xa, đèn xe vẫn chưa tắt, có vẻ càng sáng và chói mắt hơn. Sau khi tôi cố gắng thích ứng với ánh sáng mạnh, chậm chậm bỏ túi xuống, thì thấy giữa chùm sáng chói mắt đó có một người đang chậm rãi đi về phía mình.

Giang Thần.

Giang Thần đi bước tôi trải qua những năm tháng đơn thuần nhất, tươi đẹp nhất. Giang Thần tôi yêu nhất, tựa hồ đã xuyên qua sự vô tình của thời gian, hồng hoang của vũ trụ, bỗng nhiên lại đứng trước mặt tôi.

Tôi căn môi dưới cười khỗ, khó trách trong phim hình sự cảnh sát đều thích dùng ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào phạm nhân để tra hỏi, thì ra nó sẽ khiến người ta thoáng chốc nghĩ tới những chuyện giấu kín tận đáy lòng.

“Trần Tiểu Hy”, Giang Thần cúi đầu gọi tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, cố giả vờ bình tĩnh mỉm cười “Sao anh lại quay lại thế?”

Tôi dốc sức đè nén cơn sóng đang cuộn trào dữ dội trong lòng, dốc sức phớt lờ giọng nói không ngừng kêu gào rằng mày phải theo đuổi lại người đàn ông chết tiệt này.

Anh chìa tay tới trước mặt tôi, mở lòng bàn tay ra, “Chìa khóa của em rơi trên xe tôi.”

“Có lẽ là vừa rồi khi tìm điện thoại bị rơi ra ngoài.” Tôi lấy chìa khóa từ lòng bàn tay anh, “Cảm ơn.”

Trong phim điện ảnh, những nam chính xông pha gió bụi kia một khi đã ra đi sẽ không bao giờ quay lại chỉ để đưa một chùm chìa khóa. Tôi thật sự không có số làm nữ chính.

Giang Thần không quay đầu bỏ đi như tôi tưởng, anh đứng im tại chỗ nhìn tôi, khiến tôi hoài nghi sâu sắc không biết nên khom người hay quỳ xuống trước anh để tỏ lòng biết ơn.

Không biết bao lâu sau, anh nói: “Trần Tiểu Hy, tôi rất bận, có rất nhiều chuyện phải làm, em hiểu không?”

Tôi cười phụ họa, “Hiểu, hại anh phải chạy thêm một chuyến, thật ngại quá.”

Anh vẫn bất động, “Em biết tôi không nói đến cái này.”

Tôi lắc đầu, “Tôi không biết.”

Vẻ mặt của anh bỗng trở nên dữ tợn, “Em cứ bắt tôi phải nói toạc ra ư?”

Tôi gật đầu, “Nói toạc ra.”

Anh giận thật rồi, bởi vì khi giận anh sẽ mím môi thật chặt, khiến lúm đồng tiền còn sâu hơn khi cười nhiều. Tôi híp mắt nhìn tỉ mỉ lúm đồng tiền còn tối hơn những phần khác trên gương mặt anh trong môi trường ngược sáng, lòng bỗng trào dâng niềm kích động lạ lùng. Tới khi hoàn hồn lại thì tôi đã đưa tay ra, lấy ngón trỏ chọc vào lúm đồng tiền của anh.

Chắc hẳn là anh không ngờ đột nhiên tôi lại có động tác như thế, bởi vì chính tôi cũng bất ngờ.

Kết cục hai bên đều không ngờ tới chính là, chúng tôi đều vô cùng kinh ngạc, đến nỗi anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không ai nói gì.

Cuối cùng, anh ho khan hai tiếng, “Em có ý gì?”

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt chân thành, “Tôi không biết”

Giang Thần thở dài, hơi thở của anh quả thực rất dài, anh nói bằng giọng điệu bất đắc dĩ: “Sao cái gì em cũng không biết thế.”

Tôi cắn môi trên, nói: “Cái gì anh cũng biết thì anh hãy nói cho tôi biết đi.”

Anh nhìn tôi chăm chăm trong giây lát bằng vẻ mặt phức tạp, giống như hạ quyết tâm gì đó, lại giống như buông xuôi tất thảy, trầm giọng nói: “Xin lỗi tôi.”

Tôi ngẩn người, “Cái gì cơ?”

“Xin lỗi tôi”, anh lại trầm giọng nhắc lại một lần nữa.

Tôi thấy thật khó tin, anh nói xem anh dùng giọng nói trầm thấp, chín chắn như thế để đưa ra yêu cầu ấu trĩ kiểu này, lại còn nói với thái độ rất đương nhiên nữa là làm sao.

“Xin lỗi đi”, anh mất kiên nhẫn giục.

Đối với Giang Thần, tôi luôn có cảm giác thấp kém lạ lùng, sự thấp kém này khiến tôi không kiềm chế được mà nghe theo mọi lời anh nói. Thế là tôi siết chặt chìa khóa trong tay, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Anh thở phào một hơi khe khẽ, “Không được có lần sau nữa, biết chưa?”

Tôi gật đầu, lờ mờ cảm thấy hình như chúng tôi đang ông nói gà bà nói vịt thì phải. Trên thực tế thì đúng là thế thật, bởi vì Giang Thần bỗng nở nụ cười rất mực dịu dàng với tôi, anh nói: “Qua đây.”

Tôi lấy làm khó hiểu bước hai bước về phía anh, anh cúi người, hôn tôi.

Nụ hôn đó kéo dài rất lâu, nếu cứ bắt tôi miêu tả bằng được, thì chính là tôi cảm thấy lượng nước miếng của Giang Thần mà tôi nuốt vào có lẽ phải nhiều bằng khoảng một lon Coca.

Chương 6

Sau khi trải qua lần bị thương nặng tựa sét đánh trúng đầu đó xong, đương nhiên là tôi không nhớ mình lên tầng rửa mặt và lên giường bằng cách nào.

Nằm trên giường ít nhất nửa tiếng, tôi mới dần tỉnh lại. Tôi bắt đầu nghĩ đây rốt cuộc là tôi ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, hay là Giang Than bị động kinh; là tôi hoang tưởng quá độ, hay là Giang Thần bị quỷ ám... Mặc cho tôi vò đầu bứt tóc thế nào thì đều không nghĩ ra được lời giải thích hợp lý hợp tình, thế nên tôi đành phải nói với chính mình rằng cứ coi như bị chó cắn đi.

Nhắm nháy dư vị bị chó cắn, tôi dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại quai hàm tôi đau đớn bất thường, có lẽ là bởi vì tối qua tôi đã mơ một giấc mơ dài, trong mơ đều là Giang Thần và nụ hôn kia. Vì nụ hôn kia, chúng tôi đã sử dụng môi lưỡi quá độ, tôi cảm thấy như vậy không hay chút nào nên chột dạ.

Đang ngồi trên tàu điện ngầm đến công ty thì điện thoại đổ chuông, tôi nhìn chằm chằm vào ba chữ “Trang Đông Na” nhấp nháy trên màn hình, sợ run cầm cập. Giờ phút này, tôi vô cùng bội phục bộ tộc “người thứ ba” trong xã hội, họ phải có tố chất tâm lý lớn mạnh thế nào mới có thể không chột dạ khi ở thế giằng co với chính thất?

Tôi nuốt nước miếng nhận điện thoại, “A lô.”

“Hey, it's me, tối qua thế nào?” Giọng nói của Trang Đông Na nghe có vẻ rất vui.

Tôi mở miệng, suýt chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi, “Đông Na... tôi... việc đó...”

“Việc gì cơ?”, cô ta hỏi tới.

Tôi muốn nói tôi xin lỗi cô, nhưng lại cảm thấy hình như mình cũng vô tội, thế nên cứ “việc đó” một hồi mà không nói được gì, đành phải nói nhanh: “Giờ tôi đang trên đường đi làm, trong tàu điện ngầm nhiều người quá, đợi lát nữa tôi gọi lại cho cô nhé!” Dứt lời, tôi bèn ngắt cuộc gọi.

Người trong tàu điện ngầm sáng nay quả thực không nhiều, tôi vừa dứt lời, toàn bộ sáu, bảy người trong toa đồng loạt nhìn sang, vẻ mặt của họ như đang nói: Trông cái đứa nói nhăng nói cuội không biết xấu hổ này đi, nhìn mặt mũi biết ngay là kẻ thứ ba, chắc chắn không được chết tử tế...

Người không được chết tử tế tôi đây chán nản núp vào một góc trong toa xe gọi điện thoại cho Tư Đồ Mạt, kể sơ qua sự tình cho chị ta biết, nhờ vả chị ta lấy thân phận đã là vợ người để phán đoán tội tôi như vậy có đáng chết hay không.

Tư Đồ Mạt an ủi tôi, cô đừng sợ, thủ đoạn báo thù khủng khiếp nhất của người phụ nữ như Trang Đông Na có chăng chỉ là túm tóc cô dúi vào tường mà thôi, nhất định sẽ không tìm người luân phiên cưỡng hiếp cô đâu. Cuối cùng, chị ta còn bảo tôi gọi điện thoại cho Phó Phái. Chị ta cho rằng, là nhân vật điển hình chơi đùa vô số phụ nữ mà vẫn chưa bị tóm vào tù, chắc chắn Phó Phái có thể nói cho tôi biết phải xử lý tình huống đi chệch khỏi đường ray đạo đức này như thế nào.

Sau khi nghe xong lời miêu tả lạnh nằng tím nhẹ của tôi, giọng điệu của Phó Phái trở nên hết sức khinh thường. Anh ta nói, mới bảnh mắt ra cô gọi điện thoại tới quấy rầy giấc mộng của người khác là vì chút chuyện con con

này hả, loại chuyện này đương nhiên là để đàn ông đi giải quyết rồi, cô lo lắng cái nỗi gì.

Thật không hổ là tay chơi đầy kinh nghiệm, quả nhiên chỉ một câu nói đã lay tỉnh con người đang mơ ngủ trong tôi.

Tôi cúp điện thoại của Phó Phái, gọi điện cho Giang Thần. Để tăng thêm sức mạnh cho mình, bên kia vừa bắt máy tôi đã bắn tăng tăng, “Giang Thần anh nghe đây, tôi mặc kệ tối qua tại sao anh lại hôn tôi. Nhưng dù hôn rồi, tôi vẫn cần phải chỉ ra hành vi của anh là hết sức sai trái, giờ anh đã có bạn gái, anh hôn tôi như thế này chính là ép tôi bước chân lên con đường làm kẻ thứ ba. Mẹ tôi đã nói, kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của người khác đều sẽ bị báo ứng. Không sai, tôi vẫn yêu anh, nhưng anh bớt xem thường người khác đi, tôi kiên quyết không làm kẻ thứ ba...”

Tôi dừng lại, thở phì phì, phát hiện thấy đầu dây bên kia vẫn im lặng, tưởng Giang Thần đang kiểm điểm lại bản thân, tôi quyết định thừa thắng xông lên, “Tôi bảo này, nếu anh cảm thấy tối qua chỉ là phút kích động nhất thời, tôi sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra, nếu anh nói anh khó dứt tình với tôi, vậy thì chúng ta tiến hành theo trình tự, đầu tiên là anh phải nói rõ ràng với Trang Đông Na, sau đó anh phải theo đuổi tôi... Sao anh cứ im thin thít thế?”

“Ồ... Tôi là bác sĩ Tô”, điện thoại truyền tới giọng nữ, “Bác sĩ Giang không có đây, tôi thấy điện thoại của anh ấy đổ chuông lâu quá, màn hình hiển thị tên cô nên tôi nhận giúp.”

Tôi bỗng cảm thấy như sét đánh đùng đoàng giữa trời quang, nghĩ tới những lời vô liêm sỉ mình vừa nói đều đã lọt vào tai bác sĩ Tô, tôi muốn nuốt điện thoại tự vẫn vô cùng.

Tôi nghiêng răng gặm ghè, “Cô nhận điện thoại sao không lên tiếng?”

Cô ta nói: “Cô bắn nhanh quá, tôi không kịp lên tiếng.”

Tôi nghĩ không đúng, lại nói: “Nhưng rõ ràng giữa chừng tôi còn nghĩ để thở một lát cơ mà.”

Cô ta nói: “Ồ, bây giờ tôi đã nghe đến nghiện rồi, cảm thấy đặc sắc quá nên không nhẫn tâm lên tiếng.”

...

Quả thực là tôi không muốn sử dụng những lời lẽ thô tục để thăm hỏi ân nhân nhà mình, đành phải nén giận nói: “Thôi được rồi, phiền cô bảo Giang Thần gọi điện thoại lại cho tôi.”

“Đợi đã, cô thích bác sĩ Giang thật à, vậy em trai tôi phải làm sao đây?”, bác sĩ Tô sốt sắng hỏi.

Tôi ù ù cạc cạc: “Liên quan gì tới Tô Duệ?”

Cô ta nói: “Em trai tôi thích cô chứ sao. Hay là tôi đưa ra giải pháp cho cô nhé, cô đừng làm kẻ thứ ba nhai lại cỏ xưa nữa, thất đức lắm. Cô theo em trai tôi đi, mấy năm nữa nó tới tuổi kết hôn thì hai người đi đăng ký.”

Tôi lờ mờ cảm thấy không đúng, “Cô nói gì cơ? Tô Duệ năm nay bao nhiêu tuổi?”

Cô ta nói: “Mười bảy. Năm ngoái nó không chịu thi đại học, nói muốn tự mình lập nghiệp nên đã ra ngoài mở cửa hàng. Trang phục trong cửa hàng đều do một tay nó thiết kế đấy, tôi cảm thấy em trai tôi là thiên tài, nó có tiềm năng, cô ở bên nó đi, nhà chúng tôi không chê cô già đâu.”

Mười bảy ấy hả... Sao thẳng nhỏ đó nhìn già dặn thế nhỉ?

Tôi cất giọng uể oải, “Cô đừng đùa nữa, dù đỡ trẻ vị thành niên là đi tù đấy.”

Cô ta lại tiếp tục khuyên nhủ, “Hơn nữa, thực ra tôi cảm thấy mỗi tình chị em tốt mà, lấy dương bổ âm, cô sẽ không chóng già.”

Tự đáy lòng tôi cảm thấy, chị em nhà họ Tô là người mà ông trời đặc biệt phái tới để trừng trị tôi vì chướng mắt với cảnh tôi sống vui vẻ ở nhân gian.

Thế là tôi để điện thoại ra xa, nói bằng giọng gió: “Cái gì cơ... a... trong tàu điện ngầm... tín hiệu... hiệu... không tốt... tôi phải đi làm đây... bai...”

Tôi cất điện thoại, ngẩng đầu muốn thở phào một hơi thì phát hiện thấy cả toa xe đều nhìn tôi chòng chọc, ánh mắt chất chứa vẻ khinh thường. Tôi há miệng muốn giải thích gì đó theo bản năng, cuối cùng lựa chọn quay mặt vào góc tường.

Phía sau truyền tới giọng nói vừa đủ nghe: “Ôi, thanh niên bây giờ ấy à, nói dối cũng không biết đường nói, cuối tuần còn đi làm cái nỗi gì.”

“Là bác không bắt kịp thời đại rồi, có những ngành nghề mới làm ăn vào cuối tuần và buổi tối mới tốt.”

“Dù đỡ trẻ vị thành niên à, có lẽ sẽ bị xử bắn.”

“Ôi cái này bác lại không hiểu nữa rồi, người ta gọi đó là tình yêu không phân biệt giới tính, tuổi tác, chiều cao.”

“Vậy thì dứt khoát không phân biệt chủng loại cho rồi, yêu gà vịt bò dê chó đi!”

...

Tôi xuống xe ở ngay trạm tiếp theo như chạy trốn, sau đó ngồi tàu điện ngầm hướng ngược lại trở về nhà, tại sao tôi lại quên hôm nay là cuối tuần nhỉ...

Khổ sở hơn một tiếng đồng hồ mới về tới nhà, tôi mệt chẳng buồn truy cứu về tình cảm rối rắm phức tạp kia nữa, quyết định dùng ngày nghỉ tươi đẹp vô hạn để đánh một giấc ngủ dài. Tôi tắt điện thoại, thể hiện tình yêu có mãnh liệt mạnh mẽ đến đâu cũng không độ lại được niềm vui sướng khi được đánh giấc ngủ vô ưu vô lo.

Tắt máy, tôi thay sang đồ ngủ, lăn qua lộn lại trên giường nhưng không sao bình tĩnh được. Trong đầu xẹt qua ánh mắt của những người trong tàu điện ngầm kia, tôi luôn cảm thấy nếu mình không làm gì đó thì chắc chắn sẽ bị đày xuống địa ngục.

Thế là tôi lồm cồm bò dậy, tính mở máy gọi điện thoại cho Trang Đông Na. Ngón tay nấn ná vài giây trên bàn phím, cuối cùng vẫn không đủ dũng khí, tôi chỉ gửi một tin nhắn đơn giản, ngắn gọn: Tối qua Giang Thần đã hôn tôi, tôi thề là tôi không quyến rũ anh ấy, xin lỗi cô.

Chẳng mấy chốc điện thoại đã đổ chuông như tôi dự đoán. Trang Đông Na nói cho tôi biết một thông tin chấn động, cô ta bảo cô ta và Giang Thần vốn không phải yêu đương gì, cô ta chỉ được Giang Thần nhờ diễn mấy vở kịch, thù lao là sau này cô ta tới bệnh viện khám bệnh sẽ được quan tâm như người nhà. Trong thời gian ngắn tôi không biết phải phản ứng như thế nào về chuyện này, đành phải bày tỏ sự kinh ngạc trước mối giao dịch của họ, dù sao thì thù lao cũng không lấy gì làm may mắn cả...

Cuối cùng, Trang Đông Na hỏi tôi có thể giới thiệu cho cô ta anh chàng cùng đi với tôi buổi tối hôm qua không, tôi nói với cô ta rằng Tô Duệ chỉ mới mười bảy tuổi, cô ta sử dụng từ đơn bắt đầu bằng chữ “F” để kết thúc cuộc trò chuyện giữa chúng tôi.

Cúp điện thoại, tôi cảm thấy cần thiết phải nghiêm túc ổn định lại cảm xúc, thế là tôi bưng tách trà ngồi bên cửa sổ, tạo dựng bầu không khí trầm tư.

Chia tay đã ba năm, quả thực là tôi không chờ đợi Giang Thần. Tôi muốn tìm một người, có lẽ có đôi mắt giống anh, có lẽ có lúm đồng tiền giống anh, có lẽ có cùng sở thích uống nước khoáng Nông Phú giống anh, hoặc có lẽ không giống anh ở điểm gì cả... Sau đó, chúng tôi yêu đương, kết hôn, bên nhau trọn đời. Tôi sẽ yêu anh ấy, giống như yêu Giang Thần, hết lòng hết dạ.

Còn Giang Thần mà tôi không chờ đợi kia, lại bất ngờ quay trở về trước mặt tôi, nhưng hình như anh không giống tôi, anh đang đợi tôi thì phải. Nếu không phải, tôi quyết định vẫn sẽ tiếp tục hiểu lầm như vậy, ai bảo anh tìm người đến diễn trò. Trong phim truyền hình, người diễn trò cùng nam nữ chính đều chỉ có công dụng khiến đối phương ghen, mặc dù thù lao mà anh dành cho Trang Đông Na khiến tôi hoài nghi thực ra anh đang giúp bệnh viện kiểm khách thì đúng hơn.

Tôi âm thầm nhào nặn Giang Thần trở thành một người khổ sở chờ đợi sự trở về của tôi, vì tôi mà không từ thủ đoạn. Hơn nữa, sau khi phân tích, tôi cảm thấy chuyện này tính giải trí khá cao. Tôi không biết nên đánh giá như thế nào về chỉ số thông minh của loại chuyện ấu trĩ mà Giang Thần làm ra. Nhưng chỉ số EQ của Giang Thần trước nay đều không cao lắm, ở phương diện này tôi đã có sự trải nghiệm sâu sắc.

Ví dụ như nụ hôn đầu của chúng tôi.

Bấy giờ, tôi và Giang Thần đã ở bên nhau được hơn nửa tháng, tiến độ vẫn dừng ở giai đoạn cơ bản là nắm tay trao đổi mồ hôi, thi thoảng hormone giống đực của Giang Thần dâng trào, anh sẽ thơm vào má tôi, vô cùng đơn thuần và tươi đẹp.

Nhưng Lâm Hiếu, người có kinh nghiệm yêu đương phong phú trong phòng ký túc xá của chúng tôi lại chỉ ra rằng tiến độ này lạc hậu nghiêm trọng so với mối tình của nam nữ thanh niên bình thường. Tôi buồn rầu ghê gớm, cho rằng mình không đủ hấp dẫn để Giang Thần nảy sinh hành vi kích động mà những chàng trai trẻ nên có. Vì vậy, tôi đã kêu gọi toàn bộ phòng ký túc cùng nhau kiểm nghiệm khuyết điểm của tôi, cuối cùng nhận được kết quả là tôi không đủ nữ tính gợi cảm. Mà đối với nhóm người chưa bước ra thế giới bên ngoài như chúng tôi khi ấy, nữ tính gợi cảm đồng nghĩa với mặc váy, mà tốt nhất là váy trễ ngực.

Thực ra đây là thành kiến, sự gợi cảm quả thực là không liên quan gì tới việc bạn có lộ ra cặp chân trần hay hai mảng thịt trước ngực hay không.

Thế là các bạn cùng phòng tài ba đã giúp tôi tìm lấy một chiếc váy hở ngực. Tôi trình diễn vài vòng trong phòng ký túc xá, họ nhao nhao bày tỏ rằng đã cảm nhận được vị nữ tính gợi cảm xông vào mũi.

Sau đó, tôi khoác lên mình chiếc váy gợi cảm đi hẹn hò với Giang Thần. Chúng tôi ngồi trên ghế dài trong sân thể dục, Giang Thần có vẻ bất thường, tôi cảm thấy mình đã thành công, bèn vén vạt váy lên. Chỉ có điều vừa vén lên đã nhìn thấy mấy nốt muỗi đốt xếp hàng trên đùi, đành phải ngậm ngùi kéo vạt váy xuống.

Giang Thần kể cho tôi nghe về chuyện vui ở khoa Y các anh. Anh nói khóa trước có mấy anh, sau khi làm xong thực nghiệm bèn trộm đùi dê mang về phòng ký túc xá làm lẩu, ăn xong cả phòng ngủ li bì hai ngày, thì ra con dê kia đã bị tiêm một lượng lớn thuốc gây mê. Anh còn kể có một lần ký túc xá

của khoa anh bắt được tên trộm, một nhóm người vây quanh tên trộm tấn công hấn một trận. Tên trộm không chịu được bèn giả chết, có người lục ra ống nghe trong phòng ngủ, chẩn đoán nhịp tim của hắn đập nhanh có lực, thế là mọi người tấn công nhiệt tình hơn. Anh còn nói...

Tóm lại, Giang Thần bỗng trở thành một kẻ lảm lời. Còn thân là bạn gái như tôi đây đành phải cười cùng anh, còn phải cười run rẩy hết cả người, nếu không anh sẽ cho là tôi không nể mặt anh.

Nói mãi nói mãi, anh bỗng hỏi tôi: “Em xịt nước hoa đấy à?”

Tôi không xịt, nên tôi lắc đầu kiên định.

Anh nhìn tôi hoài nghi, hít một hơi thật sâu, “Rõ ràng là anh ngửi thấy mùi gì đó.”

Tôi dùng sức hít những mấy hơi, bỗng dưng bừng tỉnh, “Ồ, anh nói cái này à, là mùi thuốc chống muỗi, chân em bị muỗi đốt.”

Anh nửa tin nửa ngờ, “Người không giống thuốc chống muỗi.”

Tôi hồi tưởng lại một chút, gãi đầu nói: “Thuốc chống muỗi không dụi lắm, em còn bôi thêm ít dầu gió nữa.”

...

Anh không nói gì thêm, tôi cũng không biết mình đã nói gì sai, nhưng tôi đoán có lẽ anh không thích mùi hương trên người tôi. Thế là tôi âm thầm chuyển tới ngồi rìa bên kia chiếc ghế dài, nửa mộng lơ lửng giữa không trung.

Chúng tôi cứ cầm cự trên chiếc ghế bên sân thể dục như vậy.

Cuối cùng, anh bỗng nổi quạu, “Trần Tiểu Hy, em qua đây.”

Tôi nghĩ không phải là anh muốn tấn tôi đấy chứ, nghe nói có một loại bạn trai lấy việc đánh bạn gái làm nguồn vui.

Nhưng tôi vẫn vừa nhích mông vừa hỏi anh, “Làm gì?”

“Cho anh hôn một cái”, anh trả lời.

Tôi cứng người ở một phần ba chiếc ghế, không biết phải làm thế nào. Mặc dù yêu cầu mà anh đưa ra là mục đích của tôi thật, nhưng kẻ kém cỏi tôi đây vẫn sợ ngây người. Có lẽ tôi là loại người “đã nghiệm lại còn ngại” mà mọi người vẫn nói.

“Nhanh lên”, anh giục.

“Ừ.” Tôi vội nhích mông tới bên anh theo bản năng. Chỗ ghế đá bên anh hơi lạnh, tôi ngồi thẳng người cứng ngắc, giống như một khối đá dựng vuông góc trên một tảng đá.

Giang Thần vịn vai tôi lại, sức lực vô cùng lớn, đến nỗi tôi buộc phải “úi da” một tiếng để nhắc nhở anh đừng vịn trật khớp bả vai tôi.

Anh nói: “Em úi da cái gì, sao chẳng lẳng mạn gì cả.”

Dứt lời, anh bèn dán môi mình lên. Tôi nghĩ, đừng như vậy chứ, anh không thể phê bình em xong không cho em thời gian giải thích đã chặn miệng em được, anh cũng có phải đang đòi tiền bịt miệng đâu.

Sau này tôi hỏi, có phải là anh bị mê hoặc trước dáng vẻ mặc váy lay động lòng người của em không, anh nói không có, căng chân em thô lắm. Tôi lại nói, chẳng lẽ anh bị thuốc chống muỗi hòa lẫn mùi dầu gió hấp dẫn, anh nói không có, người cứ như Formalin. Tôi chưa từ bỏ ý định, nói chẳng lẽ là côn trùng trên sân thể dục đánh thức thú tính trong anh, anh nói em bị thần kinh phải không. Tôi nói thế rồi cuộc là tại sao, anh nói muốn hôn thử xem cảm giác chạm vào mô da ở môi và mô da bình thường có gì khác nhau.

.....

Giấc mộng về nụ hôn đầu lãng mạn như hoa kia đã bị anh đập hỏng một cách vô tình như thế. Biết vậy tôi thà dành tặng nụ hôn đầu cho người qua đường còn hơn...

Vào lúc tôi đang ảo não sao năm xưa không dành tặng nụ hôn đầu cho người qua đường và cố nhớ lại người qua đường đẹp trai nhất từng gặp trong cuộc đời, thì chuông cửa vang lên, lòng tôi lộp cộp như thang máy mất trọng lượng. Tôi hít một hơi thật sâu, chuẩn bị vác gương mặt mẹ kế đi ứng phó với Giang Thần, có lẽ còn có thể đổi được mấy tiếng cầu xin của anh, bù đắp cho sự theo đuổi khổ sở bao nhiêu năm thanh xuân của mình.

Chỉ có điều quá vui sướng nên bàn tay chìa ra nắm tay nắm cửa lại run rẩy như thể cầm được hai tấm chi phiếu hai ngàn vạn.

Cả người run lẩy bẩy đi mở cửa, còn chưa trông rõ ai tới, tôi đã bị ôm chầm lấy suýt chút nữa thì tắc thở. Tôi tưởng cảm xúc mãnh liệt trong lòng Giang Thần đang bùng phát, bèn vỗ vai an ủi, “Anh đừng kích động, đừng kích động.”

Mới nói xong bèn ngửi thấy mùi nước hoa nồng đậm, thế là tôi đẩy mạnh người đang ôm mình ra.

Người đứng trước mắt tôi có đôi mắt nhỏ dài, đuôi mắt xếch, nhếch miệng cười, khóe miệng nặn ra hai đường cong, thật đúng là ngoài nét lưu manh còn có nét ngỗ ngược.

Cậu ta là Ngô Bách Tùng.

Tôi buộc phải cay đắng thừa nhận rằng tôi không phải là người dũng cảm và kiên trì. Cả đời này, chuyện dũng cảm, kiên trì nhất mà tôi từng làm chính là theo đuổi Giang Thần, nhưng cho dù là vậy, thì đánh giá của anh dành cho tôi cũng không cao. Anh bảo, em giống như con mèo được nuôi bằng đồ ăn dành cho mèo, thấy chuột chỉ biết đuổi theo bản năng, nhưng nếu thấy cá, sẽ nhanh chóng bị cám dỗ chạy theo nó...

Trong sự so sánh tài tình của anh, tôi là mèo, anh là chuột, còn Ngô Bách Tùng chính là con cá kia.

Nói cách khác, Ngô Bách Tùng chính là khúc nhạc đệm trên con đường yêu đơn phương Giang Thần trải đầy gai góc của tôi. Tôi miêu tả khúc nhạc đệm này là sự tươi đẹp khác mà tôi lượm được trên con đường không nhận được tình yêu. Còn Giang Thần miêu tả khá thẳng thừng và sắc bén, anh dùng hai thành ngữ có chứa thực vật để miêu tả: *thủy tinh dương hoa*¹ và *hồng hạnh xuất tường*². Tôi cảm thấy anh có vẻ đã hiểu lắm rồi.

[1] Lăng lơ.

[2] Chỉ người phụ nữ đã có chồng đi ngoại tình.

Ngô Bách Tùng chuyển tới lớp chúng tôi vào học kỳ hai của lớp Mười, cậu ta khoác ba lô theo sau thầy chủ nhiệm bước vào cửa. Dưới sự làm nèn của thầy chủ nhiệm có đỉnh đầu trọc lóc, khóe miệng sùi bọt khi nói chuyện, mái tóc màu nâu dày dài quá tai, dáng vẻ nhếch miệng mỉm cười của cậu ta khiến chúng tôi phải trợn mắt há hốc mồm.

Cậu ta gật đầu cười, “Chào mọi người, tôi là Ngô Bách Tùng.”

Khoảnh khắc cậu ta cúi đầu, tôi cảm thấy có một luồng sáng chợt lóe lên. Sau đó tôi mới phát hiện ra trên vành tai của cậu ta có một thứ đồ phát sáng lấp lánh, có lẽ là khuyên tai.

Đối với học sinh chuyển trường có lai lịch không rõ ràng, mọi người đều lấy làm tò mò. Đối với một học sinh chuyển trường có lai lịch không rõ ràng, đeo khuyên tai nhưng không bị giáo viên ép cắt đứt tai, thì lòng hiếu kỳ của mọi người càng mãnh liệt hơn.

Thân là giáo chủ Tò Mò giáo, tôi bị nhóm người vô liêm sỉ dùng lời ngon tiếng ngọt đẩy lên nói chuyện với cậu học sinh chuyển trường kia.

Bởi vậy lời mở đầu của tôi chính là: Bạn học mới đến, chúng ta nói chuyện đi.

Cậu ta đang cho sách vào ngăn bàn, nghe thấy tôi nói bèn dừng tay lại, ngẩng đầu nhìn tôi, “Nói chuyện gì? Nộp phí bảo kê à?”

Tôi gãi đầu, không hiểu, “Phí bảo kê gì cơ?”

Cậu ta nhét tập sách cuối cùng vào ngăn bàn, đứng thẳng người, nhếch miệng cười, “Đùa thôi, tôi là Ngô Bách Tùng, còn cậu?”

Rõ ràng tôi có nghe thấy phía sau truyền tới mấy tiếng thở mạnh và xì xào từ “Trần Quán Hy”. .. Tôi càng nghe càng nổi máu điên, quay người chống nạnh, rống lên với đám con gái phía sau: “Trần Quán Hy cái gì! Tôi là Trần Tiểu Hy, phải nói với các cậu bao nhiêu lần nữa, cái này không buồn cười, không buồn cười, không buồn cười, không buồn cười!”

Mặc dù bấy giờ ảnh hưởng mãnh liệt của Trần Quán Hy còn chưa phát sinh, nhưng vẫn có không ít người rồi hơi thích lời tên của chúng tôi ra làm trò đùa. Tôi thường bị ép tới mức phát điên, không buồn cười, không buồn cười, rốt cuộc thì chuyện này có chỗ nào đáng cười kia chứ...

Một nhóm bạn học bị tôi rống cho sợ ngây người, một hồi sau mới có người lên tiếng, “Chúng tôi nói cậu ta cười giống Trần Quán Hy, cậu nhạy cảm quá...”

....

Tôi ấy mà... không muốn sống nữa.

Ngô Bách Tùng ở phía sau tôi cười, hỏi: “Cậu là Trần Tiểu Hy à?”

Tôi đưa lưng về phía cậu ta, gật đầu, “Đúng thế, chào mừng cậu đến lớp chúng tôi.”

Dứt lời, tôi đi thẳng về chỗ ngồi, nằm bò ra bàn giả chết. Đang giả chết hăng say tới độ bản thân cũng tưởng rằng mình chết thật thì có cái gì đó chọc vào lưng tôi. Tôi uể oải quay đầu lại, Giang Thần ngồi bàn phía sau kẹp chiếc bút bi bằng ngón trỏ và ngón cái huơ huơ, “Bút của cậu rơi.”

Tôi tiện tay nhận lấy, “Ờ.”

“Lo chuyện bao đồng cho lắm vào.” Giang Thần cười trên nỗi đau của người khác, “Trần Quán Hy đang nhìn chăm chăm cậu cười kia kìa.”

Tôi nghiêng đầu nhìn Ngô Bách Tùng, quả nhiên cậu ta đang nhìn tôi mỉm cười, tôi đành phải nặn ra một nụ cười miễn cưỡng đáp lại, sau đó quay

người bỏ ra bàn của Giang Thần kêu rên: “Mắt mặt quá đi, tớ không muốn sống nữa.”

Anh cầm vở bài tập trong tay gõ vào đầu tôi, “Đáng đời, biết là mắt mặt thì sau này đừng có đi góp vui vợ vẫn nữa.”

Đối với sự đả kích của Giang Thần, tôi đã luyện được một thân mình đồng da sắt đao kiếm bất xâm từ lâu, còn có thể mặt dày hỏi anh: “Nếu tớ tìm cậu ta chơi cậu có ghen không?”

Anh liếc mắt nhìn tôi, “Tôi phải cảm ơn cậu ta.”

Sự xuất hiện của Ngô Bách Tùng đã mang đến một luồng sức mạnh tươi mới cho nam sinh của ngôi trường xa xôi, hẻo lánh chúng tôi. Trong thời gian ngắn, đám nữ sinh thi nhau loan báo tin tức quan trọng: Lớp 10A6 có học sinh mới ăn mặc khá độc đáo, cười lên giống Trần Quán Hy.

Trong thời gian ngắn, Ngô Bách Tùng đã vượt mặt Giang Thần về độ nổi, tôi cảm thấy thương tiếc không thôi cho Giang Thần, còn Giang Thần thì nói đầu óc tôi có vấn đề.

Để bày tỏ sự ủng hộ nồng nhiệt với địa vị nhân vật đình đám số một ở trường của Giang Thần, tôi khịt mũi khinh bỉ trước “hiện tượng Ngô Bách Tùng”. Tôi không chỉ một lần cao giọng phê bình tương mạo của Ngô Bách Tùng ở nơi công cộng, trong đó bao gồm mái tóc màu nâu được vô số nữ sinh gọi là kiểu tóc Nhật và khuyên tai kiểu Âu Mỹ của cậu ta. Tôi nói tóc này là bị vàng ra, tượng trưng cho sự suy dinh dưỡng, còn khuyên tai tượng trưng cho tính đàn bà ẻo lả. Tôi còn bảo, cậu ta ăn mặc kiểu thanh niên bất lương như thế, thành tích học tập hẳn là tệ lắm, chắc chắn không phải người tốt đẹp gì, có khi là lưu manh, chưa biết chừng còn giết người cướp của cũng nên.

Tôi không biết hồi còn trẻ tại sao tôi có thể chà đạp Ngô Bách Tùng một cách vô liêm sỉ như thế, có lẽ đều là lỗi của nền giáo dục chú trọng thành tích. Hồi ấy, nếu tôi có giết người phóng hỏa, có lẽ vẫn là lỗi của nền giáo dục, tóm lại là không phải lỗi của tôi.

Nhưng dưới sự chà đạp bền bỉ của tôi, Ngô Bách Tùng đã thể hiện sự rộng lượng mà những người cùng trang lứa khác khó có được. Bất kể lúc nào, chỉ cần tôi và cậu ta vô tình nhìn nhau, cậu ta đều sẽ mỉm cười với tôi, ánh mắt đong đầy ý cười, giống như một người cha đang nhìn cậu con trai nghịch ngợm gây sự của mình.

Ngược lại, phản ứng của Giang Thần khiến tôi phải ngỡ ngàng. Một lần nọ, anh bỗng gọi tôi tới một góc tối, tôi tưởng anh muốn thổ lộ tình yêu của mình hoặc giở trò gì với tôi, nên lòng tôi thấp thỏm, hưng phấn không yên.

Nào ngờ anh nói với tôi bằng vẻ vừa nghiêm khắc vừa nghiêm túc, “Trần Tiểu Hy, sau này tớ không muốn nghe thấy những lời nói xấu của cậu về Ngô Bách Tùng nữa.”

Tôi bấm bụng dẫn nỗi thất vọng, hỏi anh: “Tại sao?”

“Bịa đặt là không đúng”, anh chỉ nói vồn vện có vậy.

Tôi gật đầu như bở củi và bày tỏ sự hối hận sâu sắc.

Bấy giờ, tôi có một sự sùng bái lạ lùng với Giang Thần, cho dù anh nói trời màu xanh lục, mây màu xanh lam, chất thải bảy sắc màu, thì tôi vẫn sẽ gật đầu nói đúng, mọi điều anh nói đều đúng cả.

Đương nhiên, tôi cũng lấy làm may mắn khi trong thời kỳ mê muội đó bản thân lại sùng bái một người trung thực như thế. Anh sẽ nói cho tôi biết

chuyện nào không đúng, và những chuyện đó quả thực là không đúng.

Để chứng minh với Giang Thần rằng tôi đã ăn năn hối cải, tôi bèn xé cuốn sổ tay có in ảnh F4 của bạn cùng bàn, viết một tờ giấy nhỏ bày tỏ sự sám hối lay động lòng người gửi Ngô Bách Tùng trong giờ Đại số.

Cụ thể đã viết những gì tôi không nhớ nữa, nhưng tôi nhận được mảnh giấy trả lời của cậu ta, là một tờ giấy nháp ghi: Không sao, nhưng tôi là Ngô Bách Tùng, không phải là Ngô Tùng Bách.

Sự đĩnh chính của cậu ta khiến tôi ý thức được tên của cậu ta rối rắm quá thể. Chuyện này khiến tôi nhớ tới một câu hỏi trong bài tập hè hồi tiểu học: Viết ra từ có cấu tạo từ giống từ dưới đây “ong mật - mật ong”. Tôi sờ dĩ ghi nhớ sâu sắc như vậy là vì câu trả lời của tôi khiến tôi phải ăn một trận đòn nhớ đời của ông Trần: “lưu hạ³ - hạ lưu”.

[3] Có nghĩa là chày xuống.

Trải qua chuyện này, thiện cảm của tôi dành cho Ngô Bách Tùng tăng lên rõ rệt. Tôi cảm thấy cậu ta là người tốt, lấy ơn báo oán, đồng thời cảm thấy khuyên tai lấp lánh kia của cậu ta khiến người ta yêu thương.

Nhưng điều quý dị chính là, Ngô Bách Tùng đối xử với tôi vô cùng tốt, cậu ta mua đủ loại đồ ăn vặt ở căng-tin cho tôi, dạy tôi tiếng Anh và Toán (tôi đoán đúng rồi, thành tích của cậu ta tệ vô cùng, ngoài tiếng Anh và Toán đứng thứ nhất toàn trường ra, thì số điểm của những môn học khác đều là số có một chữ số⁴), đưa áo khoác của cậu ta cho tôi khi trời bỗng dưng trở lạnh... Một lần, sau khi tan học tôi ở lại làm báo bảng, cậu ta đã nấu một tô mì ở phòng ký túc rồi bưng tới phòng học cho tôi (cậu ta là học sinh nội trú duy nhất, ở phòng ký túc dành cho giáo viên), bát mì ấy còn có một quả trứng. Tôi bị hơi nóng của bát mì làm cho cay nhòe mắt, vừa xì xụp ăn mì vừa hỏi Ngô Bách Tùng đang tô màu giúp tôi, “Sao cậu lại đối xử tốt với tôi như vậy?”

[4] Trung Quốc tính theo thang điểm 100.

Tôi đã vẽ một cô gái trên bảng đen, cô gái ôm cuốn sách, dáng vẻ rất ngoan hiền. Ngô Bách Tùng đang tô màu cho bìa cuốn sách kia, cậu ta bảo rằng bức tranh có tên *Cô gái đọc sách vàng*⁵.

[5] Sách đòi truy, khiêu dâm.

Ngô Bách Tùng không quay đầu, “Đào đâu ra nhiều nguyên nhân như thế.”

Tôi ngẫm nghĩ, không lẽ cậu ta đã phải lòng tôi rồi? Nhưng lại nghĩ, sao thế được, cậu ta đâu có mù... Sự tự tin của tôi đã hồn bay phách lạc ở chỗ Giang Thần từ lâu, đoán chừng cao tăng đắc đạo cũng không gọi lại được.

Thế là tôi vừa nhìn bụi phấn bay lượn khắp trời vừa ăn mì, thi thoảng hỏi cậu ta vài câu: “Trước kia cậu học ở đâu? Tại sao lại chuyển tới trường chúng tôi?”

Cậu ta đang tô màu hồng cho chiếc váy của cô gái, “Tình X, cha tôi bảo lớp Mười Một sẽ cho tôi ra nước ngoài du học, ông đã liên lạc với phía trường học xong cả rồi, nên tôi nói tôi muốn quay lại thăm quê ông nội.”

“Hả? Vậy chẳng mấy nữa là cậu phải đi rồi sao?” Tôi bỗng cảm thấy mất mát, cậu ta sắp đi rồi, sau này ai sẽ tới thỏa mãn cái dạ dày đương kỳ thanh xuân phát dục của tôi đây.

Cậu ta quẳng viên phấn đi, quay người nhảy lên bàn học trước mặt tôi, “Sao nào, cậu không nhớ để tôi đi hả?”

Tôi chìa tay ra đánh vào đôi chân đong đưa trước mặt của cậu ta, “Cậu đừng có đưa qua đưa lại nữa, choáng hết cả đầu, cậu đi rồi có lẽ tôi sẽ phải chịu đói mất.”

Cậu ta không nói gì, chỉ đăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi cũng ngây ngốc quay đầu nhìn ra ngoài theo. Giang Thần đang đứng đó. Trong ánh sáng mờ mờ buổi hoàng hôn, anh dùng khí chất siêu phàm của mình để biểu đạt trọn vẹn vai âm hồn trong Thiện Nữ U Hồn⁶.

[6] là một bộ phim kinh điển của điện ảnh Hồng Kông phát hành năm 1987.

Không biết tại sao, nhìn thân người mơ hồ vì đứng ngược sáng của anh, tôi bỗng có cảm giác chột dạ như bị “bắt gian tại giường”, tay bưng bát mì mà hận một nỗi không thể úp lên đầu ai đó.

Giang Thần nâng tay gõ vào cửa kính, “Trần Tiểu Hy, tớ vừa gặp chú Trần ở đầu ngõ, chú ấy bảo tớ gọi cậu về ăn cơm.”

Dứt lời, anh bước đi, chẳng buồn quay đầu lấy một lần.

Tôi để bát mì lên bàn, vội vàng chạy ra ngoài. Ngô Bách Tùng gọi mấy câu Trần Tiểu Hy Trần Tiểu Hy phía sau tôi. Khi chạy lại tới cửa phòng học, tôi nghe thấy cậu ta nói một câu phía sau: Cậu vẫn chưa ăn xong này.

Tôi đáp lại một câu: Cậu đi đi, tôi phải về nhà ăn cơm rồi.

Tôi chạy ra ngoài, nhưng không tìm thấy Giang Thần đâu, quả nhiên chân anh dài hơn chân tôi nhiều...

Tôi ngơ ngẩn vài phút trên sân thể dục, lại quay trở về phòng học lấy cặp sách. Ngô Bách Tùng vẫn đang tô váy cho cô gái kia. Tôi đứng nhìn từ xa

ở cửa trước phòng học, ánh chiều tà vàng ruộm rọi qua cửa sổ, cửa chính và mọi kẽ hở, bụi phấn nhảy múa trong chùm sáng, bát mì chậm chậm bốc khói. Tôi cảm thấy hình ảnh bụi phấn đang múa may và bóng lưng được khói nóng vây quanh kia thật đẹp.

Tôi đi về phía cậu ta, “Tôi quên cặp sách, còn cả quả trứng trong bát mì kia tôi vẫn chưa ăn.”

Cậu ta quay đầu cười, để lộ ra hàm răng đều đặn nổi bật, “Tôi ăn trứng rồi.”

Tôi ngạc nhiên quá thế, “Cậu nhanh thật đấy.”

Cậu ta nói với giọng ấm ức, “Cậu bảo tôi đi mà, một quả trứng gà năm hào đấy, lãng phí lắm.”

Cậu ta còn chưa nói xong, tôi đã nhìn thấy quả trứng ốp bên trên bát mì, liền trợn trừng mắt nói, “Cậu rảnh thật đấy.”

Cậu ta nhún vai, quay đầu về tiếp. Tôi cầm đũa xiên vào quả trứng gà, cầm lên cảm thấy nó thật giống một chiếc ô, thế là hưng phấn mời mọc cậu ta nhìn, “Này, cậu xem cái này có giống chiếc ô không?”

Cậu ta nghiêng đầu nhìn một cái, tỏ vẻ khinh thường, “Cậu không ăn là tôi ăn đấy.”

Vừa dứt lời, quả trứng gà được xiên vào đũa đã bị cậu ta dùng miệng cướp mất, tôi cầm chiếc đũa không trợn mắt há hốc mồm, hẳn là cậu ta từng được huấn luyện môn này rồi...

Có lẽ lần bỏ đi vôi vàng của Giang Thần kia đã mang theo cả sự mê luyến của tôi đối với anh, hoặc là việc biết Ngô Bách Tùng sắp rời đi khiến tôi càng trân trọng tình bạn giữa chúng tôi hơn. Tóm lại, tôi không còn xoay quanh Giang Thần từ sáng tới tối nữa mà trở nên thân thiết với Ngô Bách Tùng, như những người bạn cũ đã nhiều năm. Nhưng trong mắt bạn bè, chúng tôi có dáng vẻ của “đôi tình nhân nhỏ”. Không biết khinh thường hay là ôm thái độ người “thanh giả tự thanh”⁷, chúng tôi đều không giải thích gì nhiều, dù sao thì chuyện mới quen đã thân gì đó quá cao siêu, đám con nít mới học cấp ba kia sẽ không thể hiểu được.

[7] Cây ngay không sợ chết đứng.

Học một học kỳ ở trường chúng tôi, kỳ nghỉ hè hết lớp Mười, Ngô Bách Tùng xuất ngoại. Cậu ta phải ngồi xe ô tô đường dài vào thành phố, sau đó chuyển sang ngồi tàu hỏa đến thành phố X lại từ thành phố Y ngồi máy bay đến New Zealand. Tôi tiễn cậu ta tới trạm xe khách, kéo ba lô của cậu ta, vành mắt hoe đỏ, “Cậu nhớ phải gửi đồ ăn vặt của New Zealand về cho tôi đấy...”

Cậu ta vỗ đầu tôi, chắp hai tay vào nhau, nháy mắt ra hiệu, “Sau này gặp lại.”

Khi xe lăn bánh, tôi ra sức vẫy tay, cậu ta mở cửa xe thò đầu ra ngoài, “Tôi sẽ gửi đồ ăn vặt của New Zealand về cho cậu.”

Tôi rưng rưng hai hàng nước mắt, gật đầu thật mạnh, “Phải gửi đồ ăn đắt nhất ngon nhất, còn nữa, chúng ta mãi mãi là bạn tốt của nhau.”

Cậu ta cười, nói lớn: “Được.”

Tôi nhớ trên đường về nhà tôi gặp Giang Thần ở ngõ. Anh đưa lưng về phía tôi, đứng trước mặt tủ điện nhà anh, dùng một chiếc tua vít khều dây điện,

mồ hôi thấm đẫm lưng áo thun trắng, mảnh vải mềm dán lên lưng anh, lờ mờ lộ màu da.

Tôi không nén được tò mò hỏi anh: “Cậu đang làm gì vậy?”

Anh quay đầu, ngấn người một thoáng mới hỏi: “Cậu khóc à?”

Tôi dụi mắt, “Ngô Bách Tùng đi rồi.”

“À” một tiếng, hờ hững nói biết rồi, sau đó lại quay đầu tiếp tục khều những sợi dây điện đỏ vàng trắng xanh kia.

Tôi lại hỏi anh: “Rốt cuộc cậu đang làm gì thế?”

Giang Thần bỗng dứt tua vít vào túi quần bò, giọng giận dữ, “Đếm dây điện, không được sao?”

Thái độ hung dữ của anh khiến tôi giật mình, chậm rãi nói: “Được, chỉ là tớ còn tưởng cậu đang sửa cầu chì gì đó cơ.”

Mặt anh thoắt xanh thoắt trắng, một hồi lâu mới nhỏ giọng nói một câu: “Mình điên rồi”, sau đó quay người về nhà.

Tôi khép cửa hòm điện mở toang hoang lại giúp anh, thực ra tôi cũng cảm thấy hành vi đếm dây điện của anh khá giống kẻ điên.

Chương 7

“Trần Tiểu Hy, cậu không cảm thấy để khách đứng ở cửa là bất lịch sự lắm sao?” Ngô Bách Tùng gõ vào cánh cửa sắt đang mở.

Tôi nghiêng người để cậu ta vào nhà, cậu ta đặt mông ngồi phịch xuống sô-pha rồi cười với tôi, tôi còn đang đắm chìm trong hồi ức và choáng váng chưa thoát ra được, mắt chớp chớp chớp, cậu ta vẫn ở đó.

Tôi nhìn cậu ta chăm chăm, ánh mắt đi từ chiếc áo Polo có hoa văn màu xanh lam tới đôi giày Nike của cậu ta, rồi lại chuyển tới gương mặt tươi trẻ như chàng trai mười bảy mười tám tuổi của cậu ta. Quả thực là Tô Duệ phải nghiêm túc học hỏi cách chăm sóc da dẻ từ Ngô Bách Tùng.

Cậu ta bỗng moi thứ gì đó từ trong túi ra, nắm tay lại rồi chìa tới trước mặt tôi, “Quà vật của New Zealand nợ cậu đây.”

Tôi nửa tin nửa ngờ xòe lòng bàn tay ra, cậu ta đưa tay tới lòng bàn tay tôi, mở tay ra, một phong kẹo dài được bọc bằng giấy bọc màu xanh rơi xuống, cách đóng gói ấy, khí thế ấy, đích thị là kẹo quốc tế - kẹo cao su Doublemint.

Cậu ta vẫn nhìn tôi cười, tôi quay đầu đi, bỗng muốn rơi lệ. Quả thực không phải tôi muốn tỏ vẻ làm màu, chỉ bởi đó là người bạn đối xử với tôi tốt nhất ngày tôi còn trẻ. Cậu ta cứ đột ngột biến mất, rồi lại đột ngột xuất hiện, như thể chưa từng bỏ lỡ cuộc đời của tôi vậy.

Hơn nữa, cậu ta vẫn trẻ như thế, thời gian không nở lưu dấu ấn trên làn da của cậu ta nhưng lại bám vằm làn da của tôi, tôi có thể không buồn sao? Tôi có thể không khóc sao?

Ngô Bách Tụng ngấn người, sốt sắng hỏi: “Cậu khóc gì thế?”

Tôi giậm chân hét lên với cậu ta: “Bao nhiêu năm qua cậu đi đâu vậy? Khi tôi cãi nhau với bạn trai không tìm thấy cậu, khi tôi thất tình không tìm thấy cậu, khi tôi thất nghiệp không tìm thấy cậu, khi tôi đói bụng cũng không tìm thấy cậu...”

Cậu ta cười, nhìn tôi rống lớn rồi kéo tôi ngồi xuống sofa, “Tôi bảo này, cậu bình tĩnh chút đi, tôi đâu phải là Trần Thế Mỹ¹ của cậu, cậu khóc như thế này ảnh hưởng không tốt đâu.”

[1] Là một nhân vật trong kịch dân gian của Trung Hoa, xuất thân bần hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên. Dù đã có vợ con ở quê nhà, nhưng vì ham vinh hoa phú quý, hẳn đã bội tình rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã.

Tôi rưng rưng trừng mắt với cậu ta, tôi nước mắt chứa chan như thế này, khổ sở đáng thương như thế này, là đang tế lễ năm tháng thanh xuân đã trôi xa, khóc lóc cho tình bạn phức tạp của chúng ta, cậu bớt tưởng bỏ đi...

Sau đó, chúng tôi ngồi xếp bằng trên sàn nhà trước sofa, uống nước trắng kể về những chuyện đã qua.

Ngô Bách Tụng nói: “Tới New Zealand được nửa tháng, khó khăn lắm mọi thứ mới yên ổn, cha tôi đột nhiên gọi điện thoại đến nói công ty của ông đã tuyên bố phá sản.”

Tôi chưa từng phá sản bao giờ, tài lực của nhà tôi cũng không có tư cách để tuyên bố phá sản, nhiều nhất chỉ có thể tuyên bố vô sản mà thôi, cho nên tôi không thể hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này, nhưng tôi lại

không muốn tỏ ra mù tịt, đành phải nói với vẻ đồng cảm, đau buồn rằng, “Hả! Sao lại thế được...”

Có trời đất chứng giám, lời nói này của tôi là lời an ủi uyển chuyển, là lời cảm thán thế đạo bất thường, nhưng Ngô Bách Tùng lại giải thích tỉ mỉ cho tôi cha cậu ta đã tin lầm tiểu nhân thế nào, kinh doanh bất lợi ra sao, sao lại không quay vòng được vốn... Nói đến lúc mắt tôi vô hồn, mặt tôi đỏ dẫn rồi mới chốt một câu: “Nói với cậu nhiều quá cậu cũng không hiểu.”

Nói tôi không hiểu xong, cậu ta lại cứ coi như tôi hiểu mà giải thích với tôi một đống điều khoản phá sản. Tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì nhưng vẫn phải giả vờ buồn bã, cuối cùng không tài nào chịu được, đành cản cậu ta, “Đừng nói nữa, tôi buồn quá rồi, cậu mà nói nữa là tôi phải quyên tiền cho cậu đấy.”

Ngô Bách Tùng nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mắt tôi, “Cậu không hiểu phải không?”

Tôi nhún vai, “Hình như là không hiểu, chi bằng cậu kể cho tôi nghe từ chỗ tại sao cậu lại biến mất đi.”

Cậu ta cười khở một tiếng, “Chị gái à, tôi từ thiếu gia nhà giàu rớt xuống thường dân, phải làm thuê ngày đêm để sống qua ngày nơi đất khách quê người, chị nói xem tôi làm gì có thời gian mà hỏi han ân cần chị chứ?”

Tôi gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu và lượng thứ, “Vậy hiện tại sự nghiệp thành công quay về nước rồi?”

Cậu ta trừng mắt với tôi, “Cậu không cảm thấy cậu nên quan tâm một chút tới mấy năm khổ sở kia tôi vượt qua bằng cách nào sao?”

Tôi nói: “Có, nhưng mức độ quan tâm của tôi được quyết định bởi việc sự nghiệp của cậu có thành công hay không.”

Ngô Bách Tùng làm ra vẻ muốn hất cốc nước trong tay vào tôi, “Mấy năm không gặp, trở nên thực dụng rồi nhỉ.”

Tôi đắc ý, “Tổ quốc giáo dục tốt.”

Chuyện tiếp theo mà cậu ta kể đại khái chính là lịch sử phấn đấu của cậu ta nơi đất khách quê người, nào là đi làm thuê, thi được học bổng, vào làm ở công ty lớn xuyên quốc gia... Đều là những trải nghiệm tích cực, khích lệ ý chí, tôi nghe mà lòng trào dâng nhiệt huyết, sục sôi ham muốn phấn đấu.

Thế là tôi hỏi cậu ta: “Vậy cậu trở về nước là bởi vì công ty cử cậu quay về?”

Ngô Bách Tùng gật đầu, “Đúng thế, vừa trở về lạ nước lạ cái, bị Tào Tháo đuổi những ba ngày liền, gặp được Giang Thần ở bệnh viện.”

“Giang Thần nói cho cậu biết tôi ở đây?” Giờ tôi mới sực nhớ ra sự rối rắm giữa tôi và Giang Thần, bèn thêm mắm thêm muối kể sự tình cho cậu ta nghe một lượt.

Ngô Bách Tùng thờ dài, “Tôi buộc phải nói rằng, Giang Thần vợ phải cậu quả thực là đen đui.”

Tôi vừa nghe thấy thế đã nổi cơn tam bành, nhảy lên uy hiếp nói muốn tìm chối đuổi cậu ta ra ngoài.

Cậu ta vững như Định Hải Thần Châm² trên sàn nhà, nói bằng giọng điệu hết sức bình tĩnh: “Cậu có từng nghĩ, sau khi cậu mặt dày theo đuổi được

cậu ta, rồi nâng nặc đòi chia tay, lại còn mong đợi cậu ta khóc lóc, làm loạn, dọa tự tử để cầu xin cậu, sẽ khiến người ta khó xử thế nào không?”

[2] Còn được biết đến với tên gọi khác là gậy “Như ý Kim Cô bổng”.

“Tôi bảo này, cậu làm người không thể như vậy được, chúng ta phải nói đạo lý, cậu là bạn của tôi, đạo lý của cậu chính là phải kiên quyết ủng hộ tôi, nếu tôi giết người, cậu bắt buộc phải giúp tôi hủy xác, đây mới là đạo lý.”

Ngô Bách Tùng uống một ngụm nước, “Tôi đi lâu như vậy không liên lạc với cậu, là vì tôi tin cho dù cậu không có sự quan tâm của tôi thì vẫn có thể sống tốt, Giang Thần sẽ chăm sóc tốt cho cậu.”

Tôi nói: “Con người cậu thật quá đáng, cậu vứt bỏ tình bạn của chúng ta mà còn ăn nói hùng hồn như vậy, chuyện gì cậu cũng đúng cả, cậu tưởng rằng cậu là phụ huynh của tôi đấy à?”

Ngô Bách Tùng lại nói: “Cậu biết cái hồi chúng ta thường ở cạnh nhau, tôi luôn mơ hồ cảm nhận được ánh mắt của Giang Thần. Tình cảm của cậu ta dành cho cậu, tuyệt đối không ít hơn cậu dành cho cậu ta đâu.”

Tôi bảo: “Ngô Bách Tùng, cậu thật vô liêm sỉ, từ ánh mắt xa xăm của Giang Thần mà cậu có thể phán đoán ra được tình cảm của anh ấy dành cho tôi, sao cậu không thể từ ánh mắt của tôi phán đoán ra tôi đang phát điên với cái đạo lý lớn lao của cậu, cậu vẫn nên quay trở về New Zealand ngủ với koala ở trên cây thì hơn.”

Ngô Bách Tùng nói tiếp: “Cậu cảm thấy cậu và cậu ta không có tương lai, mẹ cậu ta sẽ không đồng ý, chẳng phải là cậu thích đọc tiểu thuyết tình cảm, thích xem phim thần tượng sao, tình yêu đích thực không phải sẽ chiến thắng tất cả sao? Tình yêu không chiến thắng tất cả sao dám gọi là tình yêu đích thực. Còn nữa, koala là ở Australia, không phải ở New Zealand.”

Tôi thấy chúng tôi không thể nói chuyện hòa hợp được bèn nghiêm túc đề nghị, “Thôi bỏ đi bỏ đi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh đi.”

Ngô Bách Tùng hỏi: “Chuyện nghiêm chỉnh gì?”

Tôi nói: “Cậu vừa từ nước ngoài trở về, hẳn là phải mang chút đồ nhập khẩu gì về chứ nhỉ, đồ ăn, mặc, dùng, cho dù là túi nilon thì cậu cũng phải cho tôi một cái chứ, con người tôi đây sành ngoại lắm.”

Ngô Bách Tùng lại thở dài, “Tôi chỉ hy vọng cậu chỉnh đốn lại thái độ của mình đi, đừng có thế này mãi, cậu tưởng cậu trẻ tuổi vô địch hay cho mình là thủy thủ Mặt trăng hả?”

Tôi nói: “Cậu như vậy là không đúng rồi, nói chuyện đàng hoàng đi, công kích tuổi tác của người khác còn gì là anh hùng hảo hán nữa, với lại, mười năm trước tôi cũng mới mười lăm tuổi.”

Cuối cùng, cậu ta quăng cho tôi một quả bom, “Giang Thần bảo tôi nói với cậu rằng, chiều nay cậu ta có một ca phẫu thuật lớn, buổi tối còn phải trực, không có thời gian ăn tối, bảo cậu mang đồ ăn tối cho cậu ta.”

Tôi nói: “Tôi đâu phải là người hầu của anh ta, không đưa không đưa, kiên quyết không đưa đấy.”

Cậu ta nhún vai, “Vậy chúng ta cứ chờ xem cuối cùng cậu có đưa hay không nhé.”

Quả nhiên là Ngô Bách Tùng cứ lì ở nhà tôi không chịu đi, nằm trên sofa giày vò chiếc tivi cổ có tuổi thọ mười năm của ông chủ nhà. Nói ra thì

chất lượng sản phẩm quả thực là càng ngày càng tệ, hai quả pin của điều khiển đi kèm chiếc ti vi còn có thể dùng một năm, còn điều khiển đi kèm chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng vừa mới mua của nhà tôi kia, dùng một tháng là phải thay pin một lần. Mỗi cuối tháng gọi điện thoại về nhà, tôi đều có thể nghe thấy mẹ tôi chửi bới nói điều khiển tivi kia lại hết pin rồi, đều là lỗi của cha tôi, đang yên đang lành cứ thích đổi sang tinh thể lỏng.

Tối giờ ăn cơm, tôi không sao nhịn được nữa, bèn xách túi lên nói với cậu ta: “Ngô Bách Tùng, cậu mời tôi ăn cơm đi, tôi ăn mừng cậu trở về.”

Cậu ta ngấn người, chau mày, “Logic trong câu nói này của cậu thật nực cười, quả là không biết xấu hổ.”

Tôi khiêm tốn nhận lời khen của cậu ta, kiên trì lừa cậu ta tới nhà hàng xa hoa cao cấp nhất chỗ này. Đứng trước cửa nhà hàng mà thường ngày tôi chỉ có thể đứng nhìn từ xa, cậu ta bám vào cửa xe taxi không chịu xuống. Cậu ta bảo rằng: “Tôi vừa nhìn là biết đồ ăn trong nhà hàng này đều vận chuyển từ nước ngoài về giống tôi, cậu muốn bồi bổ thân thể cho Giang Thần nhà cậu cũng không thể dùng tiền của tôi, tiền của tôi đều là tiền mồ hôi nước mắt, cha tôi còn phá sản nữa.”

Tài xế nhìn đồng hồ đo giá nhảy lên tí tí, gương mặt ngăm đen nở nụ cười ấm áp lòng người hết như socola tan chảy, “Ôi chao, hai cô cậu đừng cãi nhau nữa, bình tĩnh nói chuyện đi, tôi không vội, cặp đôi nào yêu nhau cũng thế hết.”

Tôi cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ trước việc người trong ngành vận chuyển thích tự ý ghép cặp. Mà thực ra không đúng, người trong mọi ngành nghề của Tổ quốc đều thích tự ý ghép đôi cho những cô nàng cậu chàng mà họ nhìn thấy, hơn nữa logic ghép đôi khá bại hoại đạo đức. Nhớ năm xưa, tôi cùng cha tôi tới khu thương mại mua giày, cô gái bán hàng kia cứ khen đôi giày da

tôi và cha tôi thử hết lời, bảo với tôi rằng cô có mắt thật đấy, giày cô chọn thật hợp với bạn trai cô...

Chúng tôi cãi nhau chán chê, cuối cùng bước vào một quán ăn ngon bổ rẻ. Không biết tại sao, quán ăn mà tôi bỗng muốn ăn kia khá gần bệnh viện của Giang Thần, tôi đoán có lẽ đây chính là số trời đã định.

Ăn cơm tối xong, Ngô Bách Tùng đề nghị chúng tôi cứ ngồi ở nhà hàng đen đui có thể uống trà sữa hòa tan không hạn chế số cốc này. Vốn cậu ta còn đề nghị uống cà phê hòa tan không hạn chế số cốc nữa, tôi cảm thấy hành vi này hết sức vô liêm sỉ, hơn nữa vô liêm sỉ kiểu giai cấp tư sản, nên chúng tôi vẫn đành trung thành với trà sữa.

Nhưng sau lần thứ năm bảo nhân viên phục vụ mang trà sữa lên thì chúng tôi đều không dám uống nữa, bởi nghi ngờ nhân viên phục vụ có khuôn mặt khó chịu kia đã nhổ nước miếng vào trong đó.

Tôi nhìn sắc trời tối dần ngoài cửa sổ, sờ soạn điện thoại trong túi, cắt ngang Ngô Bách Tùng đang miêu tả sinh động như thật về món bít tết dê của New Zealand tươi ngon nhiều sốt thế nào, “Tôi nghĩ chắc cậu mệt rồi, vẫn nên về nhà thích nghi với chênh lệch múi giờ thì hơn.” .

Cậu ta liếc mắt về phía tôi, “Tôi về được một tuần rồi, làm quen với múi giờ cái nỗi gì.”

Tôi lại nói: “Không phải cậu bảo cậu lạ nước lạ cái bị Tào Tháo rượt sao? Điều đó chứng minh rằng cậu tưởng là cậu đã quen với múi giờ, nhưng thực ra chênh lệch múi giờ vẫn chưa buông tha cho cậu.”

Ngô Bách Tùng khẽ cười, “Muốn đi đưa cơm cho người ta chứ gì, tôi và cậu cùng đi nhé, tiện thể tới tái khám luôn.”

Người này trơ tráo hết chỗ nói, loại bệnh Tào Tháo đuổi này cũng dám vác mặt đến tái khám, quả thực là lãng phí tài nguyên chữa bệnh của Tổ quốc.

Tôi vén tóc, cầm cốc trà sữa lên uống một ngụm, rồi sực nhớ ra cốc trà sữa này có thể đã bị người ta nhổ nước miếng, bỗng cảm thấy giận điên người, “Ai nói tôi muốn đi đưa cơm! Tôi có dở hơi đâu!”

Cậu ta gật đầu, tỏ vẻ an ủi, “Không đưa thì không đưa, kích động cái gì, không ăn một bữa không chết được.”

Lòng hỗn độn bao cảm xúc, tôi nhìn sắc trời ngày một tối đi, chốc thì hoang tưởng Giang Thần bị xuất huyết dạ dày nằm trên bàn phẫu thuật, chốc lại hoang tưởng anh bị cơn đói hành hạ, gặm lấy gặm để móng tay cho đỡ đói, chốc lại hoang tưởng anh đau dạ dày tới phát điên, dùng dao phẫu thuật rạch bụng mình ra...

Trong đầu tôi có một đạo diễn phim kinh dị trú ngụ, tôi thích hợp nhập viện tâm thần.

Nhìn Ngô Bách Tùng đang ung dung nhìn tôi hỗn loạn không yên ở phía đối diện, tôi bỗng thông suốt một điều, nếu bị xem là trò cười, bà đây cũng phải giữ lại cho Giang Thần xem, ở đây làm nguồn vui cho tên hàng xuất khẩu nhưng lại được đưa về nước để tiêu thụ này, bệnh tôi phải nặng tới mức nào.

Thế là tôi đập bàn gọi: “Phục vụ!”

Nhân viên phục vụ thong thả bước tới, tay còn cầm một ấm trà sữa thủy tinh, mặt chán nản hỏi tôi: “Thêm trà sữa phải không?”

“Một suất cơm chiên hải sản, một suất canh gà, đóng gói mang về”, tôi vừa nói vừa trừng mắt với Ngô Bách Tùng.

Cậu ta huýt sáo một tiếng vang dội, trêu đùa: “Cậu vẫn còn ăn nổi cơ à?”

Tôi nhìn cậu ta cầm cốc trà sữa bị tình nghi là có nước miếng lên uống một ngụm, cười tít mắt, “Tôi đưa cơm tới cho Giang Thần.”

Cậu ta buông cốc nước xuống, cười bảo: “Thế còn được, người cứ làm khó bản thân đều là kẻ ngốc.”

Nụ cười của cậu ta khiến tôi cảm thấy buồn bã, giống như nụ cười của người đã trải nghiệm quá nhiều đau thương rồi vậy.

Tôi chìa tay ra vỗ mu bàn tay cậu ta, “Nếu cậu yêu tôi thì phải để tôi biết, thế tôi mới từ chối cậu được.”

Cậu ta trừng mắt với tôi, chậm chậm nhả ra một chữ: “Cút.”

Tôi mặc kệ cậu ta, nói tiếp: “Thật đấy, có người giống như tôi, đã ngốc còn tự ti, cậu không nói cho rõ ràng, cô ta sẽ không hiểu đâu.”

Ngô Bách Tùng lại quay sang vỗ tay tôi, “Không phải ai cũng may mắn có được cơ hội làm lại như cậu đâu.”

Cậu ta nói xong, nở nụ cười khố, ánh mắt như đã xuyên thấu qua tôi, nhìn tới một nơi xa xôi.

Kiểu người không hay đa sầu đa cảm như tôi đây, rất sợ gặp cảnh cần phải thổn thức cảm thán này, tôi thường không biết làm sao, thường không biết

phải an ủi người ta như thế nào, may mà chúng tôi đều là bạn bè tốt, cho dù chia xa khiến chúng tôi không còn biết rõ câu chuyện của nhau nữa, nhưng ít ra cũng không ngại không khí lúng túng kiểu này.

Tôi xách cơm hộp đi về phía bệnh viện, Ngô Bách Tùng đứng ở bên đường đối diện vẫy tay với tôi, giống như con mèo chiêu tài trong tủ kính.

Tôi còn nhớ vị trí phòng làm việc của Giang Thần, mặc dù tôi chỉ tới đó một lần, mặc dù tôi là kẻ mù đường, nhưng tôi vẫn nhớ rõ, tôi biết nên rẽ trái, rẽ phải, lên tầng, sẽ nhìn thấy một trụ nước chữa cháy.

Chỉ là, tôi đứng ở cửa nhìn chăm chăm dòng chữ “Bác sĩ Giang” trên biển một hồi lâu, lâu tới độ một bác gái quét dọn vệ sinh dùng khăn ướt lau biển một lượt xong phải nói rằng, cô không phải là được cấp trên phái xuống kiểm tra vệ sinh đấy chứ, những biển này thực ra ngày nào tôi cũng lau đấy.

Tôi nghĩ tôi không thể để bà ta sợ hãi quá được, đành phải cười bảo không phải không phải, tôi tới tìm bác sĩ Giang.

Bà ta thở phào một hơi rồi nói, tôi ở bệnh viện lâu như vậy rồi, chưa từng gặp người nào xách cơm hộp tới “đi cửa sau” cả.

Tôi nói, không phải không phải, trong cơm hộp của tôi thực ra là tiền trăm tệ cả đấy.

Bà ta bảo rằng hộp cơm của cô bé tẹo thế này, có thể đựng được bao nhiêu tiền, bây giờ người ta đều tặng thẻ ngân hàng, cô thật không bắt kịp thời đại.

Tôi vẫn muốn nói thêm thì cửa phòng mở ra, Giang Thần mặt không cảm xúc nói với tôi, vào đi.

Tôi vừa vào cửa thì hộp cơm trong tay đã bị anh giật mất, bảo rằng, em muốn để tôi chết đói hả.

Giang Thần dọn một góc trên bàn làm việc, đặt cơm hộp lên bàn, bắt đầu ăn cơm. Tôi bị bỏ mặc ở một bên, nhìn anh chau mày nhặt hết hành tây trong cơm ra, “Trần Tiểu Hy, tại sao em lại gọi đồ có hành tây!”

Tôi muốn nói con người anh sao lại không biết xấu hổ như thế, đã mua cho rồi lại còn chê bôi. Tôi muốn nói anh cứ kiêu ngạo đi, xem lần sau tôi còn mang cơm đến cho anh nữa hay không...

Nhưng tôi không nói gì cả. Tôi nhớ rất lâu về trước, hồi chúng tôi còn học đại học, tôi chuyển quần áo, chăn màn của anh về phòng ký túc xá giặt giũ phơi phóng mất gần ba ngày. Khi tôi mang trả, anh còn nói với tôi rằng, Trần Tiểu Hy em làm quần áo của anh bị nhuộm màu hết cả rồi. Bấy giờ tôi nói, sao anh có thể trơ tráo như thế nhỉ, anh đi đâu tìm được người bạn gái chu đáo như thế này, anh đừng tưởng rằng em theo đuổi anh, là anh có thể vênh váo lên mặt nhé.

Anh nói, em bị thần kinh đấy à, đây là anh đang dùng tiêu chuẩn bà xã tương lai để yêu cầu em, nếu em không vừa ý thì thôi bỏ đi.

Tôi sấn tới lắc cánh tay anh, nói, đâu có đâu có, chỗ nào nhuộm màu rồi anh nói với em, lần sau em sửa.

Ha, ngày ấy.

“Trần Tiểu Hy.” Giang Thần hươu đưa trước mặt tôi, “Em ngờ ngần cái gì thế?”

Tôi lắc đầu, cười nói: “Nghĩ lại trước kia khi tôi giặt quần áo giúp anh, anh luôn chưng ra vẻ mặt vô liêm sỉ chê đông chê tây.”

Anh gắp một miếng cá mực lên, cho vào miệng, phát âm chẳng mấy rõ ràng, “Tôi nào vô liêm sỉ bằng em.”

Tôi ngẩn người, đúng thế, anh nào vô liêm sỉ bằng tôi, nói tới là tới, nói đi là đi, đã như thế này rồi mà còn dám quay đầu.

Giang Thần bỗng ngẩng đầu lên, nhìn tôi chăm chăm, “Tôi đang nói chuyện ở thư viện.”

Ồ, thì ra là chuyện ấy, hại tôi phải khinh thường mình một phen.

Mùa đông năm thứ ba đại học, mỗi ngày tôi đều ở thư viện đọc sách cùng Giang Thần. Thư viện ở trường học phía Nam không có thiết bị sưởi ấm, tôi sợ lạnh, nhưng lại muốn ở bên anh, nên đành phải mặc quần áo dày một chút.

Trang bị cơ bản của tôi là một bộ nội y giữ nhiệt, một chiếc áo nỉ, hai chiếc áo len, một chiếc áo khoác, một chiếc quần giữ nhiệt, một chiếc quần bò, hai đôi tất, một đôi bốt, một chiếc khăn quàng cổ, một đôi găng tay. Tôi nhớ là khi tôi mặc tất cả những thứ này lên người, tủ đồ của tôi bỗng trống hoác.

Trang bị dày thế này khiến hành động của tôi trở nên bất tiện. Sự bất tiện này được thể hiện nổi bật nhất ở việc đọc tiểu thuyết, đôi găng tay lông cừu kia khiến mười ngón tay của tôi vụng về, thường không thể cầm được một trang giấy mỏng để tiến hành động tác lật trang.

Còn bạn Giang Thần, không biết là bị lạnh tới ngậy, tới gốc hay là tới độ mở mang đầu óc nữa. Tóm lại là, sau khi anh phát hiện ra tôi ngẩn ngơ ở

cùng một trang tiểu thuyết những mười phút thì đã chủ động lật trang giúp tôi. Sau đó, dần dần giữa chúng tôi đã hình thành sự ăn ý quý dị: Tôi yên lặng đọc sách ở bên anh, khi nào phải sang trang sẽ huých khuỷu tay một cái, anh sẽ đưa tay ra lật trang giúp tôi.

Chuyện này thực ra không vô liêm sỉ, về cơ bản thì còn có thể gọi là rất ấm lòng. Vô liêm sỉ ở việc ngoài ý muốn do sự ấm lòng này gây ra.

Khi chúng tôi tiến hành hoạt động thường ngày “đẩy một cái, lật một trang” ở thư viện, một phóng viên của báo trường đang rảnh rỗi tắm nắng trên bãi cỏ bên ngoài đã thông qua cửa kính sát sàn lớn của thư viện, vô tình phát hiện thấy tương tác giữa tôi và Giang Thần, đồng thời cho rằng sự tương tác này vô cùng thích hợp cho chủ đề mà cô ta định làm sắp tới: “Những điều tươi đẹp trong vườn trường”. Thế là cô ta đã mai phục ở thư viện mấy ngày, phớt lờ quy định của pháp luật về quyền chân dung của con người để tiến hành chụp trộm chúng tôi đủ 360 độ không thiếu góc nào. Điều vô liêm sỉ là, sau khi cô ta chụp xong, bước vào giai đoạn chỉnh sửa ảnh, thì hay tin tôi là sinh viên của khoa Nghệ thuật, nên cô ta đã tới gặp tôi. Còn điều vô liêm sỉ hơn là, dưới sự khuyên bảo hết nước hết cái của “thanh xuân không trống rỗng” như cô ta nói, tôi đã vui vẻ đồng ý tiến hành chế tác hậu kỳ cho chùm ảnh kia miễn phí. Tôi đã chế tác ra hiệu quả vô cùng mộng ảo tươi đẹp, như thần tiên quần quýt, như đôi chim liền cánh, như uyên ương nghịch nước ...

Chùm ảnh kia sau khi được đăng lên báo trường đã tạo ra cơn chấn động lớn. Báo trường và diễn đàn của trường thừa cơ liên thủ tổ chức cuộc bỏ phiếu bầu “Tình nhân trong vườn trường”. Giang Thần lọt vào top 3, ngang hàng với anh là một anh chàng khoa Trung nhảy xuống hồ vớt nhẫn cho bạn gái và một anh chàng khoa Lịch sử tự tay làm cho bạn gái một bộ trang phục truyền thống. So với họ, thì màn thể hiện của Giang Thần nhỏ bé không đáng kể, nhưng điều đáng để nhắc đến là, người bạn khoa Trung có tướng mạo giống thi nhân Đào Uyên Minh trong sách giáo khoa Ngữ văn cấp hai, còn anh chàng khoa Lịch sử có tướng mạo mang đặc sắc môn học, giống tượng người

vườn Bắc Kinh phục nguyên. Cho nên, bạn Giang Thần, sinh viên khoa Y có tướng mạo không giống tiêu bản y học đã đoạt được thứ hạng đầu tiên với số phiếu bầu cực cao, nhận danh hiệu “Tình nhân vườn trường”. Kết quả đó dạy chúng ta rằng, xã hội này phải dựa vào vẻ ngoài để kiếm cơm.

Tôi cảm thấy, với tư cách là sinh viên khoa tự nhiên duy nhất trong cuộc cạnh tranh này, Giang Thần đã giúp sinh viên khoa anh được nở mày nở mặt. Bởi thế, tôi không hiểu tại sao sau khi Giang Thần biết được chân tướng sự việc lại tức giận tới độ suýt chút nữa thì ném tôi vào tường.

Chương 8

Giang Thần dùng tốc độ chưa đầy mười phút để đánh chén sạch sành sanh hộp cơm, ăn xong còn sai tôi mang hộp cơm ra ngoài vứt. Khi tôi xách túi nilon ra ngoài thì vừa khéo gặp bác gái đang thu dọn rác, bà ta thân thiết bắt chuyện với tôi, “Cô bé, tặng được quà chưa vậy?”

Từ “cô bé” của bà ta khiến lòng tôi vô cùng thoải mái, nên tôi thẳng thắn: “Thực ra không phải là tôi tới tặng quà, mà là đưa cơm cho anh ấy.”

Bà ta nói: “Là bác sĩ Giang dạy cô hả? Cô đừng sợ, trên dưới lớn bé nhà ai mà chẳng ốm đau, biểu bác sĩ ít quà, tâm lý của người nhà cũng thoải mái. Tôi ở bệnh viện này mấy chục năm, gặp nhiều tình trạng này rồi, yên tâm đi, tôi sẽ không nói năng lung tung đâu.”

Tôi thầm nghĩ, nếu mình không giải thích rõ ràng có thể sẽ vấy bẩn y đức của Giang Thần, vấy bẩn y đức của Giang Thần không đáng lo, nhưng để bà ta gián tiếp nguyên rủa người nhà tôi thì không tốt, nên tôi nói chân thành: “Thực ra là như thế này, tôi và bác sĩ Giang trước kia là người yêu của nhau, tới nay còn có chút khúc mắc tình cảm.”

Bà ta nhìn tôi một cái, tỏ vẻ kinh ngạc, rồi lại nhìn tôi trên dưới một hồi lâu, cuối cùng thở dài đẩy thùng rác bỏ đi. Trước khi đi, bà ta còn nhỏ giọng nói một câu: “Còn trẻ như thế mà, hóa ra tới khám bệnh tâm lý.”

...

Khi tôi quay trở về phòng làm việc của Giang Thần thì anh đang vùi đầu viết gì đó, tôi bước tới gõ bàn, anh ngẩng đầu lên.

Tôi nói: “Không có việc gì nữa thì tôi về đây.”

Giang Thần quay bút bằng tay phải, tay trái lật giở giấy tờ trên bàn, hồ hững buông một câu: “Trần Tiểu Hy, hôm nay em mà bước ra khỏi đây thì chúng ta coi như xong.”

Tôi nghĩ nội dung của câu nói này nghe có vẻ mạnh mẽ ra phết, vốn nên mang theo sắc thái tình cảm trào dâng mãnh liệt để biểu đạt, nhưng anh lại nói bình thản như nước, hành văn liền mạch lưu loát không ngắt nghỉ, quả là nhân tài.

Tôi đứng, anh ngồi, cho dù là từ trên cao nhìn xuống thì tôi vẫn cảm thấy mình đã thua một bậc về khí thế. Anh nhìn tôi, cho dù là gần trong tấc gang, tôi vẫn không biết anh đang nghĩ gì.

Tôi nói: “Đâu cần phải nói nghiêm trọng như thế, tôi thấy anh bận bịu tối mắt, không muốn làm phiền anh.”

Bút của Giang Thần vẫn xoay tròn giữa các ngón tay, “Bác sĩ Tô đã nói với tôi rồi, sáng nay em gọi điện thoại đến bảo tôi nói cho ra ngô ra khoai, giờ tôi sẽ nói, em nghe xong rồi đi.”

Tôi nuốt nước miếng, “Ừm” một tiếng tỏ vẻ đồng ý.

Anh nói: “Ba năm trước là em nói muốn chia tay phải không?”

“Phải.”

Anh lại nói: “Chia tay là bởi vì mẹ của tôi đúng không?”

Tôi nói đúng, lại vội sửa thành hình như cũng không phải, lại bảo thực ra tôi cũng không nói rõ ràng được.

Anh ném “phịch” bút xuống bàn, tôi giật bản cả tim, đó có lẽ là một chiếc bút Parker đắt tiền.

Anh day sống mũi, nói với vẻ mệt mỏi: “Trần Tiểu Hy, nói cho tôi biết, ba năm nay em có từng nhớ tôi không?”

Biến chuyển tình cảm nhanh chóng mặt luôn ấy nhỉ, tôi muốn nói, nhưng lại như có gì đó tắc nghẽn ở họng.

Tuần đầu tiên sau khi tôi và Giang Thần chia tay, hầu như đêm nào tôi cũng bừng tỉnh khỏi giấc mộng, tóc ướt đầm dính trên má và gáy, sờ gối và chăn trước ngực cũng ướt đầm

Tôi quá ư khó chịu, muốn quay trở lại cầu xin anh, nói tất cả đều là em không tốt, em sẽ sửa, sẽ sửa. ..

Trên thực tế, tôi đã đi, tôi đứng ở phía đối diện bệnh viện một buổi sáng. Tới thời gian ăn trưa, tôi nhìn thấy anh và đồng nghiệp nói cười đi đến quán ăn nhỏ bên cạnh dùng cơm. Từ xa tôi đã nhìn thấy gương mặt tươi cười của anh, thậm chí tôi còn nhìn thấy má lúm đồng tiền đong đầy hạnh phúc của anh nữa. Tôi thấy hận, thấy lòng nguội lạnh, thấy mình thật ngốc, thấy mình nên xông tới giữa đường cho xe đâm chết. Tôi không tin nhìn thấy máu tươi của tôi anh vẫn có thể nuốt nổi cơm.

Bấy giờ, có vô số suy nghĩ xẹt qua đầu tôi, cuối cùng tôi lựa chọn trở về nhà, mua một chiếc bánh dứa cho bữa trưa ở cửa hàng bánh dưới tầng. Có lẽ thấy tôi khóc thảm thương quá, bà chủ tốt bụng tặng tôi hẳn ba chiếc, còn nói với tôi rằng đời người không có khó khăn nào là không vượt qua được. Nếu diễn xuất của tôi đủ tốt, tôi sẽ ngày ngày tới chỗ bà, lừa ăn bánh miễn phí.

Có người nhớ nhung tới đứt ruột đứt gan, có người lại không dám chạm vào hai chữ nhớ nhung. Tôi từng nói tôi không phải là người dững cảm, tôi sợ đau, sợ buồn bã, tôi gói ghém nỗi nhớ anh vào một chiếc hộp, dán giấy niêm phong bên ngoài: Dám mở ra, đau chết cho đáng đời.

Quả thực là có hiệu quả, nên tôi chưa từng nhớ anh.

Giang Thần gõ bàn vẽ mắt kiên nhẫn, giọng điệu gay gắt hơn nhiều: “Câu hỏi này khó như vậy sao?”

Lòng tôi bỗng trào dâng cơn hận thù đời núi lấp biển, cuộn tay thành nắm đấm, nghiến răng nhả ra một chữ: “Khó.”

Anh cười lạnh, “Trần Tiểu Hy, rốt cuộc em dựa vào cái gì mà ra cái vẻ cậy ngay không sợ chết đứng như thế?”

Cười lạnh phải không? Ai chẳng biết làm, chỉ cần nhe răng ra thì tôi chính là Vua cười lạnh đây!

Tôi cười lạnh hừ hừ mấy tiếng, hỏi ngược lại: “Thế còn anh? Anh dựa vào cái gì mà không đến tìm tôi, anh dựa vào cái gì mà không tới dỗ dành tôi, anh dựa vào cái gì mà tôi nói chia tay là anh chia tay thật, anh dựa vào cái gì mà hỏi tôi có nhớ anh không, anh dựa vào cái gì mà ngồi còn tôi phải đứng...”

Giang Thần bị một loạt câu chất vấn có kết cấu song song của tôi làm cho ngẩn người, một lát sau mới chầm chậm đứng dậy. Thấy anh đứng lên tôi đâm ra luống cuống, lùi về phía sau vài bước hỏi: “Anh đứng lên làm gì?”

Anh bỗng cười, chìa tay ra tóm lấy cổ tay tôi, kéo mạnh rồi ấn tôi xuống ghế, “Giờ em ngồi tôi đứng, vui rồi chứ?”

Tôi dờ khóc dờ cười, tôi nghĩ khiếu hài hước của bác sĩ Giang đến hơi đột ngột, mặc dù tôi có tiếng là dễ cười nhưng quả thực là tôi không cười nổi.

Anh chống hai tay lên tay vịn ghế, tôi bị vây giữa anh và ghế, động tác này tuyệt lắm, mờ ám lắm, thường thì nam chính muốn giở trò lưu manh với nữ chính mới bày ra tư thế này.

Anh cười rồi tiến sát tới, dừng ở khoảng cách có thể thở vào mặt tôi, hỏi: “Chia tay là em đề nghị, tại sao tôi phải khép nép đi để dành em?”

Tôi rụt cổ lại, “Anh là đàn ông, lẽ nào anh không nên để dành tôi sao?”

Anh nhìn tôi, bình tĩnh nói: “Lúc ấy, tôi cảm thấy rất mệt.”

Tôi cũng đã bình tĩnh hơn nhiều, “Anh mệt lâu quá.”

Lời nói này nghe thì có vẻ châm chọc, nhưng tôi không có ý gì đặc biệt cả, chỉ là buột miệng nói ra mà thôi.

Anh thở dài, “Thực ra tôi có đi tìm em.”

Tôi nghe thấy vậy giật bắn cả mình, cố gắng lục lọi trong đầu xem lại hồi ức của khoảng thời gian đó, chỉ sợ từng ôm ấp, nắm tay hay thổi cát trong mắt với cậu bạn nào, ở giao lộ nào mà gây ra hiểu lầm, nhưng không có. Khoảng thời gian ấy tôi như vong hồn vất vưởng, trừ phi là fan hâm mộ của bộ phim “Hẹn gặp tử thần”, nếu không nam giới bình thường sẽ không muốn đến gần tôi.

Thế là tôi ra vẻ vàng thật không sợ lửa phản bác: “Anh cứ nói những nói cuội đi, anh tới đâu tìm tôi rồi hả?”

Anh đang định nói gì đó thì điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông như đòi mạng. Anh quay đầu cầm lên nhìn, bỗng cú người về phía tôi, tôi nín thở, tới rồi tới rồi, thời khắc giờ trò lưu manh đã tới rồi. Anh vòng tay qua vai tôi, tim tôi co rút dữ dội. Anh lại nhanh chóng lấy chiếc áo blouse trắng từ lưng ghế tôi ngồi, vừa mặc vào người vừa giải thích với tôi: “Điện thoại của phòng cấp cứu.”

Giang Thần tóm lấy điện thoại, vừa đi ra ngoài vừa nghe máy, cửa mở ra rồi lại đóng lại. Một mình tôi ngồi trong căn phòng cô đơn, cảm thấy thời gian điện thoại đổ chuông khéo quá, là có đạo diễn đang hô “action” phòng?

Tôi nghĩ trong thời gian ngắn anh sẽ không quay trở lại nên trong lúc nhàm chán đã thả hai chân dưới sàn, đẩy chiếc ghế có gấn bánh trượt tới trượt lui trong phòng. Đang trượt hưng phấn, thì bỗng “cạch” một tiếng, ghế mất thăng bằng, tôi theo ghế ngã xuống sàn nhà cái “phịch”, đầu hỏi thăm sàn nhà đầu tiên.

Cú ngã này của tôi hết sức đẹp mắt, nếu lấy ống kính tầm xa ra nhìn, thì nó lưu loát như động tác đầu bếp cho cá lên thớt gỗ phang một cái trước khi làm thịt.

Tôi ôm ghế trên sàn nhà một hồi lâu mới lấy lại sức. Trong khi chậm chạp đứng lên, tôi nghĩ tôi phải đến phòng cấp cứu tìm Giang Thần, trường hợp của tôi cũng phải cấp cứu, chưa biết chừng là chấn động não, xuất huyết não cũng nên.

Tôi men theo bảng chỉ đường trong bệnh viện, vịn tường từng tí một. Mặc dù vừa sốt sắng vừa sợ hãi, nhưng tôi không dám sai bước lớn, tôi cảm thấy chấn động não và xuất huyết trong đều có liên quan đến dịch thể. Nếu tôi bước vội chưa biết chừng sẽ khiến óc hoặc huyết dịch trong não chao đảo mạnh rồi tràn ra ngoài cũng nên.

Khó khăn lắm mới lết tới được cửa phòng cấp cứu, tôi vịn tường đi vào, giọng nức nở gọi: “Giang Thần Giang Thần, anh mau ra đây, tôi là Trần Tiểu Hy.”

Giang Thần không ra, chỉ có y tá xuất hiện, cô ta sầm mặt hét lên với tôi: “Ở đây là bệnh viện! Bệnh viện đây! Có ai mồm oang oang như cô không!”

Tôi không có gan nói với cô ta rằng, mồm cô còn giống loa phóng thanh hơn cả tôi nữa, tôi sợ cô ta cuống lên sẽ rống càng to hơn, sóng âm sẽ thông qua màng nhĩ chấn động tới sóng não của tôi, não tôi giờ đã yếu đuối lắm rồi.

Thế là tôi chậm rãi hỏi: “Cô gọi bác sĩ Giang giúp tôi được không?”

Cô ta liếc tôi một cái, “Bác sĩ Giang đi nhà vệ sinh rồi.”

Tôi không ngờ lại nhận được câu trả lời này. Tôi nghĩ vừa rồi anh đi nhanh vội như thế nhất định là có chuyện đầu rơi máu chảy nghiêm trọng phải xử lý, không ngờ anh còn có thời gian đi xả nước...

Y tá quay người trở về phòng cấp cứu, tôi dựa vào tường đợi Giang Thần trở về.

Đèn sợi đốt trong bệnh viện vẫn trắng bệch và chói mắt như thường lệ. Tôi tin là sắc mặt tôi càng trắng bệch hơn, bởi vì Giang Thần ở ngoài trăm mét đang chạy về phía tôi. Tôi thầm nghĩ lãng mạn thật. Trong bộ phim “Tân dòng sông ly biệt”, ở trạm tàu hỏa, Y Bình đã chạy về phía Thư Hằng như thế, chúng tôi chẳng qua là nam nữ đổi chỗ cho nhau mà thôi.

Hình như người tôi mềm nhũn ra rồi ngã vào lòng Giang thần, một tay anh giữ đầu tôi, một tay run rẩy vạch mí mắt tôi ra. Tay anh run rẩy thế, tôi sợ anh sẽ chọc mù mắt tôi mất.

Nhốn nháo một hồi lâu, cuối cùng tôi chỉ bị chấn động não nhẹ, triệu chứng trời đất quay cuồng, choáng váng đều là tự tôi hù dọa mình mà thành, khiến cả Giang Thần cũng hết hoảng loạn. Ở đây, tôi cần phải phê bình tố chất tâm lý của Giang Thần, là một bác sĩ trải qua phong ba bão táp đã nhiều năm, biểu hiện của anh quả thực chẳng khác gì người chưa từng trải đời.

Theo lời kể của nhân chứng là cô y tá có gương mặt khó đăm đăm kia, thì bác sĩ Giang Thần đỡ đầu của tôi xông vào phòng cấp cứu, gào rống như sư tử: Đèn pin! Ống nghe!

Y tá cuống cuồng lấy đèn pin và ống nghe ra, thừa lúc Giang Thần đang run rẩy vạch mí mắt, rọi đèn pin vào đồng tử của tôi, cô ta ôm thái độ không ngại thử một lần, dùng sức mạnh đặc biệt của y tá, ấn vào nhân trung của tôi, tôi liền hét oang, nhảy dựng lên rồi tỉnh lại.

Thấy tôi tỉnh lại, sắc mặt của Giang Thần vô cùng khó coi, có lẽ anh cảm thấy y tá đã tranh phần thể hiện của bác sĩ như anh.

Anh dùng đèn pin rọi vào đồng tử của tôi, nhìn tỉ mỉ một hồi, mới dứt đèn pin vào túi áo blouse, hỏi tôi: “Em làm sao thế?”

Tôi vịn vào cánh tay ôm lấy tôi của anh, ngồi ngay ngắn, “Tôi bị ngã, đập đầu.”

Anh chau mày sờ gáy tôi, ngón tay xuyên qua mái tóc tôi cẩn thận ấn vào da đầu, ấn tới khi tôi phải kêu “á” một tiếng vì đau anh mới dừng lại. Sau đó, anh lại kéo tay tôi đi sờ mảng da đầu ấy, “Này, ở đây sưng một cục to.”

Giọng điệu của anh thản nhiên cứ như thể cái cục to trên đầu tôi kia là do muỗi đốt vậy.

Tôi ấn cái cục trời lên ấy, ước chừng phải to bằng quả trứng cút, mềm hơn trứng có vỏ, cứng hơn trứng đã bóc vỏ, độ cứng vừa phải.

Giang Thần vén tóc mái của tôi lên, hỏi: “Còn bị đập chỗ nào nữa?”

Tôi lắc đầu nói không có, anh giữ lấy cổ tôi, “Đừng lắc đầu! Em bị ngã ở đâu?”

“Phòng làm việc của anh”, tôi vỗ tay anh nói.

Anh đỡ tôi đứng dậy, “Tại sao không gọi điện nói tôi qua?”

Tôi nhìn anh, vẻ ấm ức, “Quên mất.”

Tôi vịn vào vai anh, theo anh đi chậm chậm tới phòng cấp cứu. Y tá kia đi theo sau chúng tôi, bày tỏ sự quan tâm muộn màng, “Ôi sớm biết cô là bạn của bác sĩ Giang thì tôi đã để cô vào ngồi rồi.”

Giang Thần bảo tôi nằm xuống giường bệnh trong phòng cấp cứu, “Tôi đi lấy thuốc.”

Y tá kéo ghế tới ngồi trước giường bệnh, cười híp mắt hỏi tôi: “Cô là bạn gái của bác sĩ Giang à?”

Tôi chẳng buồn trả lời cô ta, tôi còn đang bận ấn cục u sau gáy kia, chỉ hơi dùng lực là đau tê tê từ đầu lan tới gót chân, cực đã.

Cô y tá đợi mãi không nhận được câu trả lời của tôi, biết là không hóng hớt được chuyện gì đành kéo ghế ra ngồi trước cửa sổ.

Giang Thần bưng một khay sắt trở về, bên trên có một cốc nước, một hộp thuốc, vài cây tăm bông và vài viên thuốc màu trắng.

Anh lấy thuốc vào lòng bàn tay, tôi lại lấy thuốc từ lòng bàn tay anh cho vào miệng, uống nước nuốt xuống.

Uống thuốc xong, anh bảo tôi đưa lưng về phía anh, ngồi xếp bằng trên giường, anh muốn thoa thuốc cho tôi. Những mấy lần cô y tá kia định qua giúp, đều bị tôi dùng ánh mắt sắc lạnh đuổi đi.

Giang Thần vén tóc tôi lên, bởi vì tôi quay lưng lại nên không nhìn thấy vẻ mặt của anh. Thế là tôi thềm cho một cái chau mày nhẹ lên gương mặt anh, tưởng tượng ánh mắt anh dịu dàng lại mang theo vẻ đau lòng. Nhưng chẳng mấy chốc, tôi đã đập thẳng vẻ mặt dịu dàng vừa tưởng tượng, bởi vì anh dùng tăm bông chọc lấy chọc để vào cục u sau gáy tôi kia một cách hung tợn, điên cuồng.

Nước mắt rưng rưng, tôi ngửa đầu ra sau nhìn anh, “Nhẹ một chút, đừng chọc óc của tôi ra ngoài.”

Anh chỉnh đầu tôi cho ngay ngắn, nói: “Biết rồi.”

Sau đó, anh quăng tăm bông đi, xoa bằng ngón tay. Ngón tay anh ấm, hòa cùng thuốc thoa lành lạnh chậm chậm xoa lên da đầu tôi.

Lòng bỗng mềm nhũn, tôi chậm chậm ngả người ra sau, khẽ dựa vào người anh, ngón tay anh dừng lại, rồi lại lấy một ít thuốc thoa lên da đầu tôi.

Y tá vốn còn đang ở bên lăm la lăm lét liếc trộm, nhưng không biết làm sao, bỗng cười hai tiếng ha hả với chúng tôi, rồi đề xuất rằng muốn ra ngoài kiểm tra các phòng bệnh, về sự chuyển biến yêu nghề bất thành linh này của cô ta, chúng tôi chỉ có thể gọi đó là giác ngộ.

Được Giang Thần thành toàn, cô ta bèn đi ra ngoài kiểm tra các phòng, vừa đi vừa ngoái đầu lại, vẻ mặt bịn rịn không rời.

Tôi cứ dựa vào xương sườn thứ ba, thứ tư và thứ năm bên phải của Giang Thần như thế. Anh không nói một lời, chỉ xoa đầu tôi, xoa mãi xoa mãi xoa mãi, xoa lâu tới mức khiến tôi cảm thấy rợn người, lòng sinh nghi không biết có phải là anh định xoa mỏng vỏ não và da đầu của tôi để tiện châm một ống hút vào hút ừng ực óc tôi hay không...

May mà Giang Thần đã dừng lại, dùng bàn tay dính đầy thuốc của mình, ôm lấy vai tôi từ phía sau.

Anh nói: “Anh luôn đợi em hối hận, đợi em quay trở về cầu xin anh, anh nhất định sẽ cười nhạo em thật đã đời, sau đó để em thè trước dao phẫu thật rằng sau này nếu dám nói ra hai chữ chia tay sẽ bị băm vằm thành trăm mảnh.”

Tôi muốn quay đầu lại nói với anh rằng, suy nghĩ này của anh thật không lành mạnh, sao anh có thể nói ra những lời tanh mùi máu với cô gái đáng yêu như em được, lá gan em bé lắm, em sẽ sợ đấy.

Nhưng Giang Thần lại bóp mạnh xương vai tôi, khí phách có thể bóp nát tôi bất cứ lúc nào, cho nên tôi không rên một tiếng.

Anh lại nói: “Nhưng không ngờ em lại không đến.”

Tôi thầm nghĩ, đó là anh không nhìn thấy, em còn nhìn thấy anh gọi một suất cơm xá xíu trong quán ăn nữa.

Anh nói sau hơn một tháng anh đi tìm tôi, anh nói lần đầu tiên anh phải trở mắt đứng nhìn một người tắt thở trong tay anh, anh nói tình huống khi ấy vô cùng đặc biệt, tâm tình của anh vô cùng yếu đuối, anh cần người yêu cho anh sự ủng hộ và cổ vũ, nên anh quyết định tha thứ cho tôi trước, bởi vậy anh đi tìm tôi. Nhưng anh lại nhìn thấy tôi chỉ huy mấy người đàn ông vạm vỡ chuyển hành lý xuống dưới tầng. Sau đó, anh bưng bưng lửa giận trở về bệnh viện.

Tôi thở dài, ông trời đâu cần phải cố tình gây sự một cách vô tình và tàn khốc như vậy.

Chuyện là như thế này, bấy giờ sau khi tôi nói chia tay xong, Giang Thần bỏ lại một câu “Em đừng có hối hận” rồi tung cửa bỏ đi. Sau màn tung cửa, cánh cửa già yếu kia đã ngã ngoài, cuối cùng là tắt thở.

Trùng hợp thay, ngày hôm sau chính là ngày tên chủ nhà trọ đầu kia tới thu tiền phòng. Nhìn thấy cánh cửa lung lay sắp đổ, có lẽ là nhớ tới đám tóc lung lay sắp rụng của mình, ông ta đã nổi cơn tam bành.

Ông ta nhìn cánh cửa bị hỏng, xỉ vả tôi một trận. Trình độ văn hóa của chủ nhà khá cao, nghe nói là nghiên cứu sinh từ thời viễn cổ. Ông ta đã nâng tầm quan điểm sự kiện lần này lên thành đa phần sinh viên đại học ngày nay không có tố chất, và nhất quyết cho rằng từ khủng hoảng tài chính, hạn hán, động đất, lũ lụt cho tới dịch cúm gia cầm đều là lỗi của sinh viên đại học. Tôi thử giải thích với ông ta rằng hạn hán không phải là lỗi của tôi, bởi vì một tuần tôi giặt quần áo có một lần, nhưng ông ta không nghe, ông ta kiên quyết đòi tôi trả một ngàn tệ tiền thay cửa.

Mặc dù nhìn tôi có vẻ ngu ngơ, nhưng tôi đâu có ngu thật, cánh cửa kia cùng lắm chỉ đáng giá hai trăm tệ, ông ta tăng lên gấp năm lần, còn lãi kếch sù và vô liêm sỉ hơn cả bất động sản nữa. Đương nhiên là mấy năm sau tôi đã phát hiện ra mình sai rồi, không gì có thể lãi kếch xù, vô liêm sỉ như bất động sản cả. Đây là giác ngộ sau đó, tạm thời gác lại không nói đến.

Bởi vì sự kiện cánh cửa, mối quan hệ giữa tôi và chủ nhà đã hoàn toàn rạn nứt, ông ta kiên quyết đòi bồi thường một ngàn tệ, còn tôi khăng khăng trả năm trăm tệ. Hai bên giằng co không ai chịu nhường ai, ông ta bắt tôi cuốn xéo khỏi nhà ông ta, và thế là tôi cút. Ngày Giang Thần tới kia, chính là động tác chuẩn bị cho việc cút.

Tôi vừa nức nở vừa kể lể chuyện ông chủ kia khi dễ tôi đủ điều cho Giang Thần, Giang Thần nghe xong, thở dài một tiếng, nói: “Vậy chúng ta làm lành đi.”

Bụng tôi rối như tơ, anh nói câu này như thể trong lòng anh, ba năm qua của chúng tôi chỉ là một lần cãi nhau dài đằng đằng?

Có lẽ tôi đã trầm lặng quá lâu, Giang Thần lại lên tiếng, anh nói: “Trần Tiểu Hy, anh là bác sĩ, anh đã nhìn quen sinh tử, vùng vẫy và đau khổ. Theo logic của em mà nói, thì cuộc đời anh phóng khoáng biết bao, tại sao anh cứ phải bám riết lấy em, chỉ cần anh quay người sẽ là một y tá xinh đẹp, chỉ cần anh gật đầu sẽ là một cuộc đời mới toanh, hà tất phải nhớ nhung em?”

Tôi nghe thấy thế, không đúng, những lời này khác nhau một trời một vực với câu yêu cầu làm lành trước đó, chẳng lẽ sự trầm lặng ngăn ngui của tôi bị anh hiểu lầm là tôi đang làm cao, anh quyết định không chơi cùng tôi nữa?

Tôi quay người ôm lấy eo anh, “Được thôi, chúng ta làm lành.”

Một hồi lâu sau anh không nói gì, tôi sốt sắng, tay túm áo anh, “Anh đừng chơi trò thích muốn chết lại còn giả bộ này với em, em đã già tới mức có thể kết hôn sinh con rồi.”

Giang Thần vỗ lưng tôi, “Anh biết rồi.”

Tôi buông tay trên eo anh ra, ngửa đầu nhìn anh, “Anh có ý gì?”

Anh cúi đầu kề gần, tôi cuống cuống bụm miệng, giọng ồm ồm: “Rốt cuộc là có làm lành hay không, không nói rõ ràng không cho hôn.”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi cười, “Được, chúng ta làm lành nhé.”

Dứt lời, anh gạt tay tôi ra, dán môi mình lên.

Giữa lúc hai cánh môi đang quấn quýt, tôi cố giữ tinh táo để suy nghĩ một vấn đề, thoát đầu là anh yêu cầu làm lành, tại sao tới cuối cùng lại trở thành tôi yêu cầu anh làm lành? Hơn nữa, còn đến nước lấy sắc ra đánh đổi nữa?

Nhưng sự tinh táo của tôi chỉ duy trì được khoảng ba giây, sau đó cánh môi trống trải lâu ngày đã chi phối đầu óc không có chủ kiến của tôi.

Thật vậy, màn ôm hôn của chúng tôi vô cùng lãng mạn. Mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, mùi bạc hà của thuốc thoa tản ra từ trên đầu tôi, mùi thuốc và mùi xà phòng trên người Giang Thần, còn cả mùi kẹo cao su Doublemint thoang thoảng nơi miệng anh nữa, đủ loại mùi hương hòa quyện vào nhau, vô cùng tươi đẹp. Nếu thời gian có thể là đầu DVD thì tôi muốn tạm dừng, dừng ở giây phút này.

Đáng tiếc là cho dù thời gian là đầu DVD, thì trong tay tôi cũng không có điều khiển từ xa.

Cái đầu vừa mới bị trọng thương của tôi kia trong trạng thái sung huyết cao độ bỗng nhói buốt một cơn, tôi đau tới độ hai mắt nhắm lệ, néo vào lưng Giang Thần, “Em... đau đầu.”

Anh buông tôi ra, ngồi xổm xuống để tầm mắt ngang với tôi, tôi vịn vào vai anh thở hỗn hển.

Anh lấy chiếc đèn pin trong túi áo ra, lại đưa tay vạch mắt tôi, còn dùng đèn pin soi vào, tôi bị chùm sáng ấy chiếu cho muốn rơi lệ.

Cuối cùng, Giang Thần thở phào một hơi, đỡ tôi nằm xuống, rồi dùng giọng điệu nghiêm khắc đặc trưng của bác sĩ để chỉ trích: “Không sao, em nằm xuống nghỉ ngơi một lát đi, chấn động não không được quá kích động.”

Tôi im lặng ngó lên trần nhà màu trắng, rốt cuộc là tên nào hại tôi phải kích động...

Tôi ngủ thiếp đi trên giường bệnh trong phòng cấp cứu của bệnh viện, giữa chừng tôi bị đánh thức hai lần: Một lần là Giang Thần không biết lấy từ đâu ra bức bình phong gấp màu xanh ngăn cách giường bệnh với bên ngoài, bức bình phong kia có lẽ nhiều năm không được sửa, khi kéo ra phát ra tiếng kêu càn cạch y như pháo nổ, hình như là tôi đã trừng mắt đầy bất mãn với anh rồi lại quay người ngủ tiếp. Còn một lần chính là bây giờ, bên ngoài bức bình phong truyền tới tiếng rên rỉ của một người đàn ông, giọng ui da ui da vô cùng mờ ám.

Tôi ngồi dậy, đang định liếc trộm thì bị tiếng nói dửng dưng của y tá làm cho sững sốt.

Cô ta bảo: “Đừng kêu buồn nôn như thế nữa, đâu phải là nội soi đại tràng cho anh!”

Tôi thầm tính toán vị trí của đại tràng và chỗ vào của ống soi, không khỏi nở nụ cười hiểu ý.

Người bên ngoài đã chuyển từ rên rỉ sang kêu chói tai, tôi nghe thấy Giang Thần mắng một câu: “Câm miệng, đừng làm ồn tới các bệnh nhân khác.”

Tôi vòng qua bức bình phong bước ra ngoài, sau đó hối hận rằng tại sao mình lại muốn ra ngoài.

Đó có lẽ là một chàng trai trẻ tuổi, tôi nói có lẽ là phán đoán từ quả tóc rơm rạ phát nổ kia của cậu ta. Còn khuôn mặt của cậu ta tạm thời khiến tôi không thể đoán định ra tuổi, bởi vì gương mặt bê bết máu, chỉ chút những mảnh kính màu xanh, giống như là mảnh vỡ của chai bia. Hai miếng thủy tinh lần lượt cắm bên má trái và má phải còn có nhãn hiệu, tôi nheo mắt nhìn, một chữ có lẽ là chữ “thuần” được viết bằng thể chữ Khải, chữ còn lại là chữ “sinh”.

Tôi thật sự muốn lấy máy ảnh ra để chụp khuôn mặt của cậu ta, post lên diễn đàn, lấy tiêu đề là Đồ án thiết kế tốt nghiệp tanh mùi máu của sinh viên một trường nghệ thuật A, kêu gọi xã hội quan tâm tới vẻ đẹp trường tồn của con người như '*nhân sinh*', '*sinh mệnh*', '*thuần phác*', '*thuần túy*'. Tiêu đề nhất định phải dài.

Tin tôi đi, tất cả những thứ có liên quan đến nghệ thuật và biến thái, đều sẽ nổi như cồn.

Giang Thần là người đầu tiên nhìn thấy tôi bước ra, anh cầm nhíp chỉ vào tôi, “Em ra ngoài làm gì? Vào đi!”

Tôi còn chưa kịp lên tiếng thì người mặt thủy tinh kia đã buông lời mắng chửi dữ dằn: “Mẹ kiếp nhìn cái gì mà nhìn... A... mẹ kiếp!”

Câu “a... mẹ kiếp” sau đó của cậu ta được hét lên bằng âm điệu cao bất thành linh, tôi lùi lại hai bước vì sợ, ngăn người nhìn Giang Thần.

Giang Thần quăng mảnh thủy tinh có chữ “sinh” kia vào khay sắt trên chiếc xe đẩy bên cạnh, “Đây là bệnh viện, mồm miệng sạch sẽ chút đi.”

Khi anh nói câu này, nét mặt không sa sầm, thậm chí giọng điệu còn thản nhiên, không trầm không bổng, nhưng tôi lại cảm thấy anh ngẫu vô cùng.

Người mặt thủy tinh kia dùng khuôn mặt bê bết máu của mình để thể hiện vẻ mặt dám giận mà không dám nói, hơn nữa còn cất giọng khiêm tốn: “Biết rồi, bác sĩ nhẹ tay chút thôi.”

Giang Thần “Ừm” một tiếng, nhìn tôi, “Em vào đi.”

Tôi vâng dạ một câu rồi vòng ra sau bức bình phong, ngồi xếp bằng trên giường ngơ ngẩn.

Tôi nghe thấy người mặt thủy tinh kia hỏi bác sĩ bằng giọng điệu nịnh nọt: “Bác sĩ, bạn gái của anh đấy à, xinh đấy.”

Hình như Giang Thần đã trả lời anh ta một tiếng, sau đó người mặt thủy tinh lại nói: “Bác sĩ, dẫn bạn gái tới giường bệnh, kích thích nhỉ?”

Không ngoài dự kiến, người mặt thủy tinh lại kêu rên thảm thương. Bạn xem, đau đớn kiểu này chỉ xứng với hai chữ, đáng đời.

Tôi không biết đã trải qua bao lâu, bởi vì tôi ngồi xếp bằng trên giường gà gật. Đợi tới khi tôi có ý thức, thì chân đã tê dại tới độ không dám tùy tiện chạm vào nó.

“Trần Tiểu Hy, em ngồi thiền đấy à?” Giang Thần đứng bên giường tôi, tháo găng y tế màu trắng trên tay ra.

Tôi động đậy ngón chân, một cơn bứt rứt như kim châm muối xát bò khắp các tế bào cảm giác trên người, tôi than khóc thảm thiết: “Giang Thần, chân em tê đến độ sắp phế rồi.”

Anh quẳng găng tay vào sọt rác ở góc tường, đi tới ngồi xuống giường, thò ngón tay trở ra chọc vào chân tôi, tôi kêu lên “Đừng mà, tê thật đấy.”

Giang Thần bỗng chìa tay ra đẩy tôi, tôi giống như một con lật đật đã hồng, lắc qua lắc lại cực kỳ khổ sở, sau đó duy trì tư thế hai chân đan vào nhau đổ nghiêng xuống giường.

Chân trái bị chân phải đè lên, tôi tê tới độ kêu oa oa.

Giang Thần có vẻ vui lắm, anh khoanh hai tay trước ngực nghiêng đầu nhìn tôi nghiêng ngả trên giường, cười như pháo rang, tới độ lúm đồng tiền trên mặt kia sắp bắn ra ngoài tới nơi.

Sau đó, anh nhẹ nhàng gỡ chân phải và chân trái tôi ra, duỗi thẳng, rồi đánh vào cẳng chân tôi bồm bộp.

Dưới từng cú đánh của anh, tôi cảm thấy huyết dịch như axit sulfuric chảy rần rần về hai chân tôi, tôi tê, tôi đau, tôi tê đến đau cả người.

Sau khoảng năm sáu phút, chân của tôi đã khôi phục lại cảm giác bình thường, tôi đạp Giang Thần một cước, bày tỏ chân tôi đã tốt tới độ có thể đạp người rồi, cũng bày tỏ tôi vô cùng bất mãn với chuyện anh coi tôi là con lật đật khi tôi hành động không tiện.

Thực lòng mà nói, cú đá của tôi không mạnh, nhưng Giang Thần lại bị tôi đạp lăn ra giường, ôm bụng nói: “Trần Tiểu Hy, em là nữ sĩ đô vật đấy hả?”

Tôi lại bồi thêm một cước nữa, “Anh là Vua điện ảnh Oscar đấy hả?”

Giang Thần vẫn ôm bụng bất động, thậm chí tôi còn thấy thái dương anh đã lấm tấm mồ hôi. Tôi càng nhìn càng cảm thấy không ổn, chẳng lẽ cái chân tê dại này của tôi đã trở thành Phật Sơn Vô ảnh cước, khế đá một cái là có thể lấy mạng người hay sao?

Tôi bò qua vỗ lưng anh, “Anh không sao chứ? Không sao chứ? Đừng làm em sợ.”

Anh bỗng quay người ôm lấy tôi, “Em ngốc đấy à, anh ôm bụng, em vỗ lưng anh làm gì!”

Anh ôm tôi rất chặt, gần như dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể mình lên tôi, tôi hít thở khó khăn, “Anh làm sao vậy, đừng ghì chết em.”

Anh nói: “Dạ dày anh hơi đau, để anh ôm một lát.”

Tôi vỗ nhẹ vai anh, “Anh để thuốc ở đâu, em đi lấy cho, sao dạ dày của anh cứ đau suốt vậy, như thế này không ổn, anh phải chăm sóc bản thân cho tốt.”

Anh gác đầu lên bả vai tôi, “Trần Tiểu Hy, anh chăm sóc không tốt.”

Khi nghe thấy câu nói này, bản năng người mẹ trong tôi bỗng lan tràn, tôi xoa đầu anh, “Giang Thần, vậy để em chăm sóc anh.”

“Được”, anh nói.

Sau đó, Giang Thần hết ca trực. Trên đường đưa tôi về nhà, anh đã liệt kê ra một loạt điều khoản tôi phải chăm sóc anh thế nào. Phần lớn những điều khoản này tôi đều không xa lạ, hồi đại học anh đã từng liệt kê ra một bản tương tự cho tôi, ví như: anh phụ trách mang bữa sáng cho tôi, tôi phụ trách mang bữa trưa và bữa tối cho anh; ví như, toàn bộ thức ăn có vỏ tôi đều phải bóc vỏ giúp anh, điều này thể hiện rõ nhất ở món trứng trà; lại ví như, tôi bắt buộc phải giặt sạch quần áo và chăn màn bẩn mỗi tuần cho anh...

Tôi ngồi trên ghế phụ lật hai tờ điều khoản soàn soạt, nhưng anh chẳng nói chẳng rằng, cuối cùng tôi không thể kìm nén được, khua hai trang giấy kia hỏi: “Tại sao em bắt buộc phải đưa bữa tối tới cho anh?”

Anh đáp: “Đây là chiếu theo quy tắc hồi đại học.”

Tôi nói: “Đại học gần, tiện đường, hơn nữa, đại học anh còn đưa bữa sáng tới cho em.”

Anh bảo: “Đó là anh phải dậy sớm đọc sách, tiện tay. Hơn nữa, không phải là anh đã bớt điều khoản đưa bữa trưa của hồi đại học đi rồi sao?”

Tôi buồn bực, “Thế... thế em cũng không muốn đưa bữa tối tới cho anh.”

Anh liếc tôi, “Là ai nói muốn chăm sóc anh?”

Tôi không có lời nào để nói, chỉ cúi đầu tiếp tục nghiên cứu những điều khoản kia. Ở điều thứ sáu, Giang Thần viết: Cứ ba ngày là phải dọn dẹp nhà cửa cho anh một lần.

Tôi ve vẩy tờ giấy, “Anh nhìn điều khoản thứ sáu đi, hồi đại học không có điều khoản này.”

Anh vỗ vô lăng đợi đèn đỏ, nghiêng đầu liếc tôi một cái, “Hồi đại học ở ký túc xá, không thể để người khác hưởng lợi được.”

...

Được rồi, là tôi sai rồi, là hồi ức của tôi đã chủ động điếm tô đẹp để cho anh quá nhiều trong ba năm qua, đến nỗi tôi chỉ ghi nhớ những điều tốt đẹp anh dành cho tôi, mà quên bém đi sự ức hiếp của anh đối với tôi.

Hồi ức sơ dĩ đẹp để, là bởi lẽ chẳng ai có thể quay lại được.

Mà thực ra, trong những năm tháng dài đằng đẵng tôi quen Giang Thần kia, dưới lớp vỏ dịu dàng của anh đều ẩn chứa một con tim lạm dụng quyền hành trắng trợn đối với tôi. Ví như sự kiện ở thư viện kia, cái mà mọi người nhìn thấy là anh lật sách giúp tôi, nhưng thực tế là dưới tiết trời lạnh căm căm như thế, tôi sẵn lòng ở trong ký túc xá trùm chăn ngăn ngở thần thờ biết bao nhiêu, nhưng anh cứ nằng nặc đòi tôi phải đi cùng anh tới thư viện. Anh nói sinh viên phải nghiêm túc học hành, anh còn nói cứ nghĩ tới việc mình vùi đầu miệt mài học tập khổ sở ở thư viện, còn tôi vùi đầu ngủ nướng trong ký túc xá là lòng anh bứt rứt khó chịu, tâm lý mất cân bằng. Thân là sinh viên khoa Y, hàng ngày anh phải nghiêm túc học tập để tránh làm chết người, chuyện này không có gì đáng trách cả. Nhưng tôi là sinh viên khoa Nghệ thuật, ép tôi lên thư viện hàng ngày là bóp chết tư tưởng tự do của tôi, cho nên tôi không thể trở thành Van Gogh hay Pablo Picasso, thực ra đều là Giang Thần hại cả.

“Đến nơi rồi.” Giang Thần vỗ đầu tôi.

Tôi nhìn ra ngoài, ngơ ngẩn nói: “Anh đi sai đường rồi, đây không phải là nhà em.”

Anh cười dây an toàn ra, “Anh biết không phải là nhà em, đây là nhà anh, lên nhà nấu cho anh ít đồ, tiện thể dọn dẹp qua một chút.”

Chương 9

Cuối cùng, tôi vẫn không tới nhà Giang Thần được, nhà anh ở tầng chín, thang máy đi tới tầng hai thì anh nhận được điện thoại, nói có bệnh nhân xảy ra vấn đề. Thang máy lên đến tầng ba, anh ấn nút mở cửa, quảng một chùm chìa khóa cho tôi rồi nói: “Số nhà 903, tìm chút gì ăn rồi ngủ đi.”

Tôi nhìn anh quay người chạy vội xuống tầng, cửa thang máy chậm chậm khép lại. Tôi theo thang máy đi lên tầng chín, đứng ở cửa nhà Giang Thần một lát, quyết định không bước vào. Một là sự giáo dục tốt đẹp của cha mẹ tôi không cho phép tôi tự tiện vào trong khi chủ nhà đi vắng, hai là tôi sợ chủ nhà không có mặt coi chừng, tôi vào rồi chẳng may nhìn thấy thứ gì quý giá không tìm lòng được lại tiện tay mang đi thì sao. Ôi, sự giáo dục tốt đẹp của cha mẹ tôi!

Thế là tôi lại vào thang máy, đi xuống tầng, mua hoành thánh và trứng trà cho bữa sáng ở cửa hàng đồ ăn sáng dưới tầng, rồi bắt taxi về bệnh viện.

Phụ nữ ngốc nghếch như thế nào, thì tôi ngốc nghếch như thế ấy.

Một hàng xe hơi hạng sang đỗ ở cổng bệnh viện. Tuy tôi không hiểu gì về xe, nhưng những chiếc xe kia đều được lau chùi bóng loáng, hẳn là xe xịn. Đạo lý này giống như quần áo, nếu là quần áo rẻ tiền, có đồ xì dầu lên trên tôi cũng chẳng buồn chớp mắt lấy một cái, bẩn rồi thì quảng đi. Nếu là quần áo đắt đỏ, nhìn thấy xì dầu từ xa tôi đã co giò chạy rồi, làm bẩn rồi tôi còn phải quỳ xuống nền giặt vò từng chút một nữa...

Tôi còn chưa bước vào cổng bệnh viện đã bị hai người đàn ông mặc âu phục đen, đeo kính đen chặn đường, họ cùng đồng thanh hỏi tôi: “Cô đến làm gì?”

Tôi ngẩng đầu nhìn tấm biển của bệnh viện, chẳng buồn nhiều lời, “Đến khám bệnh.”

Người mặc âu phục A nhìn đồng hồ, “Bệnh viện còn chưa mở cửa, cô khám bệnh cái gì!”

Tôi nói: “Tôi cấp cứu?”

Người mặc âu phục B hỏi: “Cô nào có dáng vẻ gì là cần khám gấp? Nói đi, cô là người của đài truyền hình nào?”

Tôi ngần người, ngượng ngùng gãi đầu khiêm tốn đáp: “Ha ha, tôi không phải là người của đài truyền hình, mặc dù có nhiều người nói dung mạo của tôi cực thích hợp để lên truyền hình.”

Người mặc âu phục A và B nhìn nhau, cùng đồng thanh hỏi: “Bớt nói nhảm đi, cô là người báo nào đưa đến?”

Tôi lắc đầu, “Tôi tự bắt taxi tới đây, vừa rồi các anh cũng nhìn thấy rồi đấy, làm gì có ai ôm tôi, hơn nữa, tôi đâu có thiếu tay thiếu chân, cần gì ai phải ôm¹ tới?”

[1] Trong tiếng Trung, “báo” và “ôm” có cách đọc giống nhau.

Có vẻ như họ không cảm nhận được sự thành khẩn của tôi bởi vì vẻ mặt nhăn nhó của họ chẳng khác nào đã nhiều ngày không đi đại tiện thành công.

Hết cách, tôi đành phải giơ bữa sáng trong tay lên, “Thực ra tôi là bác sĩ của bệnh viện này, tôi đi làm.”

Vừa dứt lời đã có người vỗ vai, tôi quay đầu nhìn, bác sĩ Tô cười tươi roi rói nhìn tôi, “Cô trở thành bác sĩ của bệnh viện chúng tôi từ bao giờ vậy?”

Tôi thở dài một tiếng, lần này hẳn là thân phận của tôi càng khiến bọn họ khó hiểu hơn rồi nhỉ. Tôi nhìn họ, sự đề phòng ánh lên trong đôi mắt họ khiến tôi cảm thấy cứ như thể tôi là phần tử khủng bố thân giấu bom đạn, còn họ sẽ moi súng ra bắn lỗ chỗ vào tôi bất cứ lúc nào vậy.

Tôi đành nói: “Nếu tôi nói, bạn trai tôi là bác sĩ ở đây, tôi tới đưa bữa sáng cho anh ấy, các anh có tin không?”

Người mặc âu phục A nói: “Cô bớt nói nhảm đi, cô là phóng viên phải không? Rốt cuộc là cô muốn vào bệnh viện làm gì? Tôi nói cho cô biết, việc này là riêng tư, không thể lên báo được!”

Tôi đẩy bác sĩ Tô tới trước mặt hai người đàn ông, “Quả thực tôi không phải là phóng viên, cô ấy là bác sĩ Tô, là bác sĩ của bệnh viện này, cô ấy có thể làm chứng, tôi tới tìm bạn trai tôi thật mà.”

Bác sĩ Tô gật đầu ngây ngốc, “Tôi là bác sĩ của bệnh viện này, tôi có quen bạn trai cô ấy.”

Người mặc âu phục A hỏi: “Cô làm thế nào để chứng minh cô là bác sĩ của bệnh viện này?”

Bác sĩ Tô ngăn người, chần chừ rồi đáp: “Tôi... tôi biết dùng dao phẫu thuật?”

Tôi day mũi, đưa ra kiến nghị: “Tôi cảm thấy thề công tác của cô có sức thuyết phục hơn đấy!”

Bác sĩ Tô vỗ vỗ túi quần, lại thò tay vào moi, rồi nói với giọng ngây thơ vô hạn: “Thẻ công tác của tôi ở trong bệnh viện.”

Cho dù là tôi, tôi cũng không tin cô gái với dáng vẻ ngốc nghếch như thế này lại là bác sĩ.

Thế là mười phút sau, tôi và bác sĩ Tô ngồi xồm ở cổng bệnh viện bóc trứng trà ăn.

Tôi đưa trứng trà đã bóc xong cho bác sĩ Tô, “Sao thế nhỉ? Họ là ai? Không cho vào thì chúng ta phải làm sao?”

Bác sĩ Tô cắn một miếng trứng trà, “Có lẽ là nhân vật nổi tiếng nào đó tới khám bệnh thăm kín, cô lo lắng cái gì, cô đâu làm việc ở đây.”

Tôi nghĩ cũng phải, đợi tới thời gian mở cửa bệnh viện, bọn họ sẽ phải cho tôi vào chứ, thế là tôi yên tâm, đổi sang lo lắng thay cho bác sĩ Tô, tôi hỏi: “Vậy cô đến muộn phải làm sao?”

Cô ta xua tay nói: “Không sợ, cha tôi là viện trưởng.”

Tôi thầm nuốt kinh ngạc xuống, gật đầu nói: “Chẳng trách y thuật của cô lại vi diệu như vậy, thì ra là gia truyền.”

Lòng tôi thầm nghĩ thế này: Cha cô ta là viện trưởng của bệnh viện này, Giang Thần là bác sĩ của bệnh viện này, vậy tôi lấy lòng con gái của viện trưởng tuyệt đối không sai được. Tôi thật ngưỡng mộ Giang Thần khi có được một hậu phương tốt như tôi đây.

Bác sĩ Tô chau mày, “Cô có ý gì vậy! Bệnh viện của cha tôi là bệnh viện thú y.”

Tôi thử giải thích: “Không phải, thì cô vừa nói cô không sợ bởi vì cha cô là viện trưởng, cho nên mới nói... nói... Ôi, cô đừng hiểu nhầm nhé.”

Cô ta “hừ” một tiếng, “Tôi nói không sợ là bởi vì cùng lắm tôi từ chức về nhà giúp cha tôi lo việc ở bệnh viện thú y.”

Tôi vượt đuôi, “Hề hề, thì ra là như vậy à, về bệnh viện thú y giúp việc cũng tốt.”

Cô ta sa sầm mặt mày, “Cái gì là cũng tốt? Có phải là cô cảm thấy viện trưởng của bệnh viện thú y không đủ cao cấp không?”

Tôi lắc đầu quầy quậy, nói nhiều sai nhiều, đành phải ngậm miệng.

Bác sĩ Tô cau mặt ăn xong quả trứng trà kia, rồi lại trở mặt, “Thực ra tôi đùa với cô thôi, cha tôi quả thực là viện trưởng của bệnh viện này.”

Miếng trứng trong miệng tôi còn chưa nhai kỹ, cô ta nói như thế, tôi bỗng bị sặc, để không phun vào mặt con gái của viện trưởng, tôi cố nuốt xuống, nghẹn tới độ hai mắt đẫm lệ.

Con gái của viện trưởng hạ cổ đấm lưng cho tôi, cô ta thở dài, “Rốt cuộc đến bao giờ cô mới có thể hiểu được khiếu hài hước của tôi đây? Thực ra cha tôi mở bệnh viện thú y.”

...

Tôi đã không thể hiểu nổi con người này nữa, thế là tôi cười ha hả, nói: “Hi, cô tưởng rằng chỉ có mình cô biết hài hước à, tôi cũng đùa với cô thôi, ngay từ đầu tôi đã biết tồng tọng tong rôi.”

Thực ra tôi không biết gì cả, tới giờ tôi vẫn không biết chính xác cha cô ta rốt cuộc là bác sĩ chữa người hay bác sĩ thú y, nhưng điều này không quan trọng, cô ta cũng không biết là rốt cuộc tôi biết hay là không biết, hay là biết nhưng lại giả vờ không biết.

Bác sĩ Tô nhìn tôi bằng ánh mắt hoài nghi, một hồi sau cũng cười, “Tôi đánh giá cao khiếu hài hước của cô.”

...

Chúng tôi ngồi xõm ở cổng bệnh viện đánh chén sạch sẽ ba phần ăn sáng, trong đó có hai suất là tôi chuẩn bị cho Giang Thần. Tôi vốn tưởng rằng mình ăn một suất, bác sĩ Tô ăn một suất, chỉ ít còn một suất cho Giang Thần, không ngờ bác sĩ Tô lại ăn khỏe như vậy. Tính ra thì cô ta đã ăn cả thảy bốn quả trứng trà, hai hộp hoành thánh khô, một suất bánh chèo hấp.

Tôi đứng dậy đi ném túi nilon vào thùng rác. Người đàn ông mặc âu phục ở cửa kia thấy tôi đứng dậy, chân phải lùi về phía sau một bước, hình thành thế chuẩn bị chạy, tôi xua xua tay, tỏ ý tôi là một cô gái yếu đuối, sẽ không cố tình xông vào bệnh viện đâu.

Vứt rác xong, tôi nói với bác sĩ Tô: “Tôi đi mua thêm đồ ăn sáng đây.”

Bác sĩ Tô gật đầu, “Tôi cũng cảm thấy chưa no lắm, mua giúp tôi một suất bánh chèo hấp nữa nhé.”

...

Khi tôi mua đồ ăn sáng trở về, bác sĩ Tô đang nói nói cười với hai người đàn ông mặc âu phục kia, thấy tôi tới bèn vẫy tay bảo: “Chúng ta vào đi.”

Chúng tôi bước vào bệnh viện dưới ánh nhìn chăm chăm và nụ cười mỉm của hai người đàn ông kia, tôi hỏi cô ta: “Cô thuyết phục bọn họ thế nào vậy?”

Cô ta nói: “Tôi cho mỗi người họ một nghìn tệ.”

“Hả?”, tôi không nén được kinh ngạc.

Cô ta vỗ lưng tôi, “Đùa thôi, tôi gọi điện thoại cho phòng bảo vệ, bảo người ra xác minh.”

Tôi hỏi: “Sao cô không gọi sớm chứ?”

Cô ta đáp: “Thì vừa rồi đang ăn sáng mà.”

Tôi đã từ bỏ việc dùng logic của người bình thường để nói chuyện với cô ta, thế nên tôi nói: “Cũng đúng, ăn sáng là quan trọng nhất, không ăn sáng đầu óc sẽ không minh mẫn.”

Đang nói thì một y tá đi tới, bác sĩ Tô kéo cô ta lại hỏi: “Chuyện gì thế? Sao ở cổng bệnh viện lại có hai người đứng canh?”

Y tá nói: “Người bị bệnh tim từng phẫu thuật ở bệnh viện chúng ta trước kia lại phát bệnh rồi.”

Bác sĩ Tô nói: “Người nào? Khoa tim? Bệnh nhân của bác sĩ Giang sao?”

Y tá nói: “Ừm, bác sĩ Giang hiện đang tiến hành cấp cứu trong phòng phẫu thuật.” Cô ta nhìn trái nhìn phải, nói nhỏ: “Nghe nói là bệnh tim tái phát trên giường đàn bà.”

Úi cha!

Chúng tôi thì thầm buồn đưa lê bán đưa chuột một lát, nội dung không ngoài vận động trên giường rất cuộc phải kích thích thế nào mới có thể khiến người ta tái phát bệnh tim. Với tư cách là bác sĩ và y tá, họ đã đưa ra khá nhiều cách nhìn nhận chuyên nghiệp, trong đó bao gồm huyết áp tăng cao, tim đập nhanh, dịch thể bài tiết... Khi nghe thấy hai chữ “dịch thể”, mặt tôi đỏ bừng, “a” lên một tiếng bày tỏ sự xấu hổ của mình. Họ cùng nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ, “Này, về mặt của cô dung tục thật đấy, cái chúng tôi nói là đồ mờ hôi kia.”

Da mặt tôi mỏng, ngại thảo luận tiếp với họ, bèn nói muốn đến phòng làm việc của Giang Thần chờ anh.

Phòng làm việc của Giang Thần không khóa, tôi dọn một góc trên bàn làm việc của anh, đặt bữa sáng lên, rồi lại dọn một góc để nằm bò ra ngủ gật.

Chỉ có điều kỹ năng bò ra bàn là có thể đánh một giấc khò khò hồi đi học hình như đã thui chột, tôi không sao ngủ nổi, đành phải thừ người, ngón tay vô tình lật giở văn kiện lộn xộn trên bàn làm việc của anh. Anh rời đi vội, mặt bàn hơi lộn xộn, tôi lật mãi lật mãi, tiện tay dọn dẹp lại bàn cho anh.

Hồi học cấp ba, Giang Thần ngồi phía sau bàn tôi. Thật khó để tưởng tượng trên mặt bàn của một học sinh ưu tú như anh lại bày đủ thứ đồ linh tinh, nào là sách giáo khoa, đề thi, sách tham khảo. Thế nhưng, vô cùng thần kỳ,

mỗi khi tôi hỏi mượn anh thứ gì đó, anh đều trầm tư một lát, sau đó tìm ra đồ tôi cần một cách chuẩn xác từ đồng đồ kia. Lần khoa trương nhất là tôi mượn đề thi thử môn Hóa của anh, anh nhìn chăm chăm vào ít nhất hai mươi tờ đề thi trên mặt bàn, nói “Trần Tiểu Hy, cậu tới bới móc phải không”, sau đó rút ra tờ ở giữa ra, chính là đề thi mà tôi cần. Tôi luôn cảm thấy khả năng đặc biệt này của anh có chung điểm kỳ diệu với kỹ năng sờ xương xem số mệnh trong dân gian.

Đôi khi, anh có bảo tôi thu dọn bàn giúp anh, nhưng mỗi lần tôi thu dọn, anh đều dựa vào ghế khoanh tay trước ngực nhìn chăm chú. Tôi hỏi anh nhìn gì, anh nói xem em để đồ ở đâu, điều này khiến tôi cảm thấy thực ra là tôi đang thêm phiền cho anh, nhưng tôi vẫn cứ thêm phiền cho anh kiên trì, bền bỉ như vậy đấy.

Bàn làm việc hiện tại của Giang Thần tốt hơn trước nhiều, chỉ là bệnh án được sắp xếp hơi lộn xộn. Tôi ôm chúng lên, định xếp cho ngay ngắn, không ngờ vừa ôm lên thì cửa bật mở. Tôi giật mình buông tay, bệnh án rơi loạt xoạt xuống nền.

Giang Thần nói: “Sao em lại ở đây?” Anh lại nhìn bệnh án dưới sàn, “Chỗ bệnh án của anh đặc tội với em à?”

Tôi ngồi xổm xuống sàn nhặt chỗ bệnh án lên, “Em sợ anh đói quá lại đau dạ dày nên mang bữa sáng tới cho anh.”

Giang Thần ngồi xuống nhặt cùng tôi, “Trong căng-tin bệnh viện có đồ ăn sáng.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, “Vậy anh ăn chưa?”

Anh nhận lấy bảng bệnh án trong tay tôi, quăng lên bàn, “Mệt quá, không muốn ăn.”

Gương mặt anh quả thực là một mồi, mí mắt dưới thâm quầng, sắc mặt và môi đều tái nhợt.

Tôi nói: “Em mua trứng trà cho anh rồi.”

Anh vừa cởi áo blouse vừa nói: “Em bóc đi rồi anh ăn.”

Tôi nhận lấy áo anh, kéo anh ngồi xuống ghế, cười híp mắt, “Bác sĩ à, ngài phải bổ sung protein nhiều vào nhé, tôi đây sẽ bóc trứng gà cho ngài ăn.”

Anh nhìn tôi, lắc đầu cười, tôi chìa tay ra chọc lúm đồng tiền của anh rồi cười theo.

Tôi bóc trứng trà đưa tới miệng anh, dè dặt hỏi: “Ca phẫu thuật thế nào rồi?”

“Thành công.” Anh nhận lấy trứng trà cắn một miếng, “Lấy một chai nước giúp anh, ở tầng dưới cùng trong tủ đựng tài liệu.”

Tầng dưới cùng của tủ tài liệu vừa được mở ra, bên trong chất đầy nước khoáng Nông Phú, ít nhất phải có đến ba bốn chục chai, tôi cầm một chai mở nắp đưa cho anh, “Sao bệnh viện các anh chỉ phát nước khoáng Nông Phú thế?”

“Sao anh biết được.”

Giang Thần miễn cưỡng ăn được hai quả trứng trà rồi ngả người ra lưng ghế, “Anh không muốn ăn nữa.”

Tôi bóc dưa dùm một lần ra, khuyên anh: “Ăn thêm mấy cái bánh chẻo hấp nhé.”

Anh cố ăn mấy cái bánh chẻo hấp, tôi thấy anh đã mệt nên không khuyên thêm, chỉ nói: “Anh cả đêm không ngủ, lại làm phẫu thuật nữa, về nhà nghỉ ngơi đi.”

Anh lắc đầu, “Thuốc gây tê trong người bệnh nhân vẫn chưa hết tác dụng, phải quan sát hậu phẫu, anh không thể rời khỏi bệnh viện.”

Tôi đau lòng xoa đầu anh, “Anh vất vả rồi.”

Anh né tránh, “Tay em vừa mới bóc trứng trà.”

Tôi giận dữ, “Tay anh còn từng sờ vào người chết đấy!”

Anh nói với giọng nghiêm túc, “Anh rửa tay rồi.”

...

Tôi nói: “Anh gục xuống bàn chợp mắt một lát đi, hay là để em đi hỏi bác sĩ Tô xem có phòng bệnh nào trống để anh đến đó ngủ một lát nhé?”

Anh không trả lời, chỉ đứng lên đi tới tủ tài liệu, kéo một chiếc giường gấp ra.

Tôi được một phen bất ngờ, “Thiết bị đầy đủ gồm nhi.”

Anh mở chiếc giường gấp ra đẩy sát vào tường, sau đó quăng mình lên giường “bịch” một tiếng, nằm im như xác chết.

Tôi ngơ ngẩn nhìn đôi mắt anh nhắm nghiền, thầm nghĩ rốt cuộc là nên ra về hay ở lại đợi anh tỉnh dậy? Dù thế nào cũng phải nói một tiếng anh ngủ đây chứ nhỉ...

Tôi trừng mắt với anh một hồi lâu, cuối cùng thở dài, ngồi xồm xuống cởi giày giúp anh.

Đặt giày xuống dưới giường, tôi thu dọn vỏ trứng trên bàn, chuẩn bị mang đi vứt, nhưng vừa mở cửa đã nghe thấy Giang Thần hỏi: “Trần Tiểu Hy, em muốn đi đâu?”

Tôi quay đầu, phát hiện thấy anh không mở mắt ra.

“Em đi vứt rác.”

“Vậy em có quay lại không?”

“Có.”

“Được, vậy em đi đi.”

Tôi thầm nghĩ, em đâu có trưng cầu sự đồng ý của anh, sao anh lại tự đề cao mình như thế cơ chứ.

Tôi vứt rác xong quay trở lại, khi đóng cửa rồi, Giang Thần bỗng mở mắt ra, tôi giật mình thon thót. Tình huống này thực ra vô cùng khủng bố. Bạn thử nghĩ mà xem, trong căn phòng tối mờ, người mà bạn tưởng là đã ngủ say kia bỗng mở trừng mắt ra nhìn bạn, về cơ bản sẽ khiến bạn muốn xông lên dán bùa cho anh ta.

Tôi hoảng sợ hỏi anh: “Sao anh vẫn chưa ngủ thế?”

Anh nói: “Không, anh ngủ rồi, chỉ có điều hơi nông thôi.”

Tôi ngẫm nghĩ không biết phải tiếp lời thế nào, đành phải nói vuốt đuôi, “Quả là nông thật.”

Giang Thần lại nhắm mắt, tôi đứng đờ giữa phòng, không biết làm thế nào, đang nghĩ xem có nên ra về rồi buổi trưa tới nữa hay không thì Giang Thần lại lên tiếng, anh mở mắt ra nói: “Em còn đứng ở đó làm gì, qua đây ngủ với anh.”

Tôi giật mình, nhưng ở trước mặt Giang Thần tôi thường xuyên hiểu nhầm ý anh mà rơi vào cảnh vừa lúng túng vừa xấu hổ, cho nên tôi nghĩ giấc ngủ hèn hạ mà tôi nghĩ chắc chắn không phải là giấc ngủ thuần khiết mà anh nói. Tôi bình tĩnh bước tới bên giường, “Anh nằm dịch vào trong một chút đi.”

Anh nhích người vào trong, tôi cởi giày ra nằm lên giường.

Sau đó, tôi hỏi anh: “Có gối không thế?”

Anh nói: “Không có.”

Một lát sau anh đề nghị: “Hay là em gối lên cánh tay anh.”

Tôi nghĩ, tay của bác sĩ ngoại khoa đáng tiền lắm, nếu bị tôi gối tê dại, chẳng may phế mất thì tội tày trời nên tôi nhất quyết từ chối.

Chúng tôi đưa lưng vào nhau nằm một lát, tôi hỏi anh: “Anh ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Có phải là chật quá không?”

“Không.”

Tôi lại hỏi, “Vậy tại sao anh không ngủ được?”

Anh nói: “Anh muốn ôm em ngủ, nhưng lại nghĩ tới việc từ tối hôm qua đến giờ em ở bệnh viện không tắm rửa gì.”

Tôi lật người qua, giận dữ nói: “Anh cũng đâu có tắm, em có chê anh đâu!”

Anh híp đôi mắt gấu trúc trầm tư một lát, “Nói cũng phải.”

Sau đó, anh đưa tay ra ôm tôi vào lòng, vỗ đầu tôi nói: “Được rồi, giờ không chật nữa, có thể ngủ rồi.”

Tôi ghé đầu vào hõm giữa xương vai và cơ ngực anh, độ cứng mềm vừa phải, tạo cảm giác vô cùng thoải mái, nhưng tôi luôn cảm thấy hình như mình bị lừa dối, để bày tỏ sự không cam tâm của mình, tôi đành phải chê bôi anh: “Trên người anh toàn mùi thuốc sát trùng.”

Anh “ừm” một tiếng rồi không đếm xỉa tới tôi nữa, tôi lại nói: “Người anh nhiều xương quá, cứng chết đi được.”

Lúc này anh mới mở mắt, “Số lượng xương của anh và số lượng xương của em bằng nhau, đều là 206 chiếc.”

Khi anh nâng cuộc đối thoại lên góc độ chuyên môn, tố chất của tôi đã không theo kịp, đành phải nghĩ cách chuyển chủ đề, sự nghĩ tới bác sĩ Tô, tôi

hỏi: “Đúng rồi, anh có biết cha bác sĩ Tô làm gì không?”

Anh ôm chặt lấy tôi, “Cha cô ấy chính là lão Tô chủ nhiệm khoa bạn anh, em hỏi cái này làm gì?”

Lão Tô là người thích nói đùa, trò đùa của lão vô cùng nhạt nhẽo nhưng lão lại thích lấy sự nhạt nhẽo ra làm nguồn vui, khiến mọi người tê dại.

Tôi và lão Tô từng có một cuộc gặp gỡ đầy trớ trêu. Đó là một ngày lá rụng xào xạc, tôi ở hành lang đợi Giang Thần tan học. Đang ghé vào lan can nhìn người đến người đi trong sân trường, thì một ông già tới hỏi tôi: “Cô gái à, bên trong là lớp nào vậy, sao vẫn chưa tan học?”

Tôi nói: “Em cũng không biết, em tới đợi bạn trai.”

Lão Tô cười híp mắt, “Bạn trai cô là người nào thế, chỉ cho tôi xem đi.”

Tôi của ngày ấy vô cùng đơn thuần, mang theo vẻ mặt kiêu ngạo chỉ tay vào trong, còn ông già hiền từ trước mặt bỗng sầm mặt xuống nói: “Bạn Giang phải không? Thảo nào gần đây trong giờ của tôi tâm hồn cậu ta cứ treo ngược cành cây, thì ra là yêu đương rồi. Tôi bảo này, tuổi trẻ là quãng thời gian lý tưởng để hấp thụ dinh dưỡng tri thức, nhưng mấy cô mấy cậu lại cứ lãng phí vào tình yêu trai gái, thật không hiểu chuyện. Xem ra tôi phải thảo luận về danh sách sinh viên nhận học bổng với giáo viên hướng dẫn của lớp cậu ta mới được.”

Nét kiêu ngạo trên gương mặt tôi còn chưa kịp thu lại, đã bị kinh hãi tới độ thất hồn lạc phách, tôi giải thích bằng giọng điệu sấp khóc tới nơi: “Thầy ơi không phải như vậy đâu, thực ra bạn Giang không thích em, em mặt dày bám riết lấy bạn ấy, quả thực là không liên quan gì đến bạn ấy đâu ạ.”

Lão Tô “hừ” một tiếng, nói: “Chuyện này một cây làm chẳng nên non.”

Tôi nghiêng rặng, “Thầy ơi, thực ra em nói thật với thầy nhé, em có chứng ảo tưởng, em luôn hoang tưởng mình có mối quan hệ trên mức bình thường với mỗi bạn nam của học viện Y, hôm trước hoang tưởng bạn Lý, hôm qua hoang tưởng bạn Trương, hôm nay là bạn Giang. Theo con mắt y khoa chuyên nghiệp của thầy, thì bệnh của em có cách chữa không ạ?”

Lão Tô trợn tròn mắt nhìn tôi, một hồi lâu sau mới chậm rãi hỏi: “Em là sinh viên khoa nào?”

“Khoa Nghệ thuật ạ.”

Lão Tô lẩm bẩm: “Khoa Nghệ thuật đều là kẻ điên”, rồi lại hỏi tôi: “Em chỉ hoang tưởng nam sinh của khoa Y thôi sao? Thế thầy giáo của khoa Y em có hoang tưởng không?”

Tôi nghi ngờ câu nói này của lão có ý tứ rõ rệt, xuất phát từ tâm lý bảo vệ Giang Thần, tôi đành bất chấp xông lên, vờ vò góc áo, nhìn lão bằng ánh mắt đăm đũa nói: “Thực ra... thực ra cũng có ạ.”

Lão Tô chắp tay ra sau, lùi lại một bước, “Bạn học này, thực ra vừa rồi là tôi đùa với em thôi.”

Tôi gãi người, “Cái nào là đùa ạ?”

Lão Tô nói: “Danh sách người nhận học bổng. Còn nữa, tôi không dạy lớp bạn Giang, tôi chỉ biết cậu ta thôi.”

Bấy giờ, lòng tôi lóe lên một suy nghĩ: Đánh thầy giáo có phạm pháp không nhỉ? Hoặc là úp bao tải đánh sẽ an toàn hơn? Nếu không thuê người giết

lão?

Lão Tô thấy tôi không lên tiếng, lại nói: “Bạn học này, tôi có vợ rồi, tình cảm của chúng tôi vô cùng thâm thiết, mặn nồng.”

Tôi chợt nghĩ ra ý tưởng, bèn nói bằng giọng điệu chứa chan đau buồn: “Không sao, em chỉ cần nhìn thầy từ xa là được rồi.”

Dứt lời, tôi còn cúi đầu lau khước mắt. Liếc thấy lão Tô lùi lại những mấy bước, tôi thầm nghĩ cũng không nên dọa người già quá, đang muốn ngừng đầu nói em đùa thôi, thì một bàn tay vòng qua ôm lấy vai tôi nói: “Trần Tiểu Hy, sao em lại cúi đầu thế, lão Tô bắt nạt em rồi sao?”

Lão Tô bừng tỉnh, ngón tay run rẩy chỉ tôi, một hồi lâu giẫm chân nói: “Em... em quá đáng lắm!”

...

Giang Thần nói nhỏ bên tai tôi: “Chúng ta mau đi thôi, cơn nghiện diễn sâu của lão lại tái phát rồi.”

Bác sĩ Tô và lão Tô, quả nhiên là người một nhà.

Tôi ngẩng đầu lên, Giang Thần đã ngủ say, tôi ghé vào ngực anh, người thấy mùi nước sát trùng là lạ, rồi chìm vào giấc mộng đẹp.

Chương 10

Khi tôi tỉnh lại đã không thấy Giang Thần đâu, anh để lại mảnh giấy ở đầu giường, bảo tôi khi nào tỉnh dậy thì về nhà.

Tôi lấy điện thoại ra nhìn, đã hơn mười một giờ, đến giờ ăn cơm trưa rồi. Nghĩ buổi sáng Giang Thần không ăn được bao nhiêu, tôi bèn nghĩ thôi đi mua chút đồ cho anh ăn rồi hăng về.

Thế là tôi vượt qua mái tóc rồi đi ra ngoài, vừa khéo lại gặp bà bác dọn vệ sinh, tôi vui mừng hỏi bà ta: “Bác à, căng-tin của bệnh viện ở đâu vậy ạ?”

Bà ta nhìn tôi, rồi lại nhìn cửa phòng làm việc của Giang Thần, đáp ngắn gọn: “Tôi không biết.”

Giọng điệu của bà ta vô cùng khó chịu, như thế tôi chính là một kẻ chặn bà.

Tôi lại nói: “Chẳng phải bác đã làm việc ở bệnh viện này mấy chục năm rồi sao, sao lại không biết căng-tin ở đâu được?”

Bà ta nhìn tôi từ trên xuống dưới như nhìn bãi phân, giọng điệu căm ghét: “Có biết cũng không nói cho cô.”

Tôi lấy làm kinh ngạc trước sự thẳng thắn của bà ta, cảm thấy bà ta là một người yêu ghét rõ ràng, ăn ngay nói thật.

Dứt lời, bà ta bèn đẩy thùng rác về phía trước, trước khi rẽ còn lớn tiếng cảm thán: “Giờ người ta tặng quà đều tặng lên tận giường rồi, ghê tởm

quá.”

Tôi nhìn mình qua cửa kính ở hành lang, quần áo hơi nhàu, tóc tai hơi rối, nhưng đâu có giống người bị chà đạp. Tôi lấy làm xót xa trước việc mình luôn bị hiểu lầm, xót xa cho cả nhân tính của bà ta. Bà ta thà tin tôi là kẻ thần kinh hoặc lợi dụng quy tắc ngầm, cũng không muốn tin chúng tôi chỉ là cặp đôi yêu nhau bình thường. Đương nhiên, có thể là do tôi có một gương mặt không giống con gái nhà lành, hoặc có thể là lời đồn về Giang Thần trước giờ quá tệ, khiến phần đông xã hội đều mất đi lòng tin về tác phong của anh.

Để không còn gặp phải bộ mặt lạnh tanh như bà bác dọn vệ sinh, tôi quyết định tự dựa vào sức mạnh bản thân để tìm kiếm nơi tọa lạc thần bí của căng-tin kia. Khi tôi dạo quanh bệnh viện thì Giang Thần gọi điện thoại tới.

Anh hỏi: “Em tỉnh dậy chưa vậy?”

Tôi đáp: “Em vừa tỉnh.”

Anh nói: “Vậy em đi về cẩn thận nhé.”

Tôi trầm lặng một lát mới hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

Anh đáp: “Ừm, đang ăn cùng người nhà bệnh nhân.”

Tôi nói: “Được, em biết rồi, em về đây.”

Thời buổi này, ngay cả bác sĩ cũng phải ăn cơm cùng khách. Còn tôi không biết tại sao lại cảm thấy mất mát, có lẽ là vì tôi đang đói nhưng anh lại không mời tôi ăn chực cùng. Có cái gọi là “ra trận cha con cùng sát cánh, ăn chực cặp đôi sánh vai nhau”, anh thật không hiểu chuyện.

Tôi quay về nhà tắm rửa, đổi sang bộ quần áo thoải mái ngồi ngơ ngẩn trên giường. Cuối tuần này thật dài, mỗi chuyện mỗi việc đều không chân thực, lòng tôi bỗng trưởng đầy, rồi lại trống rỗng. Tôi ngồi bó gối, tư thế này là để phối hợp với sự thấp thỏm và lo được lo mất trong lòng tôi vào giờ phút này. Tư thế cộng với tâm thái, tôi cảm thấy mình quả đúng là thiếu nữ yếu mềm tựa cánh hoa.

Tôi cầm điện thoại lên gọi cho Ngô Bách Tùng, mới đổ hai tiếng chuông cậu ta đã nghe máy, chứng minh cậu ta nhàn rỗi hết sức.

Ngô Bách Tùng hỏi: “Bạn nhỏ Trần Tiểu Hy, cậu với người yêu làm lành chưa?”

Tôi nói: “Làm lành rồi.”

Cậu ta nói: “Ồi chà chà, giọng nói của cậu sao nghe có vẻ suy sụp thế?”

Tôi trầm lặng.

Giọng điệu của cậu ta trở nên nghiêm túc: “Không phải là sau khi làm lành với cậu ta, cậu mới phát hiện ra người cậu yêu nhất là tôi đấy chứ?”

Tôi trợn trừng mắt, “Cậu biến đi.”

Cậu ta cười cười rồi hỏi: “Nói đi, làm sao vậy?”

Tôi buông tiếng thở dài thườn thượt, bày tỏ tôi đang buồn rầu, sau đó tôi kể lại quá trình chúng tôi làm lành cho cậu ta nghe, cuối cùng hỏi: “Cậu có cảm thấy tình trạng của chúng tôi rất khó tin không?”

Cậu ta hỏi: “Sao lại khó tin?”

Tôi nói: “Không nghiêm túc chứ sao, làm gì có kiểu tự nhiên chia tay rồi lại tự nhiên làm lành như thế, cứ như kiểu tôi thuộc dạng gió chiều nào xoay chiều ấy vậy.”

Cậu ta nói: “Cậu thôi đi, tôi còn tưởng chỉ cần Giang Thần ngoắc ngoắc ngón tay là cậu đã bỏ nhà tới cơ.”

...

Tôi lại nói: “Nhưng người ta đều bảo rằng cọc đi tìm trâu sẽ không nhận được sự trân trọng, thực ra đây luôn là nỗi lo trong lòng tôi.”

Cậu ta nói: “Vậy cậu đi tìm người khác, để người ta theo đuổi cậu, để người ta trân trọng cậu.”

Tôi bảo: “Cậu tức giận như thế làm gì, không thể nghiêm túc chỉ đường vẽ lối cho tôi sao? Cậu nói xem, đã ba năm rồi, sao tôi lại không khá khẩm hơn vậy?”

Cậu ta nói: “Thôi được rồi, tôi tưởng là cậu đang cần đòn cảnh tỉnh, hóa ra điều cậu muốn là một ông anh tri kỷ. Nếu đã như vậy thì tôi sẽ uyển chuyển hơn. Về cơ bản thì cậu chính là kẻ ngu ngốc cộng với si tình, cứ nhắc tới Giang Thần là cậu sẽ nở nụ cười mỉm buồn nôn, vừa nhìn thấy Giang Thần là hai mắt phát sáng như ruồi bọ nhìn thấy phân. Đừng nói là ba năm, cho dù là ba mươi năm, cậu cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Giang Thần đâu.”

... Định nghĩa uyển chuyển của cậu độc đáo quá.

Tôi nghĩ cậu ta nói không sai, trên thế giới này quả thực có sự tồn tại của cái gọi là tương sinh tương khắc, ví dụ khắc tinh của Đại học Thanh Hoa là

chị Phù Dung¹, khắc tinh của ngành phẫu thuật thẩm mỹ là chị Phượng², còn khắc tinh của tôi chính là Giang Thần. Ôi, ví dụ này hình như không được tao nhã cho lắm thì phải.

[1]Nghệ sĩ Trung Quốc lột xác nhờ phẫu thuật thẩm mỹ, có một bức ảnh khoe dáng chụp ở Đại học Thanh Hoa.

[2] Tên đầy đủ là La Ngọc Phượng, được xem là người phụ nữ xấu nhưng có sự tự kiêu đáng nể ở Trung Quốc.

Nói như thế này đi, có người chính là kiếp nạn trong sinh mệnh của bạn, dù bạn yêu, hay hận, đều không địch nổi một câu nói của đối phương.

Tôi nói: “Mẹ Giang Thần không thích tôi, cha tôi cũng không thích Giang Thần, chúng tôi sẽ không có tương lai.”

Ngô Bách Tùng nói: “Như thế này đi, để tôi kể cho cậu nghe một câu chuyện nhé.”

Cậu ta kể cho tôi nghe câu chuyện của một đôi trai gái, có lẽ câu chuyện này có thể đứng thứ nhất về độ hoang đường trong tất cả những câu chuyện hoang đường mà tôi từng nghe.

Chàng trai và cô gái đem lòng yêu nhau, họ muốn thành vợ thành chồng, nhưng bà nội của chàng trai không đồng ý. Nguyên nhân là vì cô gái cầm tinh con chó, còn bà nội chàng trai hồi nhỏ từng bị chó cắn, điều này đồng nghĩa với việc nếu cô gái vào nhà họ thì sẽ xung khắc với phúc khí của bà nội, cho nên bà nội sống chết không để hai người họ kết hôn. Bạn xem hoang đường biết bao, đối với tôi mà nói, cầm tinh con chó nhiều nhất chỉ có thể tượng trưng cho việc sau khi cô gái được cưới về nhà, nhìn thấy bà nội chướng mắt sẽ viện cớ cắn bà ta một miếng mà thôi. Sau đó, chàng trai không đành lòng bất hiếu với bà nội nên bỏ đi. Trước khi bỏ đi, chàng trai hứa hẹn nhất

định sẽ quay trở về cưới cô gái làm vợ. Nhiều năm sau, chàng trai quay trở về, cô gái đã trở thành tình nhân của cha cậu ta, còn sinh cho cha cậu ta một cậu bé mập mạp vào đúng năm Tuất. Cha cậu ta đang đòi ly hôn với mẹ cậu ta để cho đứa bé này một danh phận. Bà nội cậu ta bị người cháu cầm tinh con chó mới chào đời làm cho tức tởm phải nhập viện. Bạn xem, phương thức báo thù của cô gái này không chỉ hoang đường, mà còn thâm độc nữa: Tôi không thể trở thành bà xã của anh thì tôi sẽ trở thành mẹ của anh, không lấy được cháu nội của bà thì tôi sẽ lấy con trai bà, bà không muốn một đứa cháu dâu cầm tinh con chó thì tôi sẽ sinh cho bà một đứa cháu nội cầm tinh con chó.

Tôi nghe xong, kinh ngạc “a” lên một tiếng, hỏi cậu ta: “Đây là câu chuyện của cậu sao?”

“Không phải.”

“Không phải thì cậu kể cho tôi nghe làm gì, lẽ nào cậu muốn để tôi đi quyến rũ cha của Giang Thần?”

“Tôi muốn nói cho cậu biết rằng, thế giới này có một số người vô cùng phi lý, họ tự cho mình cái quyền can thiệp vào cuộc đời của người khác, còn cậu có thể không cần đếm xỉa tới họ. Ví dụ như chàng trai và cô gái trong câu chuyện này, họ hoàn toàn có thể tự đi đăng ký kết hôn hoặc là hẹn nhau bỏ trốn, cùng lắm là đợi bà già kia chết đi là xong, hà tất phải hủy hoại nhau và hủy hoại cuộc đời của người khác như thế.”

“Vậy ý của cậu là bảo tôi và Giang Thần bỏ trốn?”

“Bỏ trốn cái gì, cậu ngốc như thế, có thể trốn tới đâu được?”

“Vậy rốt cuộc là cậu có ý gì?”

“Thực ra cũng không có ý gì, tự dừng muốn kể chuyện cho cậu nghe thôi.”

“Đây thực sự là câu chuyện của cậu chứ gì, nếu đã sợ tôi biết thì kể làm gì?”

“Quả thực không phải là câu chuyện của tôi, đây là câu chuyện của mẹ và anh trai tôi. Tôi muốn kể về thân thế rối rắm của mình để lòng cậu cân bằng một chút.”

Cậu ta lại thành công khiến tôi “a” lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Chúng tôi lại tán nhảm vài điều. Sau khi cúp điện thoại, tôi bỗng tràn đầy lòng tin về tương lai của mình và Giang Thần, bởi vì tôi cảm thấy tôi cảm tình con rồng, sinh vật mang tên rồng khá thần thoại và hư ảo, không thể cản người nhà Giang Thần, nên hẳn sẽ không bị đẩy tới bước đường như mẹ của Ngô Bách Tùng.

Bạn xem, con người chúng ta luôn như vậy, luôn cần một câu chuyện cảm thương hơn để tô điểm cho sự cảm thương của mình, dùng nỗi buồn của người khác để cân bằng nỗi buồn của mình. Có một câu nói vô cùng ý nghĩa: Khi tôi oán trách mình không có giày để đi, thì tôi nhìn thấy có người còn không có chân. Tôi có chân, tôi còn không cảm tình con chó, tôi hạnh phúc biết bao.

Kết thúc hai ngày cuối tuần gần như đồng nghĩa với việc tôi và Giang Thần mất liên lạc. Tôi đi làm ba ngày thì nhận được một cuộc điện thoại của Giang Thần, anh đơn giản thông báo với tôi rằng anh rất bận rồi không nói gì nữa. Còn tôi đã gọi cho anh ba cuộc điện thoại, hai cuộc không có người bắt máy, một cuộc chỉ hỏi han nhau qua loa rằng vẫn ăn uống đầy đủ đấy chứ.

Tư Đồ Mạt thường cười nhạo tôi rằng, bạn trai cô sao cứ như có như không, như ẩn như hiện thế.

Tôi ngần ngại rửa ông xã của chị ta sẽ cùng nhà khoa học nữ tạo ra một đứa bé được chào đời bằng phương pháp thụ tinh nhân tạo trong phòng thí nghiệm.

Sáng thứ Năm, tôi ở phòng làm việc nghĩ phương án, là thiết kế vỏ hộp cho một thương hiệu máy sấy tóc, thực ra vô cùng đơn giản, đặt ảnh thực thể lên, đặt logo thương hiệu vào, giới thiệu vắn tắt chức năng, khẩu hiệu, hết. Tôi không thích công việc như thế này, nhưng tôi thích đồng nghiệp ở đây, bởi vì tôi không ứng phó được với mối quan hệ phức tạp, còn hai đồng nghiệp Phó Phái và Tư Đồ Mạt đều là người đơn giản.

Nhưng công việc ngày hôm nay khiến tôi vô cùng buồn bực, tôi gõ bàn nói với Tư Đồ Mạt: “Tôi sống như thế này còn có ý nghĩa gì nữa, hàng ngày làm những việc có cũng được mà không có cũng xong này, chẳng thấy tương lai đâu cả.”

Tư Đồ Mạt lấy một chiếc kẹo mút trong túi ra quẳng cho tôi, “Chia cho cô kẹo của con trai tôi này, đừng nói những lời ấu trĩ như vậy nữa.”

Đừng nói những lời ấu trĩ như vậy nữa. Chúng ta ngày qua ngày đều tiến về phía trước trong mơ màng, giống như bước đi trong bóng tối, không ai biết thứ dưới chân mình là gì, mọi người đều muốn xem tương lai sẽ dẫn mình tới nơi đâu.

Tôi nói nghiêm chỉnh: “Tôi ăn kẹo của con trai chị rồi, lấy thân báo đáp cho cậu bé nhé.”

Tư Đồ Mạt nói: “Đẹp ngay cái sở thích ấu dâm quái gỡ của cô đi.”

Nói tới sở thích ấu dâm quái gỡ, tôi bỗng nghĩ tới Tô Duệ. Tối qua cậu ta gọi điện thoại cho tôi, nói cuộc sống của cậu ta buồn tẻ vô vị, không có ý tưởng thiết kế, chuyện làm ăn ế ẩm. Xét cho cùng chính là, cậu ta đang thiếu một nữ thần cảm hứng dẫn dắt cậu ta xé toạc bầu trời cuộc sống hỗn độn. Dưới sự cân nhắc trên nhiều phương diện, cậu ta lờ mờ cảm thấy có lẽ tôi chính là nữ thần kia.

Tôi bảo tôi và Giang Thần làm lành rồi. Cậu ta nói, thế lớn trong thiên hạ, cứ phân rồi lại hợp, hợp mãi rồi sẽ phân.

Tôi nói hay là tôi giới thiệu bạn gái cho cậu nhé, bảo đảm chín chắn, phóng khoáng, xinh đẹp hơn tôi, thỏa mãn mọi hoang tưởng của cậu về tình yêu phi công trẻ lái máy bay bà già. Cậu ta nói, việc phải lòng chị đã chứng minh rằng tuýp người mà tôi muốn không phải dạng chín chắn, phóng khoáng, xinh đẹp.

Tôi tức giận cúp điện thoại, nhẩn nhặn hồi lâu mới không gọi điện thoại cho bác sĩ Tô, chị gái cậu ta, để cáo trạng. Loại hành vi mách lẻo với phụ huynh và giáo viên này quá vô liêm sỉ, hồi nhỏ tôi không thèm làm, không thể trưởng thành rồi mới phá giới được.

Nhưng tôi không ngờ mình không thèm làm, không có nghĩa là Tô Duệ không thèm làm. Giờ ăn trưa, tôi nhận được điện thoại của bác sĩ Tô, nội dung đại khái là em trai cô ta vì tôi mà không buồn ăn uống, nếu không muốn cô ta kiện lên Giang Thần nói tôi lăng lơ trên ong gọi bướm thì hãy nghiêm túc nghĩ cách giải quyết đi.

Cuối cùng, cô ta trịnh trọng nói với tôi rằng, uy hiếp kiện lên Giang Thần chỉ là nói đùa thôi. Dẹp ngay cái khiêu hài hước nhạt thếch của cô đi!

Tôi gọi điện thoại cho Tô Duệ. Cậu ta nói cậu ta vẫn đang nằm trong chăn, nhưng trong điện thoại lại truyền tới tiếng nói cười của con gái, tôi nói:

“Bạn nhỏ Tô à, chị gái cậu bảo tôi nói chuyện với cậu.”

Cậu ta nói: “Ai là bạn nhỏ, tôi và chị thì có gì để nói?”

Giọng điệu giận dỗi đúng là của cậu chàng tuổi mười bảy mười tám, đến là đáng yêu.

Tôi nói: “Vậy được, không nói thì thôi bỏ đi, cậu đừng để người lớn nhọc lòng vì mình nữa, tạm biệt.”

Dứt lời, tôi toan cúp điện thoại thì nghe thấy cậu ta hét lớn ở đầu dây bên kia: “Trần Tiểu Hy, chị lại dám tiếp tục cúp điện thoại của tôi!”

Tại sao tôi lại không dám cúp điện thoại của cậu, tôi không sợ trời không sợ đất, thế giới này ngoài điện thoại của Giang Thần ra, có cuộc điện thoại nào là tôi không dám cúp.

Hai giây sau, Tô Duệ gọi điện thoại tới, cậu ta rống lớn: “Trần Tiểu Hy, chị quá đáng quá rồi đấy, nhưng tôi thích chị như vậy.”

Tôi trả lời: “Cảm ơn nhé, nhưng tôi đã thích người khác trước rồi.”

Cậu ta nói: “Chị cứ mãi chỉ thích một mình anh ta như vậy, không cảm thấy cuộc đời nhàm chán lắm sao?”

Tôi nói: “Có chút, cho nên tôi khuyên cậu mau chóng thích thêm mấy người nữa đi.”

“Cạch” một tiếng, Tô Duệ tức giận cúp điện thoại. Nhờ cậu ta nhắc nhở, tôi quyết định tan làm sẽ đi thăm nom cái người hại cuộc đời tôi trở nên nhàm chán kia. Trong đầu vừa nảy ra suy nghĩ này thì tôi bỗng cảm thấy sao

trước đó tôi lại ngu ngốc như thế nhỉ, anh ấy bận, tôi rảnh, tôi cứ phải ngồi chờ anh ấy bớt thời gian ra tìm mình là sao!

Khi tôi tới bệnh viện đã hơn sáu giờ, đi khắp nơi không tìm được Giang Thần, tôi gọi điện thoại cho anh, “Anh đang ở đâu thế?”

“Bệnh viện.”

“Chỗ nào trong bệnh viện?”

“Phòng bệnh, em đến rồi à?”

“Ừm. Phòng bệnh số mấy tầng mấy? Em đi tìm anh.”

“Không cần đâu, em đến đại sảnh đợi anh, anh xuống tìm em.”

Tôi chọn một chỗ ngồi dễ thấy trong dãy ghế dài ở đại sảnh. Cho dù là giờ này, trong đại sảnh vẫn có không ít người ngồi người đứng, đi đi lại lại, trên gương mặt họ đều phẳng phất nét lo lắng hoặc ít hoặc nhiều, nhưng tôi không rảnh quan sát, tôi bận nhìn chăm chăm vào các cửa ra vào. Không biết làm sao, tôi bỗng cảm thấy vô cùng căng thẳng về việc sắp gặp được anh, giống như thời đi học, cho dù chỉ là nghe thấy tên của anh giữa cuộc trò chuyện với bạn bè, tim tôi đều sẽ lỡ nhịp.

“Làm gì vậy?” Phía sau có người chọc vào đầu tôi, tôi vốn chú ý người về phía trước thò đầu nhìn hành lang, bị chọc một cái không kịp phòng bị, suýt chút nữa thì ngã nhào, người kia kéo tôi lại. Tôi quay đầu nhìn, Giang Thần nhìn tôi với vẻ bất đắc dĩ, “Đến ngồi mà em còn ngồi không vững nữa hả?”

Tôi nhìn anh, cười ngốc nghếch, “Sao em không thấy anh tới nhỉ?”

Anh chỉ vào cầu thang phía sau, “Anh từ trên tầng xuống.”

Tôi cười hề hề, nhảy tới khoác cánh tay anh, “Em mời anh ăn cơm nhé!”

Anh nói: “Em vui vẻ như thế làm gì?”

Tôi nói: “Gặp được anh em vui mà.”

Anh liếc mắt nhìn tôi, như là nói đùa, lại như là yêu cầu: “Vui thì ngày nào em cũng tới đi.”

Tôi gật đầu như bồ củi, “Em cảm thấy anh bận rộn quá, sau này em sẽ thường xuyên đến gặp anh, vậy là được rồi.”

Anh cười vỗ đầu tôi, nói: “Em hiểu lòng người như thế anh thấy không quen đâu.”

Tôi cảm thấy lời nói này của anh không căn cứ vào hiện thực gì cả, khi đối mặt với anh, thực ra phần lớn thời gian tôi đều rất hiểu lòng người.

Anh nhìn đồng hồ, hỏi: “Em muốn ăn gì? Anh không thể đi quá xa bệnh viện.”

Tôi nói: “Vậy ở gần đây nhà nào đắt nhất thì ăn nhà ấy! Em mời, anh trả tiền!”

Anh cười, “Em không biết xấu hổ ra phết nhỉ.”

“Chứ sao.” Tôi vô cùng kiêu ngạo, miệng lưỡi trơn tru, “Nguyên tắc của cuộc đời em là ăn xong vỗ miệng, phủi mông chuồn.”

Dứt lời, chính tôi cũng bần thần ngơ ngẩn. Giang Thần ngơ ra hai giây rồi cười lớn. Một bác sĩ mặc áo blouse không màng hình tượng cười lớn trong đại sảnh bệnh viện, hành vi này cực kỳ bất lương, dầu nụ cười có đẹp như hoa thì vẫn nên lòi ra đánh cho ba mươi trượng.

Giang Thần dẫn tôi vòng ra ngoài từ cửa sau bệnh viện, anh nói muốn dẫn tôi đến một nhà hàng lẩu nức tiếng.

Tôi nói: “Mùa hè mà anh lại muốn dẫn em đi ăn lẩu ư?”

Anh nói: “Nhà hàng kia mở cửa quanh năm, chỗ họ có một loại lẩu tình nhân, thấy bảo ngon lắm, anh muốn dẫn em đi ăn từ lâu rồi, không kịp đợi đến mùa đông.”

Muốn dẫn em đi ăn từ lâu rồi.

Tôi dừng bước, thấy sống mũi mình cay cay, bỗng dưng muốn khóc.

Giang Thần quay đầu nhìn tôi, lấy làm khó hiểu, “Sao vậy?”

Tôi chìa tay ra, “Anh nắm tay em đi.”

Anh nhìn trái nhìn phải, thở dài rồi nắm lấy tay tôi, “Sao em vẫn ấu trĩ như thế nhỉ?”

Tôi nhìn lúm đồng tiền thấp thoáng bên má trái của anh, xì, còn không phải là ấu trĩ như nhau.

Chẳng mấy chốc, hơi nóng của nồi lẩu đã chờn vờn giữa tôi và Giang Thần. Ngoài bị hơi nóng xông cho cả người đầm đìa mồ hôi ra, thì tôi còn bị

nó xông cho trở nên dung tục, bởi vì tôi đã kể với Giang Thần chuyện của Tô Duệ. Chẳng những thế, mà tôi còn dung tục chờ mong tốt nhất là anh có thể ghen một chút, không đúng, tốt nhất là có thể ghen nhiều chút, tức giận tới độ lật tung bàn lẩu cũng không sao, chỉ cần nước lẩu nóng không dội lên người hai chúng tôi là được.

Nhưng Giang Thần chỉ nhúng một miếng thịt dê cho vào bát của tôi, bảo: “Em bớt đặc ý đi.”

Ôi, không ngờ em đặc ý một cách uyển chuyển như vậy mà anh vẫn có thể nhìn thấu tận chân tơ kẽ tóc.

Tôi nói: “Tô Duệ hỏi em rằng cả đời chỉ thích một người chẳng lẽ không cảm thấy nhàm chán sao, anh cảm thấy thế nào?”

Anh nói: “Có lẽ cũng có một chút, anh chưa thử bao giờ.”

Tôi ngán người, nghiền ngẫm một hồi lâu mới hiểu, gõ bát, “Anh nói lại một lần nữa xem?”

Anh lại bỏ một miếng thịt dê vào bát tôi, “Bà nội anh nói gõ bát đều là ăn mày.”

Tôi không buông tha mà hỏi tới cùng, “Anh còn từng thích ai nữa?”

Anh đảo mắt ra chiều trầm tư, một hồi sau nói: “Dù sao thì anh chưa từng thấy nhàm chán.”

Tôi nhìn vẻ mặt có chết cũng không nói của anh, tức giận đùng đùng, “Được đấy, dù sao thì em cũng không cam tâm cả đời chỉ thích một mình anh.”

Giang Thần cũng gõ vào cạnh bát, “Anh lại cảm thấy cả đời này chỉ thích một người rất tốt, giống như làm phẫu thuật, chú trọng nhanh, chuẩn, dứt khoát.”

Quả đúng là ba câu không rời ngành nghề...

Khi chúng tôi đã hoàn thành cuộc thảo luận với chủ đề hết sức nghiêm túc có tên “tình yêu đích thực duy nhất” này, Giang Thần sực nhớ ra điều gì đó hỏi tôi: “Gần đây em có tới nhà anh không?”

“Hả?” Tôi không hiểu, “Tới nhà anh?”

Anh trừng mắt với tôi, “Chìa khóa của anh chẳng phải vẫn ở chỗ em sao?”

Tôi bừng tỉnh, có phần nghi hoặc, “Em quên mất chìa khóa của anh ở chỗ em, mấy ngày nay anh đều không về nhà sao?”

Anh nói: “Anh không, bệnh nhân phẫu thuật hôm Chủ nhật có lai lịch không vừa, lãnh đạo bệnh viện yêu cầu anh đợi lệnh hai mươi tư giờ.”

“Ai thế?”, tôi đặt túi xách lên đầu gối, vừa vùi đầu lục tìm chìa khóa, vừa thuận miệng hỏi.

“Bí thư Trương, người mà lần trước anh dẫn em đi tham gia tiệc của ông ta ấy. Trong phòng làm việc của anh có chìa khóa dự phòng, chòm chìa khóa kia cứ để ở chỗ em đi.”

Tôi gãi đầu, “Chìa khóa của anh để ở chỗ em làm gì?”

Lẽ nào anh muốn tôi nửa đêm nửa hôm mò tới nhà đánh úp anh sao?
Ôi, sao tôi dám chứ...

Anh lại gặp một miếng chẳng biết là thịt gì vào bát tôi, “Để em tới nhà anh quét dọn, em giả vờ mất trí cái gì. Đồ ăn sắp đầy ụ ra rồi kìa, rốt cuộc em có ăn không?”

Không biết từ lúc nào trong bát tôi lại có nhiều rau và thịt như thế này, chỉ có thể tán thưởng tay chân nhanh nhẹn của Giang Thần.

Đây có lẽ là bữa lẩu nhanh nhất mà tôi từng ăn, từ lúc gọi món cho đến khi ăn xong chỉ mất khoảng một tiếng đồng hồ. Sau khi ăn xong, chúng tôi nhìn hình tượng như dạo bước trong mưa của nhau, cảm thấy cả hai vừa chua vừa hôi.

Chương 11

Về tới bệnh viện, Giang Thần tới khu ký túc xá của bệnh viện tắm rửa, tôi đợi anh ở phòng làm việc, đợi anh đưa quần áo bẩn một tuần về giặt giũ, phơi phóng.

Khi tôi xách một túi quần áo to tướng đi trên hành lang bệnh viện thì một cô gái xinh đẹp mỹ miều đi tới, cô ta liếc tôi một cái rồi cười gật đầu với tôi: “Chào cô, Trần Tiểu Hy.”

Tôi cũng gật đầu, “Hồ Nhiễm Nhiễm, chào cô.”

Thực ra từ xa tôi đã nhận ra cô ta rồi, luồng yêu khí nồng nặc ấy, có đốt thành tro vẫn có thể khiến tôi bị sặc. Chỉ là tôi không dám lên tiếng chào hỏi trước, sợ cô ta sẽ nhìn tôi bằng vẻ mặt ngậy thơ, nói, thật ngại quá, cô là?

Chủ động bắt chuyện, là mất mặt nhất.

Hồ Nhiễm Nhiễm hếch mũi lên người, chỉ vào chiếc túi nilon màu đen trong tay tôi, chớp mắt hỏi: “Cô giết bạn trai cô, tiện thể tháo rời các bộ phận của anh ta ra?”

Tôi nhớ tới chuyện y tá kia nói, người kia phát tác bệnh tim trên giường phụ nữ, người phụ nữ kia có lẽ chính là Hồ Nhiễm Nhiễm. Tôi nghĩ loại người như cô ta mới có trình độ mưu sát người yêu cao nhất.

Tôi nói: “Là quần áo bẩn anh ấy thay ra để giặt, mùi chua mà cô người thấy là vì tôi đổ quá nhiều mồ hôi.”

Cô ta chu đôi môi đỏ mọng lên huyết sáo, “Phụ nữ có đức hạnh đây.”

Tôi cúi đầu cười khẽ, khiêm tốn bày tỏ mình quả thực là đức hạnh cao hơn người bình thường.

Trò chuyện được mấy câu, đang muốn rời đi thì Hồ Nhiễm Nhiễm lại bảo: “Có thể cùng tôi hút điếu thuốc không?”

Tôi nghĩ mùi mồ hôi trên người tôi đã khó ngửi hơn cả xác chết rồi, cô ta còn không chê bôi, quả là tình bạn đáng quý hiếm có khó tìm. Nếu tôi chối từ thì có vẻ không phải phép cho lắm, thế nên tôi gật đầu, cùng cô ta rẽ trái vòng phải tới một góc cầu thang yên tĩnh.

Cô ta đưa một điếu thuốc cho tôi, tôi kẹp nó vào giữa hai ngón tay quan sát, điếu thuốc màu trắng dài mảnh, phần đầu lọc còn khoét một hình trái tim màu đỏ đẹp mắt.

Cô ta tự châm thuốc trước, sau đó chồm lại định châm thuốc cho tôi. Tôi có phần lúng túng, đành phải bất chấp ghé lại, tới gần mới phát hiện da dẻ cô ta vô cùng đẹp. Tôi vốn tưởng rằng đó là nét kiêu diễm nhờ lớp son phấn kỹ càng, không ngờ cô ta lại không tô son trát phấn, thôi được rồi, vẻ đẹp trời sinh.

Hồ Nhiễm Nhiễm nhả khói, khói thuốc vẫn vít quanh cô ta rồi tản đi. Cô ta giống hệt nữ yêu tinh lắc hông xuất hiện trong bộ phim Tây Du Ký.

Tôi nhìn điếu thuốc giữa ngón tay, cảm thấy mình giống cô gái hư hỏng được dẫn tới cầu thang trong phim điện ảnh, quả thực vừa ngẫu vừa bất cần. Tôi làm tốt công tác tư tưởng xong mới đưa điếu thuốc lên miệng, dùng răng cắn lấy, dùng lực hít vào, một luồng khói xông vào họng, sặc tới độ ho mãi không thôi, nước mắt chứa chan.

Hồ Nhiễm Nhiễm nhìn tôi cười, chậm chậm nhả ra một vòng khói, “Trần Tiểu Hy, cô thật vô dụng mà.”

Tôi vỗ ngực cho dễ thở, bớt thời gian ra trả lời cô ta, “Tôi... khụ khụ... chưa hút thuốc bao giờ.”

Sau khi ho xong, miệng có vị bạc hà, tôi hỏi: “Thuốc lá đều có vị bạc hà sao?”

Cô ta lắc đầu, “Không phải, đây là thuốc dành riêng cho phụ nữ muốn làm bộ làm tịch.”

Tôi cảm thấy hổ thẹn tự đáy lòng, đến làm bộ làm tịch mà tôi cũng làm không tốt.

Tôi và Hồ Nhiễm Nhiễm cùng ghé người vào tay vịn cầu thang. Tôi thử đi hàng phục điệu thuốc kia, chỉ là kẹp trong ngón tay nhìn nó cháy từng chút một. Cô ta gọi tôi tới, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Cô ta hút xong một điếu, búng đầu mẩu thuốc xuống dưới tầng, nói: “Hàng ngày Trương Thiến Dung đều ở bệnh viện quỵến rũ người đàn ông của cô.”

Tôi run người làm rơi tàn thuốc dài, “Con gái của bí thư Trương ấy hả?”

“Cháu gái.” Cô ta cười sửa lại, “Cô quên là lão già kia già tới độ có thể chết rồi hả?”

Tôi nghi câu hỏi của cô ta là bẫy, tôi sợ tôi vừa trả lời là phải đấy, sẽ có người mặc đồ đen từ bốn phương tám hướng nhảy ra bao vây, bắt tôi đi nốt,

nên tôi không dám hé răng nửa lời.

Hồ Nhiễm Nhiễm nói: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một tiếng, đừng để cô ta toại nguyện.”

Tôi nghĩ, chị hai à, chị còn quan tâm tới việc chung thân đại sự của tôi hơn cả cha mẹ tôi ấy.

Tôi nói: “Không đâu, tôi vẫn khá là yên tâm về anh ấy.”

Hồ Nhiễm Nhiễm bỗng trở nên kích động, một tay vỗ vào cầu thang bằng gỗ kê bôm bốp, “Cô yên tâm ư? Không ngờ cô lại tin tưởng đàn ông!”

Tôi muốn nói, tôi tin tưởng đàn ông đâu phải là tội lớn tày trời, cô hà tất phải kích động như thế...

Cô ta lại tiếp tục đập vào cầu thang, “Cô ngây thơ quá rồi, không ai yêu đương như cô đâu!”

Tôi thầm nghĩ, chuyện yêu đương của tôi mà cô biểu hiện như thế người trong cuộc vậy.

Bởi vì cuộc tình của tôi thuộc loại gương vỡ lại lành, nên tôi vô cùng khiêm tốn xin thỉnh giáo xem phải yêu đương như thế nào, cô ta ngẩn người, hất tóc tự giễu, “Tôi cũng chưa yêu bao giờ, sở trường của tôi là làm tình nhân.”

...

Sau khi im lặng hồi lâu, cô ta lại châm một điếu thuốc, nói: “Tóm lại cô bảo người đàn ông của cô tránh xa nhà kia ra, càng xa càng tốt, tôi sẽ không

hại cô đâu.”

Chuyện này thì tôi tin, hại tôi không có lợi gì cho cô ta cả, cũng không có tính khiêu chiến gì, hay chính là cái gọi là “giết gà cần gì dao mổ trâu”.

Tôi ngẫm nghĩ rồi cười nói: “Được, tôi sẽ nói với anh ấy, cảm ơn cô, tôi về nhà trước đây.”

Cô ta vẫy tay nói tạm biệt.

Thế là tôi rời đi.

Đi được khoảng chừng hai ba phút thì tôi phát hiện mình không tìm được đường ra. Con người tôi đây có một cái tật, đi đường chỉ biết nhìn ký hiệu, ví dụ biển chỉ đường màu gì, thùng rác màu gì, hoặc là trên tường có viết cấm đại tiểu tiện hay không, đại loại là vậy. Ban nãy đi cùng với cô ta tôi đã quên để ý, giờ không biết phải đi như thế nào.

Tôi đành phải vòng lại gian cầu thang kia, cô ta vẫn ghé vào tay vịn, dùng sự thốn thức của mình để hút điếu thuốc cô đơn.

Tôi vốn không muốn quấy rầy bóng lưng thê lương tới độ có thể rút nước mắt của cô ta, nhưng quả thực tôi đã hết cách, đành phải ho mấy tiếng để đánh động cô ta quay đầu, tôi nói: “Này... tôi không tìm được đường ra...”

Vẻ đẹp thốn thức của cô ta đã bị tôi đánh bay tan tác, cô ta vút điếu thuốc trong tay đi, giọng bất đắc dĩ, “Đi theo tôi.”

Tôi giơ chân giẫm tắt mẩu thuốc lá, đi theo sau cô ta về hành lang ban đầu.

Chúng tôi nhìn thấy Trương Thiến Dung đang cúi đầu khóc nước nở trên ghế dài ở hành lang, để phù hợp với định luật tiểu thuyết tình cảm, người ngồi bên cạnh cô ta chỉ có thể là Giang Thần.

Hồ Nhiễm Nhiễm quay đầu nhìn tôi, “Nhìn đi, câu được rồi kìa.”

Tôi nghe thấy vậy bỗng sốt sắng, tưởng rằng mình cận thị độ nhẹ nên nhìn không rõ, vội vàng hỏi cô ta: “Câu ở đâu? Móc vào đâu?”

Hồ Nhiễm Nhiễm ngăn người hỏi lại tôi: “Cái gì móc vào đâu?”

Tôi nói: “Không phải là cô nói câu được rồi ư? Tay Giang Thần móc vào chỗ nào của cô ta rồi, tôi bị cận nhìn không rõ.”

Hồ Nhiễm Nhiễm trừng mắt, nói: “Tôi nói câu được rồi, là ví von câu được cá lớn rồi!”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, “Sao không nói sớm, dọa tôi sợ hết hồn...”

Cô ta chau mày lăm lăm, “Sao tôi cứ cảm thấy chuyện câu được cá nghiêm trọng hơn nhỉ...”

Có lẽ là bởi vì chúng tôi đứng ở chính giữa hành lang có phần nổi bật, chưa bao lâu sau họ đã phát hiện ra chúng tôi, Giang Thần nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc, vẫy tay bảo tôi qua đó.

Tôi vừa bước chân đi thì bị Hồ Nhiễm Nhiễm kéo giật lại, lớn tiếng nói: “Để anh ta qua đây, dựa vào cái gì mà cô phải qua!”

Tôi nhìn Giang Thần với vẻ mặt cầu cứu, anh chau mày rồi đứng dậy đi về phía chúng tôi.

“Sao em vẫn ở bệnh viện vậy?”, anh kéo lấy tôi từ tay Hồ Nhiễm Nhiễm.

“À, em đang định về đây.”

Hồ Nhiễm Nhiễm cười lạnh một tiếng, “Vội vã đuổi bạn gái về như vậy để làm gì?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Giang Thần, nở nụ cười bối rối với anh, bày tỏ mình cũng không biết bà cô này đã uống nhầm thuốc gì.

Giang Thần toan nói gì đó thì Trương Thiển Dung bước tới, cô ta chìa tay ra kéo lấy tôi, cúi đầu, đánh rơi hai giọt nước mắt lớn xuống mu bàn tay tôi, “Cô tuyệt đối đừng hiểu lầm bác sĩ Giang, tôi chỉ là... chỉ là buồn quá, anh ấy an ủi tôi thôi.”

Tôi cười gượng rút tay về, “Không có, không có, không có, tôi không hiểu lầm.”

Tôi vừa nói vừa lén chìa tay ra sau lưng Giang Thần, lau nước mắt trên mu bàn tay vào áo blouse trắng của anh.

Giang Thần lờm tôi một cái.

Tôi hỏi Giang Thần: “Làm sao đây? Hay anh an ủi một chút?”

Giang Thần không ngó ngang gì tới tôi, anh nói với Hồ Nhiễm Nhiễm: “Cô Hồ, vừa rồi ông Trương tình lại có tìm cô đấy.”

Dứt lời, anh bèn vỗ đầu tôi, “Muộn thế này rồi, để anh đưa em về.”

Sau đó anh kéo tôi đi.

Tôi bị anh kéo từng bước lão đảo, quay đầu liên tục, nhưng chỉ nhìn thấy hai người kia đứng ở chính giữa hành lang, nhìn nhau chăm chăm. Đúng lúc Giang Thần kéo tôi vào chỗ rẽ, phía sau truyền tới một tiếng “chát” vang dội.

Tôi giật nảy mình, muốn quay đầu lại nhìn nhưng bị Giang Thần lôi đi mất.

Tôi tò mò vô cùng, cái tát kia rốt cuộc là ai tát ai... Theo lý mà nói Hồ Nhiễm Nhiễm rất dũng mãnh, rất có khả năng đánh người, nhưng thân phận của cô ta là tình nhân, cho nên cũng có khả năng là người bị đánh... Đây quả là một câu đố khó giải, quá khó giải. Đối với chỉ số thông minh của tôi mà nói thì nó là một đề bài vô cùng hóc búa. Nhưng tôi tin ngày mai tôi lại tới bệnh viện một chuyến, tùy tiện tìm một y tá hỏi dò, thì có thể nhận được lời tường thuật chi tiết và tra chuốt ngay, chưa biết chừng trong điện thoại của ai đó còn có video chất lượng cao ấy chứ. Điều này chứng tỏ rằng, lấy con người làm gốc, dựa vào khoa học kỹ thuật, thì mọi đề bài hóc búa đều được giải quyết dễ dàng.

Khi Giang Thần lôi tôi đến cổng bệnh viện, tôi hỏi: “Anh không phải ở lại bệnh viện chờ lệnh sao?”

Anh cởi áo blouse trắng ra quăng cho tôi, “Mang cả cái này về giặt đi, toàn là mùi nước hoa của cô ta, thối chết đi được.”

Tôi nhét áo blouse vào túi nilon, “Anh muốn đưa em về sao?”

Anh chần chừ một lát, hỏi: “Em có thể tự về không?”

Tôi gật đầu, “Có thể.”

Anh nói: “Vậy đi cẩn thận, về tới nhà thì gọi điện thoại cho anh.”

Tôi vẫn gật đầu, “Được.”

Anh hài lòng quay người đi.

Tôi gãi đầu, thở dài, tốt xấu gì cũng phải nhìn thấy em bắt xe rồi hăng đi chứ.

Sau khi đứng lạng hồi lâu bên đường, vẫy xe ba lần không nhận được sự coi trọng của taxi, thì tôi quyết tâm sẽ có một ngày phải báo thù sự thiếu lãng mạn của Giang Thần. Ví dụ, anh nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy tình cảm, tôi sẽ nói anh có gì mắt; anh nắm tay tôi, tôi sẽ nói anh có mồ hôi tay; anh hôn tôi, tôi sẽ nói anh hôn miệng, nếu lòng dạ tôi đủ ác độc, thì tôi còn nói rằng anh có thức ăn...

Một chiếc xe chậm chậm đỗ trước mặt tôi, chiếc xe có phần quen mắt, người ngồi bên trong thò đầu ra, cái đầu quen thuộc kia nói: “Lên xe, anh đưa em về nhà.”

Tôi hỏi: “Vậy... vậy không đợi lệnh nữa à?”

Anh nói: “Có bác sĩ khác.”

Tôi hỏi: “Không có vấn đề gì thật sao?”

Anh nói: “Nếu có vấn đề anh sẽ không đếm xỉa tới em, ít nói nhảm thôi, rốt cuộc là em có lên xe hay không, không lên anh quay về đấy!”

Tôi ôm túi nilon lên xe, cả đường đi cười tươi như hoa nở, chốc chốc lại ngâm nga vài câu hát, cho tới khi Giang Thần vặn âm lượng của loa trong xe tới mức to nhất.

Sau đó, Giang Thần không chịu nổi nữa, hỏi: “Rốt cuộc em cười ghê tởm thế là vì sao?”

Tôi lắc đầu đáp: “Không có gì, em chỉ rất vui vì anh quay lại đón em.”

Em cảm ơn biết bao, anh có thể quay lại, chúng ta có thể trở về.

Xe chạy tới nhà tôi. Trong ánh đèn xe, tôi nhìn thấy một người đang đứng dưới cây cột điện bên đường, cậu ta dựa vào cột điện với tư thế của nam chính trong phim thần tượng, ngón tay còn kẹp một điếu thuốc, ánh sáng đỏ trên đầu điếu thuốc lập lòe.

Vị thành niên hút thuốc là không tốt, lúc ở Hồng Kông tôi từng nhìn thấy một lời cảnh cáo trên bao thuốc: Hút thuốc có thể mắc bệnh liệt dương! Người trẻ tuổi đừng kích động, kích động sẽ bị trừng phạt.

Giang Thần hỏi tôi: “Sao cậu ta lại ở đây?”

Tôi lắc đầu đáp: “Em không biết.”

Anh lại hỏi: “Em không biết thật?”

Tôi nói: “Quả thực là em không biết, nhưng nếu anh tra tấn bức cung thì em sẽ nhận tội rằng thực ra là em hẹn cậu ta tới đây để yêu đương vụng trộm.”

Giang Thần liếc tôi, “Em xuống xe xử lý cho anh, anh ở trên xe nhìn em.”

Tôi nói: “Hay là anh lái xe, nghiền nát cậu ta vào cột điện? Hồi nhỏ em từng xem một bộ phim điện ảnh tên 'Bên cột điện có quý', thú vị lắm.”

[1] Còn được biết đến với tên gọi Love in the Time of Twilight, là một bộ phim điện ảnh của Hồng Kong, được chiếu năm 1995.

Anh nói, “Em xuống xe, anh đâm em luôn một thể, sau đó đổi tên bộ phim thành 'Bên cột điện có một đôi quý’.”

Tôi ngượng ngùng xuống xe, mới bước được hai bước, Tô Duệ đã xông tới trước mặt tôi, cậu ta chỉ vào xe chất vấn, “Tại sao chị lại ở bên anh ta?”

Tôi kéo dài giọng, “Để tôi nghĩ xem... à... nếu tôi nhớ không lầm, thì anh ấy là bạn trai của tôi.”

Tô Duệ ngăn người, tôi nhìn thấy nét bi thương thấp thoáng trong đôi mắt cậu ta, bỗng hơi mềm lòng. Tôi không nên bởi vì cậu ta còn nhỏ mà xác định tình cảm của cậu ta chỉ là vui đùa. Năm xưa, khi thích Giang Thần, tôi còn nhỏ hơn cậu ta.

Tôi liếc nhìn điều thuốc trong tay cậu ta, giọng điệu mềm mỏng hơn nhiều, “Hút thuốc không có lợi cho sức khỏe đâu.”

Cậu ta quăng điều thuốc đi, lấy chân giẫm tắt, “Tôi bỏ thuốc, chị có thể...”

“Không thể”, tôi cướp lời, “Cậu đừng như vậy, tôi không thích cậu.”

Cậu ta xoa mũi, “Nhưng tôi thật lòng thích chị.”

Tôi gật đầu, “Ừm, tôi biết.”

Cậu ta nói: “Tôi sẽ không thích ai như thích chị được nữa.”

Không đâu, cậu sẽ thích được.

Tôi thử giảm bớt bầu không khí căng thẳng, “Ừm, đừng như vậy, đợi cậu vừa mắt một cô gái xinh đẹp mười lăm tuổi, cậu sẽ nghi ngờ gu hiện giờ của mình.”

Cậu ta trầm lặng, chậm chậm ngồi xổm xuống, vùi đầu ôm gối. Tôi ngăn người, quay đầu nhìn xe của Giang Thần, sau đó lại quay đầu cúi đầu nhìn cậu ta, chân tay luống cuống, “Cậu làm sao vậy?”

Mãi không nhận được câu trả lời, tôi đành phải ngồi xuống, vỗ vai cậu ta, “Sao thế? Cậu khó chịu ở đâu à?”

Giọng nói rầu rĩ của cậu ta truyền tới: “Tôi không sao, chị đừng quan tâm tới tôi.”

Tôi nói: “Cậu có chỗ nào không khỏe à, hay để Giang Thần xem giúp cậu nhé?”

Cậu ta ngẩng phắt đầu lên, rống lớn: “Chị tránh ra, đừng làm phiền tôi.”

Tôi giật nảy mình, không phải vì tiếng hét giận dữ, mà vì nước mắt của cậu ta.

Sống mũi tôi cay cay, cậu ta mới mười bảy tuổi, có lẽ tôi là thất bại đầu tiên mà cậu ta gặp phải ngoài các kỳ thi trong cuộc đời, giống như tôi của ngày ấy, thích Giang Thần, nhưng Giang Thần không thích tôi. Người mình thích không thích mình, là một chuyện khiến người ta buồn lòng biết bao.

“Chị đi đi, bạn trai chị đang đợi chị trong xe kia.” Có vẻ cậu ta đã bình tĩnh hơn nhiều.

Tôi ra dấu về phía xe của Giang Thần “anh về trước đi”. Anh gửi tin nhắn cho tôi: Vậy anh về bệnh viện trước, em xử lý xong thì gọi điện thoại cho anh.

Xe của Giang Thần vừa đi, đoạn đường bỗng tối sầm, may mà không bao lâu sau thì đèn đường lại sáng lên.

Tôi cứ ngồi xồm bên đường cùng Tô Duệ như vậy, không nói gì, chủ yếu là tôi không biết phải nói gì, còn cậu ta lại đang bật khóc, đèn đường hắt xuống kéo bóng chúng tôi dài ra mãi.

Vào lúc tôi tưởng rằng chúng tôi phải ngồi ngơ ngẩn chẳng biết đến bao giờ như thế, một học sinh tiểu học buộc hai bím tóc khoác ba lô, mặc đồng phục của trường đi tới. Cô bé rút một xấp tiền màu sắc sặc sỡ trong túi váy đồng phục đưa cho tôi tờ một tệ, nói: “Cô à, cô mang tờ này đi mua kem cho anh ấy đi, đỡ dành anh ấy đừng khóc nữa.”

Tôi nhìn cô bé có khuôn mặt ngây thơ hồn nhiên giẫm lên bóng mình, nghe răng trợn mắt, “Cô! Bạn! Nhỏ! Này! Dựa vào gì mà cậu ta là anh, còn tôi là cô chứ!”

Cô bé nắm chặt tờ tiền, òa khóc bỏ đi.

Lúc này, Tô Duệ mới mở miệng: “Bỏ tiền lại rồi hẵng đi mà...”

Tôi cười đẩy cậu ta, “Này...”

Cậu ta lau mặt, thở dài một tiếng, “Ôi, mất mặt quá đi.”

Tôi an ủi cậu ta, “Tôi mới mất mặt, đứa bé kia gọi tôi là cô đấy.”

Cậu ta cũng an ủi tôi, “Cô bé ấy đổ kỳ với sự chín chắn, xinh đẹp mỹ miều của chị.”

Dứt lời, cậu ta đứng lên, tiện tay kéo tôi lên.

Cậu ta nói: “Tôi không sao nữa rồi, chị về nhà đi.”

Tôi hỏi: “Thật sự không sao rồi?”

Cậu ta nói: “Chắc thế, chuyện này còn được quyết định bởi việc sau này tôi còn cần dùng chị làm cảm hứng thiết kế trang phục nữa hay không.”

“Hả! Nói tới trang phục...”, tôi bỗng nhớ ra, vỗ đầu, “Tôi để túi quần áo kia trên xe Giang Thần mất rồi!”

Cậu ta giả vờ bất mãn, “Quần áo gì cơ? Chị mua quần áo mà không tới tiệm của tôi? Có tiền không cho bạn bè kiếm thật quá đáng.”

Tôi trừng mắt với cậu ta, “Là quần áo của Giang Thần, tôi mang về nhà giặt.”

Tô Duệ bĩu môi, “Anh ta bảo chị giặt quần áo giúp anh ta? Chẳng sẵn sóc chị gì cả thế?”

Tôi nói: “Bạn nhỏ Tô Duệ, chằm ngòi ly gián vô dụng thôi.”

“Không phải tôi chằm ngòi ly gián, nếu là tôi, tôi nhất định sẽ không bắt chị làm những chuyện này.” Cậu ta nói như đinh đóng cột, “Chị tôi nói rồi, phụ nữ là để yêu thương.”

Tôi gật đầu lấy lệ, “Chị gái cậu giáo dục cậu tốt thật.”

Cậu ta lại nói: “Đúng thế, chị ấy còn dạy tôi rằng, nếu chị sống chết không theo thì tôi phải cưỡng gian.”

Tôi cảnh giác lùi lại hai bước, “Cái này là đùa thôi phải không?”

Cậu ta vỗ vai tôi, khen ngợi: “Xem ra chị đã thấu hiểu khiếu hài hước của nhà họ Tô rồi.”

...

Tôi nghiêm mặt khiêm tốn, “Có chút hiểu biết, có chút hiểu biết.”

Tô Duệ bảo tôi đi trước, nói nhìn tôi lên tầng rồi cậu ta mới về. Tôi kiên quyết không chịu, tôi nói, vẫn nên để tôi nhìn cậu đi thì hơn, phòng trường hợp cậu thừa lúc tôi quay người rút súng ra bắn chết tôi.

Không ngờ cậu ta lại chẳng tức giận, “Yên tâm đi, nếu chết cũng là tôi chết, không phải chị chết.”

Tôi nghĩ một lát, vẫn kiên trì bảo cậu ta về trước, “Tôi phải nhìn cậu đi xa, cậu muốn chết thì phải chết xa một chút, chết ở đây ảnh hưởng đến giá nhà khu chúng tôi.”

Cậu ta tỏ vẻ coi thường, “Giá phòng thấp không phải là càng tốt sao, có như thế chị mới mua nổi.”

“Sai sai sai.” Tôi lắc ngón trỏ, nói: “Thấp tôi cũng không mua nổi, lương một năm của tôi ước chừng chỉ đủ mua một viên gạch nhà vệ sinh thôi, cho nên tôi hy vọng giá phòng quanh đây tuyệt đối đừng tụt, nếu không mua nổi thì mọi người cùng không mua nổi, giống như tận thế, muốn chết tất cả cùng chết, quá công bằng.”

Cậu ta trừng mắt, dùng dùng giận dữ ra về.

Tôi nhìn bóng cậu ta hết kéo dài rồi lại co ngắn dưới từng ngọn đèn đường, chỉ hy vọng khi nhớ lại, cái cậu ta nhớ là dáng vẻ ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi của mình, chứ không phải là bộ dạng buồn bã nhìn theo bóng hình không quay đầu của tôi.

Đương nhiên, cũng có thể là tôi quá nhạy cảm, có lẽ khi cậu ta nhớ lại chỉ nhớ đôi chân củ cải ngăn ngùn của tôi bước từng bước gian nan lên cầu thang...

Tôi về nhà, bật đèn, ánh đèn vừa sáng thì điện thoại đổ chuông, tôi kinh ngạc, nhìn trái nhìn phải theo bản năng tôi mới rút điện thoại ra, là Giang Thần.

Tôi nhắc điện thoại lên nghe, “A lô, anh ở dưới tầng sao?”

“Không, sao thế?”

Tôi nói: “Đèn nhà em vừa sáng thì điện thoại của anh tới, thời gian trùng hợp quá, giống hệt tình tiết trong phim kinh dị.”

Anh ở bên đầu dây bên kia thấp giọng cười, “Em xem nhiều phim điện ảnh vợ vẫn quá rồi.”

Tôi phản bác: “Trước kia là ai hay lừa em đến ký túc xá xem phim kinh dị cùng?”

Anh nói: “Vậy là ai luôn ầm ĩ muốn xem lại không dám xem một mình?”

Tôi lật lại nợ cũ, “Nhưng có một lần anh bảo em xem video dạy học của các anh! Cái đó còn kinh dị hơn cả phim kinh dị nữa!”

Giang Thần nói: “Anh chẳng thấy cái đó có gì kinh dị cả.”

Tôi kêu lên: “Chỗ nào không kinh dị cơ, con dao ấy rạch hình chữ U vào da đầu như rạch miếng đậu phụ vậy, sau đó banh ra, rồi khoan một lỗ tròn vào hộp sọ, lấy ra một miếng xương tròn, rồi dùng cái nhíp đảo qua đảo lại cái đám đầy máu bên trong.”

Anh nói: “Không tồi nhi, các bước phẫu thuật em nhớ rõ ràng đấy.”

“Có thể không rõ ràng sao?” Tôi mặt mày ủ ê, “Khi họ banh mảng da đầu ra em vừa quay đầu đã nhìn thấy anh ở bên cạnh mỉm cười quỷ dị, tay mô phỏng theo, chậm chậm lật giở cuốn sổ ghi chép của em! Khiến em sợ đến không dám rời mắt khỏi màn hình một giây, chỉ sợ quay sang lại thấy anh có hành vi biến thái gì.”

Tôi cảm thấy câu chuyện kinh dị nhất chính là người bên mình đột nhiên biến thành quỷ... hoặc là yêu quái... hoặc là biến thái... hoặc là kẻ thù.

Bởi vì sự tổn thương khi không phòng bị, là đau đớn nhất

Giang Thần trầm lặng một hồi lâu mới nói: “Nếu anh nhớ không lầm, thì lúc ấy anh đang nhìn bức tranh trong cuốn sổ ký họa của em. Nếu anh nhớ không lầm nữa, thì bên trong có không ít nhân vật anh cảm thấy vô cùng quen mắt, động tác rất mất mặt, ví dụ như quỳ trên đất khóc lóc chẳng hạn.”

...

Lần này đến lượt tôi trầm lặng, tôi có một đống sổ ký họa, bìa sổ đều na ná nhau, nhưng trong đó có mấy quyển chuyên dùng để phát tiết khi tôi và Giang Thần cãi nhau. Tôi đã vẽ không ít bức tranh tuyên bố chủ quyền nữ giới vào đó. Ví như, Giang Thần quỳ xuống đất, nước mắt như sơi mì to cầu xin tôi tha thứ, nói tất thảy đều là lỗi của anh, nói anh không bằng loài cầm thú, không bằng loài cầm thú; ví như, Giang Thần phủ phục dưới đất, tôi vênh váo hống hách vung roi quát anh; hay anh quỳ xuống lau sàn nhà, tôi nằm trên sô-pha ấn điều khiển, tôi bảo rót nước, động tác của anh chậm một chút, tôi sẽ đạp một cước vào mông anh, anh lăn lộn một vòng trên sàn nhà, đứng dậy khom lưng nói cảm ơn...

Tôi liền chuyển chủ đề, “Chắc anh gọi điện thoại tới hỏi em giải quyết chuyện của Tô Duệ thế nào rồi phải không?”

May mà anh tình nguyện phối hợp, anh hỏi: “VẬY thế nào rồi?”

Tôi nói: “Hiện tại cảm xúc của hai bên đã ổn định, bên nữ không có ý ngoại tình, bên nam không có ý chuyển sang đồng tính, hoặc là nằm trên đường ray tự sát.”

Anh nói: “Không xử lý được thì giao cho anh, đừng quên trong lòng em anh chính là bác sĩ biến thái.”

Tôi cười gượng hề hề, “Nào có nào có.”

Anh lại nói: “Còn bọc quần áo anh bảo em giặt lại ở trên xe anh rồi, anh sẽ để nguyên đó cho em giặt. À, đúng rồi, tối nay em có thể vẽ anh quỳ trên ban công vò quần áo.”

...

Đối với việc châm chọc tôi, cười nhạo tôi, đả kích tôi một cách vô tình, quả thực anh làm không biết mệt, mọi lúc mọi nơi.

Chương 12

Phó Phái đang nổi giận đùng đùng trong phòng làm việc của mình, bởi vì anh ta đã mua một chiếc máy photocopy mới, nhưng bản thân mò mãi vẫn không biết dùng. Tư Đồ Mạt bưng tách trà ngồi trên ghế ngâm nga mấy bài hát, chị ta luôn say sưa tận hưởng thời khắc Phó Phái phát điên.

Dạo gần đây chuyện làm ăn ế ẩm, mọi người đều rảnh rỗi vô cùng, nội dung công việc hàng ngày chính là giết thời gian. Nhưng vì lo nghĩ cho lòng tự tôn của ông chủ Phó Phái, chúng tôi thường ra vẻ tất bật, điều này quả thực khiến người ta mệt mỏi về cả thể xác lẫn tinh thần.

Phó Phái đập đồ xong, nói phải ra ngoài bàn chuyện làm ăn. Anh ta vừa bước chân rời đi, Tư Đồ Mạt đã kéo ghế tới ngồi cạnh tôi, cười bỉ ổi, “Cậu chàng đẹp trai hôm qua là ai thế?”

“Ai cơ?”

Tư Đồ Mạt nói: “Hôm qua lúc tan làm tôi bị một cậu chàng đẹp trai chặn đường, thoát đầu tôi còn tưởng cậu ta phải lòng dung nhan xinh đẹp của tôi nên muốn cướp sắc... Thôi được rồi, cô đừng chững ra vẻ mặt ấy nữa, ông xã tôi luôn cảm thấy tôi xinh đẹp như hoa. Tóm lại cậu chàng đẹp trai hôm qua hỏi tôi địa chỉ nhà cô, sau đó cậu ta có đi tìm cô không?”

Tôi thu lại vẻ mặt buồn nôn, giận dữ nói: “Không quen không biết mà chị dám cho cậu ta địa chỉ nhà tôi, chẳng may cậu ta là biến thái thì sao?”

Bớt chuyện bé xé ra to đi, cậu ta cứ gọi tôi tiểu mỹ nữ tiểu mỹ nữ, đừng nói là cho cậu ta địa chỉ nhà cô, cho dù cậu ta có nhờ tôi đánh thuốc mê cô, tôi

cũng giúp.”

Tôi nói: “Cái làm chị vui là chữ 'tiểu' trước từ mỹ nữ kia chứ gì?”

Tư Đồ Mạt cười hì hì, “Cô thông minh thật đấy, cậu ta là ai thế?”

“Em trai đồng nghiệp Giang Thần.”

Tôi kể tình hình đại khái cho chị ta nghe. Bởi chị ta luôn cảm thấy thân phận gái đã có chồng khiến hạng mục điểm quyến rũ của chị ta giảm đi không ít, thế nên để tránh đả kích tới dây thần kinh ghen ăn tức ở của gái đã có chồng, tôi còn tốt bụng hạ thấp bản thân. Tôi nói, tôi cảm thấy lạ lẫm, một người bình thường như tôi đây, không biết là đóa hoa lớn của Tổ quốc rốt cuộc ưng ở điểm gì.

Chị ta an ủi: “Cô đừng tự coi nhẹ mình, người càng trẻ tư tưởng càng khó nắm bắt, con trai tôi còn cảm thấy người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới này là Cừu xinh đẹp¹ đấy.”

[1] Một nhân vật trong bộ phim hoạt hình Cừu vui vẻ và Sói xám của Trung Quốc.

Sao tôi cứ cảm thấy câu nói này đây ẩn ý thế nhỉ...

Chị ta còn nói: “Thực ra tôi cảm thấy cậu ta cũng không tồi, trâu già gặm cỏ non, tốt cho răng.”

Tôi trừng mắt với chị ta, “Chị đi chết đi.”

Chị ta nói: “Còn tốt hơn là một ngày liếc nhìn điện thoại mười mấy, hai mươi lần mà mãi không đợi được điện thoại của người đàn ông nhà cô đấy.”

Tôi rút điện thoại ra xác định xem điện thoại có hoạt động bình thường không ngay trước mặt chị ta, rồi nói bằng giọng điệu kiêu ngạo: “Là tôi đây tự nguyện.”

Chị ta cười tôi, rồi nói với giọng nghiêm túc: “Tôi đang nghĩ tới một chuyện, nếu hai người kết hôn ấy à, tôi sẽ để con trai tôi đi làm phù rể nhí cho hai người, như vậy tôi có thể không cần gửi phong bì được không?”

Bạn xem người này mở miệng, ngậm miệng đều chỉ có tiền, tôi cảm thấy cô đơn quá, tôi và chị ta không có chung đề tài.

Tôi cất giọng đanh thép: “Cho dù ông xã chị trở thành chú rể của tôi thì chị cũng đừng mong miễn khoản phong bao lì xì.”

Mãi tới chiều, Phó Phái vẫn chưa quay về nên một tiếng đồng hồ trước khi tan ca tôi và Tư Đồ Mạt đã chuẩn về. Vì sợ Phó Phái kiểm tra, chúng tôi còn chuyển tiếp điện thoại ở phòng làm việc tới di động, đừng thấy hành vi trốn làm của chúng tôi thuần thực như thế mà lầm, thực ra thì chúng tôi quả thực là... thường xuyên trốn làm.

Trước kia, sau khi trốn làm tôi thường chạy thẳng về trạm tàu điện ngầm gần nhà, ngồi trên ghế đợi xe, nghe MP3, nhìn tàu điện ngầm giờ cao điểm chở theo đám dân văn phòng chen chúc đến độ mặt mũi biến dạng, giống như băng chuyền trong nhà máy, vận chuyển từng hộp người đi khắp nơi. Tôi nhìn cảnh tượng ấy mà lòng rộn ràng như hoa nở, cảm thấy bớt phải chen chúc một đoạn đường thật hời.

Nhưng hiện tại tôi là người đã có bạn trai, bắt buộc phải vứt bỏ sở thích đê tiện này, tan làm sớm thì phải đến bệnh viện quán quýt với bạn trai.

Do đã bỏ phí ba năm yêu đương, nên lòng tôi hơi chột dạ, kiểu như không quen nghiệp vụ.

Tới đại sảnh bệnh viện, tôi gọi điện thoại cho Giang Thần, điện thoại vừa được kết nối chúng tôi đã cùng nói một câu: “Anh/Em đang ở đâu?”

Tôi nói: “Em ở đại sảnh bệnh viện.”

“Anh đang trên đường tới công ty em.”

“Á! Vậy làm sao bây giờ?”

“Ra ngoài cổng bệnh viện rẽ phải có một cửa hàng đồ uống, em đến đó uống chút nước rồi đợi anh.”

Tôi ngẫm nghĩ rồi nói: “Em vẫn nên đợi anh ở đại sảnh thì hơn.”

Chủ yếu là vì Phó Phái đã nợ tôi hai tháng tiền lương rồi, còn chi tiêu ở gần bệnh viện chắc chắn là đắt đỏ hơn nơi khác, lần trước mua trứng trà ở gần đây đã đắt hơn nơi khác những năm hào rồi... Bạn xem giờ tôi nghèo tới mức nào này...

“Vậy em đợi anh ở đại sảnh, đừng chạy lung tung, anh tới ngay đây.”

“Được, anh lái xe cẩn thận đấy.”

Nửa tiếng sau, khi Giang Thần tìm thấy tôi ở cổng bệnh viện, thì tôi đang ngồi ở dưới bóng râm của một thân cây bên đường, người lạnh run.

Sinh lão bệnh tử, thế giới này vô cùng khó lường, còn bệnh viện được xem là khu vực xảy ra nhiều tình huống khó lường nhất. Trong ba mươi phút ở đại sảnh bệnh viện, tôi đã trải nghiệm một lần.

Thời gian quay trở lại nửa tiếng trước, tôi cúp điện thoại của Giang Thần, mang theo nụ cười buồn nôn chỉ những người đang yêu mới có đi tìm chỗ ngồi.

Khoảng mười phút sau, trên tầng bỗng truyền tới tiếng thét chói tai của một người phụ nữ, cùng với tiếng bước chân hỗn loạn, gấp gáp. Và rồi, trước khi tôi kịp phản ứng, một người phụ nữ tóc tai bù xù từ tầng hai nhảy xuống, ngã rầm xuống trước mặt, chỉ cách tôi khoảng năm bước chân.

Tôi nhìn đôi mắt kinh dị của cô ta toàn là nước mắt.

Tôi nhìn cô ta nằm trên nền đất giống như cá chết, co giật một lát, rồi cứng đờ.

Tôi nhìn khóe miệng cô ta chầm chậm chảy bọt mép.

Tôi nhìn một nhóm bác sĩ y tá từ trên tầng lao xuống, cao giọng nói, “Mau tiêm thuốc an thần cho cô ta.”

Tôi nhìn kim tiêm to đâm vào cánh tay cô ta.

Tôi muốn nói, các người điên hết rồi sao? Cô ta đã không nhúc nhích nữa rồi các người còn tiêm thuốc an thần cái gì! Các người thích tiêm như vậy sao! Các người là bác sĩ chứ đâu phải ong vò vẽ!

Nhưng tha thứ cho tôi đã không thốt ra được câu nào.

“Trần Tiểu Hy? Trần Tiểu Hy?” Giang Thần ngồi xổm xuống, hươ hươ tay trước mắt tôi, trông anh có vẻ lo lắng, “Em sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt hoảng sợ, há miệng, nhưng không thốt nên lời.

Giang Thần kéo lấy tay tôi, nhìn vào mắt tôi, giọng điệu hết sức bình tĩnh, “Tiểu Hy, em nhìn vào mắt anh, đừng sợ, giờ anh hỏi em, em chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu thôi, biết chưa?”

Tôi gật đầu.

Anh nói: “Em bị thương à?”

Tôi lắc đầu.

Anh néo tay tôi, “Em nhìn thấy cảnh tượng khiến em sợ hãi?”

Tôi gật đầu.

Anh dừng lại một lát, thấp giọng hỏi: “Tai nạn giao thông?”

Tôi lắc đầu.

Anh lại nói: “Người kia...”

Anh không hỏi hết câu, chỉ ôm lấy tôi, khẽ vỗ lưng tôi, “Đây là bệnh viện, bất kể em nhìn thấy gì, đừng cảm thấy sợ hãi, họ chỉ bị ốm hoặc bị thương thôi, hoặc là...”

Hoặc là tới lúc rồi.

Tháng Bảy, mùa hạ nóng như thiêu như đốt, Giang Thần ôm tôi thật chặt trong vòng tay, ngoài cảm động đến tận tâm can ra, thì tôi cảm thấy nóng

khủng khiếp.

Anh ôm tôi một lát, có lẽ cũng cảm thấy nóng, bèn kéo tôi từ dưới đất lên, dắt tôi vào xe, anh nói: “Anh ra ngoài gọi cuộc điện thoại, sẽ quay lại nhanh thôi.”

Tôi gật đầu, thực ra tôi đã bình tĩnh hơn nhiều, chỉ có điều trước đó lẽ thể hiện ra sự hoảng sợ quá mức, bỗng nhiên khôi phục lại trạng thái bình thường thì mất hết mặt mũi, đành phải tiếp tục giả bộ yếu đuối, sợ hãi.

Khi Giang Thần quay lại, vẻ mặt thoải mái hơn nhiều, anh nói: “Anh biết đã xảy ra chuyện gì rồi, người bệnh kia không sao rồi, chỉ bị gãy xương và chấn động não thôi, không nguy hiểm tới tính mạng.”

Tôi thở phào một hơi, tôi nghĩ bác sĩ quả là bình tĩnh, chỉ cần không chết người thì đều không phải chuyện lớn.

Tôi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Giang Thần không khởi động xe, ngồi nghiêng người nhìn tôi, “Vẫn sợ sao?”

Tôi lắc đầu, bắt đầu thấy nghiện phương thức biểu đạt không cần lên tiếng này.

Anh chìa tay xoa đầu tôi, “Cô ta thất tình, nuốt bột giặt tự sát trước mặt bạn trai cũ, bạn trai cũ đưa cô ta tới bệnh viện rửa ruột, cô ta làm âm làm ỉ sống chết không chịu, trong lúc giãy giụa thì trượt chân rơi từ trên tầng xuống.”

Giang Thần vẫn rất hiểu tôi, biết tôi có một trái tim thích buôn chuyện, nên đã dùng cách buôn chuyện để khơi dậy lòng tò mò của tôi, sau khi bị phân tán sức chú ý thì nỗi sợ hãi trong tôi liền giảm.

Tôi chớp mắt, “Vậy phản ứng của bạn trai cũ kia thế nào?”

Giang Thần nhéo mắt tôi, “Sao anh biết được, giờ em nói được rồi à?”

“Trước đó em bị dọa sợ mà.” Tôi làm nũng, “Ai bảo anh để em một mình ở bệnh viện chứ.”

Anh không biện hộ nói anh đã bảo em ra ngoài đợi rồi mà em vẫn ở lại bệnh viện, anh chỉ bảo: “Lần sau không thế nữa, mấy hôm nữa anh dẫn em đi thăm bệnh nhân kia.”

Tôi nói: “Trong thời gian ngắn em không muốn tới gần bệnh viện nữa.”

Giang Thần nói: “Cứ sợ hãi là bỏ chạy không phải thói quen tốt đâu.”

Tôi muốn biểu diễn màn giậm chân làm nũng kinh điển, nhưng vì đang ngồi, không thuận tiện thi triển, nên đổi thành chu miệng, “Nhưng quả thực là em không dám.”

Anh nói: “Sau này em không tới nữa cũng tùy em.”

Tôi sầm mặt, lòng vừa ấm ức vừa tức giận, anh luôn như vậy.

Hồi lớp Mười Hai, anh dạy bổ túc môn Toán cho tôi, có mười câu tôi làm sai chín câu rưỡi, nửa câu đúng thường là giải phương trình bậc hai đơn giản nhất. Có lần tôi viết đến độ nổi điên, quăng bút đi nói, tớ không viết nữa,

thầy dạy Toán bảo, Đại số không tốt thì cứ làm tốt phần trắc nghiệm và điền vào chỗ trống là được rồi.

Giang Thần nói, tùy cậu, nhưng sau này cậu đừng mở mồm ra nói muốn thi cùng một trường đại học với tớ nữa, chúng ta không cùng đẳng cấp.

Những lời làm tổn thương người ta như thế, tâm hồn tôi nhỏ bé, mỏng manh như thế, đương nhiên là phải vùi đầu xuống bàn khóc lóc một trận cho thỏa rồi. Khóc xong tôi ngẩng đầu lên, Giang Thần vẫn ở bên cạnh, vùi đầu sửa bài tôi làm.

Tôi thò đầu qua nhìn, chỉ chút những chữ nhỏ năm sắc bảy màu, màu đen chính là phương pháp giải đúng, màu xanh lam là mạch tư duy giải đề, màu đỏ là công thức Toán học, bút dạ quang màu vàng biểu thị lời giải 1, lời giải 2, lời giải 3...

Tôi lau khô nước mắt, nói: “Cậu tô bài thi của tớ như thế thì tớ đọc thế nào? Còn nữa, nhiều cách giải quá tớ không nhớ nổi.”

Sau đó, mỗi bài thi thử Toán của tôi đều được các bạn học mượn đi photo. Phải đến lúc ấy tôi mới phát hiện ra sự quý giá của nó. Cùng với việc suy nghĩ xem có cần thu phí người tới mượn đề hay không, thì tôi còn suy nghĩ xem phải báo đáp Giang Thần như thế nào. Cuối cùng, tôi đã vẽ một mỹ nữ đẹp như tiên lên cuốn sách giáo khoa Toán của anh. Trang đầu tiên, mỹ nữ mặc áo bông, mỗi khi lật sang một trang mới là mỹ nữ cởi một món đồ ra, từ kẹp tóc, đồ trang sức, quần áo, giày dép, bút tất. Cuối cùng, cân nhắc tới vấn đề chừng mực, tôi đã giữ một chiếc áo yếm và quần sooc cho cô nàng. Chẳng những thế, để chứng minh rằng thực ra tôi là người có nội hàm, thi thoảng tôi sẽ kết hợp với nội dung dạy học, ví dụ như định lý Pytago tôi sẽ vẽ mỹ nữ lộ ra khe hông... Tôi cảm thấy chuyện này đã thể hiện được tôi là một người biết đền ơn đáp nghĩa, trong thế giới mà hầu hết mọi người đều vong ân phụ nghĩa này, quả thực là hiếm hoi.

Giang Thần khởi động xe, tôi ở bên cạnh phùng má hờn dỗi, tôi muốn cãi nhau với anh, muốn mắng anh là tên khốn nạn, nhưng tôi không dám...

Tôi không có cái gan ấy.

Tôi sợ.

Tôi sợ Giang Thần giận. Thực tế thì tôi sợ bất kỳ ai giận tôi, chỉ là Giang Thần không phải là bất kỳ ai, tôi sợ anh hơn bất kỳ ai, hay nói cách khác là bất kỳ ai giận tôi đều không khiến tôi hoảng loạn như anh. Bởi vì tôi không biết rốt cuộc anh có giận hay không, mà đã không biết anh có giận không, thì sao tôi biết rốt cuộc có nên sợ hãi hay không, cho nên tôi sẽ bời vì không biết có nên sợ hãi hay không mà cảm thấy sợ hãi... Bạn thấy tôi đã nói năng lung tung tới cái nước này rồi, có lẽ là hiểu rồi chứ.

Thế là cả đường đi tôi đều lén quan sát Giang Thần. Càng nhìn tôi càng cảm thấy chắc chắn anh đang rất giận. Về phần tại sao lại giận, tôi cũng không biết nữa. Thực ra, tôi không nhìn thấy manh mối nào cả, nhưng tôi bảo anh đã giận thì tức là anh đã giận rồi, nếu không bạn cứ cản tôi đi.

Tôi chìa tay ra kéo cổ tay áo sơ mi của anh, ngón tay còn quẹt lên cánh tay anh, “Em đói rồi.”

Anh liếc mắt nhìn tôi, “Ừm.”

“Ừm cái gì cơ?” Ngón tay tôi nhẹ nhàng ve vuốt cánh tay anh, “Anh dẫn em đi ăn đồ ngon nhé...”

Anh động đậy cánh tay, hất tay tôi ra, “Đang lái xe, đừng nghịch.”

Tôi bĩu môi, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn.

Mười giây sau, tôi hỏi: “Em đi thi bằng lái xe được không?”

“Không được.”

“Tại sao?”

“Em không mua nổi xe.”

...

“Chery QQ hẳn là em mua nổi chứ nhỉ?”

“Em lái xe ra đường chắc chắn sẽ đâm vào người ta, tăng thêm gánh nặng cho sự nghiệp chữa bệnh vì tai nạn giao thông.”

Này... lời nguyện rủa của anh độc quá đấy.

Tôi đành phải chuyển đề tài, “Vậy anh bảo em đi làm tóc xoắn được không?”

Anh liếc vào gương chiếu hậu, “Không được.”

“Tại sao?”

Anh liếc tôi, “Xấu.”

Nhịn.

Tôi cười xòa, “Vậy em cắt tóc ngắn được không?”

“Không được.”

Tôi kháng nghị, “Trước kia anh từng nói thích em tóc ngắn mà! Anh còn nói nhìn trông tươi mát nữa.”

Anh quay đầu lại, nhìn tôi với vẻ nghiêm túc, đoạn nói: “Có sao? Chắc anh thuận miệng nói bừa thôi.”

...

Đến đây, tôi đã hoàn toàn vứt bỏ ý định tiến hành cuộc đối thoại hữu hảo với anh.

Thế là tôi hùng hực khí thế rống lên với anh: “Giang! Thần!”

“Hử?” Anh tỉnh bơ, ánh mắt không thèm liếc lấy một cái.

Tôi nghiêng răng, giọng điệu hào hùng, “Ngày mai em vẫn đến bệnh viện tìm anh ăn cơm!”

Anh thoáng ngần người, “Không cần đâu.”

Tôi cũng ngần người, không ngờ tôi đã nhượng bộ tới mức này rồi mà anh vẫn có thể kiêu như thế được.

Giang Thần bỗng cười, “Ngày mai anh được nghỉ.”

Tôi “ồ” một tiếng, nói: “Vậy ngày kia em tới.”

Anh lại lặp lại một lần nữa: “Ngày mai anh được nghỉ.”

Tôi nhìn anh vẻ thắc mắc, mơ hồ cảm thấy hình như anh đang đợi tôi nói gì đó, nhưng chỉ số thông minh của tôi không đủ, đành phải thẳng thắn hỏi: “Nghỉ thì làm sao?”

Anh không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ nhấn mạnh thêm một lần nữa: “Anh rất ít khi được nghỉ.”

Tôi bất đắc dĩ, đành phải bày tỏ thái độ vui mừng như anh, cười híp mắt phụ họa, “Được nghỉ quả thực là tốt quá rồi, thật hiếm có, chúc mừng anh nhé.”

Anh chán nản, trừng mắt với tôi một hồi lâu, khiến tôi vô cùng chột dạ, thầm nghĩ chẳng lẽ anh được nghỉ tôi phải trai giới ba ngày, tắm rửa thay quần áo để chúc mừng?

Xe chậm chậm tiến về phía trước, Giang Thần lại khôi phục trạng thái giận dữ. Tôi cảm thấy khó khăn lắm mới chọc anh vui, anh đột nhiên nói không vui là không vui nữa, thật tùy hứng.

Thế là tôi cũng trầm lặng. Tôi lấy điện thoại ra chơi game, ấn vào bàn phím cho hả giận. Tôi đập răn ham ăn tan thành tro bụi hết lần này đến lần khác, cảm thấy vui vẻ hết sức. Bạn xem, Giang Thần ức hiếp tôi, tôi ức hiếp răn ham ăn, thế giới này công bằng như vậy đấy.

Xe đột nhiên dừng lại, tôi tưởng là đợi đèn đỏ nên chẳng để ý, tiếp tục chú tâm đập chết răn ham ăn. Một hồi lâu sau tôi đã mưu sát được khoảng chục con, xe vẫn không nhúc nhích. Tôi tò mò ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết từ bao giờ xe đã tấp vào bên đường. Tôi quay đầu nhìn Giang Thần, anh cũng đang nhìn tôi chăm chăm.

Tôi thắc mắc: “Sao vậy?”

Anh nói: “Gọi điện thoại cho ông chủ của em, xin nghỉ ngày mai.”

Tôi nhất thời không phản ứng kịp, “Hả? Tại sao? Sẽ bị trừ tiền đấy.”

Anh nói hùng hồn: “Bảo em xin thì em cứ xin đi.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, anh né tránh ánh mắt tôi, vẻ mặt có phần xấu hổ. Tôi chớp mắt thật mạnh, bỗng nhiên bừng tỉnh...

Tôi gọi điện thoại cho Phó Phái, “A lô, ông chủ Phó à?”

“Người yêu dấu, tôi là ông chủ đích thực, không phải là phó”, Phó Phái nói.

Tôi nguyết dài, “Không buồn cười, ngày mai tôi muốn xin nghỉ.”

“Xin nghỉ làm gì?”

Tôi nói: “Ngày mai bạn trai tôi được nghỉ, tôi xin nghỉ để ở bên anh ấy.”

Dứt lời, tôi quét mắt thấy gương mặt của Giang Thần đanh lại.

Xin nghỉ xong, tôi cắn môi nhịn cười, “Em xin nghỉ xong rồi.”

Anh “khụ” một tiếng mất tự nhiên, “Ừm.”

“Ha ha ha ha ha... Cuối cùng thì tôi vẫn không thể nhịn nổi, “Em... ha ha... anh... ha ha... sao lại đáng yêu như thế này... ha ha ha... anh muốn em ở bên anh... anh có thể... ha ha... nói thẳng mà... ha ha...”

“Câm miệng!” Giang Thần liếc tôi, khởi động xe.

Có người then quá hóa giận rồi.

Giang Thần lái xe xuống gara tầng hầm của một siêu thị, tôi lấy làm lạ hỏi: “Anh muốn mua đồ gì?”

Anh đáp: “Đồ ăn.”

Tôi lẩm bẩm: “Không thể ăn cơm xong rồi mới mua sao, em sắp đói chết rồi.”

Anh cởi dây an toàn của mình ra rồi cúi người cởi cho tôi, “Mua về nhà nấu.”

“Hả?” Tôi nói: “Em không biết nấu ăn đâu, em chỉ biết nấu mì thôi.”

Anh nói: “Vậy thì nấu mì.”

Giang Thần lừa tôi, đồ ăn trong xe đẩy bằng tay ngày càng nhiều, thậm chí còn xuất hiện cả một con gà, một con gà hoàn chỉnh, có đầu, có chân, có cả móng nữa.

Tôi nhìn con gà kia, lòng hoảng sợ như nhìn khủng long tuyệt chủng bỗng đứng sống lại, “Anh mua cái này làm gì?”

Giang Thần đáp: “Nấu canh.”

Tôi hỏi: “Anh biết nấu à?”

“Không biết”, anh trả lời rất đương nhiên.

Tôi thầm nghĩ, nếu anh không phải là bạn trai em thì em đã cho anh một trận nhừ đòn từ lâu rồi.

Cống hiến của tôi trong cả quá trình mua đồ này chính là chọn được một túi hạt dưa vị bơ, nhưng điều này không thể khiến tôi cảm thấy mình vô dụng được, bởi vì da mặt tôi đã đủ dày rồi.

Giang Thần xách túi lớn túi bé, tôi ngó ý muốn chia sẻ gánh nặng cùng anh, anh bèn đưa một túi rau cho tôi.

Tôi nói tôi còn có thể xách thêm hai túi nữa, anh nói, em giữ sức để nghiên ngẫm xem phải nấu nướng như thế nào đi. Tôi khóc không ra nước mắt.

Lại một lần nữa đứng ở cửa nhà Giang Thần, tôi dựa vào tường đợi anh tìm chìa khóa mở cửa nhà, anh liếc tôi, “Mở cửa ra đi.”

Lúc này tôi mới nhớ ra là mình có chìa khóa nhà anh, vùi đầu tìm một hồi trong túi xách mới tìm được một chùm chìa khóa lạ, tôi hỏi: “Chiếc nào?”

Cuối cùng đã vào được nhà của Giang Thần, căn nhà không lớn không bé, có hai phòng hai sảnh, cách bài trí vô cùng đơn giản, giống như phòng mẫu. Tôi đứng ở cửa nhìn, anh đi vòng qua tôi vào phòng, còn nhân tiện mang cả túi rau trên tay tôi.

Tôi vội vàng đi theo anh, “Căn nhà này của anh là thuê hay mua vậy?”

Anh quay đầu nhìn tôi, ánh mắt xa xăm, “Sao? Muốn lấy anh?”

Tôi nói thành thật: “Không phải, em chỉ cảm thấy nếu là thuê mà để không một phòng thì lãng phí quá.”

Dứt lời, tôi bỗng ý thức được điều gì, đứng im tại chỗ, vẻ mặt tiu nghỉu, “Vừa rồi là anh đang cầu hôn sao? Nếu phải thì em có thể trả lời lại không?”

Anh nói, “Không phải. Không thể.”

Tôi bĩu môi, bỏ dấu chấm giữa hai câu đi còn được.

“Ngăn người ra đó làm gì? Qua đây giúp anh đi.”

“Ừm.”

Ba phút sau, chúng tôi nhìn đồ đạc chất đầy trên bàn bếp bốn mắt nhìn nhau.

Tôi hỏi: “Vậy món đầu tiên là món gì?”

Giang Thần chau mày, “Canh đi, canh có thể phải ninh rất lâu.”

“Vậy thì ninh đi, ninh thế nào?”

“Thái ra, cho vào nước nấu lên.”

“Vậy anh thái đi, anh là bác sĩ, dùng dao quen.”

“Đó là dao phẫu thuật.”

“Vậy trong nhà anh có dao phẫu thuật không?”

Anh nhớ lại một chút, “Có, ở ngăn kéo bên dưới tivi.”

Tôi chạy ra ngoài cầm hai con dao phẫu thuật về đưa cho anh một con, “Này, dao anh quen dùng đây.”

Anh cầm dao phẫu thuật, khẽ rạch một đường trên con gà, da bong thịt tróc.

Tôi không nhịn được “woa” lên một tiếng.

Giang Thần quay đầu nhìn tôi nói: “Biết rồi chứ, buông dao phẫu thuật xuống, nguy hiểm tính mạng đấy.”

Tôi nhanh chóng quăng dao phẫu thuật trong tay lên bàn bếp, “Em rửa rau.”

Nước chảy xối xả, tôi lén nhìn tiến trình của Giang Thần, không nhịn được hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

“Bỏ da gà, lấy thịt.”

“Hầm canh gà phải bỏ da lấy thịt sao?”

“Không cần sao? Vậy em đưa dao phẫu thuật cho anh làm gì? Dao phẫu thuật đâu thể chặt xương?”

...

Mười phút sau, tôi hỏi: “Súp lơ rửa xong rồi nấu thế nào đây?”

Giang Thần nói: “Thái ra, cho vào luộc.”

Lại mười phút sau.

Tôi lại hỏi: “Vậy sườn làm thế nào?”

Giang Thần nói: “Chặt ra, cho vào luộc.”

Rồi lại mười phút sau.

Tôi muốn tranh thủ lần cuối cùng, “Hay là chúng ta ra ngoài ăn, tiện thể mua hai cuốn sách dạy nấu về, lần sau nghiên cứu thêm?”

Anh dừng động tác chặt sườn, giơ dao lên, vẻ mặt âm trầm nhìn tôi, “Bữa cơm ngày hôm nay không xong, thì sau này chúng ta đừng ăn cơm nữa.”

...

Người yêu dấu ơi, chúng ta có thể đừng quyết ăn thua như thế không...

Bởi vì mỗi món ăn đều là thái ra, cho vào luộc, nên chẳng mấy đã xong bữa cơm. Chưa đầy một tiếng đồng hồ, các món đã được bung lên bàn. Trước kia, niềm vui thú lớn nhất của tôi khi ở nhà chính là đợi những món ăn mà mẹ tôi nấu được bung lên bàn, tôi sẽ đi tới đi lui, rón ra rón rén ăn vụng sau đó bị mẹ cầm xẻng xào đuổi đánh cho một trận nên thân. Nhưng ở chỗ Giang Thần, tôi đã vứt bỏ triệt để niềm vui thú này, tôi cam tâm làm một người nhàm chán.

Ngồi trước bàn ăn, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không ai chịu động đũa trước.

Giang Thần gắp một bông súp lơ đưa tới miệng tôi, cười nói, “Anh nhớ anh chưa tặng em hoa bao giờ, nào, anh tặng em một bông hoa.”

Tôi không kịp tránh né, đành phải cố ăn, mùi vị bình thường nước lọc luộc rau xanh, nếu không nấu quá nhừ thì sẽ không thể khó ăn được.

Giang Thần nhìn tôi không có biểu hiện gì khó chịu, mới gắp lấy một bông, ăn xong chau mày hỏi: “Trần Tiểu Hy, có phải là em quên cho muối rồi không?”

Tôi mặt không biểu cảm, “Muối đều là anh cho mà.”

Anh nhún vai, “Ăn nhiều muối sẽ làm tăng huyết áp.”

Tôi cắn đũa hỏi anh: “Vậy ngày mai chúng ta đi đâu chơi thế?”

Anh cầm bát của tôi đi múc canh, “Không đi đâu cả, ở nhà xem phim.”

Tôi hỏi: “Xem phim gì?”

Anh bỗng ngượng ngùng nhìn tôi cười, “Phim người lớn.”

Ở phương diện dung tục bỉ ổi này, xưa nay tôi chưa từng cam chịu đứng sau, tôi chống cằm liếc mắt đưa tình với anh, “Lúm đồng tiền à, anh quả thực là vừa tinh nghịch lại vừa háo sắc...”

Anh run lấy bẫy, làm rớt một thìa canh.

Ăn cơm xong, tôi ngoan ngoãn đi rửa bát. Trong khi tôi rửa bát, Giang Thần vào nhà bếp rót nước một lần. Bây giờ, đầu óc tôi đang hoang tưởng tới

cảnh tượng “kinh điển” nhất: Tôi rửa bát, Giang Thần vòng tay ôm lấy eo tôi từ phía sau.

Bởi vậy, khi Giang Thần bước vào, tôi vô cùng căng thẳng, để cái ôm này đạt đến trạng thái tốt nhất, tôi đã gắng hít thở thật sâu, hóp bụng lại.

Nhưng Giang Thần chỉ dừng lại sau người tôi hai giây, nói một câu: “Em cho nhiều dầu rửa bát quá rồi.”

Sau đó, anh đi ra ngoài. Tôi thở ra một hơi, buông tha cho cái bụng của mình trong bất mãn.

Khi tôi vẩy nước trên tay rồi bước vào phòng khách, Giang Thần nắm vắt vẻo trên sô-pha sai bảo: “Giúp anh xem nước sôi chưa.”

Tôi nhìn ấm đun nước trên bàn ăn, ấm nước đang bốc hơi. Quả thực là không biết bánh răng nào trong đầu bị kẹt, tôi nhắc lại câu nước đã sôi chưa, rồi sờ tay vào ấm nước, chỉ nghe thấy “xèo” một tiếng, tôi thét lên chói tai, nhưng trong đầu tôi lại xẹt qua hình ảnh bò bít tết trên chảo gang, sau đó mới thấy đau.

Giang Thần xông tới cầm lấy tay tôi kéo vào nhà bếp, cách kéo của anh có phần thô lỗ, giống như kéo con chó bị chết, nhưng tôi tha thứ cho anh bởi vì anh quá lo lắng mà thôi.

Nước xối vào tay xối xả, tôi cảm thấy bỏng rát, để chuyển sự chú ý, tôi nói: “Em xác định rồi, nước của anh hẳn là sôi rồi.”

Mặt Giang Thần cau lại, anh buông tay tôi, sau đó bước ra ngoài, “Tiếp tục xả nước đi, anh quay lại ngay.”

Anh cầm một hộp đá quay trở lại, lấy một viên đá nhét vào lòng bàn tay tôi, “Năm lấy.”

Tôi nắm một lát, cảm thấy lạnh tới tê dại mới buông tay ra, Giang Thần lại lấy một cục đá ấn vào lòng bàn tay tôi.

Anh chườm đá cho tôi khoảng hơn mười phút mới chau mày hỏi: “Còn đau không?”

Tôi sợ anh sẽ tiếp tục chườm đá cho tôi, vội vàng lắc đầu nói không đau.

Anh kéo tay tôi tới trước mặt quan sát tỉ mỉ một hồi, mới buông tay nói: “Không tồi, chín ba phần.”

Hiếm khi Giang Thần tỏ ra hài hước nên hiển nhiên tôi sẽ choáng quá mà sinh ra lo sợ. Để bày tỏ rằng tôi hoàn toàn lĩnh hội được khiếu hài hước của anh, tôi nói: “Báo cáo, lần sau sẽ cố gắng chín năm phần.”

Anh sầm mặt, bắt đầu tiến hành nã pháo kéo dài mười phút với tôi, nội dung không nằm ngoài những câu đánh giá cao và kiến nghị như “em tưởng tay em là nhiệt kế hả?”, “sao em không dứt khoát cho đầu vào nước luộc sôi luôn đi?”

Tôi yên lặng thường thức dáng vẻ phát điên của anh, tự đáy lòng cảm thấy gương mặt anh thật đẹp, tính tình thật nóng nảy, tất thảy thật tốt.

Anh nổi điên một lát, sau đó phát hiện thấy tôi vô cùng thích thú, bèn thờ phì phì chạy tới sô-pha phòng khách ngồi. Đáng thương cho người bị bông tôi đây tập tà tập tễnh tới phòng khách. Để khơi dậy lòng thương hại của anh, tôi còn diễn một màn yếu đuối ba bước đi, một bước lảo đảo.

Giang Thần nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng, “Em bị bỏng ở tay hay là bỏng ở chân?”

Tôi ngượng ngùng bước tới chỗ anh, vừa ngồi xuống bèn nghe thấy điện thoại trong túi xách đổ chuông, tôi rút ra nhìn, là mẹ tôi.

Tôi nhận điện thoại, nói bằng giọng đáng thương, “A lô, mẹ...”

“Tiểu Hy à, giọng con sao nghe cứ như sắp chết thế?”

“Tay con bị bỏng.”

“Ồi, sao lại như thế? Con không sao chứ? Có nghiêm trọng không?”, mẹ tôi la hét.

Quả nhiên, bài hát “Trên đời này mẹ là tốt nhất” không phải là không có đạo lý.

Tôi vỗ về bà, “Không sao đâu, không sao đâu ạ, con đã xử lý xong rồi.”

Bà hỏi: “Sao lại bị bỏng thế?”

“Haizz... con sờ tay vào ấm nước sôi.”

Trong điện thoại trầm lặng mấy giây, rồi truyền tới hai chữ: “Mất não.”

Tôi ngẩn người, bị mẹ ruột của mình dùng hai chữ sâu sắc như thế này để đánh giá, quả thực là một trải nghiệm kỳ diệu.

Mẹ tôi bỗng cất giọng nhẹ nhàng, “Đúng rồi, mẹ có chuyện muốn nói với con đấy.”

Tôi không khỏi giật mình, mỗi lần mẹ tôi xưng “mẹ” một cách hiền từ, sẽ luôn có một số chuyện chẳng lành xảy ra với tôi...

“Bạn tốt của mẹ có cậu con trai, ở cùng thành phố với con, tướng mạo tuấn tú, phong thái lịch sự, sự nghiệp thành công...”

Tôi thờ dãi bất đắc dĩ, “Mẹ, mẹ nói trọng điếm đi.”

“Trọng điếm chính là, con trai bà ấy nghe nói con cũng ở thành phố với cậu ta, muốn làm quen với con, san sẻ nỗi cô độc khi phải tha hương nơi đất khách quê người.”

Tôi nhéo sống mũi, “Giờ mẹ nói về chuyện xem mắt đã uyển chuyển như thế này rồi cơ ạ?”

Giang Thần quay đầu nhìn, tôi đáp lại anh một nụ cười khổ.

Mẹ tôi trở nên dửng dãnh, “Vậy bây giờ thế nào? Có đi hay không thì bảo?”

Tôi ngẩng đầu, thà chết chứ không chịu khuất phục, “Con không đi!”

“Cô nói một lần nữa xem?”

“Không đi ạ!”

Đang kích động thì lòng bàn tay bỗng lạnh toát, cúi đầu thấy Giang Thần đang thoa thuốc vào lòng bàn tay cho tôi.

Mẹ tôi vắn to âm lượng, “Cô đừng tưởng rằng mất não thì liền là trẻ con! Mẹ cô chứ, cô chính là gái ế, ế sừng ế xia!”

Tôi nói: “Thưa bà, không giấu gì bà, mẹ của con chính là bà, còn nữa, có thể phiền mẹ rảnh rỗi hãy đi quét nhà dọn cửa, xào xáo mặt chược, đừng lên Tianya nữa không!”

“Tôi không cần biết, cô không đi cũng phải đi!”

“Con bảo không đi là không đi, có giỏi mẹ đánh chết con rồi lôi con đi!”

“Cô đừng tưởng rằng tôi không dám, tôi đánh gãy chân cô, bảo nó tới bệnh viện thăm nom.”

“Mẹ tưởng con sợ mẹ ạ, mẹ tới đi.”

“Tôi lập tức đi mua vé xe, tới đánh gãy chân cô “

“Mẹ tới đi, con đợi mẹ.”

“Cô cứ đợi đi, tôi sẽ đến.”

“Mẹ tới đi, con đợi mẹ.”

“Cô cứ đợi đi, tôi sẽ đến.”

Lặp lại hơn mười lần, Giang Thần đột nhiên cướp điện thoại, “Cháu chào cô ạ, cháu là Tiểu Giang.”

Tôi giật nảy mình, theo bản năng muốn nhảy lên cướp điện thoại thì bị Giang Thần ghì chặt hai tay, điềm nhiên trò chuyện với mẹ tôi, “Dạ vâng, chính là Tiểu Giang bên nhà đối diện, Giang Thần ạ.”

“Mẹ...”, đang căng thẳng cất tiếng, Giang Thần cúi đầu quẳng cho tôi cái trông mắt sắc lém, tôi liền ỉu xìu.

“Dạ, đúng ạ, cháu và Tiểu Hy hiện đang ở bên nhau, dạ vâng, không phải không phải ạ, là cháu không đúng, cháu không chú ý, cháu nhất định sẽ đến thăm cô chú, dạ vâng, dạ, cháu biết rồi ạ...”

Cuối cùng, Giang Thần hỏi: “Cô ơi, vậy Tiểu Hy có thể không cần đi xem mắt không ạ?”

Tôi nghe thấy hai tiếng cười gượng thương hiệu của mẹ tôi, sau đó họ tạm biệt nhau.

Giang Thần quẳng điện thoại cho tôi, “Giải quyết xong rồi.”

Tôi cầm điện thoại khóc không ra nước mắt, tiếp theo đây, tôi nên đối mặt với người cha có mối thù với nhà giàu...

Tôi cầm điện thoại trước ngực, tạo dáng thiếu nữ cầu nguyện để nghĩ đối sách. Ví dụ, tôi sẽ nói với cha rằng Giang Thần không thể không có con; con không thể không có Giang Thần; chúng con cần nhau như cá và nước, nước và cá, nhân dân và nhân dân tệ...

Vào lúc tôi đang suy nghĩ say sưa thì đồng hồ kêu mười tiếng, tôi ý thức được một chuyện cấp bách hơn cần phải giải quyết, chính là: Phải chăng tôi nên đề xuất ra ý định về nhà rồi?

Chương 13

Tôi tưởng rằng, thời điểm đưa ra ý định về nhà với bạn trai là hết sức quan trọng, sẽ ảnh hưởng đến độ hòa hợp trong mối quan hệ của hai người. Không thể quá sớm, bởi vì anh ấy sẽ nghi ngờ bạn cảm thấy thời gian ở bên anh ấy một ngày dài như một năm, muốn nhanh chóng rời khỏi. Lại không thể quá muộn, bởi vì anh ấy sẽ cảm thấy bạn không đủ cần trọng, sẽ tưởng rằng bạn có ám thị gì...

Trải qua thực nghiệm và nghiên cứu nhiều năm, tôi cảm thấy thời gian hoàn hảo nhất nên là... tôi cũng không biết nữa, tùy tình hình thôi. Nếu đồng hồ đã điểm mười giờ, cũng coi là duyên phận, thế thì mười giờ đi.

Thế là tôi nói với Giang Thần: “Cũng không còn sớm nữa, em phải về rồi.”

Anh đang rót hai cốc nước, “Uống xong cái này rồi nói?”

“Cái gì vậy?” Tôi thò đầu ra nhìn.

“Trà chanh đá.”

“Ồ ồ.” Tôi nhận lấy, thuận miệng trêu đùa: “Anh sẽ không bỏ thuốc vào đấy chứ?”

Anh uống một ngụm, nghiêng đầu nhìn tôi cười, “Anh có thể hành quyết em tại chỗ bất cứ lúc nào.”

Tôi nở nụ cười gượng gạo, “Hề hề, em đùa thôi.”

Anh cười, “Anh cũng đùa thôi.”

Câu nói đùa vô liêm sỉ kia của tôi đã khiến tôi sa vào cảnh như đứng đống lửa như ngồi đống than, còn Giang Thần lại chưng ra bộ dạng thong dong uống trà, nở nụ cười ý tứ sâu xa với tôi, đặc biệt là lúc đồng tiền kia, nham hiểm, gian xảo và thâm sâu khó lường hết như hàm rượu.

Tôi gơ tay đầu hàng, “Là em sai rồi, em không nên nói đùa bậy bạ, em không nên dùng trò đùa để thăm dò phẩm hạnh đạo đức của anh, là em đê tiện.”

Anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, không chịu buông tha mà vẫn nhìn tôi cười.

Tôi đã từng thích nụ cười của anh là thế, còn giờ phút này đây, tôi hận không thể xé nát nụ cười của anh, hoặc là... xé quần áo mình nằm xuống nói, tới đi, chết sớm siêu sinh sớm...

Đương nhiên tôi không làm như vậy, như vậy có vẻ không được cần trọng, cần trọng là một trong những quy tắc của cuộc đời tôi, nên tôi lại đề xuất: “Em uống xong trà rồi, đưa em về nhà đi.”

Giang Thần nói giọng thản nhiên: “Hay là tối nay ở lại đây.”

Tôi nuốt nước miếng, không biết phải trả lời thế nào đành nín thở cho mặt đỏ bừng bừng nhằm tỏ ra là tôi đang thẹn thùng lắm.

Giang Thần cũng có vẻ hơi mất tự nhiên, anh “khụ” một tiếng giải thích, “Ý anh là để ngày mai đỡ phải đón em tới, dù sao thì ở chỗ anh có hai phòng.”

Tôi “a” một tiếng theo phản xạ, “Hai phòng à...”

Anh hỏi: “Em thất vọng lắm à?”

Phán đoán của anh về giọng điệu của tôi vô cùng chuẩn xác, nhưng tôi sợ anh bởi vậy mà đâm ra kiêu ngạo, nên giáo dục ngày chúng tôi còn nhỏ nói cho chúng tôi biết rằng, kiêu ngạo khiến con người ta lạc hậu. Để không khiến anh lạc hậu, tôi đành phải ra sức phủ nhận, “Làm gì có, anh nói bậy, em ở... là vì em không mang theo quần áo để thay.”

Tôi thấy anh có vẻ không tin cho lắm, lại phải giải thích thêm: “Thật đấy, em đã từng ngủ cùng anh ở bệnh viện, cho dù em có suy nghĩ bậy bạ gì thì cũng đã thực hiện từ sớm rồi, nên quả thực em không thèm thường gì việc ngủ cùng anh đâu.”

Quốc gia vĩ đại này có một câu tục ngữ vĩ đại là “càng tô càng đen”, giờ thì tôi đã được thể nghiệm sâu sắc.

Giang Thần tỏ ra vô cùng rộng lượng, anh nói: “Anh hiểu.”

Giờ phút này, tôi đã không tiện đi nghiên cứu rốt cuộc điều anh hiểu là gì, nên tôi giả vờ thẳng thắn: “Vậy anh tìm cho em một bộ đồ ngủ đi, em muốn đi tắm rồi ngủ.”

Tôi nghĩ như thế này, thẳng thắn là phương thuốc tốt nhất để che đậy sự chột dạ.

Giang Thần còn thẳng thắn hơn tôi, anh nhìn tôi một lát, nói, “Em thấp như thế này, anh lấy cho em cái áo phông là có thể che được toàn bộ rồi.”

Bởi vì tôi không sở hữu cặp chân thon dài, nên không thể lột tả ra được sức gợi cảm trung tính như ẩn như hiện khi mặc đồ nam giới. Tôi đã mượn Giang Thần thêm một chiếc quần cộc bóng rỗ, chỉ có điều quần cộc của anh vào người tôi lại thành quần lửng. Khi tôi bước ra khỏi nhà tắm, Giang Thần nhìn tôi cười ngặt nghẽo, bảo rằng, em diễn hí khúc đấy à, trước kia cảm thấy em lùn, nhưng không phát hiện ra em lại lùn tới mức này.

Tôi xách quần lên cao để tiện cho anh một trận. Chỉ là, sao đánh mãi đánh mãi lại thành ra lăn lộn một chỗ. Có lẽ các cặp đôi yêu nhau sẽ giống như hai thanh nam châm cực S và N, quá gần sẽ nóng lòng được dính lấy nhau.

Giang Thần đẩy tôi ngã xuống nền, chống tay nhìn tôi, khoảng chừng hai ba giây, hoặc là hai ba phút, tóm lại là tôi nuốt nước miếng ba lần, lần thứ ba còn chưa kịp nuốt xuống thì anh đã hôn tôi. Đó là một nụ hôn có mang theo hương chanh, thoạt đầu tôi cảm thấy giống như đang hôn nước làm sạch không khí, sau đó bị anh cắn môi dưới tôi mới yên tâm, thuốc làm sạch không khí không biết cắn người.

Nụ hôn của anh có mang theo sự nhiệt tình trước nay chưa từng có, nóng bỏng thiêu đốt mỗi tấc da chạm vào. Nhiệt độ cơ thể tôi tăng lên vòn vọt, đặc biệt là khi bàn tay của anh ve vuốt lên eo tôi, vân tay hơi thô ráp, tôi cảm thấy nhiệt độ ở eo đã vượt quá nhiệt độ mà loài người có thể gánh vác, nó đang nhanh chóng thiêu đốt mỡ trong tôi. Tôi đoán chừng vòng eo của tôi đã tan chảy, thu nhỏ lại, cuối cùng là đứt thành hai khúc...

Khi Giang Thần vén áo tôi lên, hỏi một câu lấy lệ: “Có sợ không?”

Tôi mạnh miệng: “Không sợ.”

“Em chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.” Tôi ngẩng đầu hôn anh một cái.

Anh tưởng thật, trong nháy mắt đã lột áo của tôi...

Bởi vậy, hai giây sau, hành vi thét chói tai của tôi khiến anh cảm thấy quá ư khó hiểu, anh dừng bàn tay đang cởi cúc nội y của tôi lại, hỏi: “Sao vậy?”

Tôi bảo: “Em... có thể không muốn không?”

Anh ngẩn người một lát, “Không phải là em không sợ sao?”

Tôi cười gượng đáng thương, thầm nghĩ, anh chàng đẹp trai à, thay đổi như chong chóng là quyền lợi của phụ nữ đấy.

Anh nhìn tôi một hồi lâu bằng vẻ hung thần ác nghiệt, thờ dài nhắc mình khỏi người tôi, nằm vật sang bên cạnh hít thở sâu.

Tôi luống cuống mặc áo vào, vốn định tìm chỗ trốn, nhưng nghĩ lại, vẫn giả bộ rụt rè hỏi: “Anh giận rồi?”

Giang Thần quay lưng về phía tôi, “Hỏi thừa, đối lại là em, em không giận chắc!”

Tôi chọc lưng anh, “Vậy em ngủ ở phòng nào?”

“Em thích ngủ ở phòng nào thì ngủ.”

“À.” Tôi bước được hai bước, không nén được lại nói: “Vậy anh thì sao?”

“Anh cho em một lời khuyên, nếu em không muốn giải quyết giúp anh, thì cầm miêng vào phòng khóa cửa lại”, giọng nói của anh hỗn hển lại pha lẫn cả tức giận.

Tôi suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Thật sự phải khóa cửa sao? Như vậy có thể hiện là không tin tưởng anh không? Hay là thực ra anh có chìa khóa? Nếu anh có chìa khóa, vậy em khóa hay không khóa thực ra không có khác biệt gì về bản chất, loại chuyện mang chủ nghĩa hình thức này chúng ta có thể không làm không?”

“Trần! Tiểu! Hy!” Anh ngồi dậy, nghiêng răng nghiêng lợi quát.

Tôi nói: “Em cho anh lời khuyên nhé, gọi Trần Quán Hy hữu dụng hơn đấy, anh ta có kinh nghiệm khá phong phú về phương diện này.”

Dứt lời, tôi phi như bay vào một căn phòng, đóng cửa rồi khóa lại. Sau đó, tôi nghe thấy tiếng dép lê vút một đường cong trong không trung, đập vào cửa, trượt xuống, rơi trên sàn.

Một buổi tối vui vẻ biết bao.

Tôi nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra căn phòng mà tôi tùy tiện xông vào có lẽ là phòng thường ngày Giang Thần ngủ, bởi vì trên giường còn có mấy chiếc áo của anh. Trên thực tế thì miêu tả của tôi khá khách sáo, trên giường thực ra là chất đống quần áo và sách vở của anh.

Tôi dọn ra một góc giường, ngồi xếp bằng trên đó, tiện tay lấy quần áo ra gấp. Trong phòng ngập tràn mùi của Giang Thần, thứ mùi này tôi đã bắt đầu quen thuộc từ năm mười sáu tuổi, chỉ mong sao nó có thể bao phủ cả cuộc đời tôi.

Bên ngoài vang lên hai tiếng gõ cửa, giọng của Giang Thần truyền tới:
“Mở cửa.”

“Làm gì?” Tôi ôm một chiếc áo chặn trước ngực theo phản xạ, sau đó phát hiện mình thật buồn cười, lại gấp nó lại.

“Lấy quần áo đi tắm.”

“Thật sao?”

“Giả đấy!” Anh tức giận.

Tôi đi mở cửa, lòng thấp thỏm không biết khi cửa mở ra anh có đẩy tôi xuống giường, sau đó thế này thế kia, thế kia lại thế này hay không, ôi, thật ngại quá đi...

Đáng tiếc, Giang Thần đã sai trọng điểm, anh tưởng rằng tôi sợ thật, cho nên anh bước vào cửa, cầm quần áo, bước ra, không nhìn tôi lấy một cái, còn tiện tay đóng cửa giúp tôi...

Tôi thu dọn qua phòng của Giang Thần, đang định nằm xuống thì anh lại gõ cửa, tim tôi sắp nhảy ra khỏi lồng ngực tới nơi.

Giang Thần nói: “Này, anh ngủ đây, chúc em ngủ ngon.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

Con tim tôi lại chậm chậm trở về vị trí ban đầu, bác sĩ Giang, đừng đùa giỡn con tim cô đơn của bạn gái anh như thế chứ...

Khi tôi mang theo nụ cười mỉm ngọt ngào bước vào giấc mộng, có lẽ là hạnh phúc ngập tràn khiến lão già Chu Công¹ cảm thấy chướng mắt, nên lão ta đã phát lại tình tiết nhảy lều ban ngày kia vào đầu tôi, cho đến khi tôi thét lên tỉnh khỏi giấc mộng.

[1] “Đi gặp Chu Công” được dùng để nói đến việc đi ngủ, nằm mộng.

Bạn xem, dù là thần, ông ta vẫn cứ ghen ăn tức ở với tôi.

Tôi sờ soạng bật đèn, ôm gối ngấn người.

Hai tiếng gõ cửa vang lên, tôi ôm chặt gối, co người lại bên giường.

“Tiểu Hy? Là anh đây, em không sao chứ?” Ngoài cửa truyền tới giọng Giang Thần, tôi mới thở phào một hơi, sống một mình đã lâu, nhất thời quên bém tối nay trong nhà có hai người.

“Anh vào nhé?” Anh lại gõ cửa hai tiếng.

“Được, cửa không khóa.”

Cửa mở ra, Giang Thần bưng một cốc nước màu trắng vào. Nếu tôi đoán không nhầm, thì đó có lẽ là sữa bò, nếu là thứ khác, tôi chỉ có thể nói là anh đã phá vỡ lối suy nghĩ thông thường, tiếng Anh là “Thinking out of the box”...

Tôi chợt cảm thấy mình giống như một nàng công chúa bị nhốt trong tháp cao, hoàng tử của tôi đã mang bảo kiếm tới cứu tôi rồi.

Tôi đúng thật là chưa hết tính trẻ con.

Giang Thần đưa cốc nước cho tôi, “Mơ thấy ác mộng?”

Tôi uống một ngụm, xác thực là sữa bò, chứng minh Giang Thần không có tinh thần sáng tạo.

“Em mơ thấy cô gái nhảy lầu hôm nay.” Tôi lại uống một ngụm sữa nữa, không cho đường, thật khó uống.

Anh ngồi xuống mép giường, vỗ đầu tôi, “Đừng sợ.”

Tôi đặt cốc nước lên tủ đầu giường, nhích người tới dựa vào vai anh, híp mắt hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Khoảng ba giờ.”

Bờ vai anh mang tới cơn buồn ngủ trĩu mắt cho tôi, tôi ngáp một cái, “Em muốn ngủ rồi.”

“Vậy em ngủ đi.” Anh đặt đầu tôi ngay ngắn, “Nằm xuống ngủ, anh đợi em ngủ rồi ra ngoài.”

Tôi nằm xuống một mép giường, vỗ sang bên cạnh nói: “Cùng ngủ đi.”

Tôi cần phải nhấn mạnh là, thực ra tinh thần của tôi không tỉnh táo. Bất kể là bị dọa sợ hay buồn ngủ, tóm lại, tôi cần phải kiên trì cho rằng tinh thần của tôi không tỉnh táo. Nếu không, tôi không thể tha thứ cho hành vi chủ động mời mọc đàn ông ngủ cùng của mình được, điều này không phù hợp với hình tượng bị tư tưởng tàn dư phong kiến đầu độc.

Giang Thần chần chừ một lát, đưa tay ra tắt đèn rồi nằm xuống.

Tôi cũng do dự một lát, lẩn qua ôm lấy eo anh từ phía sau, vùi mặt vào giữa hai xương bả vai của anh, nhắm mắt ngủ.

Cơ thể anh cứng đờ, sau đó anh đặt tay mình lên bàn tay ôm lấy eo anh của tôi.

Trong bóng tối, tôi có thể nghe thấy tim anh đập thành thịch, sau đó dần chậm lại, tôi hỏi: “Anh ngủ chưa?”

“Chưa.”

Bởi vì tai tôi dán vào lưng anh, nên giọng nói của anh nghe vang vang như từ nơi xa xôi vọng tới.

Tôi nói: “Giang Thần, em quên không biết đã từng nói với anh là em yêu anh chưa.”

Anh trầm lặng một hồi lâu, tôi nghe thấy tim anh đập như dùi trống. Khi tôi sắp chìm vào giấc ngủ, anh quay người ôm lấy tôi, hôn vào trán tôi, “Ngủ đi, còn nói nữa là anh không khách sáo đâu đấy.”

Con người tôi đây có một cái tật, tôi gọi nó là “bệnh cãi lại mang tính đột phát”. Cái tật này được thể hiện rõ nét nhất khi ý thức của tôi không tỉnh táo. Ví dụ, tôi nhớ có lần học tiết “Lịch sử Mỹ thuật phương Tây”, tôi đang ngủ gà ngủ gật thì bị thầy giáo túm dậy trả lời câu hỏi. Thầy hỏi: “Tại sao Andrea del Verrocchio lại bảo Leonardo da Vinci vẽ trứng gà?” Bởi vì thiếu ngủ, nên tôi tỏ ra vô cùng mất kiên nhẫn với vấn đề ngu ngốc từng xuất hiện trong sách giáo khoa tiểu học này, tôi nói: “Bởi vì ông ta thích ăn trứng gà ạ.” Thầy giáo tức điên, cảm thán rằng tôi vĩnh viễn không thể trở thành người vĩ đại như Leonardo da Vinci được. Tôi buột miệng cãi lời thầy: “Đó là bởi vì thầy cũng không thể trở thành Andrea del Verrocchio.”

Không giấu gì bạn, tiết học này mặc dù là tiết tự chọn, nhưng tôi đã phải thi lại năm lần, lập kỷ lục thi lại của khoa, được xem là anh hùng trong lịch sử.

Còn hiện giờ, cái tật này của tôi lại đột nhiên tái phát, khi Giang Thần nói “Còn nói nữa là anh không khách sáo đâu”, tôi đã gân cổ cãi lại một câu “Ai bảo anh khách sáo chứ?” theo bản năng.

Giang Thần nói: “Là em nói đấy, đừng hối hận.”

Tôi lại cãi: “Ai hối hận chứ? Xì...”

Hai giây sau, Giang Thần đã ở trên người tôi. Có lẽ anh ý thức được rằng nếu còn lần nữa là sẽ giẫm lên vết xe đổ của lần trước, cho nên trước khi tôi khôi phục ý thức tỉnh táo, anh đã loại bỏ hết thủy chương ngại do vải vóc tạo thành trên người hai chúng tôi một cách nhanh chóng và không hề nương tay.

Tôi nói: “Đợi... ư...”

Miệng đã bị miệng chặn rồi.

Tôi nghĩ, nếu trên người hai chúng tôi đã không còn cái gọi là mảnh vải che thân, thì bỏ đi. Bởi vậy, bạn có thể biết, thái độ sống của tôi hẳn nhục chịu đựng cỡ nào rồi đấy.

Khi nụ hôn của Giang Thần trượt xuống xương quai xanh, tôi đã bước vào một cảnh giới hoảng hốt. Kiểu hốt hoảng này giống như say tàu, sóng nước dập dờn khiến tôi choáng váng. Tôi không biết khoảng thời gian hốt hoảng này kéo dài bao lâu. Tóm lại, Giang Thần đã dẫn dắt tôi học một số

chuyện mà nhà trường không dạy, tôi nghĩ kiên trì thực tiễn vài lần có lẽ chúng tôi có thể tự học thành tài.

Bữa sáng ngày hôm sau do Giang Thần trở tài. Khi anh đang làm bữa sáng thì tôi cuộn chăn đến nhà vệ sinh, tôi hỏi anh tại sao lại bật điều hòa trong phòng, anh nói là để tôi ngủ thêm một chút. Khi tôi đi vệ sinh xong, ngang qua nhà bếp, bước vào ôm lấy eo anh từ phía sau, ghé mặt lên lưng anh gà gât, tôi tự cảm thấy tình cảm vô cùng, nhưng anh lại hỏi: “Em đi vệ sinh rửa tay chưa?”

...

Tôi dụi mắt, quay trở về phòng ngủ tiếp.

Không lâu sau, anh kéo tôi từ trên giường lên, nói ăn sáng thôi, tôi nói trước giờ tôi không ăn sáng, sau đó lại ngã xuống giường ngủ tiếp.

Anh lại kéo tôi dậy, “Bữa sáng anh làm mà em không ăn?”

Tôi sức nhớ ra nhà anh có dao phẫu thuật, đành phải bò dậy giả bộ có tinh thần nói: “Đi đi đi, chúng ta đi ăn sáng.”

Chỉ là tinh thần không đủ để tôi duy trì tới khi xuống giường. Khi tôi ngồi bên mép giường lấy chân quờ dép lê không tìm nén được mà nhắm mắt lại, Giang Thần ở bên cạnh cười, tôi ngáp dài nói, anh đừng cười, anh tìm dép lê giúp em đi chứ.

Anh ngồi xổm xuống đi dép lê cho tôi, nhưng khi hai chân tôi sắp đứng xuống nền anh bỗng ôm eo bế tôi lên, tôi vui mặt vào hõm vai anh chỉ huy, “Đi chậm thôi, cho em ngủ thêm mấy giây nữa.”

Giang Thần không để tôi ngồi trên ghế, mà để tôi ngồi trên đùi anh, tiến hành màn đút thức ăn vô cùng ngọt ngào. Tôi được sủng ái mà đâm ra lo sợ, nhớ khi xưa tôi từng nhiều lần yêu cầu anh như vậy ở nhà ăn trường đại học, đều bị anh lấy cớ “em cảm thấy anh nhìn giống kẻ thần kinh sao”, “em giết anh đi” hoặc là “da mặt em rất cuộc dầy tới cỡ nào” để từ chối khéo.

Ăn được nửa quả trứng ốp anh quên bỏ muối, tôi nói: “Này, em ăn no rồi, ôm em đi ngủ đi.”

Giang Thần nhéo mặt tôi, “Em sai bảo anh tự nhiên ghê nhỉ?”

Tôi bày tỏ sự đồng ý: “Em mặt dày mà dạn mà.”

Anh đành phải chuyển tôi về giường trong phòng, tôi vui đầu ngủ tiếp.

Khi tỉnh dậy đã là trưa, tôi nằm trên giường kêu lớn: “Giang Thần Giang Thần!”

Khi Giang Thần bước vào có đeo kính, dáng vẻ vô cùng tao nhã, tôi chỉ vào kính của anh, tò mò hỏi: “Anh bị cận từ bao giờ thế?”

“Khi em không ở bên anh.”

Tôi “khụ” một tiếng, “Thường ngày sao không thấy anh đeo?”

“Kính áp tròng thuận tiện hơn. Em gọi anh vào làm gì?”

Tôi nói: “Em thông báo với anh một tiếng là em tỉnh rồi, còn nữa, em đói rồi, còn nữa, công em đi rửa mặt.”

Giang Thần bỏ kính xuống, day day sống mũi rồi lại đeo kính vào, “Em sai bảo anh nghiện rồi phải không?”

Tôi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Hình như có chút.”

Anh lắc đầu, quay người định đi ra ngoài, tôi nhanh tay lẹ mắt kéo lấy áo anh, túm chặt lấy góc áo anh không chịu buông, anh giằng co với tôi một lát, cuối cùng bất đắc dĩ quay người nói: “Nhiều nhất là anh công em đến phòng khách.”

Tôi hoan hô, ghé người lên lưng anh, “Đi thôi.”

Bữa trưa tôi nấu một ít mì, ăn xong thu dọn gọn ghẽ đã hơn một giờ, tôi hỏi anh: “Buổi sáng anh làm gì thế?”

“Đọc sách.”

Tôi tặc lưỡi cảm thán: “Anh được nghỉ còn đọc sách nữa hả?”

Anh nói: “Người nào đó xin nghỉ ở cùng anh, nhưng ngủ li bì như lợn chết vậy, anh còn cách nào khác.”

Tôi trả đũa: “Còn không phải là anh hại em mệt.”

Dứt lời, mặt tôi bỗng đỏ như quả cà chua, rốt cuộc là người vô liêm sỉ đến cỡ nào mới có thể nói ra những lời như thế này...

Giang Thần sừng sốt, mặt cũng đỏ như gấc.

Để che đậy gương mặt đỏ ửng của mình, tôi chỉ vào mặt anh cười nhạt, “Anh đỏ mặt cái gì, không phải anh là bác sĩ sao, không phải anh quen thuộc

với cấu tạo cơ thể người nhất à, có sóng to gió lớn nào mà anh chưa từng thấy, sao anh còn đỏ mặt...”

Giang Thần bật lại: “Em từng vẽ bao nhiêu người mẫu như thế cũng đỏ mặt đấy thôi.”

Tôi ngẫm nghĩ, hình như cũng có lý, nhưng vẫn kiên trì, “Anh nhìn nhiều hơn em.”

Có lẽ là anh đã chán ngán sự cười nhạo của tôi, lạnh giọng nói: “Cái anh nhìn nhiều là tiêu bản.”

...

Tôi rùng mình, quyết định chấm dứt cuộc thảo luận này ở đây, tôi nói: “Chiều chúng ta làm gì? Chẳng phải đã nói xem phim sao?”

Anh nói: “Em muốn xem gì? Chúng ta đi thuê xem?”

“Thôi bỏ đi, em không muốn xem gì cả.” Tôi cụt hứng.

Anh đẩy kính, “Vậy em muốn làm gì?”

Tôi trầm ngâm một lát, rồi hưng phấn đề nghị: “Hay là em nằm bất động trên sàn nhà, để anh đá tới đá lui nhé.”

Vẻ kinh ngạc trên gương mặt Giang Thần mãi không tản đi.

Một hồi lâu sau anh mới nói: “Trần Tiểu Hy, mức độ thần kinh của em luôn vượt xa tưởng tượng có hạn của anh đấy.”

Tôi khiêm tốn, “Đâu có đâu có.”

Cuối cùng, chúng tôi vẫn đi thuê một đĩa DVD phim điện ảnh, ông chủ cửa hàng kia cực lực giới thiệu, nói là bộ phim hay nhất dành cho các cặp đôi.

“Bộ phim hay” chỉ tính riêng phụ đề đã chiếm năm phút, năm phút sau đó là âm nhạc, kế tiếp là một nhóm người mặt không cảm xúc đi tới đi lui năm phút. Trong mười lăm phút này, Giang Thần đã dựa vào tôi ngủ.

Tóc anh mềm mại dán vào cổ và má tôi, tôi nghiêng đầu nhìn dáng ngủ của anh, mái tóc màu nâu rối bù, mi mắt dài đậm vào tròng kính, khóe miệng hơi nhếch lên, lúm đồng tiền bên má trái như ẩn như hiện.

Tôi nhẹ nhàng bỏ kính của anh xuống, vuốt tóc anh, thầm buông tiếng thở dài, người tôi yêu, có gương mặt ngủ đáng yêu nhất trên đời, tôi hà tất phải nhìn chăm chăm vào người phụ nữ mặt đầy tàn hương lái nhái trên tivi chứ.

Tôi tựa đầu vào đầu Giang Thần, chầm chậm nhắm mắt lại, tôi có thể nghe thấy tiếng xe ồn ào, tiếng người huyên náo bên ngoài, nghe thấy cả tiếng nắng cháy, gió vờn ngoài kia.

Thời gian, bởi vì ở bên anh mà trở nên yên ả, tươi đẹp.

“Bộ phim hay” tự mình gặm nhấm cô độc và cô đơn mà phát đến hết. Cuối cùng, bởi vì “bộ phim hay” là một bộ phim điện ảnh Pháp, nên tôi còn không nhớ cả tên của nó.

Không biết bao lâu sau, Giang Thần lay tôi dậy, dùng ngón tay cái lau đi vệt nước miếng nơi khóe miệng tôi, hỏi: “Bộ phim nói về gì thế?”

Tôi nhìn màn hình tivi một màu xanh lam, hoang mang lắc đầu, “Em không biết, có một người phụ nữ cứ nói mãi, sau đó em ngủ mất. Chúng ta mang đi trả đi, không ngày mai lại bị tính thêm tiền thuê một ngày nữa.”

Thế là chúng tôi tay trong tay đi trả đĩa phim. Ông chủ cửa hàng nhiệt tình hỏi chúng tôi cảm tưởng. Tôi không nhẫn tâm làm tổn thương tới lòng nhiệt tình của ông ta, đành tiện mồm bịa ra một đoạn cảm tưởng. Tôi nói, tôi cảm thấy bộ phim này có tính nghệ thuật cao, cảnh quay đẹp, diễn viên diễn tròn vai, độ kịch tính vừa phải, trọng điểm là bộ phim này còn phân tích, mổ xẻ tình cảm tầng sâu của con người

Ông chủ nghe tôi nói xong, kích động một hồi lâu, tay cầm đĩa phim run rẩy, “Cô nói đúng quá, nói hay quá đi, cô chính là tri kỷ của tôi! Tiền thuê đĩa phim này tôi không lấy nữa, tôi không thể lấy được, tôi mà lấy tiền của cô thì tôi không phải là người!”

Để tạo điều kiện cho ông ta duy trì thân phận của loài người, cuối cùng chúng tôi đành phải miễn cưỡng không trả tiền.

Sau đó, chúng tôi đến một tiệm sách nhỏ, chuẩn bị mua mấy cuốn sách dạy nấu ăn về nhà làm bữa tối. Giang Thần cầm những mấy cuốn hỏi tôi: “Em có thể nói ngon nói ngọt để được miễn phí mấy cuốn sách này như với ông chủ hồi nãy không?”

Tôi nhìn chủ cửa hàng sách một lát, bày tỏ bà chủ không phải là phạm vi nghiệp vụ của tôi.

Thế là Giang Thần bước tới trả tiền, bên má anh vừa thấp thoáng lúm đồng tiền, bà chủ đã chủ động giảm ngay 20% cho anh.

Trên đường trở về nhà, chúng tôi đều cảm thấy tự hào muôn phần trước sức hấp dẫn bắn ra bốn phía của mình. Thôi được rồi, thực ra là tôi kiêu ngạo

muôn phần vì đỡ phải tiêu mấy chục tệ, hãy tha thứ cho con tim dung tục, thấp kém, tầm thường của tôi.

Giang Thần quả là một người có thiên phú đọc sách. Sau khi lật giở mấy cuốn sách dạy nấu ăn, khí thế của anh đã phun trào mạnh mẽ. Hôm qua còn vụng về tay chân trong nhà bếp, hôm nay vừa đứng trong nhà bếp đã mang dáng dấp của một đầu bếp chuyên nghiệp, bày mưu nghĩ kế, gọt gàng đầu vào đấy.

Tri thức bên trong thay đổi hình thái bên ngoài, anh của ngày hôm nay, đã không còn là anh của ngày hôm qua nữa.

Tôi ngồi xếp bằng bên cạnh bàn ăn, gõ đũa vào cạnh bát theo tiếng tiết tấu, giục anh: “Đầu bếp Giang, em đói lắm rồi, đầu bếp Giang, em đói lắm rồi...”

Đầu bếp Giang nổi cơn lôi đình trong nhà bếp, “Trần Tiểu Hy, em lăn vào đây giúp anh!”

Tôi thò đầu vào nhà bếp, “Một mình anh là thừa sức rồi còn gì?”

Anh nhặt lấy một củ tỏi quảng cho tôi, đầu tỏi “bộp” một cái trúng vào trán tôi rồi vui vẻ nảy ra.

Tôi nhặt củ tỏi để lên bàn bếp, chồm tới xem đồ ăn anh nấu, súp lơ xào thịt bò, bên cạnh là một nồi canh gà, xem ra anh đã quyết tâm phải phục thù món ăn tối hôm qua. Tôi lén múc một thìa canh, Giang Thần ở bên nguyên rửa, “Bỏ chết em đi.”

Tôi thổi thìa canh cho nguội rồi nếm thử, hai mắt đăm lẹ, “Giang Thần, anh đừng làm bác sĩ nữa, chúng ta mở quán ăn nhỏ đi, anh quá có thiên phú

rồi.”

Món canh kia quả thực là, vị ngọt tươi ấy, tựa như sau khi uống có một đàn gà nhảy ra khiêu vũ cùng bạn, bạn xoay tròn nhảy múa trong đám lông gà giăng rợp trời, mỉm cười tràn đầy hạnh phúc... Thôi được rồi, tôi thừa nhận sự miêu tả này của tôi được mô phỏng từ bộ phim “Thực thần” của Châu Tinh Trì.

Các món ăn Giang Thần làm sau đó tôi đều cảm động đến rơi nước mắt, đĩa nào đĩa nấy ăn tới sạch bóng. Nếu không có Giang Thần ở bên, tôi còn định liếm mỗi đĩa một lượt nữa.

Ăn cơm xong tôi tự giác đi rửa bát, Giang Thần tới phụ tôi, nhưng tôi nghi là anh tới giám sát tôi đừng liếm đĩa của anh.

Tôi rửa, anh lau, trò chuyện vài câu, sau đó anh bỗng hỏi: “Em có muốn dọn qua đây sống cùng anh không?”

Tay đang cầm đĩa, tôi do dự không biết có nên giả vờ trượt tay đánh vỡ đĩa để bày tỏ rằng bản thân đã hết hoảng trước lời đề nghị của anh hay không, nhưng bởi vì tôi do dự quá lâu, đến nỗi đã bỏ lỡ thời điểm lý tưởng nhất để làm bộ phản ứng, đành phải lẳng lặng đưa đĩa cho anh.

Anh nhận lấy đĩa lau khô, hỏi lại với vẻ hững hờ: “Có muốn không?”

“Ừm... không muốn... được không?”

“Ồ.” Anh dừng lại hai giây mới hỏi: “Tại sao?”

“Ừm... em ngủ sẽ ngáy.”

Anh nói: “Đâu có.”

...

Thực ra, tôi cũng không nói ra được là vì sao, gãi gáy nói: “Em chỉ cảm thấy như thế không được tốt cho lắm.”

Anh không ép hỏi tôi thêm, gật đầu nói: “Em cảm thấy không tốt thì thôi.”

Tôi dè dặt hỏi anh: “Anh có không vui không?”

Môi anh ghé qua chạm khẽ vào môi tôi, “Không.”

Chương 14

Giữa những người yêu nhau sẽ luôn có đề tài để nói, đặc biệt nếu một người trong đó thuộc loại lảm lời siêu hạng.

Vào lần thứ mười hai tôi hỏi Giang Thần tại sao năm xưa lại thích tôi, hoặc là phát hiện ra bản thân thích tôi từ khi nào, anh cầm chìa khóa xe lên, “Ngày mai chúng ta đều phải đi làm rồi, để anh đưa em về nhà.”

Tôi thất vọng thở dài, nỗi băn khoăn này đã tồn tại từ ngày chúng tôi ở bên nhau, bất kể tôi đe dọa dụ dỗ hay kéo áo dùng bờ vai thon thả để quyến rũ, thì đều không thể cạy miệng Giang Thần. Thật tội nghiệp con tim đương nảy ý xuân ẩn náu dưới vẻ ngoài thích lải nhải của tôi.

Khi bị dúi vào xe, tôi vẫn đang nghĩ cách nhử anh, tôi nói: “Anh biết không, bấy giờ em cảm thấy nếu em cứ thích anh như thế, mà anh lại không thích em, thì tuổi thanh xuân của em không còn nữa rồi.”

“Ồ, thì ra là vậy”, anh nói.

Tôi trừng mắt với anh, “Anh thật khiến người ta ghét!”

Anh không buồn ngó ngang tới tôi, chỉ chăm chú vào đường đi.

Tôi thường nghĩ, cho dù là hai người thân mật đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể biết được suy nghĩ của đối phương. Cho dù thi thoảng tâm linh tương thông, ví dụ bạn đứng lên anh ấy biết bạn muốn đi rót nước, bạn nhìn ra ngoài cửa sổ không nói gì anh ấy biết tâm tình của bạn không tốt... Những điều này đều chỉ là nhận thức được tích lũy từ thói quen cuộc sống mà thôi. Bạn

vĩnh viễn không thể biết được người trước mặt mình rốt cuộc có yêu mình hay không, mà chỉ có thể dựa vào lòng tin.

Khi tôi phát biểu xong đoạn trên, Giang Thần hỏi: “Rốt cuộc em muốn biểu đạt điều gì?”

Tôi nói: “Anh xem, em ở trong bụng mẹ em những chín tháng mười ngày, vậy mà em vẫn không thể hiểu được một người phụ nữ già đã có chồng như bà hàng ngày lên Tianya xem các cậu chàng đẹp trai trẻ tuổi thì có gì thú vị, nếu bà thích mấy ông chú thì em còn có thể hiểu được phần nào. Cho nên, chúng ta cần phải giao lưu, anh phải nói cho em biết rốt cuộc là tại sao anh thích em, để tăng thêm lòng tin trong em.”

Giang Thần nói: “Em thật phiền phức, anh phải nói bao nhiêu lần nữa là anh không biết thì em mới tin. Anh biết phải mổ lồng ngực một người như thế nào, biết phải phẫu thuật nối mạch máu tim ra làm sao, biết phải thay van tim kiểu gì, nhưng quả thực anh không biết tại sao lại thích em.”

Tôi đã nói rồi, đưa câu chuyện lên đến tầm chuyên môn là tôi không hiểu đâu...

Nhưng đôi khi, tôi cũng hy vọng càng gặp rắc trở thì càng dững cảm, nên tôi nói: “Vậy anh nói cho em biết anh phát hiện ra mình thích em từ lúc nào đi.”

Anh thở dài một hơi, bẻ lái cho xe quặt rẽ, “Không nhớ nữa, em cứ phải so đo cái này để làm gì nhỉ?”

Những thứ mà phụ nữ muốn so đo tính toán nhiều vô kể, khuôn mặt, làn da, kiểu tóc, thân hình, tiền tài, nhà cửa, ai yêu ai, không yêu ai... Và vừa hay tôi cũng là phụ nữ.

Mãi không nhận được câu trả lời mà mình muốn, tôi cảm thấy vô cùng chán nản, định bụng không nói gì nữa, ai chê bầu không khí nặng nề thì người đó đi mà mở miệng. Đáng tiếc, cả đường đi Giang Thần không chê bầu không khí nặng nề lấy một lần. Cũng đúng thôi, có khi người ta còn từng ngủ ở phòng để xác nữa ấy chứ, chút nặng nề này có nhằm nhò gì.

Xe tới dưới tầng nhà tôi, tôi vừa mở cửa xe vừa nói: “Em về đây.”

“Hôn tạm biệt cái nào.” Giang Thần khẽ nhấn còi, còi phát ra một tiếng kêu ngắn hết như tiếng xì hơi.

Tôi nói: “Không muốn.”

Anh bảo: “Anh sẽ không chê em kỹ thuật không tốt đâu.”

Như vậy mà còn nhịn được thì có gì không nhịn được? Tôi giơ ngón giữa đáng yêu của mình lên với anh.

Anh thoáng sửng sốt, nói bằng giọng âm trầm: “Trần Tiểu Hy, em không muốn tới chỗ bác sĩ Tô cấp cứu thì hãy thu lại ngón tay của mình ngay đi, qua đây hôn một cái.”

Tôi lết chân vòng tới cửa sổ xe bên anh, anh hạ kính xuống, thò cái đầu to của mình ra, vừa cười vừa ngâm nga: “Anh và em hôn tạm biệt, trên con phố không người...”

Anh có chất giọng hay, tôi luôn biết điều đó, cộng với khuôn mặt anh tuấn như thế này, ngâm nga chậm chậm cùng nụ cười như thế này, quả thực là đáng một nụ hôn.

Tôi bưng mặt anh, chồm qua hôn anh một cái thật kêu, rồi dụi vào mũi anh, lại hôn tiếp, môi anh mềm mại ấm áp, hơi thở của anh thanh mát quen thuộc, tôi nghĩ tôi có thể hôn rất lâu, chỉ cần anh không chê mỗi cổ.

Anh không chê mỗi cổ, nhưng tôi lại sợ không đủ không khí, đẩy anh ra, thở phì phì nói: “Lần này không được tính là kỹ thuật không tốt, mà là trước đó em chưa hít thở sâu.”

Giang Thần ôm lấy cái đầu bị tôi đẩy đập vào khung cửa xe, “Anh kiến nghị em đi học cấp cứu, bao gồm cả giáo trình hô hấp nhân tạo.”

Tôi giơ hai ngón tay muốn đâm vào mắt anh, anh cười gạt ra, “Quả thực là anh không nhớ nữa, nhưng anh nhớ có một lần em gào rống với anh trên sân thể dục.”

Dứt lời, anh bèn lái xe đi mất. Tôi đứng im tại chỗ túm chiếc váy suýt chút nữa bị gió thổi tung, một hồi lâu sau mới phản ứng ra được là anh đang trả lời câu hỏi trước đó của tôi.

Sân thể dục ư? Gào rống ư? Nói thật lòng, trong thời đại học sinh dững mãnh kia, loại chuyện này tôi làm nhiều lắm, quả thực là phải để tôi nghiêm túc ngắm xem, để tôi nghiêm túc ngắm xem.

Khi tôi đang tắm thì sức nhớ ra, kích động tới nỗi suýt chút nữa thì trượt chân vào trong bồn cầu, may mà với tay được vào vòi hoa sen. Thật đáng thương, ngày mai lại phải thay chiếc vòi mới rồi.

Đó là trận thi đấu bóng rổ toàn cấp vào học kỳ hai lớp Mười Một. Về phương diện thể dục thể thao, học sinh của lớp Nghệ thuật chúng tôi đã được định trước là sẽ bị khinh thường, cho nên cả lớp chúng tôi đều không để tâm. Ngược lại, lớp A3 Tự nhiên của Giang Thần, nghe nói là nhất quyết sống mái

với lớp Thế dục một phen, ấy, không đúng, họ đều là phái nam, nhất quyết sinh tử, nhất quyết sinh tử.

Trận đấu đầu tiên chính là trận đấu giữa lớp chúng tôi và lớp Giang Thần. Đương nhiên tôi phải đi xem rồi, trên thực tế chỉ cần là trận đấu của lớp Giang Thần thì tôi đều đi xem cả.

Trận đấu ấy quả thực là trận đấu tồi tệ nhất mà tôi từng xem. Đội bóng rổ khó khăn lắm mới tập hợp được thành viên của lớp tôi, đánh bóng như đi tản bộ thì không nói làm gì, đấng này lớp trưởng ôm được quả bóng trong tay lại cứ đứng im tại chỗ, ôm khư khư quả bóng như ôm đứa con đã thất lạc nhiều năm, chỉ thiếu điều vén áo lên cho con ti sữa. Quả thực là muốn giả vờ không quen biết họ vô cùng.

Giang Thần thì khác, dẫn bóng qua người, ăn ba điểm, ba bước ném bóng vào rổ, đẹp trai có một không hai.

Sau hai trận đấu, lớp chúng tôi đã phải tạm biệt với trụ bóng rổ. Còn lớp Giang Thần, dưới sự dẫn dắt của anh, thẳng tiến vào trận chung kết, quyết đấu với lớp Thế dục.

Đó là một ngày mùa đông xám xịt, thầy chủ nhiệm hết giờ không chịu nghỉ ngơi, giảng giải một số chuyện thầy cho là quan trọng, ví dụ như bảng đen lau không sạch, quá nhiều mẫu giấy vụn dưới nền, yêu đương sớm... Tôi nhìn người tập trung trên sân thể dục qua khung cửa sổ mà nóng ruột, thầy thích chiếm dụng thời gian như thế sao không chiếm dụng thời gian giảng bài ấy.

Mòn mỗi chờ đợi thầy giáo tình nguyện thả người, ba chân bốn cẳng chạy tới sân thể dục thì nghe thấy một tiếng còi dài, trận đấu kết thúc. Kéo dài một người đi đường lại hỏi thì hay tin lớp A3 Khoa học Tự nhiên thất bại thảm hại. Tôi nghĩ, thời khắc này bên cạnh Giang Thần sao có thể không có tôi! Thế là tôi chạy như bay tới phòng học của lớp A3.

Tiếng “Giang Thần” của tôi tắc nghẹn nơi cổ họng. Trong phòng học thênh thang chỉ còn lại hai người, Giang Thần và Lý Vy, họ ngồi đối diện cách nhau một chiếc bàn, đang xúm lại nói gì đó. Bấy giờ, trong đầu óc tôi thoáng hiện ra bốn chữ: “Gian phu dâm phụ”.

Hai người họ cùng nhìn tôi, sắc mặt Giang Thần không tốt cho lắm, trừng mắt với tôi một cái, không nói gì thêm.

Tôi ngẫm nghĩ, cuối cùng giải thích: “Lớp bọn tớ tan muộn.”

Bởi vì mỗi trận thi đấu tôi đều đưa nước tới cho Giang Thần, nên anh đã để lại một trăm tệ chỗ tôi, bảo tôi cung cấp nguồn nước cho trận thi đấu của anh. Tôi vô cùng hài lòng với chức vụ như thế, cũng luôn trung thành với cương vị công tác. Nhưng hôm nay, tôi đã bị ông thầy hại cho mất chức. Có điều chuyện này thuộc về nhân tố bên ngoài không thể kháng cự, quả thực là không thể trách tôi được.

Giang Thần không nói gì, bầu không khí trở nên gượng gạo, Lý Vy cười tươi nói: “Trần Tiểu Hy, may mà hôm nay tôi đã chuẩn bị nước cho Giang Thần.”

Tôi cười miễn cưỡng, “May mà có cậu.” Khựng lại một lát, tôi không kìm được hỏi Giang Thần, “Trận thi đấu của các cậu thế nào rồi?”

Giang Thần mắt đốic tai ngơ, mặt mày tỉnh bơ, không biết là tầm mắt dừng ở chỗ nào.

Lý Vy nói: “Hôm nay lớp chúng tôi phát huy không được tốt lắm.”

“Ồ, vậy à.” Tôi móc túi quần đồng phục, muốn trả lại tiền còn thừa cho Giang Thần, nhưng phát hiện ra tiền để trong cặp sách quên không mang, đành phải nói: “Ờ... ờ... tôi muốn qua xem thế nào thôi, tôi đi trước đây.”

Giang Thần không nhìn tôi lấy một cái, thậm chí không thèm “hừ” mũi một tiếng để vui vẻ tiễn tôi về.

Tôi quay người, nước mắt lã chã rơi, trái tim thiếu nữ tuổi mười bảy, mười tám, không phải để bị đá kích như thế này.

Sau đó, tôi quay trở về phòng học lấy cặp sách, khi ra ngoài không ngờ gặp được Giang Thần ở sân thể dục. Tôi ngập ngừng một lát, cuối cùng qua đó nói, trùng hợp quá, cậu có muốn đi cùng không?

Không biết tại sao anh lại trở nên mất kiên nhẫn, anh nói, cậu có thể đừng suốt ngày bám theo tôi không.

Trên thực tế, kể từ sau khi phân lớp, tôi ít có cơ hội bám theo anh. Hơn nữa, quả thực lần này không phải tôi muốn bám theo anh, tình huống này được giải thích trong từ điển Tân Hoa là “tình cờ gặp gỡ”, nhưng tôi không chỉ ra tính vô lý trong câu nói này của anh, tôi đang bận đau lòng, buồn bã.

Sau đó, có lẽ anh lại nói ra những lời khó nghe gì đó, có lẽ tôi cũng đã cãi lại anh thế nào đó, những điều này đã mơ hồ hết cả, nhưng tôi nhớ anh nói là, “Tôi có bảo cậu thích tôi sao?”

Thế rồi tôi òa khóc nức nở trên sân thể dục, rút ra từng cuộn tiền trong cặp sách quẳng xuống đất. Thích một người là cẩn thận như vậy, dù lòng đau như thế tôi vẫn không ném tiền lên người anh.

Tôi nhớ tôi nói: “Sau này, tôi sẽ không ngó ngang tới cậu nữa, cuộc đời dài rộng là thế, tôi sẽ không chỉ thích một mình cậu đâu!”

Thật đáng tiếc, tới giờ tôi vẫn chỉ thích một mình anh. Điều này chứng minh rằng, nói trước bước không qua. Tôi thờ dài cái thượt, cho dù vật đổi sao dời, thì giờ nhớ lại vẫn cảm thấy buồn ơ là buồn.

Tôi lau đầu, gọi điện thoại cho Giang Thần, “Anh về tới nhà chưa?”

“Rồi.”

Tôi nói: “Em nhớ ra rồi, lần ở sân thể dục ấy.”

Anh ở đầu dây bên kia cười, “Em khóc thảm thiết quá.”

Tôi nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh cảm thấy sau này đừng hại em khóc thảm như thế thì hơn.”

Tôi day sống mũi cay cay, “Giờ em muốn hỏi anh một câu, anh nhất định phải trả lời thành thật cho em biết, đừng bởi vì sống chết giữ sĩ diện mà lừa em.”

Anh bảo: “Ừ.”

Tôi hỏi: “Vậy sau đó anh có quay lại sân thể dục nhật tiền lên không?”

“...” Đầu dây bên kia yên ắng lạ lùng.

Tôi hỏi tới: “Có không? A lô? Anh nghe thấy không?”

“Không có”, hai chữ được phát âm tròn vành rõ chữ.

Tôi thất vọng thờ dài, “Hồi cho ai trực nhật ngày hôm đó quá.”

“Em đừng nói với anh là em khóc thảm như thế mà còn quay lại nhặt mấy đồng tiền kia nhé!”, giọng điệu của Giang Thần thâm trầm.

“Đâu phải là vài đồng, bét nhất phải còn năm sáu mươi đồng ấy.” Tôi giải thích, “Sau khi em quay về, cảm thấy loại người có tính tình cố quái như anh chắc chắn sẽ không nhặt nên đã quay lại nhặt, nhưng không còn một hào nào cả.”

Tôi vốn tưởng rằng chỉ cần quay lại, tiền nhặt được sẽ là của tôi...

Chương 15

Tôi quanh quẩn ở cổng bệnh viện ba vòng, Giang Thần bảo tôi hôm nay tới thăm cô gái tự tử kia, nói là tôi cần phải tận mắt nhìn thấy dáng vẻ lúc cô ta sống, sau này mới không mơ thấy ác mộng nữa. Mỗi khi đối mặt với yêu cầu của Giang Thần, tôi luôn cảm thấy mình chỉ có hai sự lựa chọn: hoặc là nghe lời, hoặc là chết. Tôi từng nói cho Giang Thần biết cảm giác này. Anh bảo rằng, không, em còn có sự lựa chọn thứ ba, em có thể chọn giết chết anh. Từ đó, tôi cảm thấy có lẽ Giang Thần giống tôi, đều là kẻ thần kinh.

Tôi gạn dững khí xông vào bệnh viện, xông vào đại sảnh nơi cô gái kia ngã rầm xuống. Giang Thần đợi tôi ở tầng hai, anh nói anh có một ca phẫu thuật bảy tiếng đồng hồ nên chỉ có thể để bác sĩ Tô dẫn tôi đi thăm cô gái kia.

Tôi kéo ngón tay anh hỏi: “Bảy tiếng đồng hồ ư? Lâu như vậy cơ à?”

“Đúng, cho nên sau khi em thăm người ta xong thì về nhà, anh xong ca phẫu thuật sẽ đến tìm em.” Anh ngoắc lấy ngón tay tôi rồi lại buông ra ngay, quay đầu nói với bác sĩ Tô: “Tiểu Hy phải làm phiền cô rồi.”

Bác sĩ Tô cười híp mắt, “Không vấn đề gì, giao cho tôi đi.”

Tôi mắc bệnh đa nghi, cứ cảm thấy trong giọng điệu của bác sĩ Tô có ý “cuối cùng thì cô đã rơi vào tay tôi rồi”.

Giang Thần vừa bước đi, bác sĩ Tô đã nói: “Cô gái kia bị bệnh tâm thần.”

“Hả?” Tôi lùi lại một bước, “Tôi vẫn nên đợi lần sau đi cùng Giang Thần thì hơn.”

“Sợ cái gì chứ, có tôi đây, tôi là bác sĩ chữa trị chính của cô ta.” Bác sĩ Tô kéo lấy tay tôi, đáng vẻ thân mật.

Tôi bị cô ta kéo hai bước cảm thấy không đúng, bèn đứng lại, “Cô không phải là bác sĩ khoa Xương khớp à? Sao lại là bác sĩ chữa chính cho bệnh nhân tâm thần?”

“Tôi chữa trị xương sườn đứt gãy của cô ta. Bệnh tâm thần kia là tự tôi chẩn đoán, không bị bệnh tâm thần mà có thể nhảy lầu vì một thằng đàn ông sao?”, cô ta vừa nói còn vừa lôi tôi xềnh xệch về phía trước.

“Bác sĩ có thể xì xèo bàn tán sau lưng bệnh nhân thế này sao?”

Cô ta nhìn tôi bằng ánh mắt ngờ ngàng, nói: “Tại sao không thế?”

“Không phải cay nghiệt quá sao?”

Bác sĩ Tô vỗ vai tôi, giọng điệu chất chứa ý tứ sâu xa: “Bác sĩ cũng là người, là người thì sẽ có khuyết điểm, khuyết điểm của tôi chính là thích cay nghiệt với người khác và không có lương tâm.”

Ăn nói hùng hồn như thế này, tôi cũng chỉ còn nước nuốt phực.

Khi chúng tôi bước vào, cô gái kia nằm trên giường bất động, đến gần thì thấy cô ta đang lẳng lặng rơi nước mắt. Chiếc gối màu trắng dưới đầu cô ta đã dẫm nước mắt, tôi nhìn tỉ mỉ dung mạo của đối phương, cảm thấy không giống với những gì tôi nhìn thấy lần trước. Nhưng tôi nghĩ, người bình thường

từ tầng hai ngã xuống đều sẽ không có đáng vẻ bình thường, nên tôi thăm tha thứ cho sự khác biệt trong dung mạo của cô ta.

Bác sĩ Tô nói: “Cô Lý, hôm nay cô thấy thế nào rồi?”

Cô Lý vẫn bất động, vẫn rơi nước mắt, khẽ nhếch môi, nhả ra ba chữ: “Để tôi chết.”

Quả thực, lời khẩn cầu của cô ta chân thành tha thiết vô cùng, khiến người ta cảm thấy nếu không thành toàn cho lời khẩn cầu ấy là một chuyện có lỗi với lương tâm của mình. Nhưng bác sĩ Tô đã nói, khuyết điểm của cô ta là không có lương tâm, nên cô ta đã từ chối dứt khoát: “Bạn trai cô không đến, muốn chết thì đợi anh ta đến rồi chết.”

Tôi kéo bác sĩ Tô thì thầm: “Cô đừng nói vậy, cô ta khiếu nại cô thì sao?”

Bác sĩ Tô vỗ vào mu bàn tay tôi ra chiều an ủi, “Tôi bị khiếu nại quen rồi.”

Cô Lý không còn lẳng lặng rơi nước mắt nữa, cô ta bắt đầu khóc thét lên, “Tôi đã thành ra như thế này rồi, anh ta vẫn không tới thăm tôi, tôi hu hu hu..

“Cô có thể đừng làm ồn nữa được không, đau hết cả đầu chị đây.” Bác sĩ Tô ôm đầu, “Nào, giới thiệu với cô, đây chính là người suýt chút nữa bị cô đụng phải hôm cô nhảy lầu, hôm nay cô ấy tới thăm cô.”

Tôi bỗng bị bác sĩ Tô đẩy tới trước mặt, đành phải gượng cười lúng túng, “Hey, chào cô.”

Cô Lý nhìn tôi, thút thít hỏi: “Cô tới thăm tôi làm gì?”

Tôi nghĩ tôi không thể nói là tôi đến xác nhận cô chưa chết, như vậy tôi mới có thể an tâm ngủ mà không mơ thấy ác mộng thế nên tôi đành phải nói: “Không có gì, chỉ muốn xem cô hồi phục như thế nào rồi thôi.”

“Liên quan gì đến cô.” Cô ta sục sịt, “Cô tới xem trò hay phải không?”

Tôi bị chất vấn tới độ không biết làm thế nào, đành phải nhìn bác sĩ Tô bằng ánh mắt cầu cứu.

Bác sĩ Tô ngáp dài, “Sao lại không liên quan tới cô ấy, độ cong parabol khi cô nhảy xuống nếu xảy ra sai sót, thì hôm nay cô ấy đã phải cùng cô nằm trên giường bệnh rồi. Tôi bảo này, cô muốn tự sát thì chọn phương pháp bảo vệ môi trường chút được không? Lỡ mà có muốn nhảy lầu quá đi nữa thì cũng phải làm dấu hiệu dưới tầng trước đã, viết những lời đại loại như 'Nơi này đã được người nhảy lầu trưng dụng, người trân quý sinh mệnh xin hãy đi đường vòng', đừng ngộ thương tới người đi đường chứ.”

Tôi cuống quýt ngăn cản, “Cô đừng kích thích cô ấy nữa, bác sĩ mang tấm lòng cha mẹ mà.”

Bác sĩ Tô xua tay nói: “Lòng cha mẹ thì cũng có lòng xấu lòng tốt, chỉ cần xem nhiều tin tức xã hội cô sẽ biết, cô cứ coi tôi có lòng dạ xấu xa là được. Với lại, cô ta dũng mãnh như thế tôi không kích thích nổi cô ta đâu.”

Rốt cuộc là ai dũng mãnh hơn nhỉ...

Thực ra cô Lý vô cùng lợi hại, bất kể bác sĩ Tô có buông lời cay nghiệt thế nào, cô ta đều có cách truy hỏi tôi: “Tôi không chết có phải khiến cô thất vọng lắm không?”

Tôi vội xua tay, “Không có không có. Tôi chỉ cảm thấy dưới tầng nhiều người đi đi lại lại như vậy mà cô lại ngã sầm trước mặt tôi, cũng được xem là duyên phận, nên tôi tới thăm cô thôi.”

Có lẽ cô Lý cũng cảm thấy đó là duyên phận, nên cô ta không còn ép hỏi tôi nữa, chỉ lẩm bẫm thì thào, nội dung đại khái chính là “tôi yêu anh ấy như vậy, sẵn lòng chết vì anh ấy”.

Tôi không thích ở bên nhìn người ta thề độc, chủ yếu là từ nhỏ tôi đã xem quá nhiều phim truyền hình, để lại không ít di chứng, tôi sợ tôi sẽ không nhìn được mà bật mồm cô ta theo phản xạ có điều kiện rồi nói: Tôi không cho phép cô nguyện rửa mình như vậy!

Bởi vậy, tôi kéo bác sĩ Tô: “Chúng ta ra ngoài đi.”

Bác sĩ Tô nói: “Tôi vẫn chưa kiểm tra cho cô ta.” Quay lại nhìn thấy dáng vẻ lẩm bẫm của cô ta, lại nói: “Thôi bỏ đi, ra ngoài thôi, nhìn cô ta thế kia đau đầu lắm, đến tâm tình nói đùa cũng không có.”

Tôi cứ cảm thấy hôm nay có gì không ổn, thì ra là bác sĩ Tô vẫn chưa dùng khiếu hài hước của mình để oanh tạc tôi.

Ra khỏi cửa phòng bệnh, bác sĩ Tô nói với tôi: “Đúng rồi, em trai tôi sắp ra nước ngoài.”

“Hả?”

“Khuyên hết nước hết cái mà nó không chịu nghe, mẹ tôi khóc đòi sống đòi chết, sợ một mình nó phải chịu khổ ở nơi nơi tới đất khách quê người.”

Tôi không hiểu, “Ra nước ngoài tốt mà, học được nhiều thứ, mở mang tầm mắt.”

“Trọng điểm là nó mang tổn thương tình cảm ra nước ngoài, ở nơi xa xôi không có ai quản, nếu coi thường mạng của mình thì sao? Nếu sa đọa thì sao?”

Tôi rụt đầu, “Xin lỗi.”

Bác sĩ Tô xua tay, “Không sao, chỉ là có lẽ mấy ngày tới mẹ tôi sẽ tìm cơ hội để nói chuyện với cô.”

“Hà?” Tôi khiếp sợ tới độ chỉ có thể phát ra từng âm tiết, “Chuyện... chuyện... này... không... không... tốt... tốt... lắm... lắm... đâu.”

Mời phụ huynh, mách mẹ, loại chuyện này quả thực là vô liêm sỉ hết chỗ nói, nhưng lại quả thực là... tử huyệt của tôi đấy.

Từng giọt mồ hôi lạnh sau lưng men theo cột sống chảy xuống thắt lưng quần bò, dấu vết ẩm ướt ấy đã vẽ ra từng đường cong sau người tôi, tôi thôi miên chính mình, quả đúng là ngực nở hông cong, ngực nở hông cong.

Bác sĩ Tô cười gian xảo, “Đùa cô thôi, mẹ tôi bận lắm.”

...

Tôi tỏ ra bất lực.

Cô ta lại nói: “Hơn nữa, em trai tôi cũng không có ý định ra nước ngoài, nó bảo rằng nó phải đi tìm một cô nàng trẻ trung xinh đẹp như hoa để cô tức chết.”

Tôi thường nghĩ, pháp luật cũng luôn cân nhắc đến tình người, đối với người như thế này, nếu tôi không cầm lòng được mà tiêu diệt cô ta, pháp luật có lẽ sẽ ban cho tôi huân chương gì đó nhỉ?

Nhưng chuyên ngành đại học của tôi là Nghệ thuật, không phải là Pháp luật, cho nên tôi không biết chính xác là giết cô ta tôi có bị phán tội hay không, đành phải vẫy tay ra khỏi bệnh viện đi bắt xe buýt.

Tôi về nhà, tính toán thời gian, có lẽ khoảng một giờ sáng Giang Thần sẽ trở về.

Thế là tôi úp mì, bưng bát mì đứng cách máy tính khoảng năm bước để xem phim Mỹ. Sau lần làm đổ một bát chè đậu xanh lên bàn phím, tôi đã hoàn toàn hiểu được rằng, chất lỏng là gánh nặng mà sinh mệnh của máy tính không thể chịu đựng được.

Tôi mới ăn được ba miếng mì, bộ phim Mỹ mới phát được đoạn giới thiệu, thì điện thoại đổ chuông. Tôi nhìn, là Ngô Bách Tùng đã mai danh ẩn tích một thời gian. Thôi được rồi, có lẽ so ra thì người mai danh ẩn tích là tôi mới phải, tôi cứ yêu đương vào là thay đổi tính tình, hay nói đúng hơn là mất luôn nhân tính. Điều này có thể tham khảo kết cục thê lương bốn năm đại học của tôi không có lấy một người bạn tốt.

Trong điện thoại, Ngô Bách Tùng vui mừng khôn xiết nói cho tôi biết cậu ta đã yêu một người phụ nữ, một người phụ nữ đích thực, khác biệt với loại phụ nữ nhỏ dại không hiểu lý lẽ là tôi đây.

Nói thật lòng, tỷ lệ tôi được gọi là phụ nữ nhỏ dại không hiểu lý lẽ so với mấy năm trước đã giảm đáng kể, cho nên tôi quyết định phớt lờ sự hiểu lầm rằng tôi không phải là người phụ nữ đích thực của cậu ta.

Tôi nói: “Cậu sắp yêu đương rồi hả? Vậy sau này tôi đỏi ai dẫn tôi đi ăn cơm đây?”

Cậu ta nói: “Trai nhà cậu.”

“Nhưng anh ấy bận lắm.”

Ngô Bách Tùng cười nói: “Vậy cậu lấy lòng gái nhà tôi, để cô ấy không ghen với cậu là được.”

Tôi nói: “Tôi khinh bỉ nhất cách nói 'tra gái nhà tôi' này, buồn nôn quá.”

Cậu ta nói: “Vậy xưng hô thế nào?”

“Ông xã nhà tôi, bà xã nhà cậu, honey nhà tôi, cục cưng nhà cậu.”

Cậu ta cười ngặt nghẽo ở đầu dây bên kia, tôi nghĩ điểm tôi thích nhất ở cậu ta chính là, cậu ta sẽ phối hợp với mấy chuyện cười không buồn cười chút nào của tôi.

Trong tiếng cười giòn giã của cậu ta, tôi nghe thấy tiếng chuông cửa, tôi bảo: “Chuông cửa nhà cậu kêu kìa.”

Cậu ta dừng một lát mới nói: “Là chuông cửa nhà cậu chứ.”

Tôi lắng nghe cẩn thận, quả nhiên là chuông cửa nhà tôi. Hãy tha thứ cho tôi, nhà cửa cũ kỹ, tiếng chuông cửa thường xuyên lúc xa lúc gần, giống như người tình đen đui lúc lạnh lúc nóng thích làm kiêu.

Tôi cầm điện thoại bước ra mở cửa, vừa kể những chuyện cười kiểu như “không phải là cậu đứng trước cửa nhà tôi chuẩn bị tôi mở cửa ra là quỳ xuống cầu hôn tôi”, hay là “vừa mở cửa ra thực ra người đứng ở cửa không phải là người đấy chứ”. Cửa vừa mở, là Giang Thần, tôi nghĩ chí ít là người, đợi hai giây xem anh có cầu hôn tôi không.

Anh không có, nhìn anh có vẻ ủ rũ, thế là tôi dứt khoát cúp điện thoại của Ngô Bách Tùng để hỏi han Giang Thần, lòng tôi vững tin rằng, bạn Ngô sẽ hiểu.

Ca phẫu thuật bảy tiếng đồng hồ, chỉ hai tiếng là kết thúc, dù tôi là người ngoài ngành, nhưng đại khái cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Tôi nghĩ, vào những lúc như thế này thì một tách trà nóng và một cái ôm sẽ khiến tôi trở thành một người vợ hiền mẹ đảm. Tôi đã làm như thế thật, chỉ có điều tôi đã quên cân nhắc tới nhân tố môi trường, ví như đây là đêm mùa hè nóng như kẻ thần kinh, lại ví như chủ nhà của tôi cũng không cung cấp điều hòa như kẻ khốn nạn, ví như nữa là hôm nay tôi đã đổ không ít mồ hôi... Tóm lại, tuyến đường của vợ hiền mẹ đảm không thích hợp với tôi.

Giang Thần xách cổ người đang bám lấy mình như con bạch tuộc ra, lại ngăn cản sự chu đáo suýt chút nữa dùng trà nóng giúp anh tắm rửa của tôi, cuối cùng túm lấy hai xương vai của tôi nói: “Em có thể đừng động đậy được không!”

“Nhưng em muốn giúp anh.”

Anh buông tôi ra, nằm xuống sô-pha, “Em đứng ở đó bất động là được rồi, không cần làm gì cả.”

Anh vắt hai tay ra sau đầu, mắt nhìn tôi không chớp.

Tôi nghĩ, bạn Giang Thần à, bạn đừng nhìn người ta như vậy, dù sao thì chúng ta đã là người lớn cả rồi, bạn dùng ánh mắt đơn thuần như thế nhìn tôi chăm chăm, còn tôi lại cảm thấy miệng khô lưỡi khốc lửa dục thiêu đốt, quả thực là tôi không thuần khiết gì đâu.

Tôi ngơ ngẩn đứng im tại chỗ để Giang Thần nhìn khoảng mười phút, giữa chừng tôi đề xuất ra những vấn đề như “có cần phải đổi tư thế đẹp hơn chút?”, “có cần phải đi mặc bộ đồ gợi cảm một chút?”, “anh nhìn lâu như thế này em có thể thu phí của anh không?”, anh đều phớt lờ không đáp.

Cuối cùng, tôi không tài nào chịu nổi nữa, giậm chân hỏi: “Rốt cuộc anh đang nhìn gì thế?”

“Nhìn em.”

“Em thì có gì đáng để nhìn?”

Thực ra vừa nói xong lời này tôi đã hối hận, tôi đáng để nhìn lắm chứ...

Giang Thần nói: “Anh cũng đang nghiên cứu xem có gì đáng để nhìn.”

Tôi nghiền ngẫm lời anh nói, cứ cảm thấy trong lời nói có hàm ý, nên tôi quyết định sau này không nên nghiền ngẫm lời anh nói thì hơn, cướp đoạt quyền phát ngôn của anh từ nội tâm, bản chất luôn cho gọn.

Anh lại nói: “Trước kia, khi mệt mỏi hoặc chán chường anh lại nghĩ, nếu Trần Tiểu Hy ở đây thì tốt rồi, cô ấy gốc gác nghề như thế, nhìn cô ấy một cái là cảm thấy cuộc đời chẳng qua chỉ như vậy mà thôi, không có gì ghê gớm cả.”

Tôi thầm nghĩ, mình vừa mới quyết định sau này không nghiền ngẫm lời của anh nữa, nhưng nếu không nghiền ngẫm những lời này, quả thực tôi không biết rốt cuộc anh đang khen tôi hay đang đìm tôi nữa...

Thế là tôi thẳng thắn hỏi anh: “Anh đây là đang khen em hay đang đìm em thế?”

Anh hỏi ngược: “Em cảm thấy thế nào?”

Tôi bỗ nhào tới đè lên người anh, “Anh cũng biết nói lời tình tứ cơ à!”

Tôi nghe thấy anh phát ra một tiếng “hự” khi bị tôi đè, tôi đọc hiểu nó là trọng lượng của hạnh phúc. Anh xách cổ áo tôi, cố gắng kéo tôi ra khỏi người anh. Tôi quấn lấy cổ anh nói không buông, không buông. Trong cuộc tranh đấu sức lực này, tôi đã chiến thắng anh, cảm thấy thoải mái ghê gớm.

Tôi dán người vào trước ngực anh, nói: “Giờ em ở trước mặt anh rồi đây, nhìn em có phải là cảm thấy tràn đầy năng lượng không? Có phải là có em ở bên thật tuyệt không?”

Giọng nói của anh từ đỉnh đầu tôi truyền tới, “Không có, cảm thấy chẳng qua cũng chỉ vậy thôi.”

“Cái gì!” Tôi nhảy lên bóp cổ anh, “Hôm nay em phải bóp chết anh.”

Anh bẻ ngón tay tôi nói: “Em đến phòng lấy gối đi, mang ra ghì chết anh đỡ tổn sức hơn đấy.”

Tôi cắn vào cổ anh, anh nghiêng đầu cười, “Cắn dịch lên chút nữa, động mạch chủ ở chỗ này.”

Giang Thần chỉ nói cho tôi biết ca phẫu thuật không thành công, mà không nói cho tôi biết anh đối mặt với sự ra đi của sinh mệnh kia như thế nào, đối mặt với nước mắt của người nhà bệnh nhân ra sao...

Sinh mệnh và nước mắt, đối với một người ngoài ngành như tôi là chuyện khó để đối mặt nhất trên đời. Nhưng anh phải đối mặt hàng ngày, có lẽ đã quen từ lâu, dù vậy tôi vẫn thấy đau lòng, cảm thấy chúng tôi vẫn nên về nhà bán khoai lang thì thoải mái hơn.

Giang Thần nói tối nay ở lại chỗ tôi, tôi nói, nhưng em không có quần áo cho anh thay.

Anh nói trong xe anh có, bảo tôi đi lấy.

Tôi tung tăng tung tẩy đi lấy quần áo, khi quay về Giang Thần đã tắm xong, quần khăn tắm của tôi ngồi trước máy tính của tôi, ăn mì của tôi, xem phim Mỹ của tôi.

Nhìn chiếc khăn tắm quần ở bộ phận nhạy cảm nào đó sắp rơi tới nơi, tôi do dự không biết mình nên xịt máu mũi, hay nên thương tiếc chiếc khăn tắm mới toanh trị giá bốn mươi ba tệ kia của mình nữa...

Tôi chống nạnh làm ra bộ dạng kiêu ngạo, “Sao anh có thể dùng đồ của em khi chưa được sự đồng ý của em!”

Anh liếc mắt nhìn tôi, “Nếu mắt em không nhìn chăm chăm vào khăn tắm của anh thì giáo huấn sẽ có sức thuyết phục hơn đấy!”

Bạn xem, thứ mang tên hormone sẽ ảnh hưởng đến sự chuyển động tròng mắt của một người, từ đó ảnh hưởng tới điểm dừng của tầm mắt, cho nên đại nhân à, oan uổng cho tôi quá.

Dù sao thì tôi không nói lại được anh, nên dứt khoát chạy đi tắm. Nhiệt độ nước được điều chỉnh hơi cao, khi ra khỏi cửa phòng tắm, nhìn mình trong gương, tôi cảm thấy cả người mình phớt hồng tươi non, vô cùng ngon miệng. Ở đây tôi phải giải thích một chút, tôi không phải là cuồng tự sướng, người ta bảo rằng nữ chính trong tiểu thuyết soi gương cảm thán sắc đẹp của mình chính là tự sướng. Tôi không như vậy, tôi chỉ đơn thuần cảm thấy tôi với làn da hồng hào nhìn có vẻ ngon miệng và mơn mớn hơn làn da trắng. Thực ra, điều này dễ hiểu lắm, chi tiết xin tham khảo tâm sống và tâm đã lược chín.

Tôi mang theo tâm tình “tôi rất ngon” vào phòng, Giang Thần vẫn quấn chiếc khăn tắm kia, chỉ là lần này anh nằm trên giường tôi, lật giở truyện tranh của tôi.

Tôi “khụ” một tiếng, giọng không được tự nhiên: “Không phải em đã lấy quần áo cho anh rồi sao? Sao anh không mặc?”

Anh lật một trang truyện, điềm nhiên như không, “Dù gì cũng phải cởi, tại sao còn phải mặc?”

Tại sao? Sao em biết được là tại sao, để khi anh lột quần áo của em, em cũng có thể lột quần áo của anh, như vậy em sẽ không bị nói là không chịu làm gì cả...

Ui ui ui ui, thực ra tôi then thừng lắm, chỉ là then thừng không rõ ràng lắm mà thôi. Với lại, tôi có thói quen xấu là thích phô trương thanh thế, cho nên tôi giả vờ điềm nhiên như không có chuyện gì tìm một chiếc quần đùi từ trong đồng quần áo của anh quăng sang, “Không mặc đồ thì đừng có nằm lên giường của em.”

Sau đó, tôi đi tới bên cạnh máy tính, mở phim Mỹ về đoạn đang xem dở, rồi chưng ra cái vẻ xem thích thú. Thực ra, rốt cuộc họ đang diễn gì nói gì,

có trời mới biết

Giang Thần nằm trên giường lật giở cuốn sách soạn soạn, lòng bàn tay tôi rịn đầy mồ hôi.

Thời cổ đại Trung Quốc có một kiểu chết, gọi là lăng trì, thao tác cụ thể là rạch từng dao trên người tử tội cho tới khi chết, sau đó lại bước vào thủ pháp tàn bạo hơn, chính là dùng lưới cá giăng vào người tử tội, dùng dao rạch phần thịt lộ ra ở mắt lưới. Kỷ lục cao nhất có thể rạch ba nghìn nhát. Tôi nói tới lăng trì, không phải là để chứng minh loài người tàn nhẫn tới mức nào, cũng không phải là để chứng minh tổ tông của chúng tôi đã sáng tạo ra sao trong thủ pháp giết người, mà để chứng minh nhìn Giang Thần ở bên cạnh lật giở từng trang sách, áp lực mà tôi phải chịu chẳng khác nào như người bị xử lăng trì. Tôi hận anh không thể dứt khoát bỏ nhào tới đê tôi ngã, rồi như thế này như thế kia.

Khi bộ phim còn một phần ba, Giang Thần gọi: “Trần Tiểu Hy.”

Tôi run rẩy, dùng ngôn ngữ “ngôn tình” một chút thì chính là thân thể mềm mại chấn động.

Tôi ấn nút tạm dừng, quay đầu nhìn anh, anh một tay chống cằm, nằm nghiêng nhìn tôi.

Tôi hỏi: “Làm gì?”

“Tới ngủ đi.” Anh vẫy tay nói.

Tôi trừng mắt với anh, anh nhìn tôi lơ đãng, khoe miệng mang theo ý cười, lúm đồng tiền thấp thoáng.

Yêu nghiệt!

Tôi nuốt nước miếng, nói: “Ừm... em xem xong tập này rồi ngủ, anh mệt thì ngủ trước đi.”

Giang Thần không bày tỏ thái độ, chỉ duy trì tư thế kia nhìn tôi cười, ánh mắt hờn tủi.

Thật không biết anh học ở đâu ra cái ánh mắt hờn tủi thế kia, khiến tôi nhìn mà tim đập thình thịch mãi không thôi.

Tôi tắt máy tính, tới tủ quần áo tìm một chiếc gối mới quảng cho anh, “Đồ mới đây.”

Chiếc gối này là hàng tặng, để nhận được món quà tặng này, tôi đã mua một túi bột giặt có trọng lượng đủ để chôn vùi mình...

Giang Thần kê gối ra sau đầu, tôi gãi gáy, “VẬY em tắt đèn đây?”

“Ừm.”

Căn phòng tối đen như mực.

Tôi sờ soạng bò lên giường. Khi nằm xuống, tôi nghe thấy Giang Thần nói một câu gì đó bằng giọng trầm thấp, tôi không nghe rõ, bèn hỏi lại: “Gì cơ?”

“Nóng quá, có điều hòa hay quạt điện không?”

Tôi lại lồm cồm bò dậy bật đèn, lấy ra chiếc quạt tay dân tộc khi đi du lịch tới Vân Nam trong tủ quần áo, “Chỉ có cái này, không có điều hòa, quạt điện cũng hỏng rồi.”

Tiết kiệm điện, bảo vệ môi trường.

Trong bóng tối, tôi có thể nghe thấy tiếng quạt phe phẩy, tiết tấu như thôi miên. Vào lúc mí mắt tôi chậm chậm khép lại, thì một làn gió lạnh lướt qua gáy, tôi run rẩy tỉnh lại.

Không biết từ lúc nào Giang Thần đã nhích lại gần tôi, thậm chí còn gối đầu lên gối tôi.

Tôi nhúc nhích, “Sao anh lại ngủ lên gối em?”

“Nóng lắm, anh không ngủ được.”

“Anh dính lấy em như thế này không phải là càng nóng hơn sao?”

Tay anh ôm lấy eo tôi, khí nóng từ cánh tay anh tản tới eo tôi, anh khẽ hôn cổ và lưng tôi, tựa như lông chim lướt qua, lại tựa như làn gió nhẹ mơn man, ngứa ngứa tê tê. Tôi không nhịn được nhắm mắt lại, anh khẽ liếm cổ tôi, tôi rụt cổ lại, bỗng thấy cổ đau điếng vì bị răng gặm nhấm, tôi hét lên: “Này! Zombie đấy à?”

Tay anh luồn vào áo ngủ của tôi, như mang theo điện, thiêu đốt tới độ tôi không kìm nén được mà run rẩy. Tôi xoay tới xoay lui nhưng từ đầu tới cuối đều bị anh ghìm trong lòng, không trốn được, lại khó lòng phòng bị.

Anh lột áo ngủ ra khỏi đầu tôi. Khi áo được cởi, tôi khóc không ra nước mắt, dốc sức giải thích: “Chiếc áo ngủ này của em là áo hai vạt, có cúc, có cúc đấy..

Vô dụng, tôi nghe thấy có ít nhất hai chiếc cúc rơi xuống sàn nhà.

Nửa đêm, bị cơn đói đánh thức, tôi mới sực nhớ ra là bát mì bữa tối đã chui vào dạ dày Giang Thần. Thế là nhân lúc anh ngủ, tôi đập anh hai cái cho bõ tức, không ngờ anh lại mở mắt ra khiến tôi hết hồn, gương mặt anh ngay gần tôi, là khoảng cách tôi chỉ cần khẽ há mồm ra là có thể hôn được anh.

Thực ra, cái khiến tôi giật mình không phải là khuôn mặt phóng to của anh, mà là anh ngủ nhưng lại giơ tay lên phe phẩy quạt cho tôi. Tôi bất động nhìn anh, tôi muốn biết rốt cuộc anh đã tỉnh hay là đang mộng du.

Khoảng chừng năm phút, anh đổi quạt từ tay trái sang tay phải, tiếp tục phe phẩy trên đỉnh đầu tôi, thế là gió đang từ lưng chuyển dịch lên đỉnh đầu. Chẳng trách trong mơ, chốc thì tôi thấy sống lưng lạnh, chốc lại thấy đỉnh đầu lạnh, hết như phim kinh dị.

Khi hoàn thành một chuỗi động tác này anh đều nhắm mắt, đại khái là kiểu nhắm mắt thư giãn.

Tôi “ưm” một tiếng, giả vờ vừa tỉnh dậy trong cơn mơ màng, “Giang Thần.”

Anh dừng tay, mở mắt hỏi tôi: “Sao thế?”

“Em chưa ăn tối, em đói bụng.” Tôi làm nũng, “Anh ăn bữa tối của em rồi, anh là đồ khốn lòng lang dạ sói.”

Tôi cố tình nói hai chữ “đồ khốn” bằng giọng em bé trong truyền thuyết, nhưng kỹ thuật không thành thực, cuối cùng chỉ có thể dùng giọng mũi.

Trong bóng tối, tôi thấy khóe miệng Giang Thần giật giật rõ rệt, “Em nói năng cho nghiêm chỉnh nào! Đói rồi thì đi nấu đồ mà ăn.”

“Anh nấu cho em ăn đi mà... anh đã ăn người ta rồi mà còn không nấu cho người ta ăn.” Tôi chu miệng, mỗi âm tiết đều kéo dài. Tôi nghĩ, cùng với việc đề xuất ra yêu cầu, tiện thể khảo nghiệm trình độ chống buồn nôn của Giang Thần xem thế nào.

Trình độ chống buồn nôn của anh còn yếu hơn tôi tưởng, bởi vì anh đập tôi xuống giường, không phải là kiểu đập ve vãn “anh xấu xa, anh xấu xa, em xấu xa, em xấu xa” của đôi trai gái yêu nhau, mà là kiểu đập có mang theo sắc thái tình cảm chán ghét, muốn đập tôi tới Thái Bình Dương.

Anh nói: “Cút đi nấu mì! Tiện thể nấu cho anh một bát.”

Tôi xoa mắt, mếu máo, khập khiễng đi nấu mì, không ngừng an ủi bản thân rằng sự dịu dàng vô tình lộ ra là cảm động lòng người nhất, sự dịu dàng vô tình lộ ra là cảm động lòng người nhất...

Cơ mà, cho chút dịu dàng vô tình lộ ra có được không...

Chương 16

Ngày hôm sau, để thỏa mãn lòng tốt muốn đưa tôi đi làm của Giang Thần, tôi đành phải dậy sớm hơn thường ngày cả một tiếng đồng hồ, đây chính là cái giá của tình yêu.

Đêm qua, chúng tôi cứ thảo luận mãi về vấn đề gối đầu. Giang Thần kiên quyết muốn ngủ trên gối của tôi, nói gối mới có mùi bột giặt. Tôi đề xuất đổi gối cho anh thì anh lại nói như vậy không tốt, anh sẽ bị cho là không biết săn sóc bạn gái.

Tôi nói, anh cũng chưa từng săn sóc em bao giờ, với lại ở đây không có người ngoài, em không nói anh không nói, không săn sóc thì không săn sóc thôi.

Anh bảo, cái miệng này của em chưa biết chừng ngày mai sẽ lên diễn đàn nào đó mở topic, hoặc là viết tiểu thuyết vẽ tranh khen anh, sau đó tự chiếm lấy dòng phản hồi đầu tiên để hùng hồn tuyên bố, “bạn trai cực phẩm của tôi đến gối đầu còn không cho tôi xài” nữa.

Tôi bảo, anh nói như thế này quả thực không công bằng xác đáng chút nào. Em lên diễn đàn mở topic viết tiểu thuyết vẽ tranh đều là nhờ đôi bàn tay của em, không liên quan gì tới cái miệng cả, anh không thể đổ oan cho cơ quan tốt được.

Sau đó, chúng tôi chen chúc trên một chiếc gối ngủ tới khi trời sáng. Tôi đoán rằng, muốn cướp gối là một loại bệnh, phải trị.

“Này, anh mua điều hòa để chỗ em được không?”, khi dừng xe chờ đèn đỏ, Giang Thần nói.

Tôi hơi ngần người, một câu nói quen thuộc biết bao.

“Này, anh tặng em một bộ dụng cụ vẽ tranh được không? Này, sinh nhật em anh tặng em một bộ truyện tranh em muốn từ lâu rồi được không? Này, hôm nay anh mời em ăn cơm được không? Này, tiền sinh hoạt của anh để chỗ em được không...”, đây đều là những lời Giang Thần nói mỗi lần cung cấp sự giúp đỡ về mặt vật chất cho tôi trong thời gian đại học.

Tôi hỏi anh: “Được không là mẫu câu cố định của anh sao?”

Anh không phản ứng kịp, nghĩ một hồi lâu mới nói: “Bấy giờ bọn anh thường nghĩ, sinh viên khoa Nghệ thuật đều là được bao nuôi. Anh sợ em cảm thấy anh đang bao nuôi em, cảm thấy anh không tôn trọng em nên mới nói như vậy, dần dà thành quen.”

Tôi trầm lặng một hồi lâu, cuối cùng không nhịn được mới nói: “Anh tôn trọng người khác chỗ nào...”

“Sao vậy?”

“Bao nuôi em là đáng một bộ dụng cụ vẽ tranh, một bộ truyện tranh gì đó sao, dù gì cũng phải dang lên một chiếc nhẫn kim cương to bằng nắm tay chứ.”

Giang Thần sầm mặt, cuộc trò chuyện hữu hảo có vẻ đã đến hồi kết.

Khi xe chạy tới dưới tầng công ty tôi, tôi dè dặt hỏi anh: “Anh đang giận sao?”

“Đúng.”

“Tại sao?”

“Chẳng mấy khi anh muốn tôn trọng em một chút mà lại bị em nói thành chuyện cười như vậy.”

Tôi gãi đầu hỏi: “Vậy anh định giận dỗi bao lâu?”

Giang Thần cho xe tấp vào bên đường, ngồi bên cạnh trừng mắt với tôi, “Em cứ phải làm anh tức chết phải không?”

“Không phải.” Tôi giải thích, “Em sợ anh giận lâu quá sẽ quên chuyện mua điều hòa cho em, thời tiết nóng như đổ lửa thế này... anh lại thích ngủ cùng một chiếc gối với em... hay là nói, mặc dù anh đang giận nhưng buổi chiều sẽ có điều hòa đưa tới nhà em? Em đưa chìa khóa nhà cho anh nhé?”

...

Giang Thần trừng mắt với tôi dài lê thê như một thế kỷ, cuối cùng buông tiếng thở dài, “Năm xưa quả nhiên là anh đã lo lắng thái quá rồi, em có gì đáng để tôn trọng chứ.”

Này, người anh em, anh nói như vậy bất lịch sự quá đấy nhé.

Giờ nghỉ trưa, Giang Thần gọi điện thoại cho tôi, nói đã lắp đặt xong điều hòa rồi. Tôi ra sức khen ngợi hiệu suất làm việc của anh, sau đó đề xuất tối nay phải nghiêm túc báo đáp anh. Anh ở đầu dây bên kia cười vô cùng gọi tình, tôi cảm thấy ấm ức ghê gớm, ý của tôi là mua đồ ngon cho anh kìa...

Tan ca, tôi đi mua một đồng đồ ngon rồi chạy tới bệnh viện đón Giang Thần tan làm.

Trong một đồng đồ ngon này có hai cốc kem, nhưng khi tới nơi, kem đã chảy thành hai cốc nước sánh, ước nguyện tôi và Giang Thần anh đút em một miếng em đút anh một miếng đã tan thành khói mây. Tất cả là bởi ở cổng bệnh viện, tôi gặp Ngô Bách Tùng và người bạn gái “phụ nữ đích thực nhất trên thế giới này” của cậu ta - Hồ Nhiễm Nhiễm.

Miệng tôi há to tới độ có thể nhét vừa một nắm đấm.

Ngô Bách Tùng đi tới vỗ vai tôi, “Sao thế, thất kinh trước dung nhan xinh đẹp của chị dâu cậu hả?”

Tôi từ từ khép miệng lại, cậu ta lôi tôi tới trước mặt Hồ Nhiễm Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm, đây là bạn tốt nhất của anh, Trần Tiểu Hy. Tiểu Hy, đây là Hồ Nhiễm Nhiễm, bạn gái của tôi.”

Sắc mặt Hồ Nhiễm Nhiễm tái nhợt như tờ giấy, mấy lần nhếch miệng muốn nở nụ cười nhưng đều không thành công.

Tôi nhìn cô ta chăm chăm, tôi đoán vẻ mặt của tôi cũng kinh hoàng không kém gì.

“Này, làm sao thế?” Ngô Bách Tùng vỗ tôi, “Hai người quen nhau à?”

“Không quen”, Hồ Nhiễm Nhiễm giành phần nói trước, ánh mắt nhìn tôi đầy vẻ cầu xin.

Ngô Bách Tùng nhìn tôi với vẻ nghi hoặc, tôi cười gượng, “Cảm thấy cô ấy có chút quen mắt, có thể là vì xinh đẹp quá.”

Ngô Bách Tùng hỏi: “Cậu tới tìm Giang Thần?”

Tôi gật đầu, chăm chăm nhìn Hồ Nhiễm Nhiễm, “Hai người thì sao? Sao lại hẹn nhau ở cổng bệnh viện? Là cô Hồ có bạn bị ốm sao?”

Hồ Nhiễm Nhiễm lảng tránh ánh mắt tôi, “Không có, chúng tôi hẹn gặp nhau ở đây.”

“Ồ, vậy thì tốt.” Tôi nói, nhưng ngay cả chính tôi cũng nghe ra sự cố quái trong giọng điệu của mình.

Ngô Bách Tùng có vẻ dăm chiêu, nhưng cậu ta không hỏi gì, chỉ khum ngón tay gõ vào đầu tôi, “Đầu lưỡi cậu bị trật à, khách sáo với bà xã tôi một chút đi.”

Tôi bĩu môi, “Được đấy, cần bà xã không cần bạn bè nữa rồi.”

Ngô Bách Tùng không ngó ngang gì tới tôi, nắm tay Hồ Nhiễm Nhiễm, nói bằng âm điệu ngấy tới độ buồn nôn, “Chúng ta gọi Tiểu Hy và bạn trai cô ấy cùng đi ăn cơm được không?”

Sắc mặt Hồ Nhiễm Nhiễm vẫn nhợt nhạt, nhưng lại gật đầu dịu hiền, “Được.”

Sặc... lão nương và tướng công của lão nương chưa chắc đã muốn ăn cơm cùng các người!

Nhìn thấy Hồ Nhiễm Nhiễm, Giang Thần thoáng ngẩn người, anh nhìn tôi bằng vẻ nghi hoặc, tôi lắc đầu, anh cười ngồi xuống.

Ngô Bách Tùng lại giới thiệu hai người, Giang Thần mỉm cười gật đầu nói: “Chào cô.”

Hồ Nhiễm Nhiễm cúi đầu, “Chào anh.”

Trong bữa ăn, bầu không khí vô cùng quý dị, người duy nhất thoải mái tự tại là Giang Thần, bằng chứng là anh đã ăn hết suất của mình, còn ăn nửa suất của tôi, rồi nhất quyết cầm cốc kem đã tan thành nước trong túi nilon đi vớt, cho dù tôi đã nhấn mạnh rằng mang về cho vào tủ lạnh, một giờ sau nó sẽ lại thành hảo hán.

Khi ra về, tôi đã trao đổi số điện thoại với Hồ Nhiễm Nhiễm, nói là rảnh rồi thì chia sẻ một chút về thể nghiệm và lĩnh ngộ khi làm bạn gái người ta.

Vừa lên xe của Giang Thần tôi đã bắt đầu nói xấu Hồ Nhiễm Nhiễm, Giang Thần không tiếp lời, cho tới khi tôi nói mệt rồi anh mới hỏi: “Em kích động cái gì?”

“Cô ta và bí thư Trương kia! Họ... ôi tức chết em mất thôi!”

“Liên quan gì tới em?”

Nói thì nói là vậy, nhưng chúng ta thường tưởng rằng chúng ta có tư cách chỉ tay năm ngón với người khác, và tôi lại có cái tật này.

Tôi nói: “Trước kia em chẳng đánh giá gì Hồ Nhiễm Nhiễm cả, nhưng bây giờ cô ta và Ngô Bách Tùng yêu nhau đấy! Là Ngô Bách Tùng đấy! Sao em có thể ngoảnh mặt làm ngơ được?”

Giang Thần liếc tôi một cái lạnh lùng, “Tại sao không thể?”

Tôi không biết phải giải thích với anh thế nào, đành phải nhấn mạnh, “Cậu ta là Ngô Bách Tùng đấy! Cậu ta là Ngô Bách Tùng đấy! Cậu ta không hay biết gì cả, cậu ta là Ngô Bách Tùng! Ngô Bách Tùng!”

Tôi tin là nếu có ai đó nghe thấy, nhất định sẽ tưởng rằng Ngô Bách Tùng là lãnh đạo quốc gia mới nhậm chức.

Giang Thần bỗng phanh xe gấp.

Tôi ra sức ổn định cơ thể suýt chút nữa bay ra ngoài cửa mình, chậm chậm quay lại nhìn anh, “Tốt nhất là anh nói cho em biết trước mặt đã xuất hiện chó hay quỷ, nếu không em sẽ bóp chết anh.”

Giang Thần không ngó ngang gì tới tôi, sầm mặt nói: “Về chuyện Ngô Bách Tùng yêu đương, em có cần phải phản ứng mạnh mẽ như thế không?”

Tôi giải thích: “Trọng điểm không phải là cậu ta yêu đương, mà là đối tượng yêu đương của cậu ta. Anh không biết câu chuyện của nhà Ngô Bách Tùng vô cùng phức tạp, em cảm thấy cậu ta thích hợp với mỗi tình đơn giản một chút.”

Giang Thần cười lạnh, “Mỗi tình nào đơn giản? Với em ư?”

Này? Này!

Thoạt đầu tôi ngẩn người, sau đó bừng tỉnh, chỉ vào anh nói với vẻ không thể tin nổi: “Anh, anh không phải là ghen đấy chứ... anh không ghen với Tô Duệ... anh lại đi ghen với Ngô Bách Tùng... anh có tật hả?”

Giang Thần cau mặt không trả lời tôi, tôi cũng không so đo, chủ yếu là bởi vì đã kích mà tôi phải hứng chịu quá lớn. Bạn thử nghĩ xem, thường ngày Giang Thần chường ra khuôn mặt ông đây là người trưởng thành, ông đây chưa bao giờ ghen tuông vợ vãn, nên người làm bạn gái là tôi đây, rõ ràng là khi nhìn thấy cháu gái của bí thư Trương kia, rất muốn ghen tuông vô cớ như mọi người vãn nói, nhưng thấy vẻ mặt thẳng thắn tới độ có thể diễn vai chú giải phóng quân kia của anh, lại phối cùng hình tượng vĩnh viễn rộng lượng, vĩnh viễn phân rõ phải trái của anh, tôi có mặt mũi nào mà ghen?

Xe dừng ở bên đường khoảng mười phút, tôi nhắc nhở anh, “Anh này, chúng ta về nhà rồi ghen được không?”

Giang Thần nhắc tay lên, tôi nghi ngờ anh muốn dựng ngón giữa lên với tôi, nhưng anh không làm vậy, anh chỉ khởi động xe mà thôi.

Trong khi xe chạy về phía trước, tôi thử giải thích với anh, “Ngô Bách Tùng sẽ không thích em đâu, nếu cậu ta thích em thì hồi cấp ba bọn em đã ở bên nhau rồi, anh đừng nghĩ ngợi lung tung.”

Mặt anh càng cau có hơn, không sai... đây chính là hiệu quả mà tôi muốn.

Về tới nhà, tôi ngửa đầu cười ngây ngốc dưới chiếc điều hòa mới tinh bóng loáng. Điều hòa là một trong những phát minh vĩ đại nhất nhất của loài người, còn cả máy tính, tivi, máy giặt, rồi máy nước nóng, xe hơi, máy bay... Thôi bỏ đi, dù sao thì loài người vô cùng vĩ đại.

Giang Thần vẫn đang ngồi trên sô-pha hờn dỗi, tivi được vặn volume gần hết cỡ, khiến tôi hoài nghi hoặc là đường âm thanh của tivi đã bị hỏng, hoặc là tai của Giang Thần bị hỏng, tôi cảm thấy khả năng sau, tức giận là tổn hại sức khỏe nhất.

Tôi cười ngốc nghếch dưới điều hòa trong phòng khách xong, lại chạy vào phòng ngủ cười ngốc nghếch, sau đó ra ngoài vỗ vai Giang Thần nói: “Thật ngại quá, khiến anh phải tốn kém rồi, thực ra mua một cái lắp trong phòng ngủ là được, phòng khách có thể bỏ qua.”

Anh chẳng buồn nhìn tôi lấy một cái, tiện tay lấy điều khiển trên bàn trà lên bật điều hòa, tôi nhanh tay lẹ mắt cướp lấy, “Anh đi tắm đi, em mở điều hòa trong phòng ngủ, anh tắm xong vào thẳng phòng là được.”

Bạn xem, không gian trong phòng ngủ nhỏ hơn không gian ngoài sảnh nhiều, điện để làm lạnh đương nhiên sẽ ít hơn. Mặc dù từ nhỏ tôi đã không thích học hành, nhưng tôi lại nhớ như in một câu nào đó trong một bài học nào đó trong sách giáo khoa tiểu học: “Mua nổi tủ lạnh, không trả nổi tiền điện”. Thôi được rồi, tôi thừa nhận là những thứ tôi ghi nhớ hết sức kỳ quái. Đương nhiên, trải qua sự gột rửa của năm tháng, bài học này chắc chắn đã bị đá ra khỏi sách giáo khoa tiểu học vì không phù hợp với sự phát triển hài hòa của chủ nghĩa xã hội. Người dân chúng ta đến căn nhà năm vạn tệ một mét vuông còn có thể mua nổi, sao lại có thể không trả nổi tiền điện một tệ một số kia chứ.

Giang Thần mặt không cảm xúc nhìn tôi, “Giờ anh không có tâm tình tắm rửa.”

Tôi không hiểu, “Tắm rửa còn cần tâm tình gì?”

Anh chìa tay ra muốn lấy điều khiển, tôi giấu ở sau lưng, “Đi tắm đi, đi tắm đi.”

Anh liếc tôi, “Đây là ám thị sao?”

Tôi ngẩn người, quảng điều khiển cho anh theo bản năng, “Ai ám thị với anh hả, anh... anh không biết xấu hổ!”

Có lẽ đời này Giang Thần chưa từng bị ai mắng chửi là không biết xấu hổ, nên nhất thời chỉ cầm điều khiển nhìn tôi bằng ánh mắt khó có thể tin nổi. Tôi nở nụ cười theo tôi thấy là đẹp xinh nhất với anh, sau đó co giò bỏ chạy.

“Sầm” một tiếng đóng cửa phòng ngủ, khóa cửa lại.

Giang Thần gõ cửa bên ngoài, “Em có giỏi thì ra đây cho anh!”

“Em không giỏi”, tôi trần thuật lại sự thực này một cách bình thản.

Tôi cầm điều khiển trên bàn máy tính lên bật điều hòa, nhảy tưng tưng khoái trá rồi bổ nhào lên giường, lấy ra một cuốn truyện tranh dưới gối, vừa ngâm nga câu hát vừa đung đưa cẳng chân, ghé vào giường đọc truyện tranh.

Cho tới khi khóa cửa “cạch” một tiếng được mở ra, tôi quay đầu cảnh giác, Giang Thần dựa vào khung cửa, ngón trỏ xoay một chùm chìa khóa, cười với tôi, “Không biết xấu hổ phải không?”

Tôi cảm thấy lúm đồng tiền của anh chột lóe, sẽ lộ ra răng nanh...

Tôi thét chói tai, “Không phải là anh đã trả chìa khóa lại cho em rồi sao?”

“Anh mang đi đánh thêm hai chùm nữa rồi.”

“Sao anh có thể mang đi đánh mà không được sự đồng ý của em!” Tôi giận dữ nhảy trên giường.

Anh chậm chậm bước về phía tôi, “Bởi vì anh không biết xấu hổ.”

...

Tôi lùi lại mấy bước, vì đứng trên giường, hiếm khi được nhìn anh từ trên cao xuống, tôi cố gắng ra vẻ sục sôi khí thế, chỉ có điều lời nói ra vẫn hơi yếu: “Anh đừng có qua đây đấy nhé...”

Bàn tay to của Giang Thần nắm lấy mắt cá chân tôi, kéo tôi ngã bổ chửng xuống đệm, may mà... chiếc đệm này thật mềm mại.

Sau đó, anh chống hai tay xuống giường, phủ lên người tôi, tôi híp mắt cười xu nịnh, “À thì, vừa rồi là em lỡ lời, lỡ lời!”

Anh càng tựa càng gần, cho tới khi chóp mũi anh chạm vào chóp mũi tôi, “Thật sao?”

Chỉ có hai chữ nhưng hơi thở của anh lại phủ đầy mặt tôi, tôi cười tránh né, “Thật đấy thật đấy! Anh quá biết xấu hổ, không ai biết xấu hổ hơn anh.”

Anh cọ mũi vào mặt tôi, điều này khiến tôi nhớ tới cảnh tượng cho lợn ăn cải thảo từng nhìn thấy hồi nhỏ.

Vừa cười vừa rục rịch cởi áo bước vào chính sự có lỗi với sự hài hòa xã hội thì điện thoại của tôi bỗng đổ chuông.

Tôi kéo Giang Thần từ trên người xuống, bò tới đầu giường với điện thoại. Giang Thần kéo mắt cá chân tôi về phía sau, tôi vừa xin tha vừa với tay lấy điện thoại, với tới trước mặt nhìn, vội nói: “Đừng ồn nữa, đừng ồn nữa, là Hồ Nhiễm Nhiễm.”

Giang Thần dừng tay, tôi vội vàng nhận điện thoại, giọng điệu vui vẻ, “A lô, xin chào.”

Bên kia yên lặng một lát mới nói: “Là tôi, Hồ Nhiễm Nhiễm.”

“Ừm, tôi biết”, tôi ổn định giọng điệu.

Một khoảng lặng dài, địch bất động, ta bất động.

Một hồi lâu sau, cô ta nói bằng giọng điệu van nài: “Cô có thể đừng nói chuyện kia cho anh ấy biết không?”

Thực ra, tôi rất muốn châm chọc khiêu khích một câu “Chuyện gì thế? Nói cho ai cơ?”, nhưng cuối cùng tôi không thốt nên lời. Giang Thần giáo dục tôi rất tốt, tôi không trở thành người cay nghiệt được, chí ít thì tôi không nói lời cay nghiệt thẳng vào mặt người ta nổi, cho nên tôi chỉ bảo: “Cậu ấy và tôi là bạn rất tốt của nhau.”

Cô ta nói: “Tôi biết, tôi...” .

Cô ta lại trầm lặng, có lẽ là không biết phải nói từ đâu.

Tôi cầm điện thoại liếc Giang Thần một cái, anh gói đầu lên đùi tôi, đang lật xem cuốn truyện tranh tôi vừa xem.

Đầu dây bên kia truyền tới một tiếng thở dài, “Mười lăm tuổi tôi tới nhà họ làm bảo mẫu, lúc đó chỉ là đứa trẻ nhà quê lên thành phố, người nhà họ đối đãi với tôi không tệ, tôi cũng an phận. Rồi tôi dần trưởng thành, tôi không ngờ mình càng lớn càng xinh đẹp, cũng không ngờ sẽ khơi dậy được sự chú ý của lão già chết tiệt kia...”

Cô ta dừng lại, cười điên cuồng tự giễu, “Ha ha ha, càng lớn càng xinh đẹp... ha ha...”

Tiếng cười của cô ta, theo tôi nghe thấy là vô cùng thê lương.

Tôi nuốt nước miếng, “Ừm, cô kể hết sự tình trước đi đã.”

“Còn không phải là chuyện kia. Có lần trong nhà không có người, tôi đang lau nhà thì lão già kia trở về, ngồi trên sofa đọc báo, bảo tôi rót nước cho lão, sau đó ấn tôi xuống sofa. Sau chuyện đó, lão ta nói nếu tôi ngoan ngoãn nghe lời, lão ta sẽ đối xử tốt với tôi. Nếu tôi không nghe lời, lão ta sẽ cho người đối phó với cha mẹ tôi, khiến tôi không tìm được việc. Tôi có thể làm thế nào đây? Tôi mới mười sáu tuổi.”

Tôi cầm điện thoại không biết phải nói gì, bàn tay để trên đùi bỗng được Giang Thần nắm lấy, tôi cúi đầu nhìn anh, anh đập sách lên mặt, dáng vẻ đã ngủ.

Tôi nắm lấy tay anh, trả lời điện thoại: “Tôi có thể đồng ý với cô rằng tôi sẽ không nói, nhưng tôi hy vọng cô xử lý tốt, đừng để cậu ta bị tổn thương, cậu ta là người bạn rất quan trọng của tôi.”

“Cảm ơn cô.”

Tôi ngẫm nghĩ, lại uy hiếp thêm một câu: “Nếu cô làm cậu ta tổn thương, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

Dứt lời, tôi lại hối hận không thôi, tôi vừa nói lời thoại trong phim truyền hình của niên đại nào vậy...

May mà Hồ Nhiễm Nhiễm không nhân cơ hội cười nhạo tôi, cô ta chỉ nói: “Tôi biết, cô yên tâm.”

Về phương diện này, cô ta khá là chân thành.

Cúp điện thoại, tôi đang muốn tìm Giang Thần nói chuyện thì phát hiện ra rằng không biết từ bao giờ anh đã buông tay tôi, đang co người ở góc giường u buồn.

Tôi bò tới vỗ anh, “Anh làm gì thế?”

“Đừng để ý tới anh!” Anh hất vai, hất tay tôi ra.

Tôi lấy làm khó hiểu, “Anh làm sao thế?”

Anh chẳng ừ chẳng hử. Tôi ngẩn người ra đó một hồi lâu, cảm thấy khó hiểu, đành phải quay đầu chuẩn bị đi tìm quần áo tắm rửa.

Khi tôi lục tung tủ quần áo tìm đồ lót đẹp và mới, thì lòng tôi vẫn đang tính toán có bạn trai quả thực là một chuyện hao phí tiền của, ví dụ người có da mặt dày như tôi cũng cảm thấy đã đến lúc phải thay một loạt đồ lót mới rồi; lại ví như, tôi có dự cảm tiền điện tháng này sẽ tăng vọt...

“Cậu ta là người bạn tốt nhất của em, vậy anh là gì?”, Giang Thần hỏi.

“Đồ lót”, tôi trả lời.

...

Ồ, cái này tôi cần phải giải thích một chút. Bấy giờ, tôi đang nhắm tính xem một chiếc điều hòa một buổi tối nhiều nhất sẽ tốn bao nhiêu W/h, IKW/h lại tốn bao nhiêu tiền, một buổi tối sẽ hết bao nhiêu tiền, cộng lại một tháng sẽ hết cả thấy bao nhiêu tiền. Bởi vì tôi học dốt môn Toán, nên tính toán vô cùng nhập tâm, đến nỗi khi Giang Thần mở miệng nói, tôi chỉ bắt được một chữ

cười “gì”. Theo bản năng, tôi đã diễn giải “gì” thành “tìm gì” một cách hợp tình hợp lý nhất. Thế là có đoạn đối thoại phía trên.

Bầu không khí yên tĩnh và quý dị tản ra khắp phòng, tôi bắt buộc phải tỉ mỉ hồi tưởng lại câu hỏi kia của anh, sau đó, tôi rất muốn dùng dây nội y để thít chết mình.

Giang Thần lẳng lặng đứng dậy, đi ra ngoài, tôi theo sau anh giải thích: “Anh là bạn trai em mà, vừa rồi em nghe nhầm, em tưởng anh hỏi em đang tìm gì.”

Anh xua tay nói: “Anh biết rồi, không cần nói nữa.”

Về cơ bản, với tư cách là một người vừa được ví với đồ lót, phản ứng của anh quá mức bình tĩnh, điều này khiến tôi bất an, bởi vì giả dụ có người ví tôi là đồ lót, phản ứng của tôi ít nhất sẽ... sẽ khá là... dung tục, hèn hạ.

Tôi thấy Giang Thần lôi ra một vali hành lý từ bên cạnh sô-pha, kéo vào phòng. Tôi tròn mắt kinh ngạc, khi bước vào cửa chỉ mãi cảm thán điều hòa mà không phát hiện ra có một chiếc vali hành lý to như thế này ở bên cạnh sô-pha.

Tôi ngây ngốc đi theo anh, “Sao lại có vali hành lý thế? Ngày mai anh phải đi công tác sao?”

“Đi rót cho anh cốc nước.”

“Ừ.” Tôi lon ton chạy ra ngoài rót nước cho anh.

Giang Thần lấy ra một lọ thuốc trong vali, lấy hai viên ra uống, tôi không kịp nhìn thấy lọ thuốc nhìn: Vitamin U Aluminium Hydroxide II

and Magnesium Trisilicate Tablets II, chỉ định: dùng cho dạ dày, loét tá tràng, viêm dạ dày mãn tính, dư axit dạ dày, co thắt dạ dày...

Tôi hỏi anh: “Anh đau dạ dày à?”

“Ừm.” Anh ngồi ở mép giường, tay ấn dạ dày.

“Bữa tối anh ăn nhiều quá, còn ăn cả suất của em nữa.” Tôi đưa gói cho anh, “Dùng cái này ôm bụng sẽ thoải mái hơn.”

Giang Thần lấy gói đê lên bụng, chau mày nói: “Dọn một tầng trong tủ quần áo ra cho anh, giúp anh cho quần áo trong vali vào.”

“Được, giờ em sẽ đi dọn, hay là anh nằm xuống ngủ một lát đi.” Nhìn dáng vẻ chau mày, sắc mặt tái nhợt của anh, tôi cảm thấy đau lòng không thôi. Sẽ luôn có một người khiến bạn sẵn lòng chịu đựng đau đớn thay người ấy. Đừng nói là thu dọn quần áo, có nhật xác tôi cũng không chối từ.

Tôi lấy quần áo ở tầng trên cùng trong tủ quần áo xuống, tầng đó tôi dùng để để một số quần áo thường ngày không hay mặc, dù sao thì Giang Thần cao, để quần áo của anh ở trên là được rồi.

Đợi tôi bỏ toàn bộ quần áo của mình vào trong một cái túi, hơn một nửa quần áo của anh để vào tủ, thì tôi bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, quay người nhìn Giang Thần, anh đang nằm trên giường của tôi, lật giở truyện tranh, điệu bộ nhàn nhã.

Tôi chậm chậm chớp mắt, “Tại sao anh lại muốn để nhiều quần áo ở chỗ em như thế này?”

Anh hạ thấp cuốn truyện xuống, để lộ ra hai con mắt, “Như vậy anh không phải mang theo quần áo mỗi lần tới đây nữa.”

Nói như vậy không sai...

“Anh có mang hơi nhiều không thể?” Tôi kiễng chân xếp quần áo lên.

“Em thấp thật đấy.” Anh nói, “Quảng mấy chiếc cho anh, anh phải đi tắm rồi.”

“Tối nay anh vẫn ở chỗ em à?”, tôi quay đầu hỏi anh.

Anh tiện tay quảng cuốn truyện tranh đi, bước tới lấy hai chiếc trong đồng quần áo tôi đang cầm, đáp: “Nghiêm túc thu dọn đi, anh đi tắm đây.”

Dứt lời anh vỗ đầu tôi, vắt quần áo lên vai, bệ vệ sai bước ra khỏi phòng tôi.

Tôi hoang mang, cảm thấy tất cả vấn đề của tôi đều không nhận được lời giải đáp nào rõ ràng cả, là ảo giác sao...

Khi Giang Thần tắm rửa xong ra ngoài chỉ mặc độc chiếc quần dài caro màu lam, tóc nhỏ nước tí tách xuống vai, từ trên vai lại trượt xuống lồng ngực vạm vỡ, rồi lăn xuống bụng với cơ bụng rõ nét.

Tôi nuốt nước miếng, “Anh này, phòng bật điều hòa, anh vẫn nên mặc áo vào thì hơn.”

“Lau khô rồi mặc.” Anh nâng tay lau nước trên mặt, “Mai em mua giúp anh hai chiếc khăn mặt nhé.”

“Trong tủ của em có khăn mặt mới đấy, để em lấy cho.” Tôi hưng phấn tìm khăn mặt trong tủ đưa cho anh, “Em đã vò qua nước rồi, sạch lắm, giờ anh có thể dùng luôn.”

“Kem đánh răng người da đen Darlie? Em có thể đưa anh đồ dùng sinh hoạt nào không phải là hàng tặng kèm không?”, anh chỉ vào đầu người da đen được thêu ở phía trên hỏi.

Tôi nói, “Anh không thể coi nó là hàng thêu sao? Chỉ là hình vẽ đặc biệt một chút thôi. Hơn nữa, nhìn nhận từ góc độ kinh tế học thì tặng kèm là có lợi nhất đấy.”

Anh khịt mũi khinh khỉnh, “Tốt nhất là em nên hiểu kinh tế học.”

Tôi trịnh trọng gật đầu, “Chí ít thì em hiểu bịa chuyện học.”

Giang Thần lắc đầu bất đắc dĩ, ngồi xuống mép giường, ra lệnh: “Lau tóc giúp anh.”

Tôi bò lên giường, vòng qua sau lau tóc giúp anh. Tóc anh rất mềm, màu nâu nhạt, tôi lấy khăn lau nhẹ nhàng cho anh. Ngoài việc tôi không kìm nén được mà nhổ một sợi tóc vàng bị anh trừng mắt ra, thì cả bầu không khí vẫn được xem là không tệ.

Lau tóc xong tôi ghé vào vai anh nghỉ ngơi, chuyện lau tóc này quả thực là mệt.

Trong đêm, tôi đang mơ màng ngủ thì cảm thấy có thứ gì đó cọ xát vào cổ mình, tôi giáng cho nó một cái tát thì nghe thấy một tiếng rống thấp: “Trần Tiểu Hy, em là nữ võ sĩ quyền anh đấy à!”

Tôi mơ mơ màng màng quay người sang ôm anh, “Nửa đêm nửa hôm anh không ngủ mà làm gì thế?”

“Không ngủ được.”

“Sao lại thế?”, dứt lời mí mắt tôi lại khép lại.

Sau đó, da mặt tôi bị kéo đau từng đợt, Giang Thần véo mặt tôi nói: “Đau dạ dày.”

Ngủ nghỉ không đủ dễ khiến tâm địa con người ta trở nên hiểm độc, ví dụ như giờ phút này, tôi muốn nói đau dạ dày thì anh sang một bên mà đau, cứ quấy rối em nữa là em sẽ khiến anh cả đời này không có cơ hội đau dạ dày nữa đâu nhé...

May mà phần nhân tính ngụ nơi đáy lòng kia một mực kêu gọi, tôi mới miễn cưỡng mở mắt ra nói với anh: “Em đi rót nước tìm thuốc cho anh.”

Nói rồi tôi toan bò dậy, anh chặn eo tôi lôi lại, “Không cần, em trò chuyện với anh một lát để phân tán sự chú ý.”

Chuyện tâm sự nửa đêm quả thực là khiến người ta phải hao tổn tâm trí.

Nhưng bởi vì là bạn gái thì đều nên chăm sóc người yêu, cho nên tôi đành phải xốc tinh thần lên ứng phó với anh, “Anh muốn nói chuyện gì?”

Anh nói: “Cứ trò chuyện linh tinh thôi.”

Hả, làm người phải nói đạo lý, anh không thể nói muốn trò chuyện nhưng lại bắt em tìm chủ đề được, hành vi này rất không có trách nhiệm, rất

khiến người ta tức lộn ruột, đáng để lôi ra ngoài xử bắn một trăm lần.

Người phụ nữ hiện đại lại xinh đẹp tôi đây đương nhiên sẽ không chủ động tìm chủ đề, cho nên tôi hỏi: “Hôm nay anh có phải thực hiện ca phẫu thuật nào không?”

“Không có, hôm nay anh đều ở phòng khám bệnh.”

“Ừm.” Tôi ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Anh cảm thấy Hồ Nhiễm Nhiễm xinh không?”

“Xinh.”

“Xinh tới mức nào?”

“Xinh hơn em.”

Tôi nhéo eo anh, “Em mới là nữ chính trong câu chuyện của anh, nói năng khách sáo với em một chút đi!”

Anh ôm chặt tôi, chặt tới độ như thể muốn nghiền nát tôi ép tôi không thể không buông bàn tay đang nhéo anh ra.

Tôi hỏi: “Anh cảm thấy vẻ đẹp xinh của cô ta có đủ để đàn ông tha thứ cho quá khứ của cô ta không?”

Tôi cảm thấy phụ nữ nếu xinh đẹp đến một mức độ nào đó sẽ hình thành một loại ma lực, loại ma lực này sẽ khiến người ta không tìm lòng được mà tha thứ cho tất cả những chuyện xấu mà cô ta làm. Ví dụ như Hồ Nhiễm Nhiễm, đẹp tới độ giống hồ ly tinh. Bởi thế, chuyện cô ta thực sự là hồ ly tinh

này thực ra thuộc về nhân quyền tự nhiên, nếu bạn không tha thứ cho cô ta, vậy thì bạn đích thị là người quá nhỏ mọn.

Giang Thần thoáng trầm lặng rồi mới đáp: “Đối với anh mà nói thì không đủ.”

Tôi hỏi: “Vậy anh cảm thấy Ngô Bách Tùng sẽ chia tay cô ta?”

Anh hỏi ngược: “Chia tay có liên quan gì tới em?”

Bạn xem lời anh nói đi, thời buổi này người ta đều nói giá nhà giá dầu giá thịt giá tỏi giá đậu xanh, sữa độc vắc-xin độc dầu gội đầu độc... không có liên quan gì tới tôi. Chứ ít thì bạn thân chia tay cũng phải có chút liên quan chứ nhỉ, nếu không thì tôi vô trách nhiệm với cái xã hội này quá.

Tôi nói, “Đương nhiên là có liên quan tới em rồi, họ chia tay em còn phải đi an ủi Ngô Bách Tùng bị tổn thương nữa.”

Không sai, bạn không đọc nhầm và tôi cũng không nói nhầm đâu. Mồm miệng tôi dễ tiện như vậy đấy, tôi thích chọc Giang Thần nổi trận lôi đình như vậy đấy... Nhưng có lẽ là biểu hiện của tôi quá rõ ràng, Giang Thần hoàn toàn không có phản ứng mà những nam chính bụng dạ nham hiểm nên có. Anh vừa không ấn ngã tôi, dùng miệng mình bịt miệng tôi, vừa không xé nát quần áo tôi cho tôi một bài học.

Anh chỉ nói: “Trần Tiểu Hy, lần sau em không để lại dấu vết thì anh sẽ dễ bị chọc tức hơn đấy.”

Con người thông minh quá không tốt, cuộc sống sẽ bớt đi nhiều thú vị.

Nếu đã không thể chọc giận được anh, liền dứt khoát nghiêm túc nghiên cứu thảo luận cùng anh, “Anh thực sự cảm thấy họ sẽ chia tay?”

“Chưa chắc.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh không phải là Ngô Bách Tùng.”

...

Nếu một người nói với bạn rằng anh muốn nói chuyện với em, nhưng mỗi lần anh ta trả lời câu hỏi của bạn đều ép bạn tới bước “câu sau tôi có thể tiếp lời thế nào?” khiến bạn đổ mồ hôi lạnh rùng rùng, thì bạn sẽ muốn giết chết anh ta, làm thịt anh ta, hay là bắn chết anh ta?

Tôi thở dài thườn thượt, bắt đầu lại từ đầu, “Vậy nếu là em, anh có tha thứ cho em không?”

Đừng trách tôi thô tục, phần lớn phụ nữ đều thích so sánh, hỏi bạn cảm thấy người này có xinh đẹp không, câu sau chính là em đẹp hay cô ta đẹp.

Giang Thần trầm lặng chừng một thế kỷ mới buông một từ: “Có.”

Tôi ngẩn người, bởi vì tôi vốn đã chuẩn bị tâm lý hứng chịu những lời kiểu như “Đương nhiên là không! Anh sẽ làm thịt em! Anh hy vọng em sẽ mắc bệnh AIDS mà chết!” Bỗng dưng anh thốt ra một chữ như thế, khiến tôi luống cuống tay chân, khiến tôi chỉ có thể lăm bắm hỏi tới cùng như một kẻ ngốc, “Tại sao? Không phải là anh nói em không xinh đẹp bằng cô ta sao? Tại sao?”

Anh hôn lên trán tôi, “Bởi vì đủ yêu.”

Tôi không biết người khác yêu đương có thể nghe thấy bao nhiêu lời tình tứ động lòng, dù sao thì tôi không được nghe lấy một câu. Cho nên, khi nghe thấy Giang Thần nói vậy, đầu tiên là tôi nghi ngờ lỗi tai của mình, sau đó nghiền ngẫm cẩn thận bốn chữ này, cuối cùng xác định đây là một lời tình tứ, kéo theo đó là niềm cảm động muôn màng. Đầu óc tôi trống rỗng, chỉ cảm thấy cơn đau dạ dày này, đêm khuya này, những lời tình tứ xuất phát từ gan ruột này, quả thực đều quá tuyệt!

Vào lúc tôi đang đắm chìm trong thế giới bong bóng màu hồng do lời tình tứ tạo ra, thì bỗng cảm thấy áo ngủ của mình bị vén lên.

Bong bóng màu hồng của tôi bị chọc thủng lập bộp, tôi trừng mắt, “Bạn Giang Thần, tay của bạn có thể đừng sờ mó lung tung không?”

“Anh không có.”

Tôi vỗ bàn tay đang vuốt ve eo tôi của anh, “Thế đây là gì?”

Giọng điệu của anh hết sức nghiêm túc: “Anh không sờ mó lung tung, anh đang sờ mó có mục đích.”

Tôi lại trợn trừng mắt, “Dạ dày anh không đau nữa rồi?”

“Vẫn đau, trò chuyện không hiệu quả, phải làm chút chuyện khác để phân tán sức chú ý.”

...

Tập 2

“Trần Tiểu Hy, nếu anh nhân cơ hội em uống say để cầu hôn em có phải đê tiện lắm không nhỉ?”

Tôi rất nghiêm túc, “Sẽ không đâu a.”

Anh gật đầu, “Ừ.”

*Lòng dạt dào chờ mong câu nói tiếp theo của anh, tôi vỗ mặt anh nói:
“Cầu hôn đi a.”*

Anh mở mắt nhìn tôi, “Em sao?”

“Đúng a.”

“Được, anh đồng ý!” Anh nói.

Tôi sợ tôi yêu anh nhiều hơn anh yêu tôi

Tôi sợ, sợ là bởi vì ban đầu là tôi nói thích anh trước,

cho nên vĩnh viễn chỉ có thể là tôi chủ động.

Chương 17

Tôi bỗng phát hiện ra một chuyện, rằng trong tuần này, nhà tôi dần xuất hiện một số hiện tượng kỳ lạ vô cùng, ví như dao cạo râu trong nhà tắm, ví như sách y học trong phòng ngủ, ví như toàn bộ mì ăn liền trong nhà bếp đã biến mất chỉ sau một đêm, hay ví như miếng xương có hình thù quỷ dị trên bàn ăn kia...

Khi nhìn thấy miếng xương nằm chỏng chơ trên bàn, tôi hạ quyết tâm không thể nuông chiều Giang Thần thêm được nữa, chiều quá hóa hư. Cứ cái đà này, anh sẽ dọn cả nhà mình tới đây mất. Tôi cầm chiếc xương kia lên, mặt hầm hầm giận dữ chạy tới trước mặt Giang Thần - người đang viết luận văn trên laptop, quăng miếng xương lên bàn, “Đây là cái gì?”

Anh nghiêng đầu liếc mắt một cái, trả lời câu hỏi của tôi bằng giọng điệu hết sức bình tĩnh và nghiêm túc: “Xương.”

Sự bình tĩnh của anh đã vùi dập hơn nửa kiêu căng trong tôi, nhưng tôi vẫn ép mình ra vẻ khí thế, “Em biết là xương, ý em là tại sao nó lại nằm chình ình trên bàn ăn? Anh đừng tưởng rằng em không phát hiện ra anh lén lút chuyển một số đồ đạc của anh tới nhà em nhé!”

Giang Thần rời tay khỏi bàn phím, quay đầu nhìn tôi, nói với vẻ vô tội: “Anh đâu có tưởng vậy.”

Hả? Không... không có sao?

Tôi cảm thấy mình giống một quả bóng bay căng phình, còn Giang Thần có kim trong tay, chỉ cần anh chìa tay ra chọc, cái bụng đầy khí của tôi

liền xẹp lép.

Thấy tôi ngần ngừ không lên tiếng, anh toan quay người tiếp tục làm việc, tôi vội vàng nói: “Thế... thế tại sao anh lại đặt mô hình xương của anh lên bàn ăn chứ!”

Giang Thần nhú mày nhìn miếng xương, rồi lại nhìn tôi, nói: “Nếu anh không nhận lầm, thì đây là xương trong nồi canh anh nấu tối qua.”

...

Tôi cần phải giải thích một chút, tối qua tôi bỗng dưng trào cảm xúc muốn uống canh xương củ sen, tôi lên mạng tra cứu rồi ra ngoài mua nguyên liệu. Đợi Giang Thần tan ca trở về, tôi vừa dụ vừa lừa anh xem cách làm, rồi lại vừa dụ vừa lừa anh xắn tay vào bếp ninh canh. Đàn ông cần phải huấn luyện, chớ còn có thể huấn luyện nữa là... không có nữa là...

Giang Thần nấu một nồi canh to đùng, chúng tôi uống còn thừa hơn một nửa nên sáng nay tôi đã hâm nóng làm bữa sáng. Giang Thần uống ừng ực hai bát rồi nói xuống tầng trước, đợi tôi trong xe. Sau khi uống xong phần canh còn lại, tôi nhìn thấy mấy miếng xương to dưới đáy nồi, cảm thấy nếu không gặm sạch chúng thì hời cho con chó mỗi lần nhìn thấy tôi là sủa oang oang của chủ nhà quá. Nhưng mới gặm được một miếng, cuộc điện thoại đoạt mạng liên hoàn của Giang Thần vang lên, anh nói rất cuộc là em còn đang lè mề cái gì, không xuống nữa là anh không đưa em đi làm đâu đấy. Con người tôi đây không chịu nổi sự thúc giục, cứ bị giục là tay chân luống cuống dễ xảy ra sai sót. Thế là, trong cơn sốt sáng, tôi đã lỡ tay quét hết nồi đất và bát ăn trên bàn xuống đất. Khó khăn lắm mới dọn dẹp sạch sẽ được nền nhà, thì bị Giang Thần xông lên tầng xách ra ngoài. Bởi thế, miếng xương mà tôi gặm sạch kia đã được hong khô nguyên một ngày trên bàn ăn, còn người trăm công nghìn việc là tôi đây cơ bản đã quên bém mất chuyện ban sáng, cho nên...

“Ha ha”, tôi cười gượng, “Hình như là vậy thật.”

Nhìn sắc mặt khó coi của anh, tôi cười cười, nức nở khen anh, “Như vậy mà cũng có thể nhận ra là xương tối qua, anh... anh đúng là hiểu nó thật.”

Thực ra, tôi định khen anh “Thật không hổ danh là bác sĩ”, nhưng bị anh trừng mắt, thế là tôi lại ăn nói lung tung...

Giang Thần ngấn người, khoe môi hơi nhếch, để lộ ra lúm đồng tiền bên má, “May mà anh cũng hiểu em lắm.”

Dứt lời, Giang Thần lại quay về gõ luận văn, tôi ngồi ở bên giường khổ sở hồi tưởng, tôi vốn muốn hỏi tội gì nhỉ?

Bởi vì không nghĩ ra được, cho nên tôi đi tới chỗ Giang Thần, dựa cằm vào bả vai anh từ phía sau ngăn ngõ. Cặp liên từ “bởi vì - cho nên” không phải dùng như thế, nhưng tôi sẵn lòng dùng như thế đấy, bạn làm gì được tôi.

Giang Thần chỉ nghiêng đầu hôn lên má tôi rồi phớt lờ sự tồn tại của tôi.

Tôi kéo tai anh, hỏi: “Ngày nào anh cũng vất vả như thế này, lương một tháng được bao nhiêu?”

Anh mở ngăn kéo dưới bàn máy tính, lấy ví tiền rồi rút ra một tấm thẻ ngân hàng đưa tôi, anh nói: “Thẻ lương của anh.”

“Hả?” Tôi nhận lấy, gãi gãi đầu, “Em đâu phải là máy rút tiền, anh đưa thẻ cho em em cũng có xem được một tháng anh được bao nhiêu đâu.”

Giang Thần tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Anh nộp tiền lương cho em là được chứ gì, mật khẩu là sáu số cuối số điện thoại của em.”

“Mật khẩu của anh tại sao lại là số điện thoại của em?”

“Mới đổi, em ngốc quá, sợ em không nhớ.”

“Nhưng tại sao anh lại muốn đưa thẻ lương cho em?” Lòng tôi rối rắm hết sức, vùng vẫy giữa cầm và không cầm.

Anh nói: “Bởi vì ngày nào em cũng lái nhái bên tai anh rằng tiền điện nước đắt đỏ.”

Tôi buột miệng: “Vậy anh về nhà anh ở đi.”

Giang Thần không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn tôi.

Tôi ảo não muốn tự cắn lưỡi mình, “Ý... ý em là gần đây anh đều ở chỗ em, chỗ anh sẽ... sẽ bụi bặm lắm đấy.”

Trong thời đại này, sống chung đã không còn là chuyện gì ghê gớm, chỉ có điều... chỉ có điều tôi cũng không nói rõ ra được là làm sao, cứ cảm thấy như vậy không tốt. Có lẽ là vì chưa nhận được sự đồng ý của cha mẹ hai bên, cứ cảm thấy làm gì cũng không được danh chính ngôn thuận. Thôi được rồi, con người tôi đây có một cái đức tính, ấy chính là e dè.

Khóe miệng Giang Thần giật giật, “Anh biết rồi, thật vất vả cho em phải bận lòng tới bụi bặm nhà anh.”

Tôi không biết nên nói gì, đành phải cười lấy lòng “Anh tiếp tục đi”, đoạn ngoan ngoãn ra khỏi phòng, tới phòng khách xem tivi, bật volume nhỏ.

Thế nhưng tôi cũng chẳng chú ý tivi chiếu gì mà chỉ dỏng tai lên nghe động tĩnh trong phòng.

Khoảng nửa tiếng sau, bên trong truyền tới tiếng tắt máy tính. Năm phút sau, Giang Thần xách túi đựng máy tính ra ngoài, “Anh về nhà đây.”

Tôi đứng dậy, căn môi dưới nói: “Anh lái xe cẩn thận.”

Sắc mặt Giang Thần thoát đen thoát trắng, tận sâu trong đồng tử như đang có hai ngọn lửa cháy bùng bùng.

Anh mở tung cửa mạnh tới nỗi làm tôi giật bản mình, lập tức rụt vai lại. Tính tình nóng nảy quá...

Tôi đi đóng cửa, dựa người lên cửa bấm ngón tay đếm ngày chúng tôi ở bên nhau từ khi làm lành. Đã hơn ba tháng rồi, từ mùa hạ cho tới mùa thu, từ khi bắt đầu hòa cho tới khi đập chặn móng, sao anh không nhắc tới chuyện cùng tôi quay về, để cho cha tôi một lời giải thích, hoặc là dẫn tôi về nhà anh, để mẹ anh sỉ nhục tôi một trận.

Tôi tưởng tượng trong đầu cảnh mẹ anh sẽ nói gì khi nhìn thấy tôi. Ừm, đại khái là những lời như: Sao âm hồn cô mãi không tan thế. Tôi nên trả lời bà thế nào nhỉ? Bởi vì con trai bà là pháp sư gọi hồn ư? Ha ha, quá hay.

Tôi vừa đặt mông xuống sô-pha thì tiếng chuông cửa vang lên, nhìn qua mắt mèo trên cửa, gương mặt Giang Thần méo xệch, đáng yêu vô cùng.

Tôi vừa mở cửa vừa kéo dài giọng, “Không phải anh muốn về nhà sao, còn quay lại làm gì? Tối nay em không thu nhận anh nữa đâu.”

Tôi thừa nhận tôi có phần đặc ý, hiếm khi Giang Thần lại khúm na khúm núm như thế này, đường đường là Giang Thần kia mà, đường đường là Giang Thần đó.

Chỉ có điều, khi nhìn thấy hai người đứng phía sau anh, tôi không sao cười nổi, sợ sệt gọi: “Cha, mẹ.”

Cha tôi sầm mặt, mẹ tôi thì cười híp mắt tới nắm tay tôi, “Cha mẹ vừa gặp Tiểu Giang ở dưới tầng, gọi nó cùng lên luôn.”

“Sao cha mẹ lại tới đây? Lại còn muộn như thế này? Sao không gọi điện thoại cho con trước để con đi đón cha mẹ chứ!” Tôi liếc trộm Giang Thần, vẻ mặt anh vẫn rất bình tĩnh.

“Còn không phải do cha con sao, cứ nói là phải tới thăm con, còn nói con bận rộn không để con tới đón. Ai ngờ hôm nay lại tắc đường lâu như thế, mãi mới tới nơi.”

Lừa người, khi tôi xem thời sự buổi tối của thành phố, bản tin còn nói tình trạng giao thông trong ngày hôm nay vô cùng thông thuận. Từng này tuổi rồi mà vẫn còn chơi trò kiểm tra đột kích, thật không biết xấu hổ.

Mẹ kéo tôi vào bếp, “Ngăn người ra đó làm gì, rót nước mang ra cho cha con uống đi.”

Tôi vừa vào bếp, mẹ đã nhỏ giọng dặn dò: “Trong nhà có đồ đạc gì của đàn ông thì mau mau xử lý đi, đừng để cha con nhìn thấy.”

Tôi giật bản cả mình, không kịp nói lời nào đã lao xông xộc vào phòng, nhét túi đồ của Giang Thần trong tủ quần áo xuống gầm giường, chạy nhanh

như chộp vào nhà vệ sinh thu dọn bàn chải, khăn mặt, dao cạo râu của Giang Thần vào thùng nhựa, úp chiếc chậu rửa mặt lên rồi đẩy vào dưới bệ rửa tay. Sau đó, tôi sực nhớ ra trên ban công còn phơi đồ của Giang Thần, đến ban công phải đi qua sảnh, lấy quần áo bước vào làm sao trốn được cha tôi đang ngồi ngoài sảnh với Giang Thần? Ruột gan tôi cứ nóng bừng bừng, gãi đầu giậm chân, không biết phải làm thế nào.

Tôi liền quay về nhà bếp tìm mẹ. Bà đang lấy trà để pha, nghe tôi hỏi xong liền nói giọng khinh bỉ: “Con rút quần áo của mình xuống, thu quần áo của Tiểu Giang lại rồi quăng xuống dưới.”

...

Quả nhiên là gừng càng già càng cay.

Dưới ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của cha, tôi cười gượng đi tới ban công, “Mẹ nói là buổi tối phải thu quần áo lại, để phơi sương không tốt...”

Thu quần áo xong, tôi ghé vào ban công cân nhắc tỉ mỉ xem nên ném về hướng nào. Chỉ có điều trời thì tối đen như mực, nhà tôi lại cao, không biết quần áo rơi xuống có đập trúng đầu người ta không. Những cái khác còn dễ nói, nếu chẳng may ném quần lót vào đầu người ta, vậy thì ngượng ngùng quá...

Có lẽ là vì tôi quá lè mề, người bên trong đã bắt đầu nói chuyện, tôi nghe thấy tiếng nói trầm thấp của cha tôi và Giang Thần. Tôi cúi thấp người, chồm tới cạnh cửa ban công nghe trộm.

“Cậu và Tiểu Hy chia tay lâu như vậy rồi, nếu yêu con bé, tại sao không đi tìm nó?” Giọng nói của cha tôi đầy giận dữ và ra vẻ uy nghiêm.

Cha! Cha hỏi hay lắm.

Giang Thần đẽ thấp giọng, nhưng đáng tiếc là khu ỗ chuột mà tôi sống không có cửa cách âm nên tôi nghe rõ mồn một, anh nói: “Dạ thưa chú, chú từng trải chắc cũng hiểu, thanh niên đôi khi hay giận dỗi.”

Cha tôi “hừ” lạnh một tiếng, “Cậu giận dỗi lâu thật đấy.”

“Dạ, vẫn không địch nổi Tiểu Hy ạ.”

“Nếu đã giận dỗi, sao lại làm lành rồi?” Giọng nói này là của mẹ tôi, quả nhiên hùng hực khí thế hơn hai người còn lại nhiều.

“Lần chú ở viện, Tiểu Hy gọi điện thoại cho cháu, sau đó chúng cháu đã liên lạc với nhau.”

“Nói cách khác, là Tiểu Hy nhà chúng tôi tìm cậu trước?” Cha tôi hỏi.

“Dạ không phải, thực ra là cháu giả vờ gọi nhằm cho cô ấy, cháu vốn tưởng còn phải giả vờ ấn nhằm mấy cuộc nữa cô ấy mới gọi lại cho cháu, không ngờ lại vừa khéo gặp phải chuyện của chú.”

“Tiểu Hy biết không?”

“Không biết ạ.”

“Tại sao không nói cho con bé biết?”

“Giận dỗi ạ.”

Tôi bỗng thấy lòng ngổn ngang trăm mối, giận dỗi giận dỗi, giận cái đầu anh ấy...

Mẹ tôi bật cười khúc khích, cha tôi vẫn ngoan cố, “Cậu thích giận dỗi với Tiểu Hy như thế, sau này ở với nhau cũng sẽ không nhường nó, tôi không thể giao nó cho cậu được. Hơn nữa, người nhà cậu cũng không dễ hầu hạ.”

“Thưa chú, xin chú yên tâm, cháu có chừng mực, sẽ không để Tiểu Hy phải buồn, cháu sẽ đối xử tốt với cô ấy. Còn bên cha mẹ cháu, cháu sẽ xử lý ạ.”

“Hừ hừ, nói mồm thì ai mà chẳng nói được.” Thật lòng mà nói thì tôi thấy cha tôi có vẻ đang cố tình gây sự.

“Vậy chú hy vọng cháu sẽ chứng minh cho chú bằng cách nào ạ?” Giang Thần nói bằng giọng thành khẩn, bình tĩnh. Tôi nghi là vì anh đã đối phó với người nhà bệnh nhân nhiều rồi, kinh nghiệm đầy mình.

“Cậu gọi điện thoại cho Tiểu Hy thẳng thắn về chuyện này trước đi!” Cha tôi ra lệnh.

“Chuyện này ạ?” Giang Thần tỏ vẻ khó hiểu, thực ra tôi cũng cảm thấy khó hiểu...

“Đúng!” Cha tôi trả lời như chém đinh chặt sắt.

“Nhưng Tiểu Hy đã đứng ở ban công nghe hết rồi ạ.” Giang Thần có vẻ khó xử.

...

Tôi lập tức ném phất quần áo của Giang Thần xuống tầng rồi ôm quần áo của mình bước vào, cười xòa, “Hề hề, không khí trên ban công trong lành, đứng tốt cho chân...”

Cha mẹ tôi ở lại ba ngày, chê bôi phòg chậ chội nên về quê. Trong mấy ngày này, Giang Thần tan làm là ngoan ngoãn tới nhà tôi phụ giúp mẹ tôi mấy việc rửa rau, nhặt rau; rồi xem bóng đá, chơi cờ cùng cha tôi, ra dáng người con ngoan hiền, hiếu thuận. Chỉ có điều cứ thấy tôi là anh lại bày ra vẻ mặt cau có khó chịu, có lẽ vẫn còn tức tối chuyện hôm tôi đuổi anh về.

Sáng nay vừa đặt chân tới công ty, Phó Phái hơn hử thông báo rằng anh ta đã phát hai tháng lương chậm trễ kia vào tài khoản cho chúng tôi. Gần đây công ty không nhận được đơn hàng lớn, tôi và Tư Đồ Mạt hiểu nên không nói gì nhiều. Tư Đồ Mạt không dùng gì đến tiền, tôi thì miễn cưỡng có thể chèo chống được nên không cần phải làm khó công ty. Những lời kiểu như công ty là nhà của tôi quá làm màu ra vẻ, nhưng ba người chúng tôi quả thực là bậc nguyên lão của công ty. Nói cách khác, quy mô của công ty này chưa từng được mở rộng... Thôi bỏ đi, dùng lời của Tư Đồ Mạt, đó là do tình cảm của chúng tôi dành cho công ty này như dành cho đứa con mình đứt ruột đẻ ra vậy, có xấu xí đến cỡ nào cũng chỉ có thể chấp nhận.

Tan làm, khi ngang qua máy rút tiền, tôi nhân tiện kiểm tra tiền lương, nhưng màn hình liên tục hiển thị mật khẩu không đúng. Mắt thấy còn một lần nữa là thẻ bị nuốt, tôi vội lấy thẻ ra mới phát hiện đây là thẻ của Giang Thần. Thế là tôi lại đưa vào lần nữa, nhập sáu số cuối số điện thoại, sau đó tôi bị con số trong thẻ dọa cho nằm bò trên máy rút tiền, chỉ hy vọng người qua đường đừng tưởng là tôi đang vô lễ với nó...

Tôi lấy điện thoại ra gọi cho Giang Thần, tiếng tí tí vang lên hồi lâu anh mới nghe máy, “Gì vậy?”

“Không có việc gì không thể gọi điện thoại cho anh à?”

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Anh bận lắm.”

“Không có chuyện gì.” Tôi giận dữ nói.

“Không có chuyện gì thì anh cúp máy đây.”

Thế rồi điện thoại bị cúp “cách” một tiếng, đồ hộp hời.

Tôi vốn định hỏi anh gì nhỉ? Ồ, hỏi tiền lương trong thẻ ngân hàng của anh là tích lũy từ lúc nào. Nếu là hai ba tháng, tôi sẽ quay về chợ thúng “áo mưa” ở nhà, để sinh cho anh một cậu con trai và gả cho anh ngay tắp lự.

Đáng tiếc, điện thoại đã bị ngắt. Người có da mặt mỏng như chiếc bánh rô-ti là tôi đây, đành phải đợi mười phút sau mới gọi tiếp cho anh.

Nhưng mới đi được mấy bước, điện thoại trong túi xách lại đổ chuông, tôi cài đặt tiếng chuông cá nhân cho Giang Thần là bài “*Như khói*” của Mayday. Điện thoại lặp lại mấy câu: “Năm bảy tuổi kia, bắt được con ve sầu, tưởng rằng có thể bắt được cả mùa hạ. Năm mười bảy tuổi kia, từng hôn lên gương mặt anh, tưởng rằng có thể mãi mãi sánh bước bên anh. Có thể mãi mãi như vậy không, mãi mãi không đổi thay, những điều tươi đẹp ấy sẽ mãi không tan vỡ...”

“Trần Tiểu Hy!” Cùng với tiếng gầm giận dữ, tóc đuôi ngựa của tôi bị kéo từ phía sau.

Tôi quay đầu lại, Giang Thần một tay kéo đuôi tóc tôi một tay huơ điện thoại, “Sao em không nhận điện thoại của anh? Mà em đứng ngây như phỗng giữa đường làm gì hả?”

“Sao anh lại ở đây?” Tôi ôm gáy nói, “Đừng kéo tóc em.”

Anh nói: “Hồi này khi em gọi điện thoại anh đã ở cạnh đây rồi, tối nay bọn anh họp lớp đại học, tụi bạn cứ bắt anh dẫn em đi bằng được.”

“Vậy hồi này sao anh dữ dằn với em thế? Còn cúp điện thoại của em nữa.” Tôi túm cổ áo sơ mi của anh lên, nói: “Lão nương không thích đi họp lớp cùng nhà người.”

Anh “Ồ” một tiếng bày tỏ đã hiểu, gạt bàn tay đang túm lấy cổ áo mình ra, quay người bỏ đi. Tôi vội vàng níu lấy tay áo sơ mi của anh, “Em đùa thôi. Em đi, em đi.” Nói đoạn, tôi còn chủ động dúm tay tôi vào lòng bàn tay anh “Đi đi đi, có những ai đi thế? Đại sư huynh có đi không?”

Giang Thần trừng mắt nhìn tôi, “Em quan tâm anh ta có đi không làm gì?”

Chương 18

Đại sư huynh học trên chúng tôi hai khóa, năm xưa ở cùng phòng ký túc xá với Giang Thần. Hiện tại, tướng mạo của anh ta có thể xếp vào hàng trai đẹp có gương mặt V-line, nhưng vì năm xưa thẩm mỹ của phần đông chúng tôi vẫn chưa được tiếp cận với hai nước Hàn Nhật nên không ai biết thưởng thức vẻ đẹp của anh ta. Bởi thế, chúng tôi nhất loạt cho rằng anh ta có chiếc mõm nhọn y như quai hàm khi, còn đặt cho anh ta một biệt danh mỹ miều là Mỹ Hầu Vương.

Hồi đại học, mối quan hệ của tôi và đại sư huynh không tồi, bởi vì bạn gái hồi đại học của anh ta chính là Vương Hiểu Quyên của phòng ký túc xá chúng tôi, còn là tôi dắt mối, tôi thành thật xin lỗi. Vương Hiểu Quyên nổi tiếng với tính tình đại tiểu thư, đại sư huynh bị chinh đến độ kêu khổ thấu trời nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng. Mỗi lần bị giày vò thảm thiết, anh ta lại chạy đến tìm tôi kể khổ, bảo rằng, Trần Tiểu Hy sớm biết thế này anh đã theo đuổi em cho rồi, cướp em từ tay Giang Thần. Tôi bảo, vậy sao, hối hận rồi sao, em cũng cảm thấy em cặp với Giang Thần có hơi lãng phí. Sau đó, chúng tôi nhìn nhau cười ha hả. Đây gọi là hai kẻ nghèo rớt mồng tơi mạnh miệng khoe giàu.

Sau khi tốt nghiệp, đại sư huynh đến một trường cấp hai làm bác sĩ. Thoạt đầu, anh ta còn hay trở về trường thăm chúng tôi, đương nhiên chủ yếu là thăm Vương Hiểu Quyên. Chúng tôi nghe anh ta kể trẻ con thời buổi này biến thái thế nào, ở nhà vệ sinh là có thể sinh con, không sợ con lọt xuống lỗ gì đó. Về sau, Vương Hiểu Quyên bỏ mặc anh ta chạy theo cậu ấm con nhà giàu. Kể từ đó, anh ta không lộ diện thêm một lần nào nữa.

Tôi thường nhắc tới đại sư huynh trước mặt Giang Thần, thắc mắc tại sao đại sư huynh lại biến mất, tại sao Vương Hiểu Quyên không biết trân trọng, sau này người con gái nào lấy được anh ta là do tổ tiên tích đức. Có lần,

tôi cứ kể lể mãi khiến Giang Thần mất kiên nhẫn, anh nói, Trần Tiểu Hy, sau này em còn lại nhãi một câu về anh ta trước mặt anh thì anh sẽ bóp chết em.

Cuộc tụ tập được hẹn trước ở một quán karaoke. Vừa đẩy cửa bước vào, tiếng nhạc rung trời ập tới, mấy giọng hát chói tai đang gào thét “Chết rồi vẫn muốn yêu, không hết mình không vui”. Giang Thần cười khổ lắc đầu, lấy tay bịt tai tôi, khoe miệng khép mở, không biết nói gì.

Tôi tinh mắt, nhắc thấy trong nhóm hát “Chết rồi vẫn muốn yêu” có đại sư huynh, lắc tay Giang Thần, “Đại sư huynh kìa.”

Anh chẳng cho tôi ánh mắt khinh thường.

“Các vị khán giả chú ý nào, vợ chồng lớp trưởng giá đáo!” Người cầm micro bỗng lên tiếng hô vang, ánh mắt mọi người cùng đổ dồn về phía cửa. Chỉ trong nháy mắt, tiếng huýt sáo hoan hô vang dậy bốn phía, tôi vẫy tay hét lớn: “Các bạn vất vả rồi, tôi lại thu phục được lớp trưởng của các bạn rồi đây.”

Cả hội phá lên cười.

Giang Thần ôm eo tôi cùng đi vào trong. Trên sô-pha đã có bảy tám người ngồi, xê trái nhích phải mới chừa ra được hai chỗ cho chúng tôi. Tôi vừa đặt mông xuống đã bị người bên cạnh ôm vào lòng, thơm lên trán cái “chụt”, “Tiểu Hy, Tiểu Hy thân yêu của tôi.”

Tôi đẩy người kia ra, bưng mặt cậu ta lên, hét toáng rồi lại ôm chầm lấy, “Người tuyệt! Người tuyệt!”

Giang Thần cầm cổ áo tôi kéo ra, “Em sắp ghì chết Tuyệt Tĩnh rồi.”

Mối quan hệ giữa tôi và các bạn trong lớp Giang Thần vô cùng tốt, thậm chí còn tốt hơn cả bạn học cùng lớp. Tuyết Tĩnh là người đối xử với tôi tốt nhất, bởi vì cậu ta nói tôi có giá trị lợi dụng... Tuyết Tĩnh là ủy viên tuyên truyền hữu danh vô thực của lớp Giang Thần. Hữu danh vô thực là vì khi lớp họ có hoạt động, tranh khắc bản tuyên truyền và tờ rơi đều do tôi đảm nhiệm.

Tuyết Tĩnh nhéo mặt tôi mắng: “Cậu vẫn còn mặt mũi tới đây ư? Chia tay Giang Thần cái là không thèm nhận điện thoại của tôi luôn phải không?”

Tôi đưa tay ra sau kéo Giang Thần, “Cứu mạng.”

Anh vỗ tay tôi, “Đáng đời.”

Đột nhiên, dàn loa truyền tới tiếng rít đing tai nhức óc; có lẽ do ai đó chĩa micro vào loa. “Phịch” một tiếng, đại sư huynh nhảy múa hát ca điên cuồng từ nãy tới giờ không biết tại sao lại quăng micro xuống sàn, phun lời mắng chửi rồi xông thẳng vào nhà vệ sinh.

Tôi nhìn Tuyết Tĩnh bằng ánh mắt khó hiểu, cậu ta cười lạnh chỉ về hướng đại sư huynh chạy nói: “Chết rồi vẫn phải yêu, loại này là yêu rồi là phải chết.”

Tôi đang muốn hỏi thêm, Giang Thần lại ghé vào tai tôi hỏi: “Em vẫn chưa ăn tối, anh gọi bát mì bò cho em nhé?”

Tôi bịt tai, quay đầu trừng mắt với anh, “Ngừa chết đi được, em muốn thật nhiều rau thơm.”

Anh cốc vào đầu tôi, “Em tưởng là gọi món ở nhà hàng đấy à?”

Tôi quay đầu hỏi tiếp, “Đại sư huynh làm sao thế?”

Tuyết Tĩnh cầm một cốc bia đầy ực, thổi bọt bia phía trên, hờ hững trả lời: “Xông vào nhà vệ sinh còn có thể là vì sao, giải phóng bộ nhớ trong chứ sao!”

“Giải phóng bộ nhớ trong ư?” Tôi nhất thời không hiểu.

Cậu ta quăng cho tôi ánh mắt sao cậu lại ngốc như thế, nói: “Vật bài tiết của con người chẳng phải là giống với bộ nhớ trong của máy tính sao? Tồn đọng lâu ngày cứ nhồi nhét thêm mà không dọn thì hỏng.”

Máy tính nghe thấy vậy, khóc không thành tiếng.

Âm nhạc đã được chuyển sang bài hát trữ tình chậm rãi, có người đang hát bài “*Chuyện lãng mạn nhất*”. Bởi vì tôi vừa được Tuyết Tĩnh phổ cập tri thức về máy tính, nên câu hát “chuyện lãng mạn nhất mà tôi có thể nghĩ tới, chính là cùng em chậm chậm già đi” sao tôi nghe cứ giống như “chuyện lãng mạn nhất mà tôi có thể nghĩ tới, chính là cùng em đi bán máy tính^[1]” nhỉ, ôi cái cuộc đời khổ đau này...

[1]. Chậm chậm già đi (慢慢变老) : có thể nghe nhầm thành đi bán máy tính (读卖电脑).

Chẳng mấy chốc mì bò đã được bưng lên, vì bàn quá thấp nên tôi dứt khoát ngồi thụp xuống sàn nhà, vừa ăn vừa tán gẫu với Tuyết Tĩnh. Tuyết Tĩnh nói sau khi tốt nghiệp không làm bác sĩ, mà chạy đi làm nhân viên bán thuốc, gần đây vừa mới nghỉ việc, bàn bạc làm ăn nhỏ gì đó với bạn bè, cuối cùng hỏi tôi: “Bán gì mà vừa không cần tiền vốn, vừa có lợi nhuận cao chỉ trong thời gian ngắn? Cậu nói có loại là ăn này không?”

Tôi hút một miếng mì, “Có.”

“Bán gì?” Đôi mắt cậu ta phát sáng.

“Dâm.”

Tôi vừa nói xong đã bị Giang Thần dúm xuống, suýt chút nữa thì nhúng cả đầu vào bát mì. Tôi xoa đầu, giọng ảm ức, “Tác giả Diệc Thư có nói, thanh xuân không bán cũng sẽ trôi đi.”

Tuyết Tĩnh thở phì phì nói, “Vậy cậu bán đi.”

Tôi cúi đầu quan sát bản thân một lát, “Thanh xuân của tôi chỉ còn chừa lại cái đuôi thôi, muốn bán chỉ có thể bán phá giá, mất giá lắm, không bán đâu.”

Tuyết Tĩnh học tôi điệu bộ tự quan sát bản thân, cuối cùng nói bằng giọng điệu đau thương: “Dù gì cậu còn dùng được cái đuôi để có phiếu cơm dài hạn, cái đuôi của tôi đủ có thể mang đi bán phá giá thôi.”

Khi chúng tôi đang sầu não không thôi vì chuyện thanh xuân đã trôi đi, Giang Thần ở phía sau dùng mũi chân đá lưng tôi, “Mau ăn đi, mì nhũn ra rồi.”

Tôi nuốt một mạch mấy miếng mì, đẩy bát ra nói: “Em no rồi.”

Lý mập ngồi bên cạnh Tuyết Tĩnh nhảy ra, lên tiếng.

“Thừa nhiều như thế này thật đáng tiếc, để tôi ăn cho.”

Giang Thần bưng mì lên ăn, “Tôi cũng chưa ăn tối.”

Lý mập thất vọng, thở dài ngao ngán, “Cậu chưa ăn sao không gọi chứ...”

Tuyết Tĩnh nói: “Cậu muốn ăn sao không gọi hả?”

“Tôi đang giảm béo.”

...

Giang Thần và mấy đứa đã giải quyết xong bát mì, khi anh để bát không lên bàn tôi mới sực nhớ, “Không phải là anh không ăn rau thơm sao?”

Anh kéo tôi ngồi lên sô-pha, “Em nghiện ngồi xồm rồi hả?”

Tôi cười hì hì, “Anh nói như vậy em mới thấy chân tê thật này.”

Đang nói thì đại sư huynh từ nhà vệ sinh đi ra, cười tươi như hoa bước về phía chúng tôi. Có lẽ là nhờ mấy năm lăn lộn với học sinh trung học, gương mặt anh ta đã trở mã, vừa đẹp trai vừa tươi trẻ.

Anh ta bước qua từng cái chân, cuối cùng dừng lại giữa tôi và Tuyết Tĩnh, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Hai người các cô, chừa chỗ cho đại gia ta đi.”

Tôi và Tuyết Tĩnh không hẹn mà cùng nhau phớt lờ anh ta.

“Hai nha đầu chết tiệt các người, hãy nhìn mông của ta biến các người thành tiêu bản đây!” Dứt lời, anh ta bèn quay người, đưa lưng về chúng tôi toan ngồi xuống.

Giang Thần nhanh tay lẹ mắt kéo tôi, hơn nửa người tôi ngồi trên người anh, bên cạnh truyền tới tiếng rống của Tuyết Tĩnh: “Chen cái gì mà chen! Muốn chết à!”

Tôi đang muốn đưa tay đẩy đại sư huynh giúp cậu ta thì hai tay Giang Thần kéo lấy eo tôi, cả người tôi ngồi trên đùi anh. Mông tôi rời khỏi sô-pha, đương nhiên sẽ chừa ra một chỗ trống cho đại sư huynh ngồi. Nói cách khác, dưới sự trợ giúp của Giang Thần, đại sư huynh đã cướp lấy vị trí của tôi mà không mảy may tổn chút sức lực, điều này khiến tôi cực kỳ bất mãn.

Tôi giãy giụa muốn nhảy xuống lý luận với đại sư huynh, nhưng Giang Thần lại ôm lấy eo tôi không buông, “Ngồi hẳn hoi.”

Tôi đang muốn kháng nghị, quay đầu nhìn thấy anh chau mày, khuôn mặt đanh lại. Mặc dù không biết làm sao, nhưng tôi bèn ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, bộ dạng nghiêm chỉnh.

Đại sư huynh cầm cốc bia trên bàn, nâng cốc về phía chúng tôi rồi giữa đầu uống cạn, lắc chiếc cốc cạn đáy cười khiêu khích.

Tôi lắc lắc ngón tay, “Đại sư huynh, anh không nên làm như thế, uống bia xong thì phải buông cốc xuống, hươ đi hươ lại dễ đánh vỡ lắm.”

Anh ta làm ra động tác muốn ném cốc vào tôi, rồi lại đột nhiên dang rộng vòng tay, “Tiểu Hy, nhiều năm không gặp, mau cho đại sư huynh ôm một cái nào.”

Tuy hành vi của anh ta không đáng mặt đại sư huynh, chỉ thuộc hàng nhị sư huynh, nhưng tôi vẫn lắc mông, hăng giọng phối hợp, “Không đâu không đâu, người ta không chịu đâu.”

Một nhóm người cùng lộ ra vẻ mặt buồn nôn, tôi cảm thấy mình đã gạt hái được thành tựu cực kỳ vĩ đại. Trong môi trường quen thuộc, con người tôi

đây thi thoảng sẽ bày trò làm vẻ vô cùng sinh động, tích cực làm nóng bầu không khí, tên khoa học gọi là “Hội chứng điên mang tính gián đoạn”.

Giang Thần bỗng siết chặt bàn tay ôm lấy eo tôi, tới độ khiến tôi hoài nghi có phải anh muốn ép dạ dày tôi nhảy ra khỏi miệng hay không.

Tôi lấy làm kinh ngạc, quay đầu nhìn anh. Ở đây phải nhắc nhở các bạn nữ thích buộc tóc đuôi gà hay có cơ hội ngồi lên đùi các bạn nam một chút, chớ có ngộ nguậy đầu linh tinh, khi ngoảnh đầu tốc độ dừng quá nhanh. Bởi vì theo kinh nghiệm của tôi, người phía sau sẽ bị đuôi gà của bạn quật cho đau rát, sau đó anh ấy sẽ rất tức giận.

Bạn Giang Thần tức giận rồi, nhưng ngoài tôi ra không ai biết cả, bởi vì vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh, nhưng đôi tay lại đang ghì cho cái eo già nua của tôi thành cái eo thon nhỏ.

Tôi vỗ tay anh thầm thì: “Em đã nói là muốn cắt tóc ngắn rồi mà.”

“Cắt tóc ư?” Không biết tại sao đại sư huynh lại nghe thấy, “Vẻ thanh thuần khi em để tóc ngắn ngày trước ấy à quả thực là chắc chắn...”

Ba chữ “chắc” phía sau ẩn chứa ý tứ không rõ ràng, nhưng từ vẻ mặt của anh ta, tôi đoán là mang nghĩa tốt, cho nên tôi sờ đầu, nở nụ cười thẹn thùng.

Đại sư huynh chìa tay ra toan nhéo mặt tôi, tôi nghĩ, chắc hẳn mấy năm nay anh ta đã nhéo mặt mấy em nhỏ ở trường thành quen rồi.

Tôi không kịp né, mắt thấy sắp bị anh ta nhéo tới nơi rồi, bỗng Giang Thần buông bàn tay ôm eo tôi ra, “bốp” một tiếng gạt tay đại sư huynh, “Bớt động tay động chân đi.”

Bầu không khí có phần gượng gạo, tôi cười ha hả, “Đúng thế, tôi là hoa thơm đã có chủ.”

Đại sư huynh xoa tay, vẻ mặt dung tục, “Hoa thơm mặc dù đã có chủ, nhưng tôi cứ thích tới cuốc đất.”

“Này, không buồn cười đâu.” Tuyết Tĩnh bốc một nắm hạt dưa trên bàn ném anh ta.

Hai người họ bắt đầu âm ỉ, tôi ghé vào tai Giang Thần nhỏ giọng chỉ trích: “Rốt cuộc hôm nay anh làm sao thế? Đại sư huynh chỉ đùa thôi mà.”

Giang Thần lạnh mặt không nói gì. Tôi không hiểu cho lắm vì sao anh giận, nhưng đại khái đoán ra được có liên quan đến đại sư huynh, hoặc là anh ghen. Mặc dù theo kinh nghiệm của tôi, Giang Thần là một người gần như không biết ghen là gì. Nhưng đợt nọ anh lại bỗng dưng ghen với Ngô Bách Tùng, chính vì vậy tôi không thể loại trừ khả năng anh đột nhiên muốn phấn đấu tiến lên, thành cậu trò giỏi trên con đường ghen tuông.

Khoa của họ thường tổ chức tụ tập nên mọi người cứ theo thường lệ, hát hò, chè chén, âm ỉ những mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng có người chìa tay về phía Giang Thần, anh rút ra một tấm thẻ tín dụng trong ví quăng cho người kia. Đây là thói quen được dưỡng thành hồi đại học. Cứ khi nào lớp họ tụ tập, với tư cách là người quản quỹ lớp, Giang Thần có thói quen trả tiền, một năm thường phải bù không ít tiền cho quỹ lớp.

Khi ký tên vào hóa đơn thanh toán, Giang Thần không liếc nhìn con số, còn tôi đã trộm liếc mấy lần, hơn bốn nghìn tệ.

Sau khi ra khỏi quán karaoke, mọi người đều nói muốn đi ăn đêm, đại sư huynh ưỡn ngực nói: “Bữa ăn đêm để tôi chủ chi.”

Mọi người hoan hô ầm ĩ.

Tôi và Giang Thần đi sau họ, tôi nhỏ giọng hỏi anh: “Này, hôm nay em đã xem thẻ lương của anh, con số bên trong là tiền lương trong bao lâu thế?”

Anh giận dữ trả lời: “Không nhớ nữa, khoảng hơn nửa năm.”

Tôi tính toán, tiền lương cao ra phết, nhưng không tới mức phát rồ, nên chuyện anh quẹt gần nửa tháng lương mà không chớp mắt hồi ban nãy khiến tôi cảm thấy khó hiểu. Ở nhà chúng tôi, chỉ cần mua đồ trên năm trăm đồng cha sẽ phải bàn bạc với mẹ, tôi tưởng rằng đây chính là thái độ mà các cặp đôi nên có trong vấn đề chi tiêu.

Tôi giật áo anh, “Vừa rồi anh đã quẹt hơn bốn nghìn tệ đấy.”

Anh đáp: “Không được sao?”

“Không phải.” Tôi buông áo anh ra, không biết tại sao tự nhiên lại thấy chán nản.

Phía trước có người quay đầu gọi:, “Lớp trưởng, hai người nhanh lên, đừng có chậm rề rề như thế.”

Giang Thần ôm eo tôi đi theo họ.

Bữa ăn khuya gồm có thịt nướng và cháo niêu. Tôi vừa ăn hai xiên mực nướng thì đại sư huynh đã ve vẩy chai bia nói muốn chơi trò “nói thật hay mạo hiểm”. Trò chơi này đóng vai trò rất quan trọng trong những cuộc vui chơi tập

thế, một trò chơi tuổi thọ trăm năm vẫn phổ biến khiến người ta phải kinh ngạc.

Chai bia xoay ba vòng thì miệng chai nhắm chuẩn vào Tuyết Tĩnh, đại sư huynh hỏi: “Nói thật hay mạo hiểm?”

“Mạo hiểm.” Tuyết Tĩnh trả lời.

Đại sư huynh trầm ngâm một lát, nói: “Cậu đi tới nói với người đàn ông đang rơi lệ bên kia rằng, anh ơi anh thất tình phải không, tôi cho anh mượn ngực để dựa nhé?”

...

Người ta bảo rằng, người học y đều là kẻ lưu manh.

Tuyết Tĩnh vén tóc, “Nhìn đây.”

Một nhóm người lẳng lặng nhìn cậu ta phong tình vạn chủng bước tới bên người đàn ông đau lòng vừa uống bia vừa rơi lệ kia. Sau hai phút, người đàn ông nước mắt nước mũi tèm nhem nửa tin nửa ngờ dựa vào Tuyết Tĩnh. Tuyết Tĩnh đẩy anh ta ra, tỏ vẻ ấm ức hét lớn: “Đồ lưu manh đều cáng!” Sau đó phong tình vạn chủng quay trở về.

Kinh ngạc phải không? Không thể chịu đựng nổi phải không? Anh chàng uống say kia, đời người chính là muôn hình vạn trạng như vậy đấy!

Chai bia xoay một vòng rưỡi, miệng chai chỉ vào đại sư huynh, Tuyết Tĩnh cười nham hiểm, “Nói thật hay mạo hiểm?”

Đại sư huynh sờ cằm, “Nói thật đi.”

Tuyết Tĩnh nướng mỳ, bắt đầu biểu diễn màn đăm chiêu.

Màn tương tác của hai người họ khiến nhóm người ngồi xem vô cùng sầu lo. Thân là đại biểu quần chúng xuất sắc, tôi cắn miếng gà nướng nói: “Sinh viên khoa Y, tôi là sinh Viên khoa Nghệ thuật thuần khiết, xin hãy chú ý chừng mực.”

Này, mọi người cứ lộ ra vẻ mặt buồn nôn đó là sao?

Tuyết Tĩnh uống một hợp bia, nói giọng bình tĩnh: “VẬY trước tiên làm nóng người đã nhé.”

Mọi người háo hức chờ đợi.

Cậu ta hỏi: “Anh cảm thấy tình yêu quan trọng hay tiền bạc quan trọng?”

...

Mọi người nhao nhao bày tỏ phần nộ, Tuyết Tĩnh đành phải nhanh chóng đổi câu hỏi dưới sự công kích của mọi người “Nói về một đối tượng trong giấc mộng xuân của anh đi.”

Câu hỏi hay lắm, thế giới hỗn loạn như vậy, giả vờ thuần khiết cho ai xem?

Mọi người gõ đĩa đập đĩa ồn ào nhốn nháo, “Mau nói, mau nói, mau nói...”

Là đại diện phát ngôn cho linh hồn của loài người - đại biểu của khoa Nghệ thuật, tôi không cùng nhóm phạm phụ tặc tử này tùy tiện bõn cợt. Tôi chỉ cúi đầu, chăm chú dùng đầu lưỡi lọc thịt ở đuôi cánh gà một cách tao nhã.

“Tôi qua tôi đã nằm mơ,” đại sư huynh nói.

“Mơ thấy ai?”

“Tiểu Hy.”

“Hả?” Một tiếng sấm vang rền, tôi ngậm xương gà ngẩng đầu lên.

Giang Thần gõ đĩa xuống bàn “cạch” một tiếng, tôi nghĩ nếu đây là tiểu thuyết võ hiệp, chiếc đĩa kia đã vụn thành bột từ lâu rồi, gió còn thổi tung bay khắp nơi nữa. Đáng tiếc, động tác của anh chỉ làm rung chuyển miếng xương gà trước mặt tôi, nên đây đích thị là tiểu thuyết ngôn tình.

Đương nhiên, người kinh ngạc tức giận không chỉ có tôi và Giang Thần, Tuyết Tĩnh đập bàn buông lời mắng chửi đầu tiên: “Anh chưa từng nghe thấy câu vợ của bạn đừng khách sáo sao?”

...

“À, tôi muốn nói là... không thể chòng ghẹo, không thể chòng ghẹo...”
Tuyết Tĩnh gãi đầu, “Lờ mờ, lờ mờ.”

Đại sư huynh ra vẻ vô tội, “Tôi muốn nhắc nhở Tiểu Hy ngẩng đầu lên, tránh bỏ lỡ phát ngôn đặc sắc của tôi.”

Sau khi bị quăng cho một bịch giấy ăn, anh ta cười hi hi ha ha kể mình mơ thấy cô giáo dạy nhạc trong trường. Trong giấc mơ, cô nàng mặc quần tất

đai, kéo đàn violon dưới ánh trăng.

Tôi mơ màng hoang tưởng theo lời anh ta miêu tả, sự kết hợp hoàn mỹ giữa dung tục và cao quý, đẹp vô ngần. Tôi huých khuỷu tay vào Giang Thần, nhỏ giọng hỏi: “Anh từng mơ thấy ai?”

Trong đầu tôi nghĩ: Giang Thần sẽ dùng âm gió phát một chữ “em”, sau đó âm tiết này truyền tới tai rồi bay liệng trong đầu khiến tôi đỏ lựng cả mặt, và chúng tôi sẽ đạt được cảm giác lạc thú khi ve vãn tán tỉnh vụng trộm giữa chốn đông người.

Giang Thần lại đột ngột đứng dậy, cầm cốc bia trước mặt lên uống một hơi cạn sạch rồi nói: “Sáng mai tôi còn có ca phẫu thuật, về trước đây, mọi người cứ vui chơi hết mình đi.” Không cho mọi người cơ hội giữ lại, dứt lời, anh liền kéo tôi rời đi.

Ra khỏi cửa, Giang Thần bắt một chiếc taxi rồi dúm tôi vào trong, tôi còn chưa ngồi vững anh đã chen vào, suýt chút nữa làm tôi đập người vào cửa bên kia.

Xe chạy được năm phút, cuối cùng tôi không nhịn được mà hỏi câu hỏi tôi đã nhắn nhin cả buổi tối: “Rốt cuộc tối nay anh làm sao thế?”

“Không sao, chỉ mệt thôi.” Anh nhắm mắt nói.

Tôi vẫn muốn nói tiếp thì điện thoại đổ chuông, “A lô, đại sư huynh à.”

“Hai người không sao chứ? Thật ngại quá vừa rồi tôi đùa hơi quá. Giang Thần hẳn là sẽ không giận chứ?”

Thực ra, tôi không thích giọng điệu anh ta nói những lời này, “hắn là sẽ không” cái gì? Lời nói này của anh ta đã ám thị một cách uyển chuyển rằng Giang Thần mà giận tức là quá hẹp hòi. Với tư cách là người ủng hộ trung thành phương châm “giúp người thân không màng đạo lý”, tôi cho rằng bất kể Giang Thần đã làm ra chuyện không hợp lý đến đâu, thì đều không tới lượt người ngoài thì thăm nhỏ to với tôi. Nhưng tôi vẫn khách sáo trả lời anh ta: “Không có, chỉ có điều gần đây anh ấy rất bận nên mệt thôi.”

Bạn xem, đây chính là trường thành, lá mặt lá trái là điều khó tránh khỏi.

Anh ta nói: “Vậy thì tốt, hôm nào anh mời hai người dùng cơm nhé.”

“Được.” Tôi cúp điện thoại nhưng không nhớ ra được mình định nói gì với Giang Thần, đành phải học anh khoanh hai tay trước ngực, dăm chiêu suy nghĩ.

“Em đừng tiếp xúc với đại sư huynh nhiều.” Anh bỗng mở mắt ra nói.

Tôi không hé răng nửa lời, nhưng không kìm lòng được mà âm thầm phản bác, ghen kiểu này hình như hơi quá thì phải?

Anh thấy tôi không để ý tới lời anh nói, chìa tay ra chọc vào cánh tay tôi, “Em nghe thấy gì chưa?”

Tôi quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, định dùng sự trầm lặng để biểu đạt sự kháng nghị của mình trước yêu cầu vô lý đùng đùng của anh.

Có điều tôi không ngờ rằng sự trầm lặng này lại kéo cả đường đi, cho tới khi xe đỗ dưới nhà tôi, Giang Thần cũng không nói một câu, thậm chí

không có ý định xuống xe. Thế là tôi xuống xe, giận dữ đóng sầm cửa xe lại, đổi lấy hai câu nguyên rủa của tài xế, tôi hăm hăm bước lên tầng.

Lên tầng, tôi càng nghĩ càng sôi máu, quyết định đại nghịch bắt đạo một phen, gọi điện thoại tìm Giang Thần cãi nhau một trận cho thỏa. Điện thoại vừa được kết nối tôi đã gào lên: “Giang Thần, anh không thể đối xử với em bằng cái thái độ kia, em là bạn gái của anh, anh phải dùng sự dịu dàng và tình yêu để bao bọc lấy em!”

Bên kia điện thoại trầm lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Cái thái độ kia của anh là thái độ gì?”

Tôi phát hiện ra mình không thể miêu tả được cụ thể thái độ của anh, đành phải bất chấp xông lên, “Dù sao thì thái độ của anh không tốt.”

“Bởi vì anh bảo em đừng liên lạc với đại sư huynh?”

“Không phải...”

“Vậy là sao?”

Tôi cuộn ngón tay vào dây treo điện thoại, muốn quăng cho anh hai câu dữ tợn nhưng không có gan, chần chừ một hồi, ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại cúp điện thoại. Sau đó, tôi mới ý thức được hôm nay mình quả là lớn mật, rượu vào to gan, rượu vào to gan đây mà. Mặc dù dưới sự ngăn cản của Giang Thần, tôi chỉ nhấp có hai ba ngụm.

Chẳng bao lâu sau, điện thoại lại đổ chuông, tôi nhìn hai chữ “Giang Thần” nhấp nháy trên màn hình, nuốt nước miếng quyết định không nghe máy.

Khoảng mười phút sau, điện thoại lại nhấp nháy tên của Giang Thần, tôi cảm thấy mình nên vực dậy lòng tự trọng của phụ nữ đúng lúc, thế là vừa bắt máy tôi đã rống lên: “Điện thoại ngắt là do em không cẩn thận ấn nhầm! Không nhận điện thoại của anh là vì em đang đi vệ sinh!”

Lâm trận bỏ chạy là sở thích của tôi.

Giang Thần “hừ” lạnh hai tiếng ở đầu dây bên kia, “Mở cửa.”

“Hả?” Tôi đi ra cửa theo phản xạ, “Không phải là anh có chìa khóa sao?”

Khi tôi mở cửa ra, anh đang đứng bên ngoài trừng mắt nói: “Quên mang rồi.”

Anh đi vòng qua tôi vào nhà, nằm trên sô-pha chỉ huy, “Đi tìm cho anh bộ quần áo để thay đi.”

Tôi “ừ” một tiếng rồi bước vào phòng, đi được hai bước cảm thấy có cái gì không đúng lại xoay mũi chân bước đến trước mặt anh, “Vừa rồi không phải là anh đã về nhà sao?”

Anh gạt tôi ra lấy điều khiển, “Em quản được anh à.”

Tôi chống nạnh đứng trước mặt anh, “Được! Em không quản anh, anh cũng đừng quản em!”

“A?” Anh liếc tôi một cái rồi chìa chân ra ngoắc đầu gối tôi, tôi không đứng vững bổ nhào xuống sô-pha, hai chân của anh ghì lấy tôi, trọng lượng toàn thân vòng qua người khiến tôi không sao thở nổi.

“Vừa rồi em nói ai không quản ai?” Anh vùi đầu vào hõm cổ tôi, dán vào cổ tôi rồi chậm chậm chớp mắt, hàng mi dài ve vuốt làn da tôi, vừa tê vừa ngứa.

Tôi không tránh được cảm giác ngứa ngứa tê tê kia, đành phải rụt cổ lại cầu xin tha thứ, “Ông Vương hàng xóm nói không quản bà Lý hàng xóm...”

Anh vùi đầu vào cổ tôi cười, hơi thở ấm nóng phả vào làn da, “Trần Tiểu Hy, làm hàng xóm của em thật đen đũi...”

Tôi sắp rụt cổ thành rùa đến nơi rồi, liền giận dữ nói: “Ngứa lắm, anh mau dậy đi.”

Anh cọ râu vào cổ, vào má tôi, đoạn ngẩng đầu nhìn tôi với ánh mắt khiêu khích, đôi mắt long lanh đong đầy ý cười.

Tôi khiếp hồn khiếp vía trước tính trẻ con hiểm có của anh, ngơ ngác nói với anh bằng giọng điệu thương lượng, “Cái đó, chúng ta đang cãi nhau, anh có thể ngồi dậy trước được không?”

Anh nhanh chóng bò dậy khỏi người tôi, chưng ra điệu bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, “Anh đi tắm, em tìm quần áo rồi mang tới cho anh.”

Tôi nằm trên sô-pha duy trì tư thế bị đè ép, người ngây ra như phồng, cho đến khi nhà tắm truyền tới tiếng nước ào ào tôi mới chậm rãi đứng dậy tìm quần áo cho anh.

Gõ cửa kính hai tiếng, Giang Thần mở ra khe hở chìa tay lấy quần áo, hơi nóng luồn qua khe hở phả vào mặt tôi. Đang lau hơi nước trên mặt thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cùng lúc đó là giọng nói của Giang Thần truyền ra từ nhà tắm, anh nói đầu gội sắp hết rồi, nhớ mua.

Tôi đáp lại một câu rồi đến sô-pha tìm điện thoại, là điện thoại của Giang Thần đổ chuông, nhìn màn hình là đại sư huynh, tôi do dự một lát, cuối cùng bắt máy.

“Giang Thần, chuyện tôi nói với cậu lần trước thế nào rồi?” Anh ta vào thẳng vấn đề.

Tôi nói: “Em là Tiểu Hy, Giang Thần đang tắm, lát nữa em bảo anh ấy gọi lại cho anh nhé?”

“Ừ, được.” Thật lạ là anh ta không nói thêm gì mà cúp luôn điện thoại.

Tôi đang muốn để điện thoại xuống sô-pha thì nó lại đổ chuông, vẫn là đại sư huynh, “Sao vậy?”

Anh ta âm ừ một lát mới hỏi: “Tiểu Hy, em và Giang Thần sống cùng nhau à?”

“Ừm, có thể coi là vậy.”

Anh ta trầm ngâm một lát rồi nói: “Anh có một chuyện muốn nhờ Giang Thần giúp đỡ, chuyện đơn giản thôi, còn có thù lao nữa. Em biết đấy, số tiền này Giang Thần không thiết, nhưng anh nghĩ nếu các em muốn kết hôn thì tiền vẫn rất quan trọng, em xem có thể thuyết phục Giang Thần giúp anh được không nhé!”

Tôi từ chối theo bản năng, “Đại sư huynh, không phải là anh không biết, Giang Thần sẽ không nghe em đâu.”

“Tiểu Hy, ai cũng biết Giang Thần luôn chững ra dáng vẻ không đếm xỉa tới em nhưng thực ra lại nghe em nhất. Em cứ nói với cậu ấy là muốn ở một căn nhà to gì đó, cậu ấy sẽ nghĩ cách thỏa mãn nhu cầu của em. Em yên tâm, chuyện mà anh nói chắc chắn không phạm pháp, thật đấy.”

“Chuyện gì vậy ạ?” Tôi không nén nổi tò mò mà hỏi.

“Anh bảo cậu ấy làm cho anh mấy tờ giấy xin nghỉ ốm có xác nhận của bệnh viện thôi.”

“Mấy tờ giấy xin nghỉ ốm là có thể giúp chúng em mua căn nhà to ư?” Tôi trợn trừng mắt, “Bỏ đi, bất kể anh muốn anh ấy giúp gì, chỉ cần anh ấy không đồng ý thì em sẽ không giúp anh khuyên anh ấy. Chúng em không thiếu tiền, hơn nữa trọng điểm là em không muốn ở nhà to, nhà cao cửa rộng anh tới quét dọn nhé?”

Đầu dây bên kia trầm lặng. Khi tôi bắt đầu áy náy không biết mình có quá lời không thì đại sư huynh lên tiếng: “Trần Tiểu Hy, giờ có phải là em coi thường anh lắm không? Có phải là em cảm thấy anh không đơn thuần cao quý như bọn em? Em chưa từng trải cảm giác người yêu bỏ chạy theo người ta chỉ vì không mua nổi hàng hiệu cho cô ta phải không? Em chưa từng thử mùi vị của chuyện thiếu tiền phải không?”

Tôi thở dài, dẫn nén kích động, “Đúng là em không có kinh nghiệm trong chuyện bạn gái chạy mất, bởi vì em là con gái, woa ha ha...” Tôi cười ba tiếng rồi nói tiếp: “Ba ngày chỉ ăn hai bát mì gói; để trốn chủ nhà lên tận phòng giục tiền, mỗi tối phải về nhà mượn hơn một chút; lộ trình xe buýt chỉ cần ít hơn ba trạm là đi bộ; buổi tối lạnh tới độ chỉ có thể đắp tất cả quần áo lên người có được coi là thiếu tiền không? Không phải chỉ cái khó khăn của anh mới được coi là khó khăn đâu.”

Dứt lời, tôi bèn cúp điện thoại, dù là tự ý cúp điện thoại của Giang Thần hay của người khác, xem như đã thỏa cơn nghiện.

“Em thiếu tiền bao giờ? Tại sao không tới tìm anh?”

Tôi quay đầu lại, Giang Thần mặc chiếc áo phông tay dài màu trắng và quần ngủ caro màu xanh lam, trên cổ còn vắt một chiếc khăn, nhú mào nhìn tôi.

Tôi nói: “Không có, em chỉ tiện mồm bịa chuyện thôi. Ghét nhất cái kiểu người tự cho mình là người thảm thương nhất thế giới, cho rằng cả thế giới đều mắc nợ anh ta.”

Giang Thần nhìn lên trần nhà, “Trần Tiểu Hy... em có thể tới bệnh viện bọn anh một chuyến để anh chiếu chụp nghiên cứu cấu tạo não của em không?”

Tôi quỳ gối, ghé lưng vào sô-pha trả lời anh: “Được chứ, nếu các anh trả tiền cho em.”

Anh lấy khăn vắt trên cổ xuống ném tôi, “Vừa rồi là ai nói với đại sư huynh không thiếu tiền?”

Khăn đập trúng mặt, tôi lấy xuống, vẫy tay bảo anh lau tóc, “Người không thiếu tiền là anh chứ, quẹt thẻ một nhát là bốn nghìn tệ.”

“Em canh cánh trong lòng bốn nghìn tệ kia nhỉ.” Anh vừa đi về phía tôi vừa nói.

Tôi nhún vai, “Không hẳn, xét đến cùng là tiền của anh, anh thích tiêu thế nào thì tiêu, em chỉ mang tâm lý thù hận kẻ giàu thôi.”

Giang Thần ngồi nghiêng trên sô-pha, tôi quỳ sau người anh giúp anh lau tóc, “Đúng rồi, đại sư huynh chỉ bảo anh làm cho anh ta mấy tờ giấy xin nghỉ bệnh thôi sao?”

“Anh ta bảo anh làm cả một cuốn, không phải mấy tờ, hơn nữa cho dù là mấy tờ thì anh cũng không có ý định làm.”

Tôi luôn nắm ngón tay vào mái tóc ướt của anh, “Tại sao?”

Anh nghiêng đầu nói: “Vẫn chưa khô, tiếp tục lau đi.”

“Ừm”, tôi phủ khăn lên tóc anh lau mấy cái.

“Lần này anh ta bảo anh làm đơn xin nghỉ ốm, lần sau không biết là gì, có thể là những chuyện đại loại như bảo anh dùng danh nghĩa của bệnh viện để thu mua thuốc giá cao. Tới lúc đó, bởi vì từng giao dịch mà anh buộc phải tiếp tục hợp tác với anh ta. Chỉ cần em bước vào vũng nước đục thì sẽ không bao giờ sạch sẽ được nữa.” Ngừng lại một thoáng, anh nói tiếp: “Những chuyện này anh vốn không muốn nói cho em biết, em chỉ cần ngây ngốc sống cuộc sống của em, đọc truyện tranh của em là được rồi.”

Trán tôi hiện lên ba đường kẻ đen, chọc ngón tay vào xoáy ở chính giữa đầu anh, “Anh mới ngây ngốc ấy.”

“Này, em cầm thẻ ngân hàng của anh nhé.” Anh bỗng quay đầu hỏi.

“Hả?” Tôi ngẩn người, “Tại sao?”

“Lần sau có thể quẹt bao nhiêu tiền do em quyết định.” Anh kéo khăn xuống, “Tóc khô rồi.”

Dứt lời, anh liền đứng dậy đi vào phòng.

Tôi ngơ ngẩn nhìn bóng lưng chạy trốn vào phòng của anh, sao anh chàng này lại quái gở như vậy nhỉ... Mẹ anh chưa từng dạy anh rằng tình yêu là phải lớn tiếng nói ra sao...

Thôi được rồi, bóng lưng chạy trốn như điên là cảnh tượng mà tôi tự nghĩ ra, tôi cảm thấy như vậy khá phù hợp với hình tượng giờ phút này của anh.

Trong đêm khuya, tiếng tin nhắn vang lên tí tí không ngừng. Tôi buồn ngủ rũ mắt, trong quá trình với điện thoại, tôi đã bò lên người Giang Thần ngủ thiếp đi. Hôm sau tỉnh dậy, Giang Thần lăm bắm nửa bên người anh đã tê dại, phụ nữ quả là khó nuôi.

Trên đường Giang Thần đưa tôi đi làm, tôi lấy điện thoại ra xem thời gian mới sực nhớ ra tin nhắn tối qua, mở ra xem không ngờ là của đại sư huynh gửi. Tôi hươ hươ điện thoại tỏ ý với Giang Thần, “Tin nhắn của đại sư huynh.”

Anh liếc mắt một cái, “Không có chuyện gì thì đừng trả lời anh ta.”

Tôi nhún vai, “Gửi những mấy tin cơ...”

Tôi mở từng tin nhắn, vì sự trôi chảy, lưu loát và sinh động trong cách diễn đạt, tôi không đặc biệt nhấn mạnh là mấy cái tin nhắn, tóm lại là rất nhiều tin nhắn.

Về độ dài thì ước chừng như bài tập làm văn của học sinh lớp Sáu. Về tình cảm thì nó gần gũi với cuộc sống hơn thư tình, về nội dung tư tưởng thì có

sự hồi tưởng về quá khứ, sự băn khoăn của hiện tại cùng với sự tuyệt vọng về tương lai. Về dấu chấm câu thì những chấm câu nên dùng đều dùng cả, những chấm câu không nên dùng đều không dùng... Rốt cuộc là tôi có định nói tới nội dung không? Có chứ, có chứ...

Tiểu Hy, anh vẫn còn nhớ ngày đầu tiên khai giảng, bấy giờ anh ở trong nhà vệ sinh, nghe thấy trong phòng ký túc xá có một giọng nữ trong trẻo nói em giúp anh lau ván giường được không. Khi anh ra ngoài, Giang Thần đang mặc màn, còn em đang lau giường, em vẫy khăn lau về phía anh nói chào cậu. Bấy giờ, lòng anh như bị thứ gì đó chạm phải. Em vừa rời đi anh đã hỏi Giang Thần em là ai, cậu ta nói là bạn gái cậu ta. Rất lâu sau đó, khi nghe em kể về lịch sử vinh quang đẫm máu và nước mắt trên con đường theo đuổi Giang Thần, anh mới biết mình đã bị cậu ta lừa. Anh đi chất vấn cậu ta, cậu ta lại tỏ ra thản nhiên, nói em vốn dĩ là bạn gái của cậu ta, thời gian trước hay sau không có gì quan trọng cả.

Đọc tới đây, tôi không tìm lòng được mà nghiêng đầu nhìn Giang Thần, anh phát hiện ra ánh mắt của tôi, nhìn tôi một cái, lấy làm khó hiểu, “Sao vậy?”

“Không có gì.” Tôi cúi đầu tiếp tục đọc tin nhắn.

Nhưng anh cũng không thích em bao nhiêu, chỉ ít thì sau khi quen Vương Hiểu Quyên ngực nở mông cong của phòng bọn em, anh thích cô ấy hơn. Anh luôn nói đùa với em rằng sớm biết vậy đã theo đuổi em rồi, thực ra là anh đang hưởng thụ khoảnh khắc Giang Thần sầm mặt mỗi khi anh nói những lời này, khiến anh thấy sảng khoái khi báo được thù. Hôm biết hai người chia tay, anh còn mua một chai rượu vang về nhà xem phim ăn mừng. Anh nghĩ, đợi một thời gian em quên Giang Thần, anh quên Vương Hiểu Quyên, chúng ta có thể chấp vá ở bên nhau. Thế nhưng, anh có thể quên Vương Hiểu Quyên, còn em lại không thể quên được Giang Thần. Về chuyện mà anh đề cập kia, thật lòng xin lỗi em. Nhiều năm trôi qua, mọi người đều

không thay đổi, người thay đổi chỉ có mình anh. Đôi khi anh cũng sợ chính bản thân mình, sao anh lại có thể từng bước ép mình trở thành dáng vẻ đến ngay cả mình cũng thấy vô liêm sỉ thế này. Có lẽ em không thể hiểu khi anh bảo em khuyên Giang Thần, lòng anh đã phải giao chiến bao nhiêu ngày. Gỡ những nội dung nghiêm túc như thế này, quả thực là không giống anh chút nào. Cuối cùng, hy vọng hai người có thể bởi vì tin nhắn của anh mà cãi nhau một trận, hay chia tay gì đó.

PS: Nếu hai người kết hôn, đừng thông báo cho anh.

Tôi cảm điện thoại, cảm thấy có phần suy sụp. Những điều anh ta nói thực ra không đúng, mọi người đều đã thay đổi, không ai còn thuần khiết như quá khứ nữa, đây là điều mà mọi người đều phải chấp nhận, giống như ăn uống thì nhất định phải đi đại tiện vậy... Đừng đánh tôi, xin hãy dùng góc độ y học để tiêu hóa ví von của tôi... ợ... tiêu hóa mà tôi nói là lý giải... lý giải.

Tôi hỏi Giang Thần: “Anh cảm thấy em có thay đổi không? Cái em nói không phải là diện mạo bên ngoài mà là hành vi cơ.”

“Có.” Anh hờ hững nói: “Trước kia em ăn không hết một bát mì, giờ có thể ăn hai bát rồi.”

Anh à, anh tới làm trò cười phải không...

Tôi như có điều suy nghĩ nhìn Giang Thần, “Tối qua em cứ nghi ngờ có phải là anh ghen không, sau đó vì nghĩ đến chuyện khác mà quên không hỏi anh. Giờ em hỏi anh, tối qua anh có ghen không thế?”

Anh mặt không đổi sắc, “Không.”

“Không à...Tôi gãi cổ lẩm bẫm, “Nhưng đại sư huynh đã nhắn tin tỏ tình với em...”

Xe phanh gấp, tôi bổ nhào về phía trước rồi lại được dây an toàn kéo trở lại, gáy đập vào lưng ghế, “Anh làm gì thế!”

“Đèn đỏ.” Anh hất cằm bảo tôi nhìn ra ngoài cửa xe.

Tôi ngẩng đầu, mắt chòng chọc nhìn đèn đỏ, cảm thấy nó phát sáng trong không trung giống y như mắt của quý, đoạn cúi đầu bỗng phát hiện điện thoại trong tay không thấy đâu nữa. Tôi quay đầu nhìn Giang Thần, anh đang xem điện thoại của tôi bằng vẻ mặt khinh thường.

Tôi ngẩn người, hành vi này của anh thực quá trơ trẽn, giữa thanh thiên bạch nhật lại đọc trộm tin nhắn trong điện thoại của con gái nhà lành, giữa thanh thiên bạch nhật đấy, giữa thanh thiên bạch nhật đấy! Tôi dám giận mà không dám hé răng, dám giận mà không dám hé răng!

Vài chục giây sau, đèn đỏ chuyển sang đèn xanh, anh quăng điện thoại vào lòng tôi, dùng giọng điệu bình thản lại thoáng vẻ khinh thường để đưa ra hai lời bình ngắn gọn, danh thép: “Nhặt nhẽo, vớ vẩn.”

Nghe anh đánh giá, tôi sâu sắc kiểm điểm lại bản thân, tính từ khi tôi đọc xong tin nhắn tới giờ đã hơn mười phút, nhưng tôi chưa phát hiện ra bản chất nhặt nhẽo, vớ vẩn của nó, tôi thật có lỗi.

Hai phút sau, Giang Thần hỏi tôi: “Em đang nghĩ trả lời tin nhắn của anh ta thế nào sao?”

Tôi lắc đầu.

Khoảng hai phút sau, Giang Thần lại gọi tôi, “Trần Tiểu Hy.”

“Gì vậy?” Tôi trừng mắt với anh, vẻ mặt kiên nhẫn.

Anh đặt tay phải lên vô lăng, giơ ngón trỏ chỉ về bên ngoài cửa sổ phía bên phải tôi, “Mua trứng trà.”

Tôi rút ra ba đồng xu ở chỗ để đồ linh tinh trước mặt một cách thuận thục, sau đó ấn cửa sổ xe, thò đầu và tay ra, “Bác ơi, cho cháu sáu quả trứng trà.”

“Có ngay đây, cô gái lại xinh đẹp hơn rồi đấy!” Bác bán trứng vừa nhanh nhẹn cho trứng trà vào túi nilon vừa khen tôi.

Tôi thuận theo lời bác ta, mồm miệng dẻo quẹo, “Nhìn bác trẻ trung, xinh đẹp như thế này là biết ngay cháu xinh đẹp là nhờ ăn trứng trà của bác đấy ạ.”

“Ôi, miệng lưỡi ngọt thật, tôi tặng cô thêm một quả nữa nhé!”

“Cảm ơn bác ạ.” Tôi quay đầu nở nụ cười đặc ý với Giang Thần.

Anh cười lắc đầu, dáng vẻ “quả thực là chịu không nổi em nữa”. Sau đó, tôi bóc trứng trà cho anh ăn. Cả thầy có bảy quả thì anh chén năm quả, bình thường mua sáu quả anh chỉ ăn bốn quả. Cái đồ bóc lột phần thưởng nịnh nọt của người khác không biết xấu hổ!

Xe dừng trước công ty tôi. Tôi tạm biệt Giang Thần rồi mở cửa xe, anh bỗng kéo tôi lại, “Ngồi im.”

Tôi lấy làm khó hiểu, ngồi ngay ngắn. Anh lấy một vài tờ khăn ướt trong hộp ra, đoạn kéo tay tôi, chậm rãi lau từng ngón tay giúp tôi, “Bóc trứng trà, tới công ty chắc chắn là em lại quên rửa tay cho mà xem.”

Tôi hít một hơi vào lồng ngực, không dám thở ra, nhìn chăm chăm vào ngón tay thon dài của anh đang lau tỉ mỉ từng ngón tay ngắn mồm của tôi, khăn ướt lướt qua da khiến người ta có cảm giác ẩm ướt cổ quái. Không ngờ tôi lại đâm ra lo sợ khi được cưng chiều, cảm giác ấy giống như học sinh vốn kém cỏi nhất lớp bỗng có một ngày được thầy cô gọi lên vỗ vai dịu dàng khích lệ. Còn tôi là loại học sinh muốn banh não cô giáo ra xem có phải là cô đã bị người ngoài hành tinh nhập vào hay không, tôi thường không thể an tâm tận hưởng may mắn đến bất thành linh thể này.

Cho nên, tôi gọi anh: “Giang Thần.”

“Hử?” Anh không ngẩng đầu lên.

Tôi ấp a ấp úng muốn dùng ngôn từ ôn hòa nhất để hỏi, “Có phải là... có phải là hộp khăn ướt kia sắp hết hạn rồi... anh muốn dùng cho hết không thể? Không sao đâu, anh có thể đưa cho em, em để trong phòng làm việc, lau bàn gì đó, quá hạn cũng không sợ đâu.”

Anh chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn tôi, vẻ phức tạp, dịu dàng và ngàn vạn lời muốn nói chất chứa trong ánh mắt.

Sau đó, anh lại chậm rãi cúi đầu rút thêm hai tờ khăn ướt lau ngón tay khác cho tôi.

Sự không phối hợp của Giang Thần đã bóp chết miệng lưỡi trơn tru của tôi. Tôi yên lặng nhìn anh cúi đầu chăm chú bỗng thấy lòng hốt hoảng, thời gian như thoi đưa, ngày ấy tôi và anh vẫn đang mặc bộ đồng phục màu trắng viền xanh lam.

Hồi lớp Mười Một, sau khi ném tiền của Giang Thần xuống sân thể dục, tôi đã đơn phương phát động cuộc chiến tranh lạnh với anh. Bây giờ, tôi đã nản lòng thoái chí, tự thề mình sẽ không bao giờ mặt dày bám riết anh nữa. Thậm chí tôi còn tự uy hiếp bản thân rằng nếu còn đi tìm anh, tôi sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát tự thú, để cảnh sát bắt tôi bỏ tù...

Tôi đã nhẫn nhịn sự khó chịu trong lòng, tránh né anh khoảng một tuần. Mỗi lần chạm mặt anh tôi sẽ lập tức đi đường vòng, nếu không đi được đường vòng tôi sẽ ngồi thụp xuống giả vờ buộc dây giày. Cho tới một buổi hoàng hôn, mẹ bảo tôi đi mua xì dầu, tôi tung tẩy xách chai đựng ra ngoài, đụng phải Giang Thần đang khoác ba lô đi về nhà ở đầu ngõ. Tôi cúi đầu phát hiện ra mình đang đi dép lê của cha. Bây giờ, tôi hận cha tôi ghê gớm, cảm thấy đau lòng khôn tả, rốt cuộc phải là một người cha tệ như thế nào mới đi một đôi dép lê không có dây thế này?

Trong cơn hốt hoảng, tôi quay đầu chạy như điên. Sau đó bởi vì dép lê không vừa chân, chân trái giẫm lên chân phải, tôi khua khoắng cái chai trên tay rồi ngã oạch xuống đường.

Là Giang Thần đỡ tôi dậy, anh bảo tôi ngồi xuống cánh cửa lớn ở sân nhà anh, đoạn hỏi tôi: “Đau ở đâu?”

Tôi cúi đầu chìa lòng bàn tay trái ra, “Chảy máu rồi.”

Anh lấy chai nước bên sườn ba lô, mở nắp ra đổ nước vào bàn tay đang chảy máu, tôi muốn rút lại theo phản xạ có điều kiện thì tay kia của anh nắm lấy tay tôi, quát mắng: “Đừng nhúc nhích!”

Sau đó, anh kéo tay áo khoác đồng phục để lau đi vết máu trong lòng bàn tay tôi, “May mà mảnh vụn thủy tinh không đâm vào tay, chỉ bị xước da rồi dính cát vào thôi, tôi rửa cát rồi, cậu về nhà nhớ bôi thuốc đỏ.”

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng thổi miệng vết thương cho tôi, tôi có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng từ lòng bàn tay lan lên tới mặt.

“Còn chỗ nào bị thương nữa không?” Anh ngẩng đầu hỏi tôi.

“Không còn nữa.” Tôi lắc đầu.

Anh không tin, cầm tay kia của tôi lên nhìn, rồi ngồi xổm xuống, cứ thế vén ống quần tôi lên đầu gối mà không nói một lời.

Tim tôi nhảy múa trong lồng ngực, tôi thẹn thùng tới độ nước mắt rơi lã chã, bởi vì hồi nhỏ tôi từng xem một bộ phim truyền hình do Chân Tử Đan diễn có tên “Tinh Võ Môn”.

Trong đó có vai diễn cô bé người Nhật Bản, cô từng nói, nếu bị đàn ông nhìn thấy chân thì phải gả cho anh ta.

Bấy giờ, nhìn Giang Thần chau mày, chăm chú quan sát đầu gối tôi, tôi bụng bảo dạ rằng: Mày xem, ông trời an bài sự việc này, giống như bộ phim kia, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, mà là đang ám thị sự phát triển trong tương lai của tụi mày. Mày đừng so đo tính toán chuyện nhỏ nhặt nữa phải hiểu rằng ý trời không thể trái. Sau đó, tôi đã đơn phương quyết định chúng tôi làm lành.

Hình ảnh Giang Thần mặc bộ đồng phục màu trắng của ngày xưa và hình ảnh Giang Thần mặc sơ mi trắng ở trước mặt dần hòa vào nhau, Giang Thần ở trước mặt bỗng ngẩng đầu lên nói: “Trần Tiểu Hy, anh có thể tin là em sẽ xử lý tốt chuyện tin nhắn không?”

Tôi mất khoảng năm giây mới phản ứng được anh đang nói tới chuyện gì, vỗ ngực đảm bảo, “Em nhất định sẽ xử lý thỏa đáng, không để lại hậu họa!”

Suy nghĩ trong lòng tôi là: Tình cảm của chúng ta vững chắc như thế, không bởi vì sự xuất hiện của Tô Duệ, Ngô Bách Tùng và Trương Thiến Dung mà rạn nứt, cho nên càng không thể bởi vì đại sư huynh mà có rắc rối gì được. Đạo lý này giống như Thần Nông thử trăm loại cỏ, nếu cuối cùng không bị đoạn trường thảo¹ độc chết thì đương nhiên không thể bởi vì uống nước mà sặc chết; Bạch Xà khó khăn lắm mới báo ơn thành công đương nhiên không thể bị người Quảng Đông bắt đi nấu canh thịt rắn; Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài khó khăn lắm mới hóa thành bướm bướm quấn quýt bên nhau như hình với bóng đương nhiên không thể bị bắt đi làm tiêu bản...

[1]. Còn gọi là cây Lá ngón, chỉ cần ba lá có thể độc chết người.

Giang Thần vươn người lại, chạm nhẹ môi mình vào môi tôi, “Tốt lắm, em mau đi làm đi.”

Tôi sờ khoe môi, bước tới công ty trong niềm hân hoan vui sướng, nhưng cứ lờ mờ cảm thấy lạ. Tại sao tôi bóc trứng trà nhiều lần như thế mà Giang Thần không lau tay cho tôi nhỉ? Còn cả sự dụi dụi đến bất thành hình của anh nữa, ngoài dụi dụi ra thì tôi cảm thấy có chút sờn tóc gáy... Quả nhiên là tôi không thể an tâm hưởng thụ sự may mắn bất ngờ này được.

Chương 19

Việc đi làm đôi khi sẽ trở nên vô cùng tẻ nhạt, thôi được rồi, là tôi khách sáo rồi, là lúc nào cũng tẻ nhạt mới phải. Nhưng hôm nay thì khác, có khách hàng khiến tôi muốn chửi bậy, muốn thét chói tai, muốn nhảy dựng lên đập nát máy tính, muốn lần theo đường máy tính bò tới máy tính của anh ta, rồi lấy tư thế của Yamamura Sadako¹ bò ra ngoài màn hình máy tính của anh ta, ghì lấy cổ anh ta, nhắc lên, dúi vào tường.

[1] Ma nữ nổi tiếng nhất của dòng phim kinh dị Nhật Bản.

Khách này đã bắt tôi phải sửa đổi bản thảo thiết kế hai mươi ba lần, trong đó có khoảng mười lần bảo tôi đổi màu nền cho ảnh sản phẩm, ví dụ như đổi từ màu xanh #0bdb41 sang màu xanh #09dc3f.

Khi Phó Phái ở phòng làm việc gọi: “Trần Tiểu Hy pha cho tôi tách cà phê”, tôi trừng mắt với anh ta qua khe cửa, khiến anh ta phải chạy vội chạy vàng ra pha cho tôi một tách cà phê. Anh ta để cà phê lên bàn tôi, nói: “Cô đừng giận nữa mà, thị trường sản phẩm của khách hàng này lớn lắm, nếu không phải là do anh ta khó đối phó đến mức người và thần cùng cảm phần thì cũng không tới lượt công ty chúng ta đâu. Cô vất vả rồi, tôi đi mua bánh tart trứng làm bữa trà chiều cho cô nhé!”

Tư Đồ Mạt nghe thấy thế lập tức thò đầu ra nói: “Tôi cũng muốn bánh tart trứng!”

Phó Phái nhìn chị ta bằng vẻ thâm hiểm, “Ồ vậy sao? Cô nàng kế toán à, vậy cô có cần phải giao nộp luôn cả sổ sách mà hôm qua tôi bảo cô làm không?”

Tư Đồ Mạt co người về trước máy tính.

Phó Phái vừa đi, Tư Đồ Mạt đã than: “Một đồng số sách chết tiệt bảo tôi một ngày làm xong thế quái nào được! Tôi phải gọi điện khóc lóc kể khổ với ông xã mới được.”

Tôi cười, nghe chị ta gọi điện thoại cho chồng làm nũng, “Ông xã ơi ông xã, anh mau phát minh ra chiếc máy có thể nghiền vụn những kẻ đáng ghét đi, em phải nghiền Phó Phái ra pha nước cho anh uống. Em buồn nôn ở đâu chứ, em là muốn bồi bổ thân thể cho anh...”

Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi moi điện thoại ra gọi cho Giang Thần, chẳng mấy khi điện thoại lại được kết nối nhanh thế. Bởi vì khi tôi gọi điện thoại cho anh thường xuất hiện tình trạng bị người khác bắt máy, nên tôi nói bằng giọng dè dặt: “A lô? Là Giang Thần sao?”

“Sao vậy?” Cách nói chuyện của Giang Thần trước nay đều vô cùng đặc sắc: Rõ ràng, ngắn gọn và có phần lạnh lùng.

Tôi xoắn tay vào dây đeo điện thoại, “Không có gì, chỉ là có một khách hàng cực kỳ đáng ghét...”

“Anh đang bận, đợi lát nữa gọi lại cho em.” Anh buông một câu, sau tiếng “cạch” là tiếng máy bận tút tút tút.

Tôi đành phải bỏ điện thoại xuống. Tư Đồ Mạt vẫn đang tranh luận với ông xã mình, tôi nghiêng đầu nhìn nụ cười hạnh phúc trên gương mặt chị ta rồi cười theo.

Người ta nói hạnh phúc thì giống nhau, còn bất hạnh lại muôn hình muôn vẻ. Thực ra tôi cảm thấy không phải, bất hạnh hay hạnh phúc thì đều

muôn hình vạn trạng cả, nhưng người có thể khiến bạn hạnh phúc chỉ có một mà thôi.

Bạn xem, ông xã của Tư Đồ Mạt có thể tán gẫu cùng chị ta là hạnh phúc, Giang Thần cúp điện thoại của tôi không chút khách khí tôi cảm thấy cũng là hạnh phúc. Thôi bỏ đi... nói nhiều tôi lại giống kẻ biến thái thích bị ngược vậy...

Chừng mười phút sau, điện thoại trong túi xách đổ chuông, tôi tưởng là Giang Thần, luống cuống tìm điện thoại nhưng hóa ra là Phó Phái. Anh ta nói có chuyện gấp phải đi ra ngoài, bánh tart trứng để ở chỗ bảo vệ tòa nhà, bảo tôi xuống lấy.

Tôi cầm điện thoại trong tay, nói với Tư Đồ Mạt một tiếng rồi xuống tầng lấy bánh tart.

Bảo vệ là một quân nhân xuất ngũ năm, sáu mươi tuổi, hài hước và hiền từ. Tôi nói chuyện với ông vài câu, bảo ông nếm thử bánh tart trứng, ông bảo những món này đều ngọt ngọt ngấy ngấy, đàn bà lắm, cầm đi cầm đi.

Đợi thang máy hai phút, tôi mất kiên nhẫn, dù sao thì công ty ở tầng năm, đi luôn thang bộ cho xong. Đang thở hồng hộc leo được một nửa thì điện thoại lại đổ chuông, lần này là Giang Thần.

“A lô, anh bận xong rồi à?” Tôi vừa leo thang bộ vừa nói, “Vừa rồi bận gì thế?”

Đầu dây bên kia trầm lặng một hồi lâu, leo lên tầng bốn tầng năm rồi vẫn không thấy anh ừ hử, tôi hỏi bằng giọng nghi hoặc: “Giang Thần? Giang Thần?”

Anh “khụ” một tiếng, giọng điệu có vẻ nghiêm túc và không được tự nhiên, “Em đang làm gì thế?”

“Leo cầu thang”, tôi trả lời thành thật, “Sao thế?”

Lại là một hồi im lặng, tôi đứng im tại chỗ, bắt đầu trở nên nghiêm túc, “Sao thế, có chuyện gì sao?”

“Ờ... em thở phì phì” anh nói, dừng một lát, “Nghe rất giống...”

“Rất giống gì cơ?” Tôi khó hiểu.

“Trên giường.”

Tôi lẳng lặng thu bàn chân toan bước lên bậc thang về, nhìn dáng vẻ phản chiếu của mình trong kính ở cửa sổ cầu thang, tôi... đường đường... đường đường Trần Tiểu Hy không ngờ lại đứng như trời trồng ở cầu thang, mặt đỏ tía tai.

“Em đỏ mặt rồi?”

“Không có!” Tôi trả lời như chém đinh chặt sắt.

Anh trầm ngâm khoảng hai giây, rồi bật ra một tràng cười khùng khục, “Ha ha... đỏ mặt rồi... ha ha ha...”

Tôi tức tới độ nghiêng răng nghiêng lợi, “Giang Thần! Em phải giết chết anh!”

Thế là trong tràng cười không ngớt của anh, tôi chậm chậm leo lên công ty, không rên một tiếng, không thở phì phò.

Tôi kẹp điện thoại trên vai, tai nghe tiếng cười đứt quãng của Giang Thần, vẫy tay bảo Tư Đồ Mạt tới ăn bánh tart trứng Tư Đồ Mạt hỏi tôi bằng khẩu hình miệng, “Bạn trai?”

Tôi cười gật đầu.

“Trần Tiểu Hy, Phó Phái không yêu tôi nữa rồi, giờ anh ta chỉ yêu mình cô thôi... hu hu... bánh tart trứng cũng chỉ mua cho mình cô... hu hu...” Tư Đồ Mạt cười gian rồi nói lớn bằng giọng nức nở.

Tiếng cười của Giang Thần bỗng im bật, tôi trừng mắt với Tư Đồ Mạt, “Tư Đồ Mạt! Có tin là tôi sẽ bóp chết chị không?”

Chị ta gật gù đắc ý, làm mặt quý với tôi.

Tôi quăng cho chị ta một cái liếc mắt dữ dằn, cầm hộp bánh tart quay trở về bàn làm việc của mình, “Anh đừng nghe đồng nghiệp của em nói bậy nhé.”

Tôi cầm một cái bánh lên cắn một miếng, “Chị ta vô vị lắm.”

Giang Thần nói: “Ừm, vừa rồi em bảo khách hàng làm sao?”

“Tên khách hàng chết tiệt kia bối lông tìm vết không sao chịu được, cứ bắt em phải chỉnh sửa bản thảo xoành xoạch, nội dung chỉnh sửa đều là mấy thứ không quan trọng, em tức no luôn rồi.” Tôi nhét nửa cái bánh trên tay vào miệng cho hả giận.

Giang Thần nói: “Tức no rồi mà em vẫn ăn được bánh tart.”

“Đây không phải chỉ là ví von thôi sao, em khụ khụ khụ... em... khụ khụ...” Tôi bị sặc vụn vỏ bánh, ho mãi không dứt.

Anh quát, “Đừng nói.”

Đợi tôi dần bình ổn, trong điện thoại truyền tới tiếng thở dài, “Anh cúp điện thoại đây, ăn mà còn có như thế này... Cái bánh tart kia em đừng ăn nữa, đợi khi nào không còn ho nữa thì uống nước cho trôi.”

Điện thoại lại vang lên một tiếng “cạch”. Tôi có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Giang Thần trợn mắt hỏi ông trời, dù có vẻ mất kiên nhẫn thì anh vẫn thật đáng yêu.

Tan làm, Phó Phái mời chúng tôi đi ăn bữa lẩu đầu tiên chào đón mùa đông. Khi xuống tầng, tôi đã nhìn thấy một chiếc xe giống xe của Giang Thần. Nhưng bởi vì xe của Giang Thần là xe màu bạc bình thường, diện mạo phổ thông nên tôi do dự một lát mới nói với Tư Đồ Mạt và Phó Phái: “Hình như là xe của bạn trai tôi thì phải, tôi qua đó xem thế nào.”

Phó Phái huýt sáo, “Audi A5, Trần Tiểu Hy, bạn trai cô nhận không ít phong bì phải không?”

“Cho nên bốn vòng tròn là Audi ư? Tôi lại cứ gọi là xe Olympics.” Tư Đồ Mạt nói.

Tôi gật đầu như gà mổ thóc, lòng trào dâng niềm cảm động khi tìm thấy bạn tri kỷ, “Đúng thế đúng thế, năm vòng tròn của Olympics thiếu một vòng mà.”

Phó Phái trợn trừng mắt, “Quả thực là không tài nào chịu nổi hai cô, các cô chưa nghe thấy câu nói vĩ đại này sao: Chúng ta phải nỗ lực phấn đấu,

vì Dior của tôi, vì Audi của bạn.”

Tư Đồ Mạt cãi lại anh ta rằng Olympics và Audi¹ thực ra chỉ khác biệt một chữ thôi, tôi ở bên cạnh phụ họa bừa, cho đến khi chiếc xe kia chậm chậm lái tới chỗ chúng tôi. Cửa xe hạ xuống, Giang Thần ngồi bên trong gọi: “Trần Tiểu Hy, qua đây.”

[1] Olympics và Audi phiên âm tiếng Trung chỉ khác nhau một chữ Thần.

“Ồ, là anh thật à.” Tôi nhảy nhót qua đó, “Phó Phái nói chiếc xe này đắt lắm, em còn muốn nói vậy thì có lẽ là tôi nhận lầm rồi cơ.”

Giang Thần xuống xe, chìa tay ra, “Xin chào, tôi là Giang Thần.”

Tôi ngẩn người, thầm nghĩ anh đang diễn chiêu gì vậy, đành phải phối hợp chìa tay ra, còn chưa bắt tay đã bị người nào đó phía sau dúi đầu, khi ngẩng đầu lên Phó Phái đã bắt tay với Giang Thần, “Chào anh, tôi là Phó Phái.”

Tôi xoa đầu trừng mắt với Phó Phái, “Cái đầu Picasso của tôi là để cho anh dúi hả?”

Phó Phái nói: “Đầu óc của cô quả thực rất trừu tượng.”

Tôi giơ nắm đấm về phía anh ta, Giang Thần kéo lại bảo tôi đứng bên anh. Anh bắt tay với Tư Đồ Mạt, cười nói nghe danh đã lâu.

Chào hỏi xong xuôi, tôi nói với Giang Thần, “Sao hôm nay anh lại rảnh mà đến đây thế? Bọn em đang chuẩn bị đi ăn lẩu, ông chủ mời.”

Sau đó, tôi hỏi Phó Phái và Tư Đồ Mạt: “Tôi có thể mang theo người nhà không?”

“Đương nhiên.”

Dưới sự giật dây của tôi và Tư Đồ Mạt, một đoàn người chúng tôi đã bước đến quán lẩu có tiếng là đắt nhất vùng. Chúng tôi gọi lẩu yên ương, canh sông là dành riêng cho Giang Thần, dạ dày anh không tốt, không ăn được cay.

Thực ra, Giang Thần thích ăn cay, nhưng cứ ăn vào là đau dạ dày, mười lần chẳng sai, còn linh nghiệm hơn cả cha tôi cứ ăn hải sản vào là bị Tào Tháo đuổi.

Khi anh lén lút chìa đĩa về phần nước lẩu cay, đúng lúc tôi cảm thấy cổ họng ngứa ngứa, thế là tôi ho khan hai tiếng. Không biết tại sao bạn Giang nhạy cảm lại mang vẻ mặt chột dạ thu đĩa về.

“Mạt Mạt bảo bối, lấy cho tôi chai xì dầu kia với.” Phó Phái nói.

Tư Đồ Mạt trợn trừng mắt với anh ta, “Phải nói với anh bao nhiêu lần nữa là đừng gọi tôi là bảo bối anh mới hiểu? Tự lấy đi.”

Phó Phái lại chuyển sang cầu cứu tôi, “Tiểu Hy em yêu, lấy cho tôi chai xì dầu với, tôi một tay đang nhúng thịt bò một tay đang nhúng thịt dê, đợi lát nữa sẽ chia cho cô hai miếng.”

Giang Thần bóp xì dầu vào bát cho Phó Phái.

Phó Phái cười híp mắt cảm ơn, “Giang Thần, nghe nói anh và Tiểu Hy là người cùng quê à, quê của hai người ở đâu nhỉ?”

“Huyện Z”, Giang Thần đáp.

Phó Phái “À” một tiếng, lại buột miệng hỏi: “Ở đó thế nào?”

Vừa nghe vậy, tôi cảm thấy đương nhiên là phải nhân cơ hội để khen ngợi quê hương, phong thổ, nhân vật của quê hương rồi. Trong các tác phẩm văn học, thông thường mọi người đều thể hiện ra tình cảm vô cùng sâu nặng với nơi chôn rau cắt rốn của mình, tình tiết cụ thể xin tham khảo Thẩm Tùng Văn, người đã dựa vào cuốn tiểu thuyết ”*Biên thành*” của mình để thúc đẩy sự phát triển ngành du lịch ở Phượng Hoàng Cổ trấn vùng Tương Tây.

Nhưng tôi còn chưa kịp sắp xếp câu từ thì Giang Thần đã nói: “Ồ, chỗ chúng tôi chỉ là một vùng quê nhỏ thôi, người ở chỗ chúng tôi không tùy tiện gọi người ta là em yêu.”

...

Lời vừa nói ra, có lúng túng, có khiếp sợ, có hả lòng hả dạ.

Không ngờ Giang Thần lại thừa lúc mọi người còn đang nghiền ngẫm câu nói kia, lẳng lặng vớt hai miếng củ cải bên nồi lẩu cay...

Ăn lẩu xong, đưa tôi về đến nhà xong, Giang Thần nói phải quay trở lại bệnh viện trực ban. Tôi há hốc mồm kinh ngạc, tôi nói “Lẽ nào anh chạy tới chỉ để ăn chục thôi sao?”

Anh ngầu hết sức, hỏi lại: “Không được sao?”

Tôi ra sức biểu dương thái độ này của anh.

Khoảng chừng năm sáu giờ sáng thì anh về tới nhà. Sắc trời mới hửng, tôi vẫn đang ngủ, anh đè lên người tôi, dụi má và mũi vào má tôi, cổ tôi, bả vai tôi. Tôi gắng gượng chống mắt lên vỗ đầu anh hỏi: “Có mệt không? Có đói không?”

Dứt lời, không đợi được câu trả lời của anh tôi lại chìm vào giấc ngủ, không nhớ bất cứ điều gì.

Bảy rưỡi sáng báo thức kêu inh ỏi, tôi giật mình tỉnh giấc phát hiện Giang Thần đè lên người tôi ngủ. Chắc chắn là anh cố tình, để báo thù tội nợ tôi không cần thận ngủ đè lên người anh...

Khó khăn lắm mới đẩy được anh xuống giường, tôi giúp anh cởi hai cúc trên áo sơ mi, lột tất trên chân anh, sau đó ngáp dài đi đánh răng rửa mặt.

Tôi gặp Phó Phái trong thang máy, anh ta trông có vẻ uể oải, tôi ngại ngần giải thích với anh ta: “Chuyện hôm qua thật ngại quá, anh đừng để bụng nhé, con người Giang Thần quen ăn nói như vậy chứ anh ấy không có ác ý gì đâu.”

Anh ta xoa mày nói: “Người nhà cô nói thế nào tôi quả thực không để bụng. Chỉ có điều hôm qua trên đường đưa Tư Đồ Mạt về nhà bị cô ta cười nhạo cả đường đi, tới cửa còn gặp Cố Vị Dịch, cô ta nóng lòng kể cho Cố Vị Dịch nghe, tôi lại bị cậu ta cười nhạo một phen nữa.”

Cố Vị Dịch là ông xã của Tư Đồ Mạt, còn Phó Phái là mối tình đầu của Tư Đồ Mạt. Phó Phái và Cố Vị Dịch là bạn cùng phòng hồi đại học. Nghe nói năm xưa Phó Phái đối với chuyện tình cảm còn khốn nạn hơn cả bây giờ, thuộc hạng “ngang qua khóm hoa, hưởng hoa hưởng lá hưởng cả phân bón”. Bởi thế, Tư Đồ Mạt đã mất hết niềm tin với anh ta, chuyển sang sà vào lòng Cố Vị Dịch. Phó Phái bỗng nhiên tỉnh ngộ, lãng tử quay đầu, nhưng lòng Tư Đồ Mạt đã quyết... Tóm lại, giữa họ từng có chuyện, ai đúng ai sai tôi không rõ, nhưng

Tư Đồ Mạt và Cố Vị Dịch đã trở thành một đôi. Có thể thấy, trong câu chuyện của họ thì Phó Phái đóng vai phụ, và trăm sai ngàn sai đều là lỗi của vai phụ.

Phó Phái soi gương trong thang máy rồi vuốt tóc, “Trần Tiểu Hy, cô nói xem, nếu cuộc sống là một cuốn tiểu thuyết, liệu có phải tôi đã đắc tội gì với tác giả rồi không?”

Tôi sờ cổ, chỉ cười mà không nói.

Giờ nghỉ buổi trưa, tôi gọi điện thoại cho Giang Thần anh nói anh đã quay về bệnh viện rồi, còn dùng giọng trầm thấp để tuyên bố một cách trang nghiêm với tôi rằng anh bị đau dạ dày.

“Đau dạ dày thì anh nôn ngay hai miếng củ cải cay ăn vụng tối qua ra đi.”

“Không nôn, khó khăn lắm mới có cơ hội ăn vụng tí cay phải nhắm nháp ba ngày.”

Tôi đành chịu, “Anh nhớ phải uống thuốc đấy nhé.”

Anh nói, “Em đông dài quá, anh đi làm việc đây” rồi cúp điện thoại.

Có đôi khi, tôi phải ngây ngốc trước kiểu chơi xỏ vô thức thi thoảng mới xuất hiện của Giang Thần, giống như hồi đại học khi tôi giận dữ anh vậy. Hồi đó, tôi có mua một bộ đồ đôi màu cam trên mạng, nhưng anh nhất quyết không chịu mặc. Tôi giận lắm, chủ yếu là bởi vì quần áo dùng tiền để mua, không mặc thì chính là phí tiền. Tôi suốt ngày lải nhải bên tai anh, tôi bảo em không cùng học buổi tối với anh nữa, trừ phi anh mặc chiếc áo kia; em không mua cơm giúp anh nữa, trừ phi anh mặc chiếc áo kia; anh đừng kéo tay em, đừng ôm eo em nữa, trừ phi anh mặc chiếc áo kia...

Có một ngày, anh cảm thấy ngán ngẩm, đang làm bài tập môn tự chọn Phân tích Kỹ thuật Chứng khoán giúp tôi thì quăng bút đi. Anh học theo giọng điệu của tôi, nói anh không làm bài tập giúp em nữa, trừ phi em không ép anh mặc chiếc áo kia.

Tôi nhìn gương mặt nhỏ nhắn tức giận của anh, cảm thấy ôi chao sao anh lại đáng yêu như thế này, ôi chao mặc bộ đồ đôi màu cam của tôi vào sẽ càng đáng yêu hơn...

Nhưng tôi đã nhượng bộ, bởi vì bản năng của người mẹ trong tôi đã phun trào, tôi cảm thấy cần phải để nguyện vọng nhỏ bé này của Giang Thần trở thành hiện thực, cho nên chiếc áo kia đã được để dưới đáy hòm.

Đương nhiên, Giang Thần sẽ không thừa nhận bản thân đã từng có lúc chơi xỏ như vậy, anh nói anh chỉ mô phỏng hành vi của tôi thôi, hoặc có thể gọi là lấy gậy ông đập lưng ông.

Tôi bảo anh cãi bướng¹ thì có.

[1] Trong tiếng Trung, từ “cãi bướng” có nghĩa mặt chữ là “miệng cứng”, nên nhân vật cổ tình nói mình là chim gỗ kiến.

Anh nói, “Anh là chim gỗ kiến.”

...

Giang Thần là điểm yếu của tôi, dù anh ra vẻ ngẫu, chơi xỏ hay cãi bướng thì anh vẫn đẹp trai, thậm chí lúc kể chuyện cười nhạt nhẽo cũng vẫn cứ đẹp trai.

Buổi chiều, Phó Phái dẫn khách hàng tráo trở kia tới. Đây là lần gặp mặt đầu tiên của tôi và anh ta. Tôi tưởng là với mức độ chanh chua của anh ta, chí ít sẽ có tướng mạo khác biệt với mọi người một chút, bất kể là xấu hay đẹp, tóm lại là nên khiến người ta nhìn một cái là nhớ ngay, “A, đây không phải là người tốt” đại loại thế. Nhưng anh ta chỉ là một người đàn ông ba mươi tuổi, tướng mạo hết sức bình thường, hơn nữa còn có dáng vẻ thật thà phúc hậu. Điều này khiến tôi cảm thấy buồn ghê gớm. Anh nói xem, anh có tướng mạo vô hại thế kia, hà tất phải táng tận lương tâm như vậy?

Thật ngạc nhiên, khách hàng kia đã khen ngợi tôi, thậm chí còn nói rất thích tranh minh họa mà tôi vẽ. Sản phẩm của họ là một loại máy đọc, công ty chúng tôi phụ trách thiết kế trang bìa mặt và trang bìa cuối cho phần hướng dẫn sử dụng. Trong phút ngứa tay, tôi đã vẽ một bức tranh bốn ô ở bìa cuối: 1. Một giáo viên đeo kính gọng đen nhìn trông vô cùng hung dữ đứng ở trên máy đọc khoa tay múa chân; 2. Một bạn nhỏ ngồi bên cạnh bàn học chống cằm trợn trừng mắt; 3. Bạn nhỏ chìa ngón tay ra ấn vào máy đọc; 4. Giáo viên như quả bóng bị kim châm, “xẹp” một tiếng rồi bay xa.

Anh ta nói công ty của anh ta sẽ cho ra mắt một số sản phẩm xoay quanh loạt máy đọc chữ này, có thể là vài cuốn truyện tranh khổ nhỏ, hỏi tôi có hứng thú nhận vẽ tranh không, nói tranh sẽ hoàn toàn theo ý muốn của tôi, dựa theo quy cách xuất bản truyện tranh.

Tôi kinh ngạc, chớp mắt nhìn Phó Phái. Phó Phái cười gật đầu rồi đỡ lời giúp tôi: “Anh Nguyễn, vậy chúng ta hãy nói về giá cả của lần hợp tác này đi.”

Không lâu sau, Phó Phái đã tìm cơ để tống cổ tôi ra khỏi phòng làm việc. Anh ta bảo rằng về mặt nhìn thấy chiếc bánh từ trên trời rơi xuống của tôi kia không có dáng dấp của nhà nghệ thuật, mà hơi thở nghệ thuật sẽ ảnh hưởng đến hướng đi của giá cả, nói tóm lại chính là dáng vẻ ngây ngốc của tôi sẽ ảnh hưởng đến việc anh ta hét giá cao.

Ra khỏi phòng làm việc, tôi lập tức gọi điện thoại cho Giang Thần, bởi vì quá mức hưng phấn mà nói năng lộn xộn, may mà Giang Thần vẫn hiểu được. Dù tôi nói năng lung tung thế nào, thì anh vẫn luôn hiểu.

Anh nói: “Trần Tiểu Hy, chuyện em muốn làm nhất đã thành hiện thực rồi, công sức đọc truyện tranh của em suốt mấy năm qua không phải là công cốc nhỉ.”

Tôi cứ cười ngây ngô, anh nói tiếp: “Được rồi, được rồi, đừng cười nữa, hết giờ làm anh dẫn em đi ăn mừng.”

Tan làm, anh xuất hiện đúng giờ trước cửa công ty tôi, việc đầu tiên khi tôi lên xe chính là bổ nhào vào lòng anh, ôm lấy cổ anh, thét bên tai anh: “Giang Thần, Giang Thần, em sẽ xuất bản sách tranh đấy! Em sẽ xuất bản sách tranh đấy!”

Anh bỏ tay tôi ra, “Đúng đúng, nhưng em đừng ghì chết anh.”

Tôi mặc kệ, ôm siết cổ anh càng chặt hơn, vừa hôn lấy hôn để vừa gặm mặt anh.

Sau khi bôi nước miếng đầy mặt anh, tôi hài lòng thỏa dạ ngời ngay ngắn, thắt dây an toàn, anh hỏi tôi: “Muốn đi đâu ăn?”

“Vốn họ muốn cùng đi ăn mừng, nhưng Phó Phái vừa hay tin anh tới đã rụt cổ rồi, ha ha.”

Anh nhún vai, giọng hùng hồn, “Anh thấy em và Tư Đồ Mạt đều không thích cách xưng hô của anh ta dành cho mình lắm, anh chẳng qua là sửa chữa xưng hô của anh ta đối với đồng nghiệp thôi.”

Tôi đấm anh, “Đi ăn đồ Đông Bắc được không? Em muốn ăn bánh chèo.”

“Ừm.”

Trong lúc đợi đồ ăn được bưng lên, tôi nhìn thấy Ngô Bách Tùng dẫn Hồ Nhiễm Nhiễm bước vào cửa. Vị trí ngồi của chúng tôi vừa khéo được chắn bởi một cây cột, tôi nhìn thấy họ, nhưng họ lại không nhìn thấy chúng tôi.

Giang Thần cũng đã nhìn thấy họ, lắc đầu nói với tôi: “Ăn cơm, đừng qua đó.”

Họ ngồi cách chúng tôi một khoảng không xa, tôi nghe thấy Hồ Nhiễm Nhiễm nói: “Anh đừng gọi nhiều quá, ăn không hết thì phí tiền lắm.”

Tôi nhớ trong bữa tiệc hôm đó, cô ta mặc sườn xám, dùng giọng điệu châm biếm kể bay tới nước nào, ăn món gì, rồi món trứng cá phải là từng viên căng mọng ra sao. Lúc ấy, giữa hàng mày và khóe mắt của cô ta thấp thoáng nét phong tình, nhưng không có vẻ đẹp khi nói phí tiền của hiện tại.

Tôi nghĩ, phụ nữ bằng lòng tiết kiệm tiền vì đàn ông chỉ ít là yêu anh ta hơn những người chỉ yêu tiền của anh ta nhỉ?

Sau đó, từng đĩa bánh chèo với các khẩu vị khác nhau được bưng lên, tôi áy náy, sám hối với Giang Thần, “Sớm biết thế này em đã không chọn mỗi vị một suất rồi, em thật không biết chăm lo việc nhà.”

Giang Thần gắp một cái bánh chèo cho vào miệng tôi, “Ăn đi, đông dài.”

Bánh chẻo mà anh đút cho tôi là bánh nhân cải thảo, cắn một miếng là nước trào ra đầy miệng. Anh nhìn dáng vẻ nhếch nhác của tôi, cười khổ lấy khăn giấy bảo tôi lau miệng.

Khi chúng tôi ra về, Ngô Bách Tùng và Hồ Nhiễm Nhiễm vẫn đang ăn, tôi gói bánh chẻo còn thừa về, mấy ngày sắp tới phải chinh chiến với bánh chẻo rồi...

Trong lúc đợi đèn đỏ trên đường về nhà, Giang Thần bỗng nói với giọng thản nhiên; “À, quên không nói với em, Ngày mai cha mẹ anh tới.”

...

Phải biết là tôi đang đắm chìm trong niềm cảm động rằng thế giới tươi đẹp biết bao khi sắp được xuất bản một cuốn sách tranh. Niềm cảm động này khiến tôi khi nhìn thấy Hồ Nhiễm Nhiễm và Ngô Bách Tùng chỉ cảm thấy thế đời chẳng qua là thế đời, còn tình yêu mãi mãi là tình yêu. Nhưng niềm cảm động này giống như bong bóng xà phòng năm sắc bảy màu dưới ánh nắng, chạm vào sẽ vỡ tan.

Tôi trầm lặng một hồi lâu, Giang Thần cho xe đỗ dưới tầng, đèn xe chiếu sáng đoạn đường phía trước. Bướm bay, nhặng bay, muỗi bay, tất cả những sinh vật nhỏ biết bay đang nhảy múa điên cuồng trong chùm sáng, tựa như đang tham gia một bữa tiệc cáo biệt.

Giang Thần nắm tay tôi, “Em đang nghĩ gì vậy?”

Tôi không biết phải trả lời anh thế nào, cúi đầu nhìn đôi bàn tay nắm lấy nhau của chúng tôi, tôi khẽ dùng ngón trỏ vuốt ve khớp xương trên ngón trỏ của anh, “Em đang nghĩ, khi mẹ anh gặp em, có còn cảm thấy em không xứng với anh nữa không.”

Anh lẳng lẳng nắm chặt tay tôi, anh không giỏi an ủi người khác, không giỏi điều tiết bầu không khí, cho nên chuyện như thế này bắt buộc phải do người cũng không giỏi là tôi gánh vác.

Tôi sờ mặt anh nói: “Thưa anh, lần sau anh đừng dùng giọng điệu 'thời tiết ngày hôm nay rất đẹp' để đọc tin 'sư tử trong vườn bách thú chạy ra ngoài cắn chết người' nữa nhé.”

Anh kéo tay tôi, đôi mắt ánh lên vẻ kiên định, “Chúng ta sẽ không giẫm lên vết xe đổ.”

Tôi cười, “Mong là vậy.”

Mong là vậy.

Mong sau cơn mưa sẽ luôn có nắng.

Mong mưa gió qua sẽ là cầu vồng bảy sắc.

Mong ta là vĩnh hằng, trái ngàn dặm vẫn xinh đẹp.

Mong lúc chim nhận tự tìm về, trăng ngập bóng lâu tây.

Chương 20

Ban đêm, tôi mơ thấy ác mộng, mơ thấy trong căn phòng trống chỉ có tôi và mẹ Giang Thần ngồi đối mặt với nhau. Mẹ anh nhìn tôi chăm chăm bằng vẻ mặt thâm sâu khó dò, giống như nhìn một con sâu đang bị bà kẹp chặt.

Tôi giật mình tỉnh giấc, Giang Thần đang say ngủ bên cạnh, ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu hắt vào, khiến cả căn phòng được phủ một tầng vải mỏng nửa trong suốt màu trắng ngà.

Tôi chìa tay ra, khẽ gạt những sợi tóc dính trên má Giang Thần, nhỏ giọng nói: “Thực ra em sợ mẹ anh lắm, phải làm sao đây?”

Anh vẫn ngủ say, tôi thở dài ngồi bên mép giường, dùng chân quờ dép lê một hồi lâu không được, mới sực nhớ ra mình được Giang Thần vác thẳng từ nhà tắm vào phòng ngủ...

Ôi chao, nửa đêm rồi còn thẹn thùng, thật là...

Tôi nhéo mặt mình, cảm thấy mình thật dở hơi khi nghĩ vớ nghĩ vẩn vào lúc này.

Tôi vào bếp rót một cốc nước, rồi tới cửa phòng tắm tìm dép lê, xỏ dép lê tới ban công vừa nhìn đèn đường vừa uống nước. Trời hửng dần, quần áo của Giang Thần bị tôi quăng xuống lần trước vẫn nằm rải rác trên bạt của nhà người ta ở tầng ba. Khi Giang Thần biết chuyện đã dọa sẽ quăng quần áo của tôi xuống cùng. Trong tay tôi có thẻ ngân hàng của anh, tôi chẳng sợ.

“Tiểu Hy.”

Tôi quay đầu, Giang Thần khoanh tay trước ngực dựa vào cửa ban công. Trong bóng tối, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh, anh hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

Đây là lần thứ hai trong buổi tối hôm nay anh hỏi tôi đang nghĩ gì, còn tôi vẫn đang nghĩ liệu mẹ anh có cảm thấy tôi không xứng với anh không.

Tôi lắc đầu, “Em mơ thấy ác mộng.”

Anh đi tới ôm lấy eo tôi từ phía sau, “Mơ thấy gì vậy?”

“Yêu ma quỷ quái.”

Anh ôm chặt lấy tôi, hơi ấm tỏa ra từ người anh dần sưởi ấm tấm lưng tôi, anh nói: “Trần Tiểu Hy, em không thể cứ sợ hãi là bỏ chạy được.”

Tôi nói đùa: “Vậy phải xem hỏa lực của mẹ anh lần này đã.”

Anh bỗng nâng tay ghì lấy cằm tôi, quay mặt tôi lại, hôn lấy tôi từ phía sau. Tôi có thể cảm nhận được nỗi bất an của anh. Khi đầu lưỡi anh tiến vào có mang theo sự run rẩy, sự run rẩy như thế này giống như dòng điện nhỏ, hút tôi kề gần một chút, kề gần thêm chút nữa. Tôi quay người ôm lấy cổ anh, khẽ dùng đầu lưỡi chạm vào cánh môi anh, anh thừa cơ cuốn lấy lưỡi tôi, kéo vào miệng anh, rồi hút mạnh đến độ lưỡi tôi tê dại. Tôi có ảo giác, dường như anh sắp nuốt chửng tôi đến nơi rồi.

Giữa lúc môi lưỡi quấn quýt, tôi nghe thấy anh dữ dằn nói, “Trần Tiểu Hy, lần này mà em còn bỏ chạy nữa thì chúng ta không có lần sau đâu, anh nói được làm được.”

Tôi muốn nói, thưa anh, sao anh có thể làm được tới bước dán vào môi em rồi mà còn nói ra những lời như thế? Tôi còn muốn nói, thưa anh, anh dùng phương thức biểu đạt mãnh liệt, bá đạo như thế này thật sự không hợp với hình tượng lạnh lùng, trấn tĩnh thường ngày của anh đâu. Anh làm như vậy chỉ khiến người ta cảm thấy vai diễn của anh không liền mạch, không chuyên nghiệp thôi.

Khi Giang Thần buông tôi ra, tôi phải bám vào anh mới có thể đứng vững vì đôi chân đã mềm nhũn, anh nhéo mặt tôi nói: “Trong mắt em đều là sương.”

Tôi không hiểu, chủ yếu là nội dung biểu đạt của câu nói này và câu nói trước đó khác biệt quá lớn, tư duy của anh nhạy quá nhanh, tôi không theo kịp.

Ngày hôm sau đi làm, đầu óc tôi cứ u u mê mê. Thậm chí ngay cả khi Phó Phái nói với tôi đã đàm phán xong xuôi chuyện xuất bản sách, còn đàm phán được cái giá vô cùng lý tưởng nữa, tôi cũng chỉ nhếch mép bày tỏ rằng thực ra tôi vui lắm, chỉ có điều về mặt không ủng hộ mà thôi.

Gần đến giờ tan làm, tôi nhận được điện thoại của Giang Thần, anh nói giờ anh rất bận, bảo tôi thay anh đến sân bay đón cha mẹ anh. Điều này khiến tôi cảm thấy cực kỳ bất hợp lý, bất hợp lý nằm ở địa điểm đón họ - sân bay. Người như thế nào sẽ lựa chọn phương tiện giao thông là máy bay khi khoảng cách giữa hai nơi đại khái chính là “cất cánh - hát một bài hát - hạ cánh”? Đáp án chính là: Sợ người khác không biết mình là người có tiền.

Phó Phái có lòng đưa tôi tới sân bay. Đương nhiên, tôi cảm thấy có thể là vì anh ta dự cảm được tôi sắp trở thành một ngôi sao mới đang nổi trong giới truyện tranh, nên giờ anh ta cần phải ra sức nịnh bợ.

Trước khi gặp mặt cha mẹ Giang Thần, tôi vô cùng căng thẳng, thậm chí căng thẳng tới độ có mấy lần vừa hít thở sâu là buồn nôn. Tôi còn tự an ủi

mình rằng, nếu quả thực không ổn thì cứ giả vờ mang bầu đi. Bà ấy không muốn cô dâu thì cũng không thể không nhận cháu nội chứ? Hoặc là đợi đến khi gặp mặt, tôi sẽ diễn một đoạn sám hối lay động lòng người vì sự ngu ngốc của tuổi trẻ năm xưa... Tóm lại tôi đã nghĩ ra hàng tá cách, tự nhủ với mình rằng đừng vì bà ấy mà cảm thấy bị tổn thương, phải kiên trì với nguyên tắc nịnh bợ, bà ấy tát vào má trái tôi xong, tôi sẽ lập tức giơ luôn má phải ra...

Nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy họ, tôi đã hoàn toàn trút bỏ được mối lo lắng. Lấy một ví dụ, tôi vốn nghĩ sự chán ghét của bà đối với tôi có thể giải quyết bằng một cái bạt tai, nhưng không ngờ bà lại cảm thấy cần phải đá bay tôi lên trời mới có thể hả giận, còn tôi lại không muốn bị đá bay, nên thôi bỏ đi.

Dùng ví dụ tinh tế như thế này tôi vẫn chưa nói rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, cụ thể chính là mẹ Giang Thần có dẫn theo một cô gái. Trùng hợp là cô gái kia tôi có quen, chẳng những thế mà tôi còn ôm lòng thù hận với cô ta trong một thời gian dài. Cô gái kia tên Lý Vy. Hồi cấp ba, cô ta lượn lờ quanh Giang Thần như âm hồn, mỗi lần nhìn thấy tôi đều cảm thấy ôi chao, sao cô gái này lại không e dè bằng mình thế nhỉ...

Tôi tin là mẹ Giang Thần sẽ không thần thông quảng đại tới mức biết tôi ghét Lý Vy, nhưng tôi cũng tin là mẹ Giang Thần sẽ không nhạt nhẽo tới mức dẫn Lý Vy đến chỉ để tham quan kiến trúc thành phố. Quan trọng nhất là, tôi tin rằng trong ánh mắt mẹ Giang Thần nhìn tôi kia không có thứ mà chúng ta gọi là thiện ý.

Nhưng lá mặt lá trái là điều cần thiết, tôi cung kính nói: “Cháu chào cô chú ạ, Giang Thần có việc không đến được, bảo cháu đến đón cô chú tới bệnh viện gặp anh ấy.”

Cha Giang Thần gật đầu, “Chào cô.”

Mẹ Giang Thần phát ra một âm tiết vi diệu giữa “ừm” và “hừ” từ đằng mũi.

Còn Lý Vy lại nhiệt tình kéo lấy tay tôi, “Tiểu Hy, đã lâu không gặp, cậu trở nên xinh đẹp rồi.”

Tôi cười gượng, “Cậu vẫn xinh đẹp như vậy.”

Tôi thầm cho rằng, cậu ta nói “Cậu trở nên xinh đẹp rồi” là đang ám chỉ trước kia tôi xấu tai xấu hại, cho nên như một lẽ tất nhiên, tôi càng ghét cậu ta hơn...

Mặc dù ghét Lý Vy, nhưng tôi buộc phải thừa nhận rằng Lý Vy rất đẹp, trong vẻ đẹp của cậu ta còn toát ra sự thông minh. Dùng lời đánh giá của Tư Đồ Mạt về đồng nghiệp là nhà khoa học nữ xinh đẹp của chồng chị ta thì chính là: Người phụ nữ vừa có nhan sắc vừa có trí tuệ, là loại khiến người ta ghét nhất.

Trên xe taxi, tôi đã cố gắng tìm ra được hai chủ đề để kéo gần khoảng cách với cha mẹ Giang Thần. Hai chủ đề này lần lượt là ngồi máy bay có say không và đồ ăn trên máy bay có ngon không. Thực ra, tôi còn có vô khối chủ đề nữa ví như tiếp viên hàng không có xinh không? Thân hình có đẹp không? Váy có ngắn không? Nhưng xét thấy độ nhiệt tình tham gia vào hai chủ đề trước của họ không cao, nên tôi không nói gì thêm.

Khi sắp tới bệnh viện, tôi gọi điện thoại cho Giang Thần bảo anh ra đại sảnh đợi, nhưng khi chúng tôi tới nơi vẫn không thấy bóng dáng anh đâu. Tôi lại gọi điện thoại cho anh, anh nói anh đang trên đường.

Khoảng một phút sau, Giang Thần mặc áo blouse trắng xuất hiện ở đại sảnh. Khi anh nhìn thấy Lý Vy bèn khựng lại, nhìn tôi như muốn hỏi, tôi nhún vai.

Giang Thần và cha mình có vẻ xa cách, nhưng điều này có thể hiểu được, tính khí Giang Thần cổ quái, hai người già nhà anh càng cổ quái hơn.

Nói qua loa vài câu, mẹ Giang Thần ra lệnh: “Tìm chỗ ăn cơm đi.”

Giang Thần cởi áo blouse ra đưa cho tôi, tôi gấp gọn rồi cho vào túi. Anh nhận lấy túi hành lý từ tay Lý Vy, túi hành lý này Lý Vy ôm chặt suốt đường đi, như thể sợ tôi xông tới cướp rồi bỏ chạy vậy. Về độ lớn của chiếc túi, tôi nghi là trong đó có cất giấu một xác chết, hoặc là một tên gian phu.

Trên đường đi, Giang Thần nhỏ giọng giải thích với tôi, cha của Lý Vy là trưởng ban ban Giáo dục của thị trấn chúng tôi, là bạn tốt của cha anh. Cái này tôi hiểu, chủ tịch thị trấn và trưởng ban gì đó chắc chắn là bạn tốt, giống như lớp trưởng và lớp phó học tập thông thường đều cấu kết làm xằng làm bậy vậy.

Khi ăn cơm, có vẻ như mẹ Giang Thần sức nhớ tới sự tồn tại của tôi, “Cô Trần giờ đang làm việc ở đâu vậy?”

“Mẹ cứ gọi cô ấy là Tiểu Hy.” Giang Thần ngẩng đầu lên nói một câu.

Tôi vội trả lời: “Dạ, ở một công ty thiết kế ạ.”

“Công ty nước ngoài hay trong nước?”

Tôi nuốt nước miếng, “Công ty tư nhân ạ.”

“Ồ, quy mô thế nào?”

Tôi đáp: “Ba người ạ.”

Ngoại trừ Giang Thần, người có mặt đều dừng đũa nhìn tôi bằng ánh mắt kinh ngạc. Điều này khiến tôi hoài nghi, rằng có phải vừa rồi tôi đã nói “ba người” thành “giết người¹” rồi không.

[1] Ba và Giết trong tiếng Trung phát âm gần giống nhau.

Một lúc lâu sau, mẹ Giang Thần lại hỏi: “Cô Trần có suy nghĩ tới chuyện đổi việc không?”

Tôi cảm thấy cái mà bà muốn hỏi hơn là “Cô Trần có suy nghĩ tới chuyện đổi bạn trai không”, nhưng ngại không dám nói ra mà thôi. Tôi đã bám riết con bà nhiều năm quá rồi, nếu tôi mà bỏ cuộc giữa chừng thì chứng tỏ tôi không có nghị lực.

Thế là tôi lắc đầu nói: “Không ạ. Ngẫm nghĩ một hồi, tôi lại bổ sung, “Cháu rất thích công việc này.”

Bà không cố công che giấu ánh mắt khinh bỉ, phớt lờ tôi, đoạn nói với Giang Thần: “Giang Thần, Lý Vy vừa xin nghỉ việc để chuẩn bị thi nghiên cứu sinh vào trường con nên định sống ở đây một thời gian. Dù sao thì chỗ con cũng để không một phòng, để con bé ở chỗ con, chú Lý con sẽ yên tâm hơn”.

Giang Thần không ngẩng đầu lên, đáp: “Không tiện ạ.”

“Sao lại không tiện?” Bà đập đũa xuống bàn một tiếng “cạch”, giọng nói to tới độ tôi hoài nghi bà có nghị lực thâm hậu, thậm chí tôi còn hoài nghi đợi lát nữa khi nhân viên phục vụ tới thu dọn bàn, có khi cần phải rút đũa từ dưới bàn ra.

Bởi vì tôi đang miên man suy nghĩ nên không nắm bắt được cơ hội làm người hòa giải. Cơ hội ấy đã rơi vào tay Lý Vy, tôi lấy làm đau lòng về điều này.

Lý Vy mỉm cười, kéo tay mẹ Giang Thần, “Cô à, cô đừng giận, quả thực là không thuận tiện, cháu ở khách sạn là được rồi, dù sao thì cũng không lâu lắm.”

Tôi đá Giang Thần một cái dưới bàn, anh ngẩng đầu nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc.

Ha... thực ra tôi cũng không biết tại sao lại đá anh, chỉ là bỗng cảm thấy bầu không khí tới rồi...

Mẹ Giang Thần không chịu buông tha, “Sao lại không tiện? Con và Lý Vy lớn lên cùng nhau, bề trên đều tin tưởng hai con. Hơn nữa, để một người con gái ở một mình trong khách sạn không an toàn lắm.”

Tôi nhân cơ hội, lập tức nịnh bợ, “Đúng thế, không hề an toàn.”

Có vẻ như thân phận của tôi không thích hợp để nói những lời này thì phải, bởi vì tôi vừa dứt lời, cả bàn ăn bỗng im lặng. Tôi rụt đầu, quyết định tiếp theo đây có đánh chết tôi cũng tuyệt đối không hé răng nửa lời.

“Con cũng không nghĩ xem nhà là ai mua?” Mẹ Giang Thần vỗ bàn, “Lẽ nào đến tư cách mời bạn tới ở cũng không có sao?”

Giang Thần không nói gì thêm, chỉ lấy túi xách tôi treo trên ghế xuống, lấy chìa khóa nhà rồi đưa cho Lý Vy, “Mẹ tôi nói cũng không sai, con gái như cậu sống ở bên ngoài quả thực là không an toàn, đây là chìa khóa nhà tôi.”

Tình tiết chuyển biến đột ngột, sự thấu tình đạt lý bất thành linh của Giang Thần khiến mẹ Giang Thần vốn đang biểu diễn một màn nổi trận lôi đình phải ngẩn ngơ tại chỗ.

Giang Thần lại lấy chìa khóa xe trong túi ra đưa cho Lý Vy, “Tôi nhớ cậu có bằng lái xe, ở đây có xe đi ra ngoài sẽ thuận tiện hơn.”

Lần này, Lý Vy không dám chìa tay ra lấy nữa, nhìn mẹ Giang Thần bằng ánh mắt cầu cứu. Mẹ Giang Thần lại nhìn cha Giang Thần, cha anh trầm giọng nói: “Giang Thần con đang làm cái gì thế hả?”

Giang Thần để chìa khóa bên tay Lý Vy, giọng điệu hết sức bình thản, “Đây vốn cũng không phải là xe của con.”

Tim tôi sắp nhảy ra khỏi lồng ngực tới nơi, tay để dưới bàn ra sức giật áo anh, thầm nghĩ anh muốn phản nghịch cũng đừng chọn lúc có mặt em chứ, người không biết còn tưởng là em xúi giục anh.

Anh nắm lấy tay tôi, nhìn tôi. Cái nhìn này đầy ẩn ý, nhưng tôi không hiểu, đợi khi tôi hiểu ra thì đã không kịp ngăn cản nữa rồi.

Anh nói: “Cha mẹ, con đã nói với cha mẹ rồi, Tiểu Hy là bạn gái của con, giờ con sống cùng cô ấy, chúng con muốn kết hôn, hy vọng sẽ nhận được sự đồng ý của cha mẹ.”

“Tôi không đồng ý!” Mẹ Giang Thần nói.

Tôi thầm nghĩ, em cũng không đồng ý đâu, anh còn chưa cầu hôn em nữa...

Giang Thần nắm chặt lấy tay tôi, “Không đồng ý cũng không sao ạ, năm xưa thi đại học khi con chọn chuyên ngành cha mẹ cũng không đồng ý, con làm bác sĩ cha mẹ cũng không đồng ý.”

Tâm tình của tôi đang đập dềnh giữa “xin anh ngậm miệng vào, đừng hại em” và “đứng dậy cố vũ anh, khen anh đẹp trai lắm”, hết sức mâu thuẫn.

Mắt thấy cha mẹ Giang Thần sắp bùng nổ, cửa phòng lại truyền đến hai tiếng gõ cửa, nhân viên phục vụ bước vào hỏi: “Tôi có thể giúp gì được cho anh?”

Giờ tôi mới phát hiện ra đèn phục vụ trong phòng đang sáng.

“Tính tiền.” Giang Thần đưa thẻ ngân hàng cho nhân viên phục vụ, chiếc thẻ luôn nằm trong túi xách của tôi không biết đã vào tay anh từ lúc nào.

Sau khi nhân viên phục vụ lui xuống, Giang Thần nói: “Lý Vy, chìa khóa tôi đã đưa cả cho cậu rồi, cậu cũng biết đường tới nhà tôi, ăn cơm xong phiền cậu đưa cha mẹ tôi về nghỉ ngơi, tối nay tôi có ca phẫu thuật, ngày mai được nghỉ sẽ dẫn mọi người đi mua sắm.”

Dứt lời, anh mặc kệ mẹ mình đập bàn nói “Ngồi xuống cho tôi”, chỉ kéo tôi dậy, “Đưa anh đi ga tàu điện ngầm, anh không có thể đi tàu.”

Tôi vừa bị anh lôi đi xềnh xệch, vừa quay đầu nói: “Cháu chào cô chú ạ.”

Giang Thần đi phía trước, tôi nắm chặt thẻ ngân hàng đi sau anh, đi được khoảng hai mươi phút thì anh dừng bước, tôi bước tới sóng vai cùng anh.

Anh dắt tay tôi chậm chậm bước, “Trần Tiểu Hy, hồi anh còn nhỏ họ thường xuyên cãi nhau.”

Tôi an ủi anh, “Cha mẹ em cũng cãi nhau như cơm bữa, mẹ em còn nói muốn dùng dao băm vằm cha em để làm bánh chèo.”

Anh cúi đầu nhìn tôi, “Em bịa phải không?”

Tôi sờ cổ, “Cái này mà anh cũng nhìn ra được hả? Nhưng điều em muốn nói là, biểu hiện vừa rồi của anh khiến em cảm thấy áp lực lắm.”

Anh không đếm xỉa tới tôi, nói tiếp: “Thường thì anh ở trong phòng luyện đàn, họ ở bên ngoài nguyên rửa lẫn nhau, ra sức nhục mạ mười tám đời tổ tông của nhau, hoặc là ra sức dùng lời nói để sỉ nhục, chất vấn năng lực sinh đẻ thế hệ sau của nhau. Anh, là người có cùng tổ tông với họ, lại là thế hệ sau của họ, cảm thấy áp lực vô cùng lớn.”

Tôi nâng tay vỗ vai anh, “Huyền thuyên không phải là con đường dành cho anh, không thể giúp anh tạo dựng nên hình tượng lang thang ngổ ngược đâu.”

Anh bóp mặt tôi, “Thật phiền phức, em nói xem sao họ không ly hôn chứ?”

Tôi phân tích theo thực tế, “Nếu ly hôn thì họ sẽ không tiện ăn nói với đơn vị công tác.”

Anh cười, “Sao em biết không tiện ăn nói với đơn vị công tác?”

Tôi nói: “Hồi nhỏ, em cảm thấy mẹ em ghê gớm khủng khiếp, bèn khuyên cha em đi cưới người khác, ông nói với em rằng không tiện ăn nói với

đơn vị công tác.”

Giang Thần lại đưa tay ra nhéo mặt tôi, “Sao chuyện nghiêm trọng như vậy đến chỗ em lại trở thành chuyện buồn cười thế?”

Đây có lẽ chính là thiên phú trong truyền thuyết.

“Đi thôi, chúng ta ngồi tàu điện ngầm về nhà.” Giang Thần buông tay tôi ra, ôm vai tôi, “Anh không có tiền, không có thể đi tàu điện ngầm...”

Vừa khéo là giờ tan tầm, trong tàu điện ngầm người chen chúc như cá muối trong lọ. Tôi đứng dựa lưng vào cửa khoang xe, Giang Thần đứng trước mặt tôi, hai tay chống hai bên người tôi, che chở cho tôi khỏi nhóm người đông đúc.

Tôi ngửa đầu nhìn anh, nheo mắt cười, anh lấy làm khó hiểu, “Sao vậy?”

Tôi nói: “Hi, nam nữ chính trong phim nếu ở trên xe chật ních người nhất định sẽ có tư thế như thế này, dùng cơ thể mình để che chắn cho em khỏi nhóm người, anh lãng mạn quá đi.”

Anh tỏ vẻ “quả thực là hết chịu nổi em”.

Tôi đứng thẳng, dựa vào anh, cười híp mắt ôm lấy anh, dán mặt vào lồng ngực anh, hai tay ôm eo anh.

Tôi nói: “Giang Thần, ngày mai em có thể không xin nghỉ đi cùng cha mẹ anh được không, ngày mai em phải bàn bạc với khách hàng về nội dung truyện tranh. Hơn nữa, lâu lắm rồi không bị người ta coi thường, em phải có thời gian ổn định lại cảm xúc đã.”

Thực ra, tôi cảm thấy nếu ngày mai có tôi đi cùng không biết bầu không khí sẽ lại lúng túng đến mức nào, chi bằng đừng ló mặt làm họ mất hứng thì hơn.

Anh gật đầu, “Có thể.” Dừng lại một lát, anh lại nói: “Khiến em phải chịu ấm ức rồi.”

Tôi lắc đầu, nhìn vào mắt anh, “Giang Thần, em yêu anh lắm.”

Anh thoáng vẻ mất tự nhiên, lảng tránh ánh mắt tôi, nhỏ giọng nói: “Ừm.”

Khoảng chừng năm phút sau, anh bỗng cúi đầu hỏi: “Phải làm sao đây? Giờ anh không có nhà, không có xe.”

Tôi giả vờ trầm tư, một lát sau mới cười nói: “Như thế này đi, anh cố chịu đựng em ham ăn lười làm, em chịu đựng anh không nhà không xe.”

Anh cười, cúi đầu dùng ngón tay má có lúm đồng tiền cọ vào má tôi.

Khi chỉ còn hai trạm xe nữa là tới nhà thì điện thoại của Giang Thần đổ chuông, anh lấy điện thoại trong túi áo khoác ra nhìn rồi lại nhét trở lại. Tôi thò tay vào túi áo anh lấy điện thoại ra, ấn nút nghe rồi đưa lên tai anh.

Anh cúi đầu trừng mắt với tôi, nói một câu không tình nguyện, “Mẹ.”

Sau đó là sự trầm lặng kéo dài hơn năm phút. Trong tàu điện ngầm ồn ào, lắng tai nghe mới có thể nghe thấy những chữ có phiên âm đơn giản ngắn gọn, phong phú, đại loại như “chết”, “cút”. Có lẽ là hồi tiểu học làm nhiều bài tập đặt câu dạng này, nên tôi đã căn cứ vào tác phong hành vi thường ngày của

mẹ anh, dùng mấy từ vừa nghe được để đặt một số câu: Con hãy bảo người phụ nữ chết tiết kia cút đi! Hoặc là mẹ chết, hoặc là nó cút! Người chết, sẽ không biết cút... Thôi được rồi, hồi nhỏ tôi đặt câu thường bởi vì khác người mà bị thầy cô đánh dấu X.

Cuối cùng, tôi nghe Giang Thần trầm giọng nói: “Con sẽ không nghe mẹ đâu. Cứ như vậy đi ạ, giờ con còn có việc.”

Tôi muốn nói rằng, nếu tôi nói chuyện với mẹ tôi như thế, đoán chừng bà sẽ nhét tôi trở lại tử cung, dùng nước ối nhấn chìm tôi, dùng cuống rốn siết chết tôi.

Giang Thần dường như đã tức điên, sau khi cúp điện thoại, anh cho điện thoại vào túi áo khoác của tôi, không nói một lời.

Tôi sờ điện thoại trong túi, lòng thấp thỏm không yên. Tôi có cần nhắc nhở anh rằng đây là điện thoại của anh không? Anh có thẹn quá hóa giận nói không cần điện thoại nữa, sau đó béo bở cho tôi, người đang có mong muốn đổi điện thoại không...

Khi tàu điện ngầm tới trạm, tôi đẩy Giang Thần ý tới nơi rồi. Anh kéo tay tôi hòa cùng đám đông đi ra ngoài. Chúng tôi suýt chút nữa bị dòng người chia cắt, sau đó Giang Thần dứt khoát kéo tôi vào lòng rồi đi về phía trước. Chật vật mãi mới ra được cửa, Giang Thần buông tôi ra, thở dài một hơi, “Không có xe xem ra vẫn không ổn.”

Tôi cười nhạo anh, “Thiếu gia à, đã bao lâu anh không ngồi tàu điện ngầm rồi, hồi đại học đâu thấy anh oán trách.”

Anh không để tâm, “Hồi đại học nếu không có anh, không biết là em phải nức nở bao nhiêu bận trong tàu điện ngầm và xe buýt rồi.”

Ngón tay tôi kéo tay áo của anh không nhin được mà siết chặt.

Chúng tôi đều từ một vùng quê nhỏ lên thành phố học đại học. Ở chỗ chúng tôi, vừa bước chân lên phố lớn là có một ông chú nở nụ cười thật thà phúc hậu, lái con xe nhìn có vẻ sắp thành một đồng linh kiện đến nơi, hỏi cô bé muốn đi đâu thế? Cho nên, hồi đại học, nhìn thấy tuyến xe buýt và tàu điện ngầm chẳng chịt như mạng nhện, tôi đã ngây ngẩn cả người. Thế là, bất kể đi đâu, tôi đều đi theo Giang Thần, anh phụ trách dẫn tôi chuyển đổi giữa những chiếc xe buýt và tàu điện ngầm phức tạp kia. Tôi chưa bao giờ phải nhọc lòng nghĩ xem tuyến nào tới đâu, chưa bao giờ phải lo lắng sẽ ngồi sai hướng.

Sau đó, hồi mới tốt nghiệp bắt đầu đi làm, anh còn dẫn tôi đi rất nhiều chuyến xe buýt, tàu điện ngầm, từ bệnh viện anh thực tập tới nơi tôi sống lại từ nơi tôi sống tới công ty tôi, rồi từ công ty tôi tới bệnh viện anh thực tập, anh còn sáng tạo ra một bài về bảo tôi nhớ: “Bệnh viện công ty, qua đường 304; nhà công ty, qua đường 507; nhà bệnh viện, qua đường 216”. Anh nói, em phải nhớ rõ, địa điểm trong bài về khi đảo ngược lại vẫn ngồi xe như vậy nhưng không cần sang đường. Tôi nói, em biết rồi biết rồi, em đâu có ngốc như thế. Mặc dù biết rồi, nhưng thi thoảng tôi vẫn sẽ ngồi nhầm.

Sau khi ngồi nhầm, tôi tìm một trạm để xuống xe rồi mặt dày gọi điện thoại cho Giang Thần, bảo anh đến đón tôi về.

Sau đó, chúng tôi chia tay, tôi đổi công ty và chỗ ở, cẩn thận viết từng tuyến đường lên cuốn sổ nhưng vẫn thường xuyên ngồi nhầm hướng. Một lần tăng ca về nhà, tôi vừa lên xe là ôm lấy cột xe ngủ gật. Sau khi tỉnh lại, tôi mới tá hỏa phát hiện, những nơi xe buýt ngang qua tôi hoàn toàn không biết. Trong tình thế cấp bách, tôi rút điện thoại ra định bụng gọi điện thoại bảo Giang Thần tới cứu mạng. Khoảnh khắc bấm số tôi mới thức tỉnh, ôm cột khóc nức nở. Người không biết còn tưởng chiếc cột kia là người mẹ ruột mà tôi đã thất lạc nhiều năm.

Lúc ấy, bên cạnh tôi là một cô gái có mái tóc nhuộm như cầu vồng sau cơn mưa ngày hạ, cô ta nhai kẹo cao su nhìn tôi, nói với vẻ thương xót: “Cô không sao chứ? Có phải là đau ở đâu không?” Tôi nói: “Tôi ngồi sai xe rồi”, nghe xong cô ta ngẩn người, điệu bộ sắp khóc tới nơi, “Cô hại tôi nuốt kẹo cao su xuống bụng rồi.”

Tôi sững sốt, cứ khóc nhìn cô ta mãi, là kiểu khóc nước mắt và nước mũi cùng tuôn ào ào. Tôi nói: “Xin lỗi, không phải tôi cố ý muốn hại cô nuốt kẹo cao su đâu, hay là tôi đền cho cô một phong kẹo cao su nhé. Xin lỗi, không phải tôi cố ý ngồi nhầm xe đâu. Xin lỗi, giờ tôi mới nhớ ra tôi không có ai để dựa dẫm nữa rồi. Xin lỗi, không phải tôi cố ý muốn khóc đâu. Xin lỗi, cô đừng sợ tôi, tôi quả thực không phải là kẻ thần kinh đâu.”

Khi nghe thấy ba chữ “kẻ thần kinh”, cô ta lẳng lặng dịch chuyển mấy bước chân sang bên cạnh. Khi tới trạm dừng cửa xe vẫn chưa mở hẳn cô ta đã cạy cửa phi nhanh ra ngoài.

Tôi thở dài, nếu thời gian có thể quay trở lại, tôi thực lòng rất muốn, rất muốn bình tĩnh giải thích với cô gái có mái tóc cầu vồng kia, giải thích sự bất lực bất thành lình của tôi, giải thích nỗi nhớ bất thành thành của tôi, giải thích tôi thực sự không phải kẻ thần kinh...

Đời người, đôi khi thật khó để đánh giá, chưa từng có được là đau khổ hay có được rồi lại mất đi mới là đau khổ. Tôi buông tay áo Giang Thần, lắc ngón tay út của anh, tóm lại, mất đi rồi có lại hạnh phúc hơn.

Giang Thần nắm chặt lấy tay tôi, “Đừng lắc.”

Tôi bĩu môi, quay đầu nhìn thấy bên đường có hàng bán khoai nướng, “Nhìn kìa, khoai lang nướng.”

“Ừ.”

Tôi dừng bước không chịu đi, “Em muốn ăn.”

“Không sạch, đồ nướng dễ ung thư.” Anh lại nói.

Tôi nhìn thấy biểu cảm cứng đờ của ông chú bán khoai lang nướng, dáng vẻ như rất muốn quăng cục than vào chúng tôi, đành phải néo cánh tay Giang Thần, “Nói bậy nào, khoai lang nướng thơm phưng phức như thế, anh đi mua cho em đi.”

Hồi nhỏ, nếu tôi đánh con nhà người ta, bị người ta chạy tới khiếu nại, chắc chắn mẹ tôi sẽ tranh phần nói trước mẹ người ta. Bà vừa đánh vừa mắng tôi xối xả, bà nói “ra tay trước là kẻ mạnh”, như vậy mẹ người ta sẽ ngại mà không nói gì thêm. Còn tôi lại cảm thấy mẹ người ta sợ mở miệng ra là chọc tức mẹ tôi, rồi mẹ tôi sẽ lỡ tay đánh chết tôi...

Giang Thần nhìn tôi bằng vẻ mặt ngờ ngàng. Tôi cảm thấy có lẽ anh không ngờ người ấm áp, dịu dàng có thể vắt ra nước như tôi đây lại bạo lực gia đình.

Tôi trừng mắt dữ tợn với anh, “Đi mua khoai lang cho em!”

“Mua thì mua, em nổi điên cái gì?” Anh vừa lăm bắm vừa rút ví ra, “Ông chủ, phiền ông cho tôi hai củ khoai nướng.”

Ông chủ dùng túi giấy bọc hai củ khoai đưa cho chúng tôi, xong xuôi đầu đấy còn không quên nhấn mạnh: “Khoai của tôi ăn vào cường thân kiện thể, gây ung thư gì đó đều là nói xằng nói bậy.”

Giang Thần ngăn người, cười nói: “Ngại quá, vừa rồi là tôi dọa bạn gái tôi thôi.”

Cầm được củ khoai nóng hôi hổi, tôi quyết định vừa đi vừa ăn. Giang Thần nói em ăn đi, tránh xa anh ra một chút anh không muốn để người ta biết anh quen em.

Tôi bóc vỏ khoai, hơi nóng thơm lừng xông vào mũi, một miếng chỉ cảm thấy cả miệng là mùi thơm ngọt lành của khoai lang.

Tôi đưa khoai tới bên miệng Giang Thần, “Ngon lắm, anh ăn thử xem.”

Anh né tránh, giơ củ khoai trong tay cho tôi xem, “Lẽ nào anh không có sao?”

“Cắn một miếng đi mà.” Tôi khuyên anh, “Quả thật là thơm lắm, nếu giờ anh không ăn là cả đời này sẽ phải sống trong hối hận đấy, tin em đi.”

Anh không nói lại được tôi, đành phải miễn cưỡng cắn một miếng, chỉ có điều một miếng của anh đã lấy đi hơn nửa củ khoai của tôi... Đau lòng chết mất thôi...

Đường về nhà nhiều nhất chỉ mất khoảng mười phút, nhưng vì tôi phải chén hai củ khoai lang nên đi hơn hai mươi phút vẫn chưa đến cổng tiểu khu. Giang Thần nổi quạu, “Em cứ vừa đi đường vừa ăn đi, ăn xong nhớ về nhà.” Nói đoạn, giận dùm dùm bỏ về trước.

Tôi mang theo nụ cười thỏa mãn và hạnh phúc sau khi đánh chén ngon lành hai củ khoai lang ở dưới tầng. Lúc đó tôi còn khiến cho cô con gái của chị Hoàng ở tầng ba lặn lội dưới đất nói mẹ ơi, con muốn ăn khoai lang của chị ấy.

Tội lỗi tội lỗi.

Về tới nhà, Giang Thần đang xem trận đấu bóng đá, tôi bỏ nhào tới đánh anh, “Cho chừa cái tội bỏ em chạy này!”

Anh không tránh né, cười để mặc tôi véo rồi cắn, “Dù sao thì em sống chết đều sẽ đi theo anh.”

...

Cảm giác bị biết tỏng tâm can thực khiến người ta phải tức điên, nhưng tôi có cách gì đây, có lẽ cái gọi là tình yêu chẳng qua chính là một loại tâm tình như thế, bất đắc dĩ và lực bất tòng tâm như thế. May mắn thì ngọt ngào, không may mắn thì đau lòng.

Tôi gối đầu lên đùi Giang Thần, ngón tay vuốt cằm anh, không ngờ gương mặt nhìn có vẻ nhẵn nhụi của anh lại có râu, sờ vào ram ráp nhưng không đau. Tôi có cảm giác giống hồi nhỏ lén mở hộp đồ nghề của cha, sờ phải tấm giấy ráp cha đã dùng nhiều lần.

Giang Thần cúi đầu chuyển ánh mắt từ tivi sang mặt tôi, nhìn tôi một lát như có điều suy nghĩ, “Em nằm như thế này, mặt to như cái mâm ấy.”

...

Tôi nhớ có một cách nói như thế này, nếu một người đàn ông rất thích, rất thích một người phụ nữ, anh ta sẽ không kìm lòng được mà bắt nạt cô ấy, nhìn dáng vẻ cô ấy khóc xụ mặt buồn bã, anh ta sẽ nhận được cảm giác thỏa mãn biến thái lạ lùng về mặt tâm lý. Tôi quyết định sau này sẽ vững tin vào cách nói này, trăm năm không dao động, nếu không quả thực là không thể sống nổi.

Chương 21

Hôm sau, tôi đi làm như thường lệ, Giang Thần đi tới chỗ cha mẹ anh và Lý Vy. Giữa lúc đó, anh gọi điện thoại cho tôi, nói là đang xem điêu khắc ở vườn gì đó. Vừa nghe thấy hai chữ “điêu khắc”, tế bào nghệ thuật trong xương tủy bắt đầu hú hét điên cuồng, với giả thiết tế bào nghệ thuật trong tôi có miệng.

Tôi hỏi Giang Thần, điêu khắc gì vậy? Anh nói người, động vật.

Tôi lại hỏi anh họ dùng chất liệu gì? Anh nói kim loại, thạch cao.

Tôi lại hỏi đường cong có đẹp không? Anh nói không, là đường thẳng.

Cuối cùng quả thực là tôi hết cách, đành phải nói với anh rằng, vậy anh nói cho em nghe tượng điêu khắc để lại anh ấn tượng sâu sắc nhất đi. Anh nói, có một tượng đồng Khuất Nguyên¹ ngựa đầu cầm hương lên trời khiến anh có ấn tượng vô cùng sâu sắc, bởi vì màu sắc của nó rất lệch pha.

[1]. Một nhà chính trị gia và nhà thơ yêu nước thời Chiến Quốc.

Tôi nghe thấy thế, cảm thấy dạt dào hưng phấn, hỏi tại sao lại nói là màu sắc lệch pha? Anh nói, cả bức tượng là màu đồng vàng, nhưng ở chiếc cầm giường lên của Khuất Nguyên lại có một vòng tròn màu xám.

Tôi trầm ngâm một lát, giải thích với anh rằng có lẽ người ta muốn làm nổi bật bộ râu của Khuất Nguyên cũng nên. Trong biểu đạt nghệ thuật, tương phản là một thủ pháp hết sức quan trọng, cái anh nhìn thấy là cả pho tượng đồng của Khuất Nguyên, chưa biết chừng ý đồ của nhà nghệ thuật kia là muốn

dùng cả pho tượng đồng để làm nền cho bộ râu màu trắng. Có lẽ nó tượng trưng cho chân lý không sợ năm tháng gió sương, đại loại thế.

Giang Thần nói: “Trần Tiểu Hy, em khiến anh nhận thức được rằng nghệ thuật quả thực là vĩ đại.”

Tôi khiêm tốn đáp lại: “Đâu có, đâu có.”

Anh lại nói: “Nhà nghệ thuật quả là không dễ dàng gì. Để tượng trưng cho cái chủ đề mà em nói, có lẽ ông ta đã phải vắt óc suy nghĩ không ít phương pháp mới có thể khiến chim và bồ câu ngày ngày ị trên cằm của Khuất Nguyên như thế.”

...

Bạn xem, nhà nghệ thuật chúng tôi thật không dễ dàng, phải quan tâm lo liệu cả nhà vệ sinh cho chim và bồ câu nữa.

Cả buổi chiều, chúng tôi phải họp về vấn đề sách tranh. Chuyện mà tôi ghét nhất trần đời chính là họp, không có “một trong những chuyện”. Tôi luôn cảm thấy một nhóm người ngồi ngây ngốc thành vòng tròn, ở giữa chí ít phải đốt lên một đồng lửa gì đó mới phải...

Công ty chúng tôi chưa bao giờ họp cả thực ra là vì chỉ có vèn vèn ba người, Phó Phái không có mặt mũi nào mà nói ra hai chữ “họp”. Nhưng công ty đối phương thì khác, khi bước vào phòng họp của họ, chúng tôi giật mình thon thót. Một hàng người ngồi quanh chiếc bàn tròn dài, bên ngoài bàn tròn còn có vài cô gái cầm cuốn sổ đen to tướng rất ra dáng thư ký.

Cuộc họp vừa tẻ nhạt vừa dài lê thê, nêu ra hàng đồng ý tưởng truyện tranh, trong khi ở đây lại chẳng có lấy một người biết tạo hoa văn¹. Nhưng

cuộc họp chỉ là hình thức, dù sao thì truyện tranh tôi vẽ có xuất hiện đạo cụ là máy đọc của công ty họ là được.

[1] Một công đoạn khi vẽ truyện tranh.

Họp xong, Phó Phái chủ động đề xuất muốn đổi mới trang bị văn phòng cho tôi. Anh ta bảo sẽ đổi máy tính, máy Scan, và bảng vẽ sang loại mới nhất. Mặc dù tôi vẽ tranh có thói quen dùng bút vẽ xong mới scan sang máy tính để tô màu, nhưng đối với chuyện có thể lãng phí công quỹ này tôi vẫn thích chí lắm.

Bởi vì họp xong đã gần đến giờ tan làm, Phó Phái đưa thẳng tôi về nhà.

Tôi không ngờ mình sẽ nhìn thấy Ngô Bách Tùng đưa lưng vào cửa nhà cúi đầu hút thuốc, nhưng trên thế giới này có đầy rẫy những chuyện mà tôi không ngờ tới. Ví dụ như tôi không ngờ là không có sự ủng hộ của tôi mà Obama vẫn có thể lên làm tổng thống Mỹ.

Nghe thấy tiếng bước chân, Ngô Bách Tùng ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy khuôn mặt cậu ta tôi đã giật mình lùi lại hai bước. Hai ba ngày trước tôi còn nhìn thấy cậu ta mặt mày hớn hở, sao thoắt cái đã râu ria xồm xoàm, uế oải già nua tới cái mức giống như củ cải muối thế này.

Có lẽ là tôi đã đoán được chuyện gì rồi, đành phải giả vờ bình tĩnh nói: “Cậu đợi lâu lắm rồi hả? Sao không gọi điện thoại trước cho tôi?”

Cậu ta nói: “Gọi rồi, cậu không bắt máy.”

Tôi lấy điện thoại ra mới nhớ buổi chiều có cuộc họp nên tôi đã chuyển sang chế độ im lặng, vội giải thích: “Tôi chuyển sang chế độ im lặng quên không chuyển lại.”

Sau đó, tôi vừa lấy chìa khóa ra mở cửa vừa gọi cậu ta, trước khi vào nhà dập tắt thuốc đi đã, sao nhìn cậu lại hom hem tiều tụy thế này kia chứ?”

Ngô Bách Tùng vừa vào nhà đã ngồi xuống sô-pha bất động. Tôi tìm túi trà đi pha cốc trà nóng rồi dúm vào tay cậu ta, dùng giọng điệu chí lý nhất, am hiểu lòng người nhất, không bà tám nhất nói: “Cậu làm sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Cậu ta nhìn chăm chăm vào cốc trà trong tay nói: “Nhiễm Nhiễm muốn chia tay với tôi.”

Tôi cắn môi, hít thở sâu hỏi: “Còn gì nữa?”

“Còn gì nữa không phải là cậu biết cả rồi sao?” Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn tôi, “Cậu dùng tâm tình gì để nhìn nhận mối tình này của tôi? Xem kịch hay ư?”

Tôi đè nén ngọn lửa giận đang bốc lên trong lòng, “Nếu cậu cứ phải nói những lời như thế này thì tôi cảm thấy mình không cần thiết phải nghe nữa.”

“Xin lỗi.” Cậu ta thở dài, “Không phải là tôi nhắm vào cậu.”

Tôi xoa tay, “Vậy cậu thì sao?”

“Tôi không muốn chia tay.” Cậu ta nói, “Nhiễm Nhiễm nói người kia đã bắt đầu nghi ngờ, cô ấy sợ người kia biết được sẽ làm ra chuyện gì với tôi, cậu biết người kia...”

Tôi biết, hơn nữa tôi đây là một người dân rất rất bình thường, bụng thì thương, nhưng sức không giúp nổi.

Chúng tôi trầm lặng. Cuối cùng, mắt Ngô Bách Tùng phát sáng, “Tôi mang cô ấy đi, quay trở về New Zealand.”

Tôi chỉ ra rằng cậu ta đã phớt lờ điểm quan trọng nhất – Hồ Nhiễm Nhiễm có đi theo cậu ta hay không.

Cậu ta hỏi: “Tại sao cô ấy lại không đi theo tôi?”

Tôi nói: “Bởi vì nhà cô ấy ở đây, cha mẹ cô ấy ở đây. Cô ấy không dám khẳng định sau khi cô ấy đi theo cậu, người nhà cô ấy có bởi vậy mà gặp phải chuyện gì hay không.”

Vẻ sáng rỡ trong đôi mắt Ngô Bách Tùng dần âm đạm, “Đến bạn gái của mình mà tôi còn không bảo vệ được, có phải là tôi vô dụng lắm không.

Thú thực là tôi không biết phải an ủi cậu ta như thế nào, thể loại “Vô Ly Đầu”^[1] thường dùng để đối phó với Giang Thần kia e là không thích hợp để dùng ở đây. Bạn thử nghĩ mà xem, giờ nếu tôi nói thực ra cậu cũng không vô dụng lắm đâu, chí ít thì cậu còn biết nói tiếng Anh, tôi nghĩ có lẽ cậu ta sẽ hắt ngay cốc trà nóng trong tay vào mặt tôi.

[1]. Là một thể loại nghệ thuật hài, đặc trưng nằm ở ba yếu tố: khoa trương, châm biếm, tự trào.

Cậu ta ra sức ăn năn hối hận, còn tôi ra sức lặp lại rằng không phải đâu, không phải đâu, cậu nghĩ ngợi nhiều rồi. Sau đó, chuyện bi thương nhất chính là chúng tôi đều biết rằng cuộc đối thoại như thế này không giúp ích gì được cho chuyện của cậu ta cả, nhưng điều chúng tôi có thể làm chỉ là vậy.

Khi Giang Thần vào nhà liền nhìn thấy hai đôi mắt vô hồn ngồi thờ người ở phòng khách. Chào hỏi Ngô Bách Tùng xong, anh đi tới vỗ đầu tôi, “Sao không nhận điện thoại? Em ăn cơm chưa?”

Giờ tôi mới ý thức được là chúng tôi đã ngồi trầm ngâm những hai tiếng đồng hồ, và hoàn toàn không nghĩ ra được cách giải quyết nào.

Ngô Bách Tùng đứng dậy nói muốn về nhà, Giang Thần vỗ vai cậu ta, “Đi thôi, đi ăn cơm trước đã, ăn xong rồi về.”

Chúng tôi ăn cơm ở quán cơm Tứ Xuyên dưới tầng. Giang Thần đã ăn cơm cùng cha mẹ anh. Tôi gọi một bát cá xào cải chua, Ngô Bách Tùng gọi một tá bia. Tôi và Giang Thần uống cùng cậu ta, bởi vì điều duy nhất chúng tôi có thể làm cho cậu ta lúc này là ở bên bầu bạn.

Sau khi uống hai cốc, Ngô Bách Tùng bắt đầu nói những lời ử rữ như muốn buông bỏ. Thậm chí còn nói, thực ra cậu ta không yêu Hồ Nhiễm Nhiễm lắm, Hồ Nhiễm Nhiễm không phải hạng phụ nữ tốt đẹp gì.

Chúng tôi lòng đầy oán giận nhưng lại không biết phải nói gì, đành tiếp tục rót bia. Dạ dày Giang Thần không tốt, tôi không cho anh uống nhiều. Ngô Bách Tùng bần lải nhải cũng không uống được là bao. Và rồi, kết cục chính là tôi uống tới độ trước mặt xuất hiện những hai Giang Thần, hai Ngô Bách Tùng.

Nhưng thực ra ý thức của tôi vẫn còn tỉnh táo, chỉ là hành động có phần chậm chạp mà thôi. Tôi vịn vào vai Giang Thần đè hơn nửa trọng lượng lên người anh, mơ màng nghe cuộc đối thoại của họ.

Giang Thần nói với Ngô Bách Tùng, “Tôi biết rồi cậu sẽ lại tìm được người mình yêu, nhưng đều không phải là người này. Tôi không biết cậu có thể sống cuộc sống như vậy không. Tôi từng thử qua, không thể. Cảm giác ấy kỳ

lạ lắm, tôi không biết phải miêu tả như thế nào cho cậu nghe cả, sẽ không đau đến đến xé ruột xé gan, nhưng lại vô cùng khó chịu. Trong y học có Thang điểm cường độ đau dạng số, chính là NRS, chia độ đau thành mười một con số từ 0 đến 10 theo mức tăng dần. 10 là đau đến dử dội nhất, 0 là không đau, sự khó chịu kia có lẽ chỉ là không thấy mảy mà thôi, nhưng nó là cơn đau dai dẳng, nhắc nhở cậu về sự tồn tại của nó từng giây từng phút.”

Ngô Bách Tùng chưng ra bộ mặt rúm ró tiu nghỉu, “Cậu có thể lấy ví dụ để tôi nghe hiểu không?”

Tôi gật đầu như bỗ củi, nói: “Ngô Bách Tùng, chúng ta đúng là anh em tốt, cuộc đối thoại nâng lên góc độ chuyên môn quả thực là làm khó người ta.”

Giang Thần giữ cái đầu của tôi đang ngả trên cánh tay anh, “Có lẽ nó giống như em phải mặc trái chiếc áo len cổ lông vậy, em sẽ lờ mờ cảm thấy không thoải mái, cảm thấy cổ bị lông ma sát khó chịu. Sự khó chịu này nhỏ bé không đáng kể, nhưng em không có cách nào phớt lờ nó cả.”

Lần đầu tiên tôi nghe thấy Giang Thần bày tỏ suy nghĩ về tình cảm cụ thể như thế này. Mặc dù ví dụ về thang điểm cường độ đau hay ví dụ về chiếc áo len cổ lông của anh đều mới mẻ và có chút khó hiểu, nhưng tôi vẫn cảm thấy vô cùng cảm động. Ý thức tỉnh táo của tôi muốn biểu đạt niềm cảm động của tôi đối với anh, nhưng cơ thể bị bia làm cho tê dại kia rõ ràng không có ý định ủng hộ. Mỗi chữ tôi nhả ra đều chỉ là lời nỉ non của con ma men, còn động tác tôi muốn ôm anh cuối cùng lại biến thành mềm nhũn trên người anh, hà hơi rượu vào anh.

Sau đó, Ngô Bách Tùng đã nói một câu rất vô nghĩa, Giang Thần cũng phụ họa với cậu ta, câu vô nghĩa kia chính là: “Tiểu Hy uống say rồi.”

Tiểu Hy, cũng chính là tôi đây, cơ thể say nhưng tinh thần chưa say. Trên thực tế, tôi nhìn thế giới này vô cùng rõ ràng, chỉ có điều họ không biết

mà thôi.

Ra khỏi quán ăn, Ngô Bách Tùng nói cậu ta phải về. Bóng dáng hiu quạnh của cậu ta bị ngọn đèn đường kéo dài rồi lại co ngắn. Thật lòng xin lỗi anh bạn, tôi không giúp gì được cho cậu.

Giang Thần ngồi xồm xuống, kéo tay tôi để tôi ghé vào lưng anh, anh nói con ma men, để anh cõng em về. Giọng điệu dịu dàng như thế này, quả thực tôi chưa từng nghe thấy bao giờ.

Đường về nhà không dài, Giang Thần đi rất chậm, rất vững. Tôi túm tóc anh, cắn cổ anh, anh chỉ cười, sợ tôi trượt xuống lại xốc tôi lên. Tôi chọc ngón trỏ vào lúm đồng tiền khi anh cười, rồi lại đổi sang ngón giữa, ngón áp út, ngón út ngón cái. Anh không tránh né, chỉ cười khiến lúm đồng tiền càng thêm sâu.

Gió trên đường đã thổi đi phần nào men say trong tôi. Khi về tới nhà, tôi đã có thể nói rõ ràng một câu tràn đầy vui vẻ: “Về đến nhà rồi a.”

Nhưng tôi đoán chuyện tôi say đã làm Giang Thần vui lòng, anh giống như một đứa trẻ nhận được món đồ chơi mới, vẻ hưng phấn dạt dào hiện rõ trên gương mặt. Anh cẩn thận để tôi ngồi xuống sofa rồi ngồi xồm trước mặt tôi hỏi: “Trần Tiểu Hy, em uống say rồi à?”

“Đúng thế a.” Tôi rất phối hợp.

Anh lại nói: “Em biết anh là ai không?”

“Biết a.”

Anh hỏi: “Anh là ai?”

“Bạn trai a.”

Anh cười, néo mặt tôi, “Bạn trai em tên là gì?”

“Giang Thần a.”

“Giờ em có thể đừng thêm chữ 'a' vào không?”

“Có thể a.”

Anh cười hên lên môi tôi, dán vào môi tôi nói: “Em có biết em đang nói gì không?”

“Biết a.”

Anh lại cười lớn. Tôi nghĩ có lẽ anh cũng say rồi, nếu không thì tại sao không phát giác ra được đoạn đối thoại này dở hơi đến mức nào kia chứ.

Sau đó, Giang Thần hỏi tôi: “Em muốn đi ngủ chưa?”

“Chưa muốn a.”

“Không mệt thì ngồi cùng anh một lát nhé.”

“Được a.”

Giang Thần ngồi trên nền, gối đầu lên đùi tôi, “Mỗi lần em uống say đều vô cùng nghe lời.”

Tôi nói: “Đúng thế a.”

Anh lại cười.

“Trần Tiểu Hy, nếu anh nhân cơ hội em uống say để cầu hôn em có phải dễ tiện lắm không, chẳng khác nào lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn nhỉ?”

Tôi từng nói tôi là một con ma men tinh táo, cho nên tôi tinh táo biết rằng trong lòng tôi đã chờ mong anh cầu hôn từ rất lâu rồi. Mẹ tôi đã nói, lời khen ngợi đẹp nhất của đàn ông dành cho phụ nữ chính là cầu hôn cô ấy. Thôi được rồi, câu nói này không phải là mẹ tôi nói, tôi quên là ai nói rồi, tôi uống say rồi, đừng có đặt ra quá nhiều yêu cầu không thực tế với tôi.

Tôi đè nén cảm giác căng thẳng tới độ buồn nôn hoặc là uống nhiều mà muốn nôn, cất giọng nghiêm túc, “Sẽ không đâu a.”

Anh gật đầu, “Ừ.”

Tôi xoa tai, lòng dạt dào chờ mong câu nói tiếp theo của anh.

Không có. Không có câu tiếp theo nào hết. Giang Thần ngáp dài một cái rồi ghé đầu lên đùi tôi, nhắm mắt lại.

Tôi chớp chớp đôi mắt sung huyết khiến tầm nhìn mơ hồ vì men bia, lấy làm khó hiểu. Trong giả định của tôi, giờ phút này Giang Thần nên nắm bắt thời cơ cầu hôn tôi, sau đó tôi sẽ ngửa cái đầu cao quý của mình lên nói để em suy nghĩ một lát. Sau đó, anh nói có gì phải suy nghĩ, em uống say rồi thì mau mau đồng ý đi. Sau đó, tôi nói được. Sau đó, tất thấy những điều này nhìn thì có vẻ không được e dè cho lắm, nhưng đều là do ma men đang quấy phá.

Tôi cảm thấy hành vi của Giang Thần không phù hợp với logic của cuộc đối thoại trên dưới, thế là tôi nắc, vỗ mặt anh nói: “Cầu hôn đi a.”

Anh mở mắt nhìn tôi, “Em sao?”

“Đúng a.”

“Được, anh đồng ý!” Anh nói.

...

Tôi cảm thấy tức giận không sao tả nổi. Sự tỉnh lược chủ ngữ, tân ngữ một cách lộn xộn trong đoạn đối thoại này đã khiến người có đầu óc mặc dù hết sức tỉnh táo nhưng vẫn được quy về thuộc tính uống say là tôi đây không thể hiểu được. Thế là tôi túm một nắm tóc của anh, “Em không hiểu a, không hiểu a.”

Anh vỗ tay tôi rồi đứng dậy, ngồi xuống bàn trà đối diện sô-pha, sau đó vươn tới gần mặt tôi, gần tới độ tôi chỉ có thể nhìn thấy bản thân thu thành một con người nhỏ bé trong mắt anh.

Anh nói: “Trần Tiểu Hy, vừa rồi em đã cầu hôn anh, bởi vì là em nên anh đã đồng ý rồi, em hiểu chưa?”

Tôi bừng tỉnh, “Hiểu rồi a.”

Anh nở nụ cười rạng rỡ, “Vậy em vui không?”

“Vui a.” Tôi cười theo anh.

Anh vỗ mặt tôi về khen ngợi, “Thật thông minh.”

Tôi lơ mơ cảm thấy sự tình có gì đó không ổn, nhưng kể từ khi cô giáo dạy vẽ bông hoa nhỏ ở mẫu giáo nghỉ hưu, tôi không còn nhận được lời khen ngợi thành tâm như thế này nữa, cho nên tôi càng vui hơn.

Sáng hôm sau tỉnh lại, tôi nằm trên giường chịu đựng cơn đau đầu do say rượu gây ra, nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua. Sau đó, tôi quay đầu nhìn Giang Thần đang ngủ say bên cạnh, tôi đưa ngón trỏ cảm nhận đường nét gương mặt anh. Khi ngủ, con người ta trông có vẻ trẻ con hơn thường ngày. Nét trẻ con kia hiện ra vừa vặn trên gương mặt đang say giấc của Giang Thần, tôi nhìn mà không nén được tiếng thở dài. Bạn nói xem, anh tuần tươi đẹp như thế này, sao khi lừa gạt kẻ ngốc là tôi lại không chút nương tay thế nhỉ?

Khi tôi đi mua bữa sáng quay về thì Giang Thần đang ngồi trên sô-pha xem tin tức buổi sáng, anh quét mắt về phía tôi, “Anh còn tưởng em đào hôn cơ.”

Tôi vờ vịt không hiểu, hươu bữa sáng trong tay, “Ăn sáng thôi.”

Anh quăng điều khiển đi, ghé lưng vào sô-pha đặc ý, “Trần Tiểu Hy, hôm qua em đã cầu hôn với anh rồi, em bớt giả bộ đi.”

Tôi liếc anh, sầm mặt không lên tiếng.

Anh cười nói: “Anh từng thấy sổ hộ khẩu của em trong ngăn kéo, sổ hộ khẩu của anh cũng ở đây, hay là chúng ta xin nghỉ một tiếng, tới Cục dân chính làm cặp đôi kết hôn đầu tiên của ngày hôm nay, mở hàng cho họ?”

Tôi nghiêm mặt, “Anh đang nói gì thề? Ăn sáng thôi.”

Anh không chịu buông tha, “Em bớt làm bộ chưa từng xảy ra chuyện gì đi, anh biết là em nhớ.”

Anh biết cái con khi.

Anh không biết cầu hôn là một trong những chuyện lớn quan trọng nhất cuộc đời em. Anh không biết trong đầu em tưởng tượng ra âm nhạc, hoa tươi, nhẫn, quỳ xuống, nước mắt. Anh không biết em đã thầm miêu tả về mỗi nét mặt, động tác, âm điệu, từ ngữ trong lòng. Anh không biết bất kể em hoang tưởng ra sao, bất kể chuyện cầu hôn này cuối cùng sẽ xảy ra như thế nào, thì chuyện cầu hôn đều nên do anh làm.

Nhớ lại con đường chúng tôi đã đi cho tới ngày hôm nay, tôi luôn gắng sức đuổi theo anh, người bên cạnh không có mấy ai ủng hộ tôi và anh. Tôi luôn nghe thấy những lời nói kiểu như “nữ theo đuổi nam cách tăng vài mông”, tựa như anh cứ thuận tiện mà tiếp nhận tình cảm của tôi vậy. Thực ra không dễ như vậy, họ không biết rằng tôi đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm tư với anh. Để không bỏ lỡ cơ hội được đi học cùng anh, sáu giờ sáng mỗi ngày tôi đã đứng đợi anh ở ngõ. Để có thể dùng môn Nghệ thuật tăng điểm cho kỳ thi đại học, để thi vào cùng trường với anh, mỗi ngày tôi đều nỗ lực vẽ tranh, tranh phác họa chất đồng dưới gầm giường. Để có thể ở bên anh, tôi giả vờ không hiểu ánh mắt khinh thường của mẹ anh...

Còn anh, ngay cả màn cầu hôn cho tôi cảm thấy mình được nhận sự trân trọng cũng không có.

Tôi càng nghĩ càng thấy tủi thân, nước mắt lăn dài.

Có vẻ Giang Thần đã bị tôi dọa sợ, một tay chống lên sofa nhảy qua lưng ghế, chạy tới ôm tôi, “Sao thế? Em làm sao vậy?”

Tôi né bàn tay lau nước mắt cho tôi rồi đẩy anh ra “Em không kết hôn với anh, em không lấy anh.”

Anh chau mày hỏi lại: “Em sao thế?”

Tôi há miệng, nhưng không biết phải nói thế nào, chỉ có thể khóc. Tôi vẫn nhớ lý luận chiếc áo len cổ lông của anh, tôi cũng tin anh yêu tôi, nhưng tôi không thể giải thích cho anh hiểu được nỗi hốt hoảng bỗng dưng ập tới kia. Tôi sợ, sợ bởi vì ban đầu là tôi nói thích anh trước, cho nên vĩnh viễn chỉ có thể là tôi chủ động. Tôi sợ, sợ bởi vì tôi bước ra bước đầu tiên, cho nên anh cảm thấy mỗi bước đều nên do tôi bước trước như một lẽ tất nhiên. Tôi sợ, sợ tôi yêu anh hơn anh yêu tôi rất nhiều...

Anh thử giang tay ra ôm tôi một lần nữa, tôi lắc đầu lùi lại phía sau từng bước, cho đến khi lưng đập vào cửa.

Giang Thần hít một hơi thật sâu như cố nhẫn nại, “Em như vậy là bởi vì mẹ anh sao? Bên mẹ anh em không cần lo lắng, anh đã nói rõ với bà rồi. Con người bà cũng chỉ là thùng rỗng kêu to thôi, chuyện anh muốn làm bà không thể lay chuyển được. Hơn nữa, chúng ta kết hôn sẽ không sống cùng họ, thời gian lâu rồi mối quan hệ sẽ tốt dần lên thôi.”

Hiện tại, vấn đề mà em vốn lo lắng nhất đã trở thành vấn đề mà em không quan tâm nhất, em đang giận, em đang buồn, em muốn mẹ anh muốn anh cưới ai làm gì... Thôi được rồi, tạm thời em mặc kệ mẹ anh muốn anh lấy ai...

Con người ta cứ buồn bã là dễ đắm vào ngõ cụt. Nhìn Giang Thần nhú mày, tôi cảm thấy chắc hẳn là anh ghét tôi rồi, chắc hẳn là anh cảm thấy tôi cố tình gây sự, chắc hẳn là muốn chia tay với tôi. Không biết ai đã từng nói, phụ nữ đòi chia tay một trăm lần đều không địch được với đàn ông đòi chia tay một lần. Mặc dù câu nói này có ý đồ dựa vào số lần đòi chia tay để hạ thấp giá trị

về phương diện chỉ số cảm xúc của nữ giới, nhưng Giang Thần không cần tôi nữa rồi...

Ý thức được điểm này, tôi phát hiện ra rằng ai cầu hôn đã không còn quan trọng nữa. Cuộc đời thay đổi trong nháy mắt, thứ bạn tưởng là quan trọng, giây sau có thể đã không còn quan trọng như thế nữa.

Tôi cảm thấy trời đất xoay chuyển, lưng tựa vào cửa dần trượt xuống, tôi nói: “Em không muốn chia tay... Anh đừng giận...”

Giang Thần ngồi xổm xuống theo tôi, anh tỏ ra hết sức khó hiểu, luôn miệng hỏi: “Em làm sao thế, em làm sao thế?”

“Em đau đầu”, đây là câu cuối cùng tôi nói trước khi mất đi ý thức. Nếu tôi sớm biết nói xong câu này sẽ ngắt đi thì tôi sẽ đổi sang câu khác, tôi sẽ nói “chúng ta kết hôn”, “em lấy anh”, “giờ em đang cầu hôn với anh thật đấy”.

Đáng tiếc không có “nếu”, không có “sớm biết”, không có “bắt đầu lại từ đầu”, không có “thời gian quay trở lại”. Logic chọn từ đặt câu của loài người lạ lẫm, thường sử dụng những cụm từ như thế, tựa như có thể an ủi được ai vậy.

Chương 22

Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm ở bệnh viện. Tôi nhìn xung quanh theo bản năng, thất vọng khi phát hiện ra không có cảnh tượng nam chính ghé vào giường nữ chính, ngủ thiếp đi vì mệt thường thấy trên tivi.

Tôi quay đầu tìm điện thoại bốn phía nhưng không thấy, đầu quay tới quay lui lại thấy choáng váng. Muốn day thái dương nhưng vừa nâng tay lên tôi đã cảm thấy mu bàn tay hơi đau. Đưa tới trước mặt xem mới thấy trên mu bàn tay có thêm một lỗ kim châm có chút thâm tím, xem ra là đã được truyền nước, nhưng không biết là vì nguyên nhân gì. Tôi không loại trừ khả năng Giang Thần nhìn thấy tôi chướng mắt, châm kim vào tay tôi để báo thù.

Khoảng năm phút sau, tôi vẫn đang cố khắc phục cảm giác choáng váng khi mới tỉnh lại, cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra. Một cô y tá có phần quen mặt bước vào, nói: “Bạn gái bác sĩ Giang, cô tỉnh rồi à?”

Tôi nghĩ mắt tôi đang mở lớn, không có gì bất ngờ thì dĩ nhiên tôi đã tỉnh rồi. Nhưng tôi chỉ gật đầu, phối hợp trả lời: “Tôi đã tỉnh.”

“Bác sĩ Giang đi họp rồi, bảo tôi tới xem cô thế nào.” Cô y giải thích.

“Tôi làm sao vậy?”

“Tụt huyết áp, có thai.”

...

Hồn vía tôi vất vưởng trên mây, tôi run rẩy hỏi lại cô ta: “Cái...cái gì cơ?”

“Tụt huyết áp! Có thai!” Cô ta cao giọng nói.

Tâm tình của tôi vô cùng phức tạp, tôi vừa mới cãi nhau với Giang Thần, quay người đã mang trong mình đứa con của anh, cái bụng này của tôi thật không có khí phách gì cả...

“Này, cô sắp làm mẹ rồi, phải vui lên chứ.” Cô y tá nói:

“Cười một cái coi.”

Lòng tôi vẫn đang rối như tơ vò, nào có lòng dạ đâu mà diễn phở bày nụ cười cho cô ta xem, “Cô đi gọi Giang Thần tới đây giúp tôi, tôi có chuyện muốn nói với anh ấy.”

Cô ta tỏ vẻ không muốn, “Cô cười một cái thể hiện là rất vui đi đã, rồi tôi sẽ đi gọi bác sĩ Giang tới cho cô.”

Tôi nhìn cô ta bằng ánh mắt hoài nghi, chưng ra vẻ chị đây cảm thấy hành vi của cô rất cổ quái đấy nhé.

Cô ta có phần chột dạ trước cái nhìn của tôi, cười mấy tiếng rồi giậm chân kêu lớn ra phía ngoài cửa: “Bác sĩ Tô, chị vào đi!”

Cửa được đẩy ra, vua hài hước - bác sĩ Tô thông thả bước vào, dùng giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép giáo huấn y tá: “Cô thật vô dụng, chút chuyện này cũng làm không xong.”

Cô ta cười chào hỏi tôi: “Hi, Tiểu Hy, thực ra cô chỉ tụt huyết áp vì say rượu, cảm nhẹ thôi. Nhưng chúng tôi vừa đánh cược, nếu lừa cô nói cô mang bầu thì cô sẽ khóc hay cười. Cô ta cược cô cười, tôi cược cô khóc, ai dè cô không khóc cũng chẳng cười, thật chẳng có gì thú vị.”

À há, tại sao tôi lại không buồn, không vui thậm chí là không kinh ngạc trước hành vi của bác sĩ Tô nhỉ?

“Chỉ đùa một chút thôi mà, cô sẽ không giận chứ?” Bác sĩ Tô nói, “Hay giờ cô đang thất vọng tràn trề? Hay là khóc một lát nhé?”

Tôi xoa vết bầm trên mu bàn tay, “Tiền đặt cược của hai người là gì?”

“Mười lần trực ban.” Bác sĩ Tô nói.

“Hai người một người là bác sĩ, một người là y tá, thay nhau thế nào?”

Câu trả lời của bác sĩ Tô hết sức đơn giản, ngắn gọn: “Bạn trai cô ta là bác sĩ”.

Tôi trầm ngâm một lát, cười híp mắt, “Năm mươi năm mươi, thế nào?”

“Thành giao.” Bác sĩ Tô trả lời như tranh phần.

Y tá nhìn chúng tôi bằng vẻ mặt ngây ngốc, trên trán mọc ra một đồng dấu chấm hỏi.

Tôi ho khan một tiếng, bắt đầu thò tay vào chặn nhéo đùi mình, hai giây sau, nước mắt tuôn như mưa, “Tôi... tôi khóc rồi...”

Phải đến giờ cô y tá mới hiểu, giậm chân lên án, “Các người cấu kết làm việc xấu! Tôi nguyện rửa các người... tụt huyết áp!”

Tôi lau khô nước mắt, cảm thấy vô cùng tự hào, vài giọt nước mắt của tôi đã đổi được năm ngày trực ban cho Giang Thần, tôi đúng là vợ hiền mẹ đảm.

Y tá lái nhải những lời như bạn trai cô ta sẽ giết chết cô ta, khóc lóc rời khỏi phòng.

“Nếu chỉ là tụt huyết áp, vậy khi nào thì tôi có thể ra viện?” Tôi cắt ngang lời bác sĩ Tô, cô ta đang hờn hờ đếm xem những ngày nào không cần trực ban.

Cô ta nói: “Chuyện này thì tôi không biết, đợi bác sĩ Giang quay lại nói với cô đi.”

“Ừm” Tôi gật đầu, chỉ cảm thấy tụt huyết áp mà giữ tôi lại bệnh viện có hơi khoa trương thì phải.

Có điều tới trưa tôi vẫn không thấy Giang Thần đâu, không biết tại sao cuộc họp lại diễn ra lâu như thế, bữa trưa là do bác sĩ Tô mua tới cùng ăn với tôi. Tôi chẳng có lòng dạ ăn uống, cả bữa ăn trôi qua trong gian khổ.

Vừa ăn trưa xong thì Ngô Bách Tùng tới thăm tôi. Cậu ta nói sáng nay cậu ta gọi điện thoại cho tôi, Giang Thần nghe máy, nói tôi tụt huyết áp choáng đầu đang ở viện nên cậu ta tới thăm, tiện thể cười nhạo kẻ ngốc bị tụt huyết áp phải nằm viện một chút.

Nụ cười của cậu ta trông có chút yếu ớt, khi nói chuyện luôn lảng tránh ánh mắt của tôi. Lòng tôi dần trĩu nặng cuối cùng không cầm lòng được hỏi

cậu ta: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hồ Nhiễm Nhiễm đi rồi, cùng người kia ra nước ngoài du lịch.”

“Đợi cô ấy trở về, hoặc là cậu đi tìm cô ấy đi.”

Cậu ta lắc đầu, “Không tôi xin chuyển công tác về New Zealand rồi. Thực ra bên tổng công ty luôn muốn điều tôi về trụ sở, chỉ có điều trước kia tôi không đồng ý mà thôi.”

“Cho nên giờ cậu đã đồng ý rồi?” “Đúng vậy, ngày kia tôi đi rồi.” “Cho nên cậu tới tạm biệt?”

“Đúng thế, lần này tạm biệt không biết đến bao giờ có thể gặp lại?”
Cậu ta lại cười miễn cưỡng.

Tôi khinh bỉ cậu ta, “Tây giả đờng kiểu cách học người ta nói chuyện nho nhã.”

Sau đó, chúng tôi đều giả vờ bị đối phương chọc cười.

Trầm lặng nhìn nhau một lát, cuối cùng tôi không nhịn nổi nói: “Cậu có nhớ cậu từng nói với tôi rằng, nếu tình yêu không thể chiến thắng tất cả thì sao được gọi là tình yêu không?”

Cậu ta thở dài, “Vậy thì tình yêu của tôi và Nhiễm Nhiễm không được gọi là tình yêu rồi. Tôi đã suy nghĩ về những lời Giang Thần nói suốt một đêm. Tôi cảm thấy đối với Nhiễm Nhiễm, tôi không có cảm giác bắt buộc phải có bằng được. Trên thực tế, trước giờ tôi chưa từng có cảm giác bắt buộc phải có bằng được ai. Tôi đã như thế này rồi, nếu yêu rất khó, vậy thì tôi không yêu nữa, tôi cũng không cảm thấy tiếc nuối.”

Tôi nghĩ tới một câu: Không thể yêu được nữa.

Trong ánh mắt của cậu ta dường như có thứ gì đó xẹt qua, nhưng cậu ta nhanh chóng cup mắt che đậy, đoạn buông lời tự giễu: “Chắc cậu không biết, hồi cấp ba tôi từng thích cậu, nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ ở lại vì cậu.”

Tôi kinh ngạc, há miệng tới độ có thể nhét vừa một nắm đấm.

Ngô Bách Tùng vỗ đầu tôi, “Xem cậu bị dọa sợ kìa, tôi đùa với cậu thôi. Ngày mai cậu đừng đến tiễn tôi ra sân bay, cũng đừng xúi giục Hồ Nhiễm Nhiễm đuổi theo tới NewZealand, cái tôi cần là thứ tình cảm đơn giản hơn.”

...

Không buồn cười.

Tôi vốn muốn nghiên rặng nghiên lợi mắng cậu ta rằng “Ngô Bách Tùng, cậu không phải là đàn ông!”

Nhưng ngẫm lại, việc cậu ta có là đàn ông hay không, nói từ góc độ sinh vật học là do nhiễm sắc thể X và nhiễm sắc thể Y quyết định, lời tôi nói không được tính, thế nên tôi không nói nữa. Hơn nữa, Ngô Bách Tùng là bạn tôi, Hồ Nhiễm Nhiễm lại không phải, con người tôi đây thường thiên vị.

Cuối cùng, tôi nói với cậu ta: “Cậu sang đó nếu cảm thấy hối hận, tuyệt đối đừng bởi vì sĩ diện mà không trở về đây nhé.”

Cậu ta cúi người, khẽ ôm tôi, “Kết hôn nhớ gửi thiệp cưới cho tôi.”

Tôi ghé người lên cửa sổ, nhìn Ngô Bách Tùng ở dưới tầng dần bước ra khỏi tầm mắt. Lần trước tiễn cậu ta lên xe, một lần cáo biệt là tám năm, lần này không biết là bao lâu. Có lẽ có những người bạn chính là như vậy, đi cùng nhau một đoạn đường, sau đó chia xa, sau đó lại nhớ về.

Tôi nằm trên giường nhìn lên trần nhà một hồi, đột nhiên dưng lên cảm giác muốn gặp Giang Thần ngay bây giờ, tôi bèn bò dậy ra ngoài tìm anh.

Lượn một vòng trong bệnh viện, đến cả phòng làm việc của anh nhưng lại không tìm thấy anh đâu. Tôi bỗng sợ hãi, bệnh viện nhỏ như thế này mà tôi lại không tìm thấy anh. Tôi nhớ có một lần anh từng nói với tôi, Trần Tiểu Hy, thế giới không nhỏ như nhà vệ sinh nhà em đâu, có thể tìm được em thật không dễ dàng gì.

Bấy giờ, tôi cảm thấy anh nói khoác mà không biết ngượng, mặc dù nhà vệ sinh nhà tôi không lớn thật, nhưng rõ ràng là tôi tìm thấy anh trước.

Nói tới nhà vệ sinh, tôi phải nhân tiện đi vệ sinh mới được.

Trong rất nhiều câu chuyện, sự xuất hiện của vận rủi sẽ luôn có một vài dấu hiệu báo trước, hoặc là trời xanh ngắt không một gợn mây, hoặc là chim kêu thảm thiết, hoặc là sấm chớp đùng đoàng, hoặc là... tóm lại, chính là bất thường. Trên thực tế, mỗi ngày đều sẽ có những điểm bất thường so với mọi ngày khác. Ví như hôm nay, ngay tại lúc này, tôi nhìn thấy trên nền gạch men sứ trong nhà vệ sinh có hai con kiến đang bò như bay.

Vào lúc tôi chuẩn bị mở cửa ra ngoài thì nghe thấy có tiếng người nói chuyện bên ngoài, thế là cánh tay toan mở cửa lại thu về. Con người tôi đây có một cái tật là không thích gặp người quen trong nhà vệ sinh, cảm thấy bối rối vô cùng.

Dù sao thì nơi mang tên nhà vệ sinh này không phải là nơi thích hợp để gặp gỡ bạn bè.

Thế là tôi ngây ngẩn trong buồng vệ sinh, quan sát hai con kiến đang bò như bay. Về cơ bản thì tốc độ bò của chúng quá nhanh, khiến tôi hoài nghi chúng là một con đực một con cái, đang cùng nhau bỏ trốn.

Hình như người bên ngoài đang gọi điện thoại, tiếng nói hòa lẫn tiếng nước chảy khiến tôi nghe không rõ, nhưng giọng nói hết sức quen tai, là bác sĩ Tô mới oanh tạc tôi ngày hôm nay.

Khoảng chừng hơn chục giây, tiếng nước im bật, tôi nghe thấy cô ta nói: “Ông già Tô, bảo ông mau mau làm thủ tục cho Tô Duệ ra nước ngoài thì ông không làm, giờ phải làm sao đây? Với cái tính khí cổ quái của Tô Duệ thì sẽ đòi nhảy lầu bằng được đấy.”

Tôi thầm cười nhạo theo phản xạ. Dù sao thì nói đến tính khí cổ quái, cảnh giới cổ quái của lão Tô và bác sĩ Tô giống như địa vị của môn nhảy cầu và bóng bàn Trung Quốc, vượt xa và dẫn đầu trên trường quốc tế.

Sau đó, tôi bắt đầu tò mò tại sao Tô Duệ lại muốn nhảy lầu, chẳng lẽ là đối với tôi tình sâu như biển, lưu luyến không quên? Sức hấp dẫn bắn ra bốn phía gì đó, quả thực là làm khổ người ta mà...

Lời nói tiếp theo của bác sĩ Tô đã thỏa mãn suy đoán không biết xấu hổ của tôi, cô ta nói: “Cha cũng biết Tô Duệ thích Tiểu Hy thế nào rồi đấy, nó luôn đòi đi tìm Tiểu Hy.”

Nghe thấy thế, tôi đỏ bừng mặt, then thùng với đôi kiến đã bò từ nền gạch men lên cửa.

“Không thể để nó biết được.” Câu sau cô ta nói vậy, giọng thờ dãi, “Tình trạng của Tiểu Hy tạm thời ổn định rồi, nhưng sợ là sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.”

Giống như dây điện đột nhiên bị cắt đứt phụt, đèn sợi đốt phát sáng khắp phòng bỗng chốc vụt tắt, sau đó là khoảng tối đen vô tận. Tôi cảm thấy trước mắt tối sầm, đầu óc choáng váng, chân như giẫm trên bông mềm mại khiến tôi muốn ngã xuống, may mà tôi vịn vào cửa nên đứng vững được. Có lẽ là tiếng động mà tôi gây ra đã cắt ngang cuộc đối thoại của bác sĩ Tô, cô ta yên lặng một lát rồi hỏi, “Người ở bên trong có sao không vậy?”

Tôi hít một hơi thật sâu, bịt miệng, thấp giọng trả lời: “Không sao.”

Cô ta “À” một tiếng, tiếp tục nói vào điện thoại, “Cha tuyệt đối đừng nói cho nó biết, tóm lại cha nhanh lên, đưa nó ra nước ngoài học hành mấy năm, sau khi trở về nó sẽ quên thôi. Cha đừng đưa đến Pháp, xem visa của nước nào dễ làm thì đến nước đó... Vâng, lão Tô à, đầu óc của cha rất cuộc là già rồi hay là thiếu dinh dưỡng thế? Cha dùng cái đầu đi được không, visa của Anh cũng không dễ làm đâu...”

Giọng nói của bác sĩ Tô và tiếng bước chân xa dần. Bàn tay vịn cửa của tôi đã run lấy bầy. Tôi buông tay ra, thấy trên lòng bàn tay đã bị ép thành hai chấm đen nhỏ, là hai con kiến bò nhanh kia đã chết thảm trong tay tôi.

Đều là sinh mệnh, còn một trong những định nghĩa của sinh mệnh, chính là vô thường.

Đề tài sinh tử, cho dù đã nhìn thấy một ngàn một vạn lần trong tiểu thuyết, trên tivi, thì tôi cũng chưa từng nghiêm túc nghĩ có một ngày nó sẽ giáng xuống người mình. Tôi tưởng là, tôi sẽ dần nhìn thấy nếp nhăn đầu tiên, nếp nhăn thứ hai, nếp nhăn thứ ba bò lên gương mặt tôi và Giang Thần, cuối

cùng không đếm rõ được nữa, cùng anh cười nhạo gương mặt đã bị con nhện thàng năm giăng mùn của nhau.

Nhưng vận mệnh chính là như vậy, nó chắn trước mặt bạn, đập một cước vào mũi bạn, còn bạn chỉ có thể đưa mu bàn tay lên quệt máu mũi, cắn răng bước về phía trước.

Tôi ngồi bên mép giường nhắm mắt lại. Sợ hãi, mơ màng, luống cuống, chết chóc, những từ này đều được quy về từ mang nghĩa xấu trong từ điển, giống như quái thú dữ tợn, giương nanh múa vuốt muốn nuốt chửng lấy tôi.

Tôi không biết mình đã ngồi thừ người bao lâu, sau nỗi hoảng sợ ùn ùn kéo đến, tôi đã dần bình tĩnh lại. Không có gì ghê gớm cả, cùng lắm là tiêm, uống thuốc, cùng lắm là đến một nơi được cho là vô cùng tươi đẹp, dùng mấy chục năm để chờ đợi Giang Thần.

Trong sự tĩnh lặng trống rỗng bỗng truyền đến tiếng mở “lạch cạch”, “Bạn gái của bác sĩ Giang, cô chạy đi đâu thế? Tôi đi tìm cô khắp nơi.”

Tôi mở mắt ra, là y tá vừa bị tôi và bác sĩ Tô lừa gạt. Cô ta bước tới, hươ tay trước mặt tôi, “Cô không sao chứ? Sao trông cô lại tái nhợt như thế này?”

Tôi lắc đầu, “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Cô ta lắp bắp, “Đổi... đổi phòng bệnh cho cô.”

“Tại sao lại phải đổi phòng bệnh?” Tôi dờ dẩn hỏi.

Cô ta càng lắp bắp hơn, “Ơ... tôi cũng không biết nữa... Bác sĩ Giang... bảo đổi.”

Tôi không muốn làm khó cho cô ta, gật đầu nói: “Đi thôi.”

Cô ta dẫn tôi đi qua một hành lang dài, cả đường đi đều liếc trộm tôi bằng ánh mắt quý dị. Những mấy lần tôi muốn hỏi cô ta, nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời. Tôi nghĩ tôi cần Giang Thần nói cho tôi biết, tôi cần anh nói cho tôi biết, tôi cần anh.

Tôi rất ích kỷ, tôi không thể vĩ đại như nữ chính, vừa nghe thấy mình có bệnh là tìm cơ chia tay, sau đó trốn đi chữa bệnh. Tôi cần sống với Giang Thần một đời, tôi cần anh cùng tôi đối mặt với tất cả mọi chuyện. Tôi tin anh có thể cùng tôi đối mặt với tất cả, nếu anh không thể, vậy thì tôi không cần nữa. Y tá dẫn tôi đến căn phòng cuối cùng của hành lang. Cô ta không đẩy cửa ra, chỉ nâng tay gõ mấy tiếng, rồi đẩy tôi tới trước cửa, “Cô vào đi.”

Tôi lấy làm khó hiểu, đẩy cửa bước vào. Giang Thần đứng giữa hai giường bệnh, hai tay bưng một hộp giấy to, tư thế giống với thích khách chuẩn bị dâng đầu người lên cho hoàng đế trong phim.

Tôi đứng im tại chỗ. Giang Thần nhìn tôi chăm chú, ánh mắt ấm áp, dịu dàng, “Trần Tiểu Hy.”

“Hử?” Tôi nhả ra một chữ nghẹn ngào, thực ra tôi chỉ muốn bổ nhào vào lòng anh mà khóc cho thỏa.

Anh cười, lúm đồng tiền sâu ơì là sâu, “Lấy anh nhé?”

Tôi chớp mắt nghi hoặc, nước mắt đọng trên mí mắt lăn xuống. Về cơ bản, tôi không ngờ anh sẽ cầu hôn, bởi vì căn cứ vào sự phân tích thường thức có hạn của tôi, thì người bình thường sẽ không ôm một thùng giấy để cầu hôn.

Mà cho dù có ôm một thùng giấy để cầu hôn đi chẳng nữa, thì bên trên thùng giấy cũng sẽ không viết là “Bơm tiêm vô khuẩn dùng một lần”.

Đối mặt với màn cầu hôn tùy hứng như thế này, một hồi lâu tôi không biết nên phản ứng như thế nào, nước mắt nhiều hơn cả sự giận mình, lăn xuống không ngớt.

“Họ đều bảo em khóc là bởi vì anh không cầu hôn em.” Anh vẫn ôm khư khư thùng giấy kia.

Tôi lau nước mắt hỏi: “Ai đều bảo cơ?”

“Phần tử nữ quyền do bác sĩ Tô cầm đầu.”

“Nhưng em bị bệnh rồi.”

Anh chau mày, “Thì sao? Em đừng có nói lảng sang chuyện khác, chúng ta giải quyết chuyện cầu hôn trước đã.”

“Nếu em chết đi thì sao?” Tôi cúi đầu, khẽ giọng nói: “Bị bệnh dễ chết lắm.”

“Đừng nói lung tung!” Anh bỗng nói lớn, khiến tôi phải lùi lại hai bước.

Giang Thần thở dài một tiếng, để thùng giấy trong tay lên giường, đi tới đứng thẳng trước mặt tôi, sau đó khom người, nghiêng đầu, nhìn vào ánh mắt lảng tránh của tôi, “Vây cũng không sao cả, chúng ta đã tìm được tình yêu mà rất nhiều người mãi không tìm thấy.”

Tôi đẩy gương mặt đang tiến lại rất gần của anh ra, “Sao anh đột nhiên biết nói những lời mê hoặc người như thế?”

Anh cười, kéo lấy tay tôi, “Họ dạy anh rằng cầu hôn đều phải nói những lời như thế này.”

Tôi tiếp tục lau nước mắt, “Nhưng em sợ.”

“Tất thầy đã có anh, có gì đáng phải sợ.” Giang Thần kéo bàn tay dụi mắt của tôi xuống, “Được rồi, còn dụi nữa là dụi luôn cả mắt xuống đấy.”

Đối với tôi, Giang Thần giống như sự tồn tại của một loại tín ngưỡng, anh nói không có gì đáng phải sợ, tôi liền cảm thấy quả thực là không có gì đáng phải sợ cả. Chỉ có điều tôi đã tưởng tượng ra cảnh mà anh miêu tả, cảm thấy chuyện dụi rút mắt vẫn đáng sợ lắm.

Một bàn tay anh bắt lấy hai bàn tay tôi, bàn tay còn lại nâng lên nhìn đồng hồ, “Được rồi, em mau đồng ý đi, lát nữa anh còn có ca phẫu thuật nữa.”

Con người tôi đây có một cái tật là không chịu được sự thúc giục, có lẽ đây không phải là lần đầu tiên tôi nhắc đến nhỉ, nên anh vừa giục, tôi đã gật đầu, “Ồ được, vậy anh mau lấy nhẫn ra đi.”

Anh quay đầu, ôm hộp giấy “Bơm tiêm vô khuẩn dùng một lần” đi tới trước mặt tôi, “Em mở ra đi.”

Tôi do dự một lát, nói: “Nếu anh chưa mua nhẫn thì thôi bỏ đi, đừng dùng kim tiêm châm thành một vòng nhẫn cho em, sự lãng mạn tanh mùi máu này em không biết thưởng thức đâu.”

Anh trừng mắt, tôi ngoan ngoãn xé băng dính trên hộp giấy ra.

Hộp giấy được mở ra, bên trong chậm chậm bay lên ba quả bóng hình bàn tay màu trắng ngà, mỗi quả bóng to bằng cái đầu, dựng năm ngón tay lên, nhìn trông quý dị hết sức, chiếc dây dài buộc bóng có buộc thêm một cuộn giấy nhỏ và một chiếc nhẫn.

Tôi ngẩn người, nhìn quả bóng dần bay tới trần nhà thì dừng lại, sợi dây buộc chiếc nhẫn và cuộn giấy lơ lửng giữa tôi và Giang Thần.

Tuy tôi muốn tháo chiếc nhẫn kia xuống trước, nhưng tôi cảm thấy như vậy thì vật chất quá, nên đành tháo mảnh giấy kia trước.

Mở ra xem là mấy tờ đơn thuốc, tôi lật, tôi giờ, bên trên trắng trơn, tôi nhìn Giang Thần bằng ánh mắt khó hiểu, “Không có gì ư?”

Anh nói: “Nếu không thì là gì?”

Tôi phát hỏa, “Không viết gì thì anh buộc lên đó làm gì?”

“Duy trì sự cân bằng, nếu không bóng sẽ bay nhanh lắm.” Anh cười, mang theo vẻ đắc ý khi đã thành công với trò đùa quái đản.

...

Sau đó, Giang Thần cởi chiếc nhẫn xuống đeo vào ngón tay tôi, là một chiếc nhẫn bạch kim có kiểu dáng hết sức đơn giản, nhẫn có hình sóng, ở giữa có đính ba viên đá nhỏ.

Đeo nhẫn xong, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, bỗng cảm thấy có chút ngại ngùng, tôi đẩy anh ra, “Không phải là anh có ca phẫu thuật sao?”

Anh lắc đầu, “Anh lừa em thôi, con người em không chịu nổi sự thúc giục.”

“A.” Tôi cúi đầu, khẽ xoay chiếc nhẫn trên ngón áp út bàn tay trái, nghe nói ở đó có một mạch máu hướng về tim, “Anh chuẩn bị những thứ này từ bao giờ thế?”

“Sáng nay.” Nói đoạn, anh kéo tôi nằm xuống giường bệnh, ôm tôi vào lòng, “Mệt chết đi được, vừa phải mua nhẫn vừa phải tạo dựng bầu không khí lãng mạn nữa.”

Tôi cố nhin không chế nhạo “Anh gọi đây là lãng mạn sao?”, chỉ vào ba quả bóng quý dị vẫn lơ lửng trên trần nhà kia, “Bóng anh mua ở đâu thế?”

Thực ra, điều mà tôi muốn hỏi là “Anh đi đâu mua được quả bóng xấu như thế này?” Nhưng xét thấy giờ tôi đang bị bệnh, ở vào trạng thái cần tích đức, nên tôi đã tính lược một số từ bỏ nghĩa. Tôi nghĩ anh có thể tìm thấy quả bóng xấu như thế này trong hàng đồng quả bóng sặc sỡ sắc màu, kiểu dáng đa dạng, cũng xem như là đáng quý rồi.

Giang Thần nói: “Anh làm gì có thời gian đi mua bóng, buổi sáng có cuộc họp, lại phải khám bệnh, buổi trưa mới bớt được chút thời gian đi mua nhẫn, quay về vừa khéo gặp y tá Lý, chính là y tá vừa dẫn em tới, cô ta cứ bảo phụ nữ đều hy vọng có một màn cầu hôn lãng mạn. Anh nghĩ một hồi lâu, đành phải lấy mấy đôi bao tay cao su ra, nghĩ cách bơm khí Heli vào trong.”

Hóa ra là tiện tay như vậy à, mấy giây sau phản ứng lại tôi mới cảm thấy mẹ ời, cái gì gọi là “bơm khí hại¹ vào trong”?

[1]. Đồng âm với Heli.

Thế là tôi hỏi anh: “Khí hại là khí gì? Tại sao không bơm khí vô hại? Còn nữa, tại sao bóng lại bay được?”

Anh chưng ra bộ dạng không biết phải nói gì, “Trần Tiểu Hy, giờ Hóa hồi cấp ba em đều lăn ra ngủ sao? Khí Heli là một loại khí trơ nhẹ hơn không khí.” Anh kéo tay tôi, vừa dùng ngón trỏ viết vào lòng bàn tay tôi vừa nói, “Bên trên có chữ 'khí' trong từ 'không khí, bên dưới có chữ 'hợi' trong cụm từ 'cách mạng Tân Hợi', không phải là 'hại' trong 'tai hại', hiểu chưa?”

Anh nói xong, tôi càng cảm thấy mẹ ơi, cái gì gọi là “bơm khí Heli vào trong”? Heli nghe oách thật đấy...

Tôi nhìn ba bàn tay mập trên trần nhà, “Bạn Giang Thần, bạn có thể dùng giọng điệu lãnh đạm như thế này để giới thiệu về loại khí khác người như thế này được không? Mà anh đi đâu tìm khí Heli thế?”

“Thiết bị cộng hưởng từ trong bệnh viện cần khí Heli.”

Tôi “ồ” lên một tiếng, không định hỏi gì thêm. Tôi đã nói rồi, khi cuộc đối thoại được nâng lên góc độ chuyên môn thì tôi nghe không hiểu.

Giang Thần ngáp một cái, “Anh ngủ một lát đây, hai giờ gọi anh dậy đi làm nhé.”

Ánh nắng buổi trưa xuyên qua tấm chớp cửa sổ chiếu lên gương mặt anh, tạo thành những vệt lốm đốm. Vệt nước đã khô trên gương mặt ngựa ngựa, tôi vùi mặt vào cánh tay anh dụm mấy cái, anh lật người ôm tôi vào lòng, “Đừng nghịch nữa, anh ngủ rồi.”

Đương nhiên không phải là vì anh “đã ngủ rồi”, đương nhiên là tôi có rất nhiều điều muốn hỏi anh, nhưng tôi vẫn lựa chọn nằm yên lặng trong lòng

anh, bởi vì tôi không biết mình còn bao nhiêu cơ hội được ngoan ngoãn nghe lời anh nữa.

Sau đó, tôi chìm vào giấc ngủ. Sau đó nữa, tôi được Giang Thần lay tỉnh. Gương mặt anh bởi vì kê gần mà to hơn nhiều, thậm chí tôi có thể nhìn thấy lông tơ trên nếp nhăn giữa hàng mày khi anh chau lại.

“Mơ thấy gì rồi? Hay là đau ở đâu? Sao em lại khóc vậy?” Anh hỏi.

“Không có.” Tôi vừa mở miệng mới phát hiện ra giọng nói đã khàn đặc, chia tay ra sờ mặt, nước mắt đầm tay, đành phải bịa chuyện, “Mơ thấy chuyện cầu hôn.”

Quả thực tôi không nhớ mình đã mơ thấy gì, chỉ là tỉnh lại vẫn còn cảm xúc bi thương tới độ không thể nói thành lời.

Giang Thần thở dài, lau nước mắt cho tôi, “Trước kia sao anh không phát hiện ra em lại thích khóc như thế này nhỉ? Không cầu hôn em cũng khóc, cầu hôn rồi em cũng khóc, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Tôi không muốn thế nào, tôi muốn khỏe mạnh, tôi muốn sánh bước cùng anh tới khi anh không còn đáng vẽ anh tuấn nữa.

Lau nước mắt cho tôi xong, Giang Thần nhìn vết ầm to đùng trên vạt áo trước bằng vẻ bất đắc dĩ, “Trần Tiểu Hy, em cầm tinh vòi nước à?”

Tôi khịt mũi trả lời: “Trong mười hai con giáp không có vòi nước.”

Có vẻ như anh đã bị tôi giày vò tới độ hết cách, cười khổ nói: “Em ở phòng bệnh này nghỉ ngơi đi, anh đã xin nghỉ giúp em rồi. Anh phải đi làm đây, tan làm anh tới tìm em.”

Khi anh ra ngoài còn sẫm mặt cầm theo ba quả bóng làm từ bao tay cao su trên trần nhà, lời giải thích của anh là: “Phải xử lý ngay tức khắc, bị người ta nhìn thấy thì không hay.” Tôi còn nghe thấy anh lẩm bẫm một câu “Lãng mạn cái con quý ấy mà lãng mạn.”

Buổi chiều, tôi cứ ngủ chập chờn, nằm mơ nhiều, có giấc mơ khiến tôi tỉnh giấc trong nước mắt. Nhưng có một điều vô cùng đáng sợ, bởi vì tôi không nhớ được, mà chuyện không nhớ được chắc chắn là đáng sợ nhất, bởi vì trí nhớ đã tự động che đi rồi.

Ở đây cần phải nhắc tới một chuyện, giữa lúc tôi ngủ bác sĩ Tô có đến thăm, cô ta bước vào vội vàng, như thể có quỷ đuổi theo phía sau.

“Cô mau dậy nghe giọng nói của tôi đi.”

Tôi từ trên giường bật dậy, giọng nói của cô ta the thé, giống như giọng lồng tiếng cho người phụ nữ xấu xa trong phim hoạt hình.

“Ha ha ha, giọng nói của tôi nghe thú vị biết bao. Tôi vừa dùng kim châm thủng bóng bay bao tay của Giang Thần. Tôi cực thích cảm giác dòng khí từ lỗ kim châm thổi vào lỗ mũi, không ngờ khí mà Giang Thần bơm vào lại là Heli, ha ha ha ha.”

Mặc dù tôi cũng cảm thấy giọng nói của cô ta rất buồn cười, nhưng tôi vẫn không hiểu, “Tại sao giọng nói của cô lại biến thành như vậy?”

“Khi con người hít phải khí Heli, giọng nói sẽ trở nên the thé, thánh thót, bởi vì môi trường truyền phát âm thanh đã thay đổi, tần suất chấn động của âm thanh thay đổi. Ha ha ha, giọng nói của tôi buồn cười quá.” Cô ta vừa giải thích vừa ôm bụng cười ngặt nghẽo, “Ôi chao, buồn cười chết mất thôi, tôi

cố tình chạy tới chia sẻ cho cô nghe đấy, tôi đối xử với cô tốt biết bao, ha ha ha ha...

Khóe miệng tôi giật giật, “Đúng thế, cảm ơn cô.”

Một hồi lâu sau khi bác sĩ Tô rời đi, bên tai tôi vẫn quanh quẩn tiếng cười vừa the thé vừa thánh thót của cô ta, giống như bà mẹ kế của công chúa Bạch Tuyết chạy tới lỗ tai tôi ra sức cười gian vậy.

Chưa tới năm giờ Giang Thần đã tới, áo khoác ngoài vắt trên cánh tay, dáng vẻ lén lút vô cùng đáng yêu. Anh nói chúng ta chuẩn về nhà đi, chủ nhiệm nói phải họp, một cuộc họp rất vô vị.

Tôi bần thần hỏi anh: “Có thể về nhà sao?”

Anh vừa cởi áo blouse vừa nói, “Có thể, chỉ là cuộc họp liên quan đến liên hoan mừng Tết Dương lịch thôi, không sao đâu.”

“Nhưng em không cần nằm viện sao?”

Anh dừng động tác cởi áo lại, nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc, “Tại sao em phải nằm viện?”

Tôi cũng nhìn lại anh bằng ánh mắt nghi hoặc, “Không phải là em bị bệnh sao?”

“Chỉ là cảm nhẹ thôi, uống nhiều nước sẽ khỏi mà cũng phải nằm viện?” Anh hỏi: “Em thích bệnh viện như thế kia à?”

Tôi chớp mắt, cố gắng chuyển động cái đầu chậm chạp vì ngủ quá nhiều, sau đó túm lấy áo anh, “Bác sĩ Tô! Bác sĩ Tô tan làm chưa?”

“Anh không biết, cô ta đâu có cùng khoa với anh.” Anh gạt tay tôi ra rồi cởi áo blouse.

Tôi không nói một lời, co giò chạy ra ngoài. Đâm ngang đâm dọc cuối cùng đã tìm thấy khoa xương. Bác sĩ Tô đang bò ra bàn nghịch mấy cái xương, thấy tôi tới liền khua khoắng cái xương gọi tôi, “Tiểu Hy, cô xem đây là xương ống chân, chính là xương trên cẳng chân, không biết người này chết được bao lâu rồi, tới đây sờ thử xem.”

Tôi lẳng lẳng lùi lại hai bước, “Tôi có chuyện hỏi cô.”

“Chuyện gì vậy?” Cô ta khom ngón trỏ gõ vào chiếc xương kia, “Không biết hầm canh còn có vị không nhỉ.”

Tôi lại lẳng lẳng lùi lại hai bước nữa, mặc dù tôi biết động tác này chắc chắn sẽ khiến cô ta cười ha hả nói “đùa thôi”, nhưng thực tình là không kìm nén được...

Quả nhiên cô ta cười ha hả, “Ôi, đây là xương nhựa mà, sao tôi lại mang đi hầm canh chứ?”

Khóe miệng tôi giật giật để phối hợp, sau đó quyết định hỏi thẳng, “Buổi trưa ở nhà vệ sinh tôi nghe thấy cô và cha cô gọi điện thoại, nói chuyện muốn đưa Tô Duệ ra nước ngoài.”

“Đúng thế.” Bác sĩ Tô gãi đầu, “Sao vậy?”

“Tại sao lại muốn đưa cậu ta ra nước ngoài?”

“Bởi vì Tiểu Hy sắp chết rồi, sợ nó buồn.”

Đây! Trọng điểm chính là chỗ này.

“Ai là Tiểu Hy?” Tôi hỏi ngay, nhưng vì nói quá nhanh, suýt chút nữa thì cắn vào lưỡi.

Bác sĩ Tô tỏ vẻ nghi hoặc, “Con thần lẫn mà Tô Duệ nuôi Tô Tiểu Tích ấy, không phải là cô từng gặp sao? Tô Duệ còn nói cô và Tiểu Tích rất hợp nhau nữa.”

A! Ha! Ô! Hê!

Tôi ôm cô ta một cái thật mạnh, sau đó quay người chạy về phòng bệnh ban nãy. Giang Thần đã thay sang áo khoác, đang ngồi xếp bằng trên giường ăn gì đó.

Bị tôi thét lên rồi bổ nhào vào anh, “Giang Thần, Giang Thần...”

Anh bị tôi đè kêu rên một tiếng, để chống đỡ cơ thể không ngã về phía sau, đồ trong tay rơi xuống đất.

“Em làm gì thế? Táo đỏ rơi cả rồi.”

Tôi ôm cổ anh, vừa muốn cười vừa muốn gào. Cuối cùng, không biết làm thế nào để biểu đạt niềm hưng phấn chết đi sống lại kia, đành phải cắn mạnh vào cổ anh một miếng...

Trên xe taxi, tôi vừa ư ử hát vừa ăn táo đỏ, táo đỏ là bệnh nhân của Giang Thần tặng, nói là của nhà trồng được.

Giang Thầm bụm cổ tránh xa tôi, chốc chốc lại liếc tôi bằng ánh mắt u oán. Tôi ngượng ngùng nhận lỗi: “Ôi, không phải em cố ý đâu, anh ngồi dịch vào đây một chút, em sẽ không cắn anh nữa đâu.”

Anh không ngó ngang tới tôi, ôm cổ ngoảnh mặt đi. Tôi xích lại gần, ôm lấy cánh tay anh, “Em xin lỗi mà, nếu không em cho anh cắn nhé?”

Giang Thần trừng mắt, “Em cầm tinh con chó.”

Về tới nhà, tôi kể hiểu lầm của mình cho Giang Thần nghe bằng giọng điệu tự giễu. Nghe xong, anh không mắng tôi ngốc nghếch hay cười nhạo như tôi tưởng, chỉ trầm lặng một lát, sau đó gạt cánh tay tôi đang ôm lấy cổ anh ra, “Anh đi tắm đây.”

Tắm xong ra ngoài, anh cũng không đếm xỉa tới tôi, ngồi trước máy tính gõ bàn phím lạch cạch. Tôi có nói một câu “Đừng làm nát bàn phím của em”, đổi lại là ánh mắt sắc như dao của anh.

Khi tôi tắm xong ra ngoài, Giang Thần ngồi bên mép giường, vẻ mặt thâm trầm suy nghĩ chuyện gì đó. Dáng vẻ đăm chiêu với ánh mắt không biết kiếm ở đâu kia đẹp y như cảnh tượng được xây dựng tỉ mỉ trong một bộ phim điện ảnh nào đó. Nhưng vẻ mặt như thế này, nếu xảy ra với tôi thì sẽ có một từ ngữ khá thông tục và dễ hiểu để miêu tả - thù người.

Tôi bò lên giường, ôm lấy cổ anh từ phía sau, “Anh đang nghĩ gì thế?”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi một cái, “Nghĩ nếu không có em sẽ ra sao.”

Tôi ngẩn người, sau đó ép mình giả vờ cười đùa cợt nhả, “Vậy thì anh có thể tìm một cô gái cao hơn em một chút, gầy hơn em một chút, xinh đẹp

hơn em một chút, thông minh hơn em một chút, dịu dàng hơn em một chút, hiểu chuyện hơn em một chút.”

Nói đoạn, tôi cảm thấy hối hận ghê gớm, nói như thế chẳng khác nào ám chỉ rằng tôi có quá nhiều điểm cần phải cải thiện.

Giang Thần chìa tay ra vỗ cái đầu đang ghì vào bả vai anh của tôi, “Đúng thế.”

Hai chữ kia của anh đã phá hủy hoàn toàn tuyến lệ của tôi. Tôi cảm thấy hôm nay tôi đã lo lắng sợ hãi cả một ngày, sợ không thể sống cùng anh tới già, sợ không thể yêu anh thêm nữa, sợ anh sẽ cô đơn trên thế giới này... Nhưng với anh, lại chỉ là “không có em, anh có thể tìm người tốt hơn” mà thôi.

“Sao lại khóc rồi?”, anh nói với giọng bất đắc dĩ.

Tôi ghé vào lưng anh, dụi nước mắt nước mũi lên áo anh, vừa dụi vừa mắng, “Anh là đồ khốn không có lương tâm, em làm quỷ cũng phải bám riết lấy anh cả đời, đồ khốn nạn.”

Anh muốn đứng dậy, tôi ghì chặt lấy cổ anh không buông. Anh mặc kệ, để tôi dùng tư thế của bạch tuộc nửa treo nửa bám trên lưng anh.

“Anh muốn đi đâu thế?”, tôi thút thít hỏi anh, cố gắng không để mình rơi khỏi người anh.

Anh không đếm xỉa tới tôi, nửa công nửa lôi tôi đi thẳng vào nhà tắm, bóp kem đánh răng lên bàn chải, mời tôi: “Có muốn đánh răng không?”

Tôi đang ở trên lưng anh, từ chối đanh thép: “Không, anh là đồ khốn.”

Anh ngược mắt liếc tôi một cái qua gương, “Em mắng đủ chưa?”

“Chưa.” Dứt lời, tôi lại muốn khóc, vừa khóc vừa mắng vừa húc đầu vào lưng anh, “Anh không có lương tâm không phải là người, anh muốn tìm người tốt hơn thì giờ anh đi tìm đi, anh đi tìm đi, đi tìm đi, không cần phải đợi em chết đâu.”

Giang Thần ngậm bàn chải cả miệng đầy bọt lúng ba lúng búng, “Tôi sắp nội thương rồi thưa phu nhân.”

“Anh là đồ khốn, em đang khóc rồi đây này.” Tôi buông một tay ra để dụi mắt theo bản năng. Tay vừa buông, sức lực của bàn tay còn lại không đủ để kéo trọng lượng cả cơ thể, thế là tôi lại cuống quýt ghì cổ Giang Thần.

Để tránh bị tôi ghì chết hoặc là làm tôi ngã chết, Giang Thần đành phải quăng bàn chải đi đỡ lấy tôi. Sau một hồi luống cuống tay chân, ngoài việc anh bị tôi ghì hấn một vết đỏ ra, chúng tôi đều không bị làm sao.

Ồn ào một hồi, sợ chọc giận anh nên tôi ngoan ngoãn trượt xuống nền. Bởi vì vừa từ trên người anh xuống nên tôi đi chân đất, giẫm lên sàn nhà gạch men trong mùa đông lạnh buốt. Tôi nhón nhón mũi chân trở về phòng, rồi nhảy lên giường, trùm chăn lẩn lộn một vòng, bọc mình như cái bánh chưng, cảm thấy vô cùng an tâm.

Khi Giang Thần vào phòng, tay cầm một chiếc khăn ấm, cứ muốn lôi đầu tôi từ trong chăn ra bằng được, sau đó đắp khăn lên mặt tôi lau lấy lau để, “Khóc đến độ hai mắt cứ như quả óc chó, em vui rồi phải không?”

Tôi cuộn người trong chăn không thể động đậy, đành để anh dùng sức lực có thể san bằng ngũ quan để lau mặt cho tôi.

Lau xong anh quăng khăn lên lưng ghế, tôi bưng khuôn mặt bị anh chà đau oán trách, “Da sắp rách ra rồi, anh muốn tìm người mới cũng không cần phải hủy hoại dung nhan em chứ.”

Giang Thần kéo chặn, tôi lăn lốc mấy vòng. Ra khỏi chặn, lập tức bị bao vây bởi khí lạnh, tôi không tìm được mà co người lại, vừa hay được Giang Thần dúm vào ổ chặn đã được anh vén lên.

Tôi vẫn chưa năm hăn xuống thì anh đã tắt đèn, tôi nói em còn chưa đánh răng, anh nói em thường quên đánh răng, tôi kháng nghị, bảo nhưng giờ em không quên.

Anh nói vậy nhưng tại sao em luôn quên rằng anh rất yêu em? Anh rất yêu em, cho nên mặc dù trên thế giới này xác thực là có người con gái cao hơn em, gầy hơn em, đẹp hơn em, thông minh hơn em, dịu dàng, hiểu chuyện hơn em, nhưng đều không có liên quan gì đến anh cả.

Trong bóng tối, tôi ra sức chớp mắt, ép nước mắt đã ở nơi hốc mắt vào trong. Tôi nói, bạn Giang Thần à, lần sau câu trọng điểm nhất anh có thể nói trước tiên được không? Em khóc lâu như vậy cũng sẽ mệt. Còn nữa, trên thế giới này không có người con gái nào cao hơn em, gầy hơn em, đẹp hơn em, thông minh, dịu dàng, hiểu chuyện hơn em đâu, không hề có.

PHẦN KẾT

Cha của Giang Thần vẫn không thích tôi. So với cha anh, thì mẹ anh còn không thích tôi hơn. Lý Vy vẫn sống trong căn nhà của anh, chuẩn bị thi nghiên cứu sinh. Giang Thần đang phiền não chuyện vừa đi làm vừa học lên tiến sĩ. Hàng ngày, tôi vừa phải đi làm vừa phải chạy bán tháo truyện tranh. Cuộc sống đôi khi khiến người ta bực bội, tới độ muốn nhảy dựng lên mà phun lời mắng chửi.

...

Nhưng tôi đã là bà Giang rồi!

Trần Tiểu Hy: Anh nói con của chúng mình sau này sẽ là trai hay gái?

Giang Thần: Không phải anh nói mà được, xét theo độ y học...

Trần Tiểu Hy: Stop, anh còn lải nhải về y học nữa là em sinh cho anh một đứa ái nam ái nữ đấy nhé!

Giang Thần: Vậy đứa bé này theo mẹ.

Trần Tiểu Hy: ...

Trần Tiểu Hy: Nếu em không mang thai thì phải làm sao?

Giang Thần: Xét theo góc độ y học thì khả năng chữa khỏi là cực kỳ lớn.

Trần Tiểu Hy: Nếu không chữa khỏi thì sao?

Giang Thần: Vậy thì không chữa khỏi thôi chứ sao.

Trần Tiểu Hy: Anh có ly hôn với em không?

Giang Thần: Đồ ngốc, sao anh lại ly hôn với em?

Trần Tiểu Hy: Hu hu hu, anh thật sự rất yêu em phải không?

Giang Thần: Không phải, vì anh ghét trẻ nhỏ.

Trần Tiểu Hy:...

Ngoại truyện

Cuộc gặp gỡ đầu tiên

Trần Tiểu Hy cảm thấy, dường như cô đã quen Giang Thần ngay từ khi mới chào đời. Có lẽ mẹ cô còn từng ôm cô - mặc quần xẻ đũng, đi ngang qua mặt cậu - người cũng mặc quần xẻ đũng như cô. Duyên phận trần trụi như vậy đấy.

Thực ra là cô đã nghĩ quá nhiều rồi. Hồi nhỏ, phần lớn thời gian Trần Tiểu Hy đều ở bên nhà bà ngoại, sau ba tuổi mới chính thức về sống cùng cha mẹ. Mà nhà Trần Tiểu Hy vốn không nằm đối diện nhà Giang Thần. Vào năm cô được năm tuổi, cha cô mới được chia cho căn nhà của đơn vị - một căn hộ chung cư hai phòng một sảnh. Nhà tập thể của công nhân viên do đơn vị xây dựng nằm ở phía đối diện tòa nhà được xây theo phong cách nước ngoài tráng lệ của chủ tịch thị trấn. Ở vùng miền nhỏ, con người ta có quan niệm chịu số phận, chưa bao giờ cảm thấy căm phẫn hay cần phải tố giác khi nhà của chủ tịch thị trấn lại đẹp nổi trội giữa những ngôi nhà của người dân bình thường.

Ngày được chia nhà, niềm vui sướng dào dạt trong gia đình, cho dù là Trần Tiểu Hy còn chưa hiểu sự đời cũng cảm nhận được. Cho nên cô đã thừa dịp làm vỡ một chiếc bát để ăn mừng, còn cha cô cũng thừa dịp đánh cô một trận để chúc mừng. Sau đó, cha Trần đạp xe đèo bà xã và Trần Tiểu Hy đi xem bức tường phía ngoài căn nhà được chia. Giang Thần năm tuổi nghịch pháo ở cửa, từ xa đã nhìn thấy cô bé với hai hàng nước mũi ngời trên ghi-đông phía trước, cảm thấy đứa trẻ chảy nước mũi thật là bẩn.

Thực ra, Trần Tiểu Hy bị oan, cô không phải là cô bé quá bẩn, chí ít thì cô sẽ không nhặt đồ dưới đất lên cho vào miệng ngay, mà sẽ giả vờ giả vịt thổi bụi xong mới cho vào miệng.

Còn nữa, thường ngày cô không chảy nước mũi, nước mũi kia là do khóc nức nở sau khi bị cha đánh đòn. Nước mũi luôn song hành cùng nước mắt, giống như tia chớp luôn đi kèm tiếng sấm vậy, thuộc về hiện tượng tự nhiên, bạn không thể coi thường hiện tượng tự nhiên được.

Nhưng bị oan cũng không sao cả. Ở đời, bị oan chẳng qua là một chuyện rất bình thường.

Sau đó, hai người lớn lên. Thi thoảng cũng có gặp gỡ, cha mẹ hai bên không phải bạn bè, nên họ không thường xuyên chơi cùng nhau. Lần trò chuyện sâu sắc duy nhất có lẽ chính là vào kỳ nghỉ hè lớp Một lên lớp Hai. Lúc đó Trần Tiểu Hy đang chơi bắn bi ở đầu ngõ, gặp Giang Thần vừa học xong lớp dương cầm trở về nhà, cô hỏi cậu: “Lớp trưởng, cậu biết chơi bi không? Cậu có bi không?”

Giang Thần nhìn cô bạn học kiêm hàng xóm thường ngày ít khi giao lưu, “Không biết, không có.” Bạn nhỏ Trần Tiểu Hy thầm nghĩ cậu ấy thật tội nghiệp, bèn nói: “Đáng thương quá đi, vậy chúng ta cùng nhau chơi nhé, tớ có thể dạy cậu.”

Thương hại là một cảm xúc hết sức kỳ diệu, ai cũng thích thương hại người khác, nhưng không ai thích bị người khác thương hại.

Thế là bạn nhỏ Giang Thần căm giận, chỉ vào mũi Trần Tiểu Hy, “Cậu mới đáng thương ấy, môn Toán thi được có 28 điểm.”

Nói tới 28 điểm, thực ra đó không phải là trình độ thực sự của Trần Tiểu Hy. Một đêm trước ngày thi, cô cuộn người trong chăn xem Doraemon cả một buổi tối, hôm sau kiểm tra mới làm được mấy câu đã lăn ra ngủ. Nhưng con người Trần Tiểu Hy rất biết điều, cảm thấy nếu 28 điểm là số điểm mà mình thi được, thì không có gì phải thanh minh cả.

Tuy nói chuyện không hợp, nhưng cuối cùng họ vẫn ngồi xôm xuống đất cùng chơi bắn bi. Ngày hôm đó, Giang Thần với tư cách là người mới chơi, đã thắng được tất cả số bi của Trần Tiểu Hy.

Về tới nhà, Giang Thần ngâm bi trong nước xà phòng một đêm, hôm sau hăm hở mang đến đầu ngõ để “vô tình chạm mặt” Trần Tiểu Hy. Tới nơi, cậu thấy Trần Tiểu Hy và một cậu bé không biết chui ra từ đâu đang chơi nhảy ô.

Đang muốn quay đầu về nhà thì Trần Tiểu Hy nhìn thấy cậu, cô ra sức vẫy tay, “Lớp trưởng, lớp trưởng, cùng chơi đi.”

Trong lòng Trần Tiểu Hy, Giang Thần từng chơi bắn bi cùng cô nên giờ họ đã là bạn tốt rồi, thật vui. Đây là người bạn tốt làm cán bộ lớp đầu tiên của cô.

“Tôi không rảnh.” Giang Thần đành phải rảo bước nhanh hơn.

“Đợi tớ một lát” Trần Tiểu Hy nhảy một chân từ ô ra ngoài, nói với bạn cùng chơi: “Không tính nhé, đợi lát nữa tớ vẫn nhảy từ đây đấy.”

Cô chạy đuổi theo Giang Thần đã ra khỏi ngõ.

“Cậu đi đâu thế?”

“Đi tập đàn.”

“Tập đàn nhàm chán lắm, cùng chơi đi!”

“Sao cậu biết là nhàm chán? Cậu đã luyện bao giờ đâu.”

Trần Tiểu Hy bé nhỏ nhún vai, học theo giọng điệu của người lớn, “Chưa từng thấy thịt lợn, cũng...”, quên bémot phải nói thế nào, cô lại sửa, “Tớ có học vẽ tranh, thi thoảng cũng thấy chán lắm!”

Giang Thần chẳng buồn tranh cãi với cô, đi thẳng về phía trước.

Trần Tiểu Hy ở phía sau gọi, “Vậy tớ đợi cậu tập đàn xong quay về cùng chơi nhé!”

Giang Thần tức giận ùng ùng đi tới cửa nhà giáo viên mới nhớ ra hôm nay không cần tập đàn. Cậu muốn về nhà nhưng lại không muốn gặp Trần Tiểu Hy nên đi lòng vòng trên đường, nóng quá không chịu nổi bèn trốn vào hiệu sách, vừa vào đến cửa, cậu đã cảm thấy đen đui, nhân viên trông coi hiệu sách là người thích đui mấy bạn nhỏ coi trộm sách nhất, anh ta đang chơi trò xếp gạch, liếc cậu một cái bằng ánh mắt lười biếng.

So với tiết trời nóng nực tới độ tan chảy ở bên ngoài, không khí mát rượi dưới cánh quạt trần quay chậm rề rề trên trần nhà khiến Giang Thần quyết định ở đây cho tới giờ cơm tối.

Trong hiệu sách không có ai, đây là chuyện tốt. Giang Thần tìm một góc khuất để ngồi, đoán chừng nhân viên hiệu sách cũng chẳng buồn tới đui cậu. Đi được vài bước, Giang Thần phát hiện ra trong cửa hiệu không có mấy người cũng không phải chuyện tốt. Theo mỗi bước đi của cậu, những viên bi trong túi lại va đập vào nhau lạnh lạnh.

Âm thanh của trò chơi xếp gạch truyền tới, Giang Thần lấy tay giữ túi, chầm chậm đi tới một góc.

Khi về nhà, mặt trời đã ngả về tây. Trước khi rẽ vào ngõ, dừng lại vài giây.

Người đã không còn ở đây từ sớm, ô được vẽ bằng phấn trên mặt đất cũng đã bị dấu chân và bánh xe đạp làm nhòe.

Cậu dốc túi, từng viên bi theo đó rơi xuống nền đất vàng phát ra âm thanh ùng đục.

Cậu cúi đầu đi về tới cửa nhà.

“Lớp trưởng!”

Quay đầu lại, Trần Tiểu Hy đang ngồi trên bậc thang bưng bát ăn cơm.

Cô nhảy tới trước mặt cậu, “Sao giờ cậu mới về thế? Còn nói là cùng nhau chơi nữa, tớ đợi tới khi nhà tớ ăn cơm tối luôn rồi.”

Chiếc đũa hươu hươu trước mặt cậu, “Không chơi được rồi, tớ đợi ở đây để nói với cậu một tiếng.”

Trên mặt cô còn dính vệt xì dầu màu đen.

“Biết rồi.” Giang Thần gật đầu, mở cửa về nhà.

Lần đầu tiên Giang Thần bé nhỏ biết tới mùi vị được người khác chờ đợi, Trần Tiểu Hy bé nhỏ vẫn chưa biết, sau này cô phải đợi người này rất nhiều, rất nhiều lần.

Thời niên thiếu của họ

1

Quả thực là Giang Thần không biết tại sao mình lại bị cô con gái của nhà đối diện bám riết. Cô gái tên Trần Tiểu Hy kia, ấn tượng duy nhất của cậu về cô chính là hồi nhỏ giọng cô to như loa phóng thanh. Cậu ở nhà, bất kể là đánh đàn dương cầm đing đong đing đong như thế nào, đều không thể át được tiếng hét chói tai của cô mỗi lần bị mẹ đuổi đánh.

Sau đó, lớn hơn một chút, cậu ít khi nghe thấy tiếng cô vọng lại nữa, dường như thế giới bỗng yên tĩnh hơn nhiều. Đôi khi, cậu đưa mắt nhìn phòng khách nhà cô qua cửa sổ nhà mình, luôn nhìn thấy cô đang xem tivi, thi thoảng còn nhìn thấy cô bò lăn ra sofa cười như nắc nẻ.

Ở nhà cậu, khách khứa tới nhà gặp cha cậu không ngớt. Cậu không thích những người kia gọi cậu là thiếu gia, cách xưng hô ấy thật giả tạo.

Mỗi lần có người tới nhà, cậu đều trốn trong phòng, đọc sách, viết thư pháp, ngủ, tóm lại là cố gắng không phát ra bất kỳ tiếng động nào để người ta biết đến sự tồn tại của cậu. Sau đó, Trần Tiểu Hy tỏ tình với cậu. Mỗi khi trốn khách, cậu lại có thêm một hoạt động nữa, ấy chính là núp sau rèm cửa sổ nhìn Trần Tiểu Hy bên nhà đối diện.

Nhìn cô đi tới đi lui, nhìn cô làm rơi đồ, nhìn cô cắn bút bò ra bàn vẽ gì đó... Nếu tiết trời nóng nực, cậu còn có thể nhìn thấy cô nằm dài trên sàn nhà, lăn qua lộn lại như lạp xưởng trên vỉ nướng. Giống như đang xem một vở kịch câm nhạt nhẽo, nhưng cậu cảm thấy cuộc đời vốn rất nhạt nhẽo, nhạt nhẽo thêm chút nữa cũng chẳng sao.

Ngày thứ hai sau khi tỏ tình, Trần Tiểu Hy đã xuất hiện ở đầu ngõ, nói bằng chất giọng run rẩy nhưng lại giả vờ điềm nhiên: “Giang Thần, trùng hợp quá, cậu cũng đi học à?”

Phản ứng của Giang Thần là ngẩn người, cậu hỏi cô: “Mấy giờ rồi?”

Trần Tiểu Hy nhìn đồng hồ điện tử trên tay, cô là người không có khả năng nhận biết kim chỉ của đồng hồ nên thường đeo đồng hồ điện tử hiển thị con số, “Bảy giờ.”

Cậu gật đầu, lẩm bẩm một câu: “Còn tưởng là muộn cơ.”

Trần Tiểu Hy xấu hổ đến toát cả mồ hôi, trước khi chuông lớp vang lên cô mới xuất hiện.

Kẻ đi trước, người đi sau tới trường.

Trần Tiểu Hy lải nhải luôn miệng, nào là phim truyền hình, truyện tranh, nào là thầy cô, bạn học... Tinh thần buồn đờ đẫn bán đờ chuột là những chuyện lông gà vỏ tỏi cũng tuyệt không buông tha.

Giang Thần hầu như không tiếp lời cô, mặt không cảm xúc bước về phía trước.

Rốt cuộc cậu không nói là bởi vì cậu vốn kiệm lời, hay là bởi vì sau khi biết được tâm tư của cô cậu bỗng ra vẻ ngầu? Cô không biết. Cậu cũng không biết.

Điểm kỳ diệu nhất của tâm tư người trẻ tuổi nằm ở chỗ họ không biết bản thân đang nghĩ gì.

Họ là những người đầu tiên đến lớp. Giang Thần cầm chìa khóa lớp học, khi cậu mở cửa, Trần Tiểu Hy đứng ngay sau cậu. Cửa vừa mở, Trần Tiểu Hy bỗng ngửi thấy mùi bùn đất. Cô nghĩ, thì ra mùi phòng học vào buổi sáng sớm lại giống với mùi của ruộng lúa nước mới xới đất chuẩn bị gieo mạ.

Giang Thần ngồi vào chỗ, lấy ra mấy cuốn sách giáo khoa dày cộp, xếp lên bàn học, bò ra ngủ.

Trần Tiểu Hy há hốc mồm, sao lại khác với tưởng tượng của cô như thế? Học sinh ba tốt tới lớp sớm để ngủ ư?

Chỗ ngồi của cô chéo góc với chỗ cậu. Cô thuộc tổ ba, cậu thuộc tổ bốn. Cô là tổ trưởng tổ ba, cậu là lớp trưởng.

Cô lấy sách giáo khoa tiếng Anh ra, bắt đầu lật giở, sau đó cắm mặt vào sách, nghiêng đầu nhìn trộm Giang Thần, nhìn cái đầu đen và xoáy trắng ở chính giữa đầu cậu.

Cô cũng không biết nó có gì đẹp, nhưng cứ không cầm lòng được mà nhìn chăm chăm, không cầm lòng được mà tim đập lờ nhịp. Có thể vì một mảng da đầu trắng tí xíu mà tim đập lờ nhịp, có lẽ cô là người đầu tiên.

Thời khắc yên lặng tươi đẹp luôn có một hai kẻ gây sự không thức thời, đó là lớp phó Vương Đạt Trang, tên mập chết tiệt. Việc đầu tiên sau khi cậu ta bước vào cửa chính là gào lớn: “Trần Tiểu Hy, tôi có nhìn nhầm không?”

Trần Tiểu Hy ngây ngốc hỏi: “Nhìn nhầm gì cơ?”

Wương Đạt Trang nói: “Cậu ấy, không ngờ lại tới sớm như thế này.”

Trần Tiểu Hy cười gượng, “Nhớ ra là còn đoạn tiếng Anh chưa học thuộc.”

Vương Đạt Trang bỗng phá lên cười, “Ha ha... cậu cầm ngược sách tiếng Anh rồi.”

Cô quay đầu lại muốn trừng mắt với Vương Đạt Trang, vừa khéo Giang Thần đang chậm rãi ngẩng đầu lên. Cứ thế, cô chạm phải ánh mắt tò mò, thăm dò của cậu. Đầu cô nóng lên, mặt đỏ ửng.

Giang Thần nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, lấy làm khó hiểu, cô là người đến ngay cả tỏ tình còn không đỏ mặt, giờ cô đang đỏ mặt vì cái gì?

Người trong phòng học đông dần, hầu như mỗi người bước vào lớp đều bày tỏ sự kinh ngạc ở mức độ khác nhau trước hiện tượng quý dị Trần Tiểu Hy xuất hiện trong phòng học khi chuông vào lớp còn chưa vang lên. Giờ phút này, Trần Tiểu Hy mới biết thì ra cô cũng được mọi người chú ý ra phết.

Hôm sau, Trần Tiểu Hy thức dậy muộn hơn mười phút. Cô vội vàng chạy tới đầu ngõ, vừa hay nhìn thấy bóng lưng khoác ba lô của Giang Thần. Cô dừng bước vài giây, hít một hơi thật sâu để bình ổn nhịp thở, rồi mới sải bước lớn đuổi theo, “Chào buổi sáng!”

Giang Thần bị cô rống cho giật thót tim, cậu buộc phải thừa nhận rằng Trần Tiểu Hy là một người rất có tinh thần. Bằng chứng là tiếng “Chào buổi sáng” đình tai nhức óc kia của cô.

Lần này, họ không phải là người tới lớp sớm nhất nữa. Vương Đạt Trang dựa vào lan can nhìn họ cười, “Trần Tiểu Hy, hôm nay cậu có phải học thuộc tiếng Anh nữa không?”

Trần Tiểu Hy cảm thấy người này sao lại đáng ghét như vậy, bèn giận dữ trả lời cậu ta: “Liên quan gì tới cậu?”

Vương Đạt Trang không tức giận, cười híp mắt nói: “Thi thoảng tôi quan tâm tới bạn học một chút có làm sao.”

Phòng học vẫn thoang thoang mùi bùn đất. Giang Thần bò ra bàn ngủ. Vương Đạt Trang cứ lần sờ thứ gì đó trong ngăn kéo. Trần Tiểu Hy lấy sách giáo khoa tiếng Anh ra, mới đọc một câu “What are you doing” đã cảm thấy cổ họng khô khốc, nhanh chóng đổi sang cuốn Ngữ Văn, bắt đầu học thuộc “Núi không cần cao, có tiên tất thiêng”.

Trần Tiểu Hy lén thở dài một tiếng ở câu “Ngấn rêu leo thềm biếc, sắc cỏ chiếu rèm xanh”. Tiếng Anh không tốt nên không có mặt mũi nào mà đọc thành tiếng trước mặt Giang Thần, cô cứ cảm thấy phát âm của mình không chuẩn, lại còn nhà quê nữa.

Giang Thần bực bội, cô học thuộc bài mà cứ lặp ba lặp bập, ảnh hưởng nghiêm trọng đến giấc ngủ bù buổi sáng của cậu.

Ngày thứ ba, Trần Tiểu Hy dậy từ sáng sớm tinh mơ, đợi Giang Thần ở đầu ngõ một hồi lâu, mắt thấy sắp muộn đến nơi mới chạy vội tới trường học. Trên đường đi cô còn lo lắng, không biết có phải là Giang Thần bị ốm hay không.

Tới cửa phòng học thì đã vào giờ, Trần Tiểu Hy cúi đầu nói một tiếng báo cáo với cô giáo trên bục giảng.

Cô giáo tức giận, nói vào đi.

Trần Tiểu Hy ngẩng đầu lên nhìn thấy Giang Thần ngồi bên cửa sổ. Cậu cúi đầu đọc bài khóa, thản nhiên xoay bút bi trên tay, nắp bút kim loại phát sáng lấp lánh trong ánh nắng buổi sớm, xoay tròn giữa các ngón tay thon dài của cậu.

Dù cách rất xa nhưng Trần Tiểu Hy lại cảm thấy ánh sáng phản quang ấy khiến mắt cô có chút đau nhói.

Ngày thứ tư, Trần Tiểu Hy dậy thật sớm. Trời vừa hửng sáng cô đã thức giấc, mơ mơ màng màng dựa vào cột đèn vẫn đang thấp sáng ở đầu ngõ gà gật.

Từ xa Giang Thần đã nhìn thấy bóng dáng cô dưới đèn đường, do dự tự hỏi một lát có nên quay đầu về nhà hay không, cuối cùng cậu vẫn đi tới.

Khi cậu đi ngang qua, cô không phát hiện ra vì cô ngủ rất say. Cậu đã đi được một quãng đường rất dài, vẫn không đợi được cô đuổi theo.

Tới lớp học, cậu bò ra bàn ngủ, nhưng vừa nhắm mắt lại, dáng vẻ Trần Tiểu Hy cúi đầu gà gật lại hiển hiện rõ trong đầu: Mái tóc ngắn đến tai rủ xuống hai bên má, mấy sợi tóc trên đỉnh đầu sợi đông sợi tây vểnh lên quật cường, cả người tắm mình trong sắc vàng của ngọn đèn đường, lấp lánh ánh sáng màu cam ấm áp.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Giang Thần mơ màng nghĩ: Tóc cô thật rối.

Đến ngày thứ năm, kế hoạch dậy sớm của Trần Tiểu Hy đã tan tành. Trời quá lạnh, lạnh tới độ con tim rung động của cô không thể lẩn át nổi. Cô chìa tay ra khỏi chăn tắt chuông báo thức, một lần nữa nói với bản thân, thôi bỏ đi, tình yêu phải dựa vào duyên phận, không thể cưỡng cầu, không thể cưỡng cầu.

Thế là Trần Tiểu Hy an tâm ngủ tới khi mẹ gọi dậy, vội vội vàng vàng ra khỏi nhà không ngờ lại gặp Giang Thần. Cô vui sướng biết bao nhiêu, giống như việc làm bài thi không tốt, một lòng an ủi bản thân rằng thi cử không phải là chuyện quan trọng của cuộc đời, điểm số chỉ là phù du. Đến lúc trả bài thi, cô lại được điểm cao nhất lớp.

Thế là Trần Tiểu Hy mỉm cười vì “vớ được món hời”, cả đường theo đuôi Giang Thần tới trường học.

Giang Thần bị cô cười tới độ lạnh cả sống lưng, lén sờ xem mặt mình có dính cơm không những mấy lần, còn lén cúi đầu xem mình đã kéo khóa quần chưa thêm mấy lần nữa.

Trước khi vào lớp học, Trần Tiểu Hy không tìm được mà kéo vạt áo đồng phục của cậu, “Nhàu rồi.”

Giang Thần chau mày im lặng, lẽ nào cô vì cái này mà vui vẻ cả đường đi?

2

Đó là kỳ nghỉ hè sau khi kết thúc kỳ thi cuối cấp, cuối tháng Bảy thành tích được công bố, Trần Tiểu Hy và Giang Thần đều thi đỗ vào trường Nhất Trung - một trong hai trường cấp ba tương đối tốt của thị trấn. Nói như vậy nghe có vẻ không có khí thế thì phải, nói thế này đi, Trần Tiểu Hy và Giang Thần đã thi đỗ vào trường cấp ba tốt nhất của thị trấn - Nhất Trung! Ừm tốt hơn nhiều rồi, quả nhiên, thi thoảng tình lực định ngữ một cách thích hợp là điều cần thiết.

Giang Thần vừa thi xong đã tới nhà bà ngoại nghỉ hè. Cậu không tra cứu thành tích mà cũng không cần thiết phải tra, bởi vì thông tin con trai chủ tịch thị trấn có thành tích tốt nhất toàn thị trấn chẳng mấy chốc sẽ được lên top

3 bảng xếp hạng tìm kiếm của chợ nông sản, cùng các thông tin như “Con trai của Trương Tam ăn trộm xe đạp của Lý Tứ”, “Con gái của Vương Ngũ yêu sớm sẩy thai”. Ngược lại là Trần Tiểu Hy, hơn nửa tháng lo lắng không thể học cùng trường với Giang Thần mà gầy đi trông thấy.

Sau khi biết được kết quả, Trần Tiểu Hy bắt đầu sống những ngày tháng vô tư lự. Vừa không có bài tập trong kỳ nghỉ hè, vừa thi đỗ cùng trường với Giang Thần, cuộc sống còn có thể tươi đẹp hơn nữa không?

Ngày tháng được nghỉ thường trôi qua vô cùng nhanh. Mặc dù hơn một tháng Trần Tiểu Hy không được gặp Giang Thần nhưng cô không nhớ nhung gì lắm, có lẽ là bởi vì có quá nhiều phim truyền hình trong kỳ nghỉ hè, từ “Doraemon” tới “Ngôi nhà hạnh phúc”.

Hôm nay, Trần Tiểu Hy đang say mê xem cảnh Nobita bị Chaien đá vào cổng nước thối thì mẹ cô chạy tới nói có người gọi điện thoại tìm cô, thấy bảo là giọng nói giống thầy giáo. Cô vừa lẩm bẩm thầy giáo nào gọi tới, vừa đi nghe điện thoại.

“A lô, xin chào.” Trần Tiểu Hy nói, “Ai... là ai đấy ạ?”

“Là tôi.” Một giọng nói khàn khàn truyền tới.

Trần Tiểu Hy chau mày, “Thầy Lý ạ?”

Thầy Lý là giáo viên Mỹ thuật của trường, tài năng lớn nhất của thầy là vẽ, từng được triển lãm ở công sở thị trấn. Ông thầy này nổi tiếng nghiện thuốc, thường hăng cái giọng đùng đục nói câu cửa miệng: “Bạn tưởng rằng tôi đang hút thuốc sao? Thực ra không phải đâu, là tôi đang tán thưởng sự nuốt mây nhả khói, là cái hư vô lúc ẩn lúc hiện của cuộc đời nghệ thuật đấy.” Bởi thế, biệt danh của ông thầy này chính là Đời Nghệ Thuật. Dạo gần đây hình như đang mở một lớp phụ đạo Mỹ thuật nhân dịp nghỉ hè, từ sáng tới tối gọi

điện thoại tới nhà học sinh nói về tầm cao của nghệ thuật. Là học sinh tốt nghiệp cấp hai vô công rồi nghề, Trần Tiểu Hy đương nhiên là đối tượng trọng điểm để bồi dưỡng tầm cao của nghệ thuật.

Đầu dây bên kia trầm lặng một hồi lâu. Trần Tiểu Hy thừa lúc văt óc nghĩ xem phải từ chối Đời Nghệ Thuật mà không làm tổn thương tới cảm hứng nghệ thuật của ông ta như thế nào.

Khi Trần Tiểu Hy vẫn chưa nghĩ ra lời từ chối khéo léo, đầu dây bên kia lại nói: “Tôi là Giang Thần.”

“Hả?” Trần Tiểu Hy sửng sốt, buột miệng theo bản năng, “Sao Giang Thần lại có giọng nói khó nghe như thế này?”

Lại thêm một khoảng trầm lặng nữa, Trần Tiểu Hy không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc cậu là ai thế? Sẽ không phải là Giang Thần thật chứ?”

“Đúng vậy.”

...

Trần Tiểu Hy mất bò mới lo làm chuồng, cuống cuồng nói: “Không phải, không phải là tớ nói giọng của cậu khó nghe, ý tớ là giọng nói nghe rất chín chắn, rất đặc sắc.”

“Tôi biết rồi, cậu không cần nói gì nữa.”

Trần Tiểu Hy sốt sắng, “Không phải đâu, mẹ tớ bảo con trai độ tuổi này đang trong thời kỳ vỡ giọng, quả thực là giọng nói của cậu không khó nghe lắm đâu. Giọng nói của lớp phó béo còn giống như bị quý bóp cổ nữa cơ, cậu nhiều nhất chỉ giống vịt....”

Trầm lặng, Trần Tiểu Hy nghe thấy một tiếng thở dài trong điện thoại.

Trần Tiểu Hy chán nản vô cùng, “Tớ không biết mình đang nói gì nữa rồi, hay là cậu nói xem cậu tìm tớ có việc gì đi.”

“Tôi vẫn đang ở nhà bà ngoại, ngày mai cậu quay về trường lấy bảng điểm và bằng tốt nghiệp thì tiện thể lấy luôn cho tôi nhé.”

Trần Tiểu Hy gãi đầu, “Thì ra ngày mai phải tới lấy bảng điểm à...”

“Không phải là cậu không nhớ đấy chứ?”

Trần Tiểu Hy cười gượng, “Giờ thì nhớ rồi.”

“Ừm, vậy cậu nhớ lấy giúp tôi nhé, cúp điện thoại đây, bye.”

“Đợi một lát!” Trần Tiểu Hy kêu lên, “Cái đó...”

“Sao?”

Trần Tiểu Hy hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tớ muốn nói là, mặc dù giọng cậu trở nên rất... rất như thế, nhưng cậu yên tâm, tớ tuyệt đối không chê cậu đâu!”

...

“Tôi chê!” Giọng vệt đục cổ quái của Giang Thần khi rống lên nghe vui tai hết sức.

Điện thoại bị cúp “cạch” một tiếng, Trần Tiểu Hy cầm ống nghe, chìm đắm trong tình yêu vĩ đại không đổi thay của mình.

Sau khi cúp điện thoại, Giang Thần không nhìn được mà đập tường, giọng nói của ai giống vịt hả?! Ai chê ai?!

Bà ngoại Giang Thần bưng hoa quả đã gọt vào cho cháu ngoại, đứng ở cửa nhìn cảnh tượng cháu ngoại đập tường mà lấy làm khó hiểu, cháu ngoại đứng thứ nhất về độ ôn tồn, lịch sự của thị trấn tại sao bỗng dừng lại muốn đập tường?

Nửa tháng sau, Giang Thần đứng ở ngõ, đá vào hòn đá nhỏ bên chân. Cậu đang đợi Trần Tiểu Hy mang bảng điểm tới trả cậu. Nghe thấy tiếng cửa chống trộm ở tầng lầu nhà cô vang lên, cậu nuốt luôn viên ngậm họng xuống cái “ực”.

Trần Tiểu Hy cười híp mắt đưa bằng tốt nghiệp có kẹp bảng điểm cho cậu, “Ở nhà bà ngoại vui không?”

“Bình thường.” Giang Thần cúi đầu lật xem bằng tốt nghiệp.

Trần Tiểu Hy đứng ở bên lén lút kiễng chân lên so chiều cao với cậu, mới một thời gian không gặp mà hình như cậu lại cao hơn cô nhiều rồi.

Giang Thần thấy Trần Tiểu Hy cứ đứng bên cạnh kiễng chân như múa ba lê, liếc cô, “Làm gì thế?”

Trần Tiểu Hy cười ngây ngô, “Hình như cậu lại cao lên rồi.”

Giang Thần gấp bằng tốt nghiệp lại, “Tôi phải về rồi.”

Trần Tiểu Hy gật đầu, “Bái bai. Đúng rồi, giọng nói của cậu hồi phục rồi đấy, tuy vẫn trầm thấp hơn trước kia một chút, chúc mừng nhé.”

“Người bình thường sẽ chúc mừng tôi thi đạt thủ khoa chứ không chúc mừng giọng nói của tôi đã hồi phục.” Giang Thần không kìm được, nói.

Trần Tiểu Hy tỏ ra không sao cả, “Cậu chắc chắn sẽ đứng thứ nhất, chuyện nhất định sẽ xảy ra có gì đáng để chúc mừng chứ.” Cô dừng lại một lát, đoạn cười đắc ý, “Ngược lại, cậu nên chúc mừng tớ, tớ nói cho cậu biết nhé, tớ cũng thi đỗ vào Nhất Trung rồi, chưa biết chừng còn cùng lớp với cậu nữa đấy.”

Thực ra Giang Thần đã biết từ lâu rồi. Trên thực tế, thành tích vừa công bố cậu đã gọi điện thoại cho giáo viên chủ nhiệm. Cậu băng quơ hỏi dò có những bạn nào thi đỗ vào Nhất Trung. Khi nghe thấy tên Trần Tiểu Hy, cậu không biết tại sao mình lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Cậu không chúc mừng mà chỉ nói: “Xem ra điểm trúng tuyển vào Nhất Trung năm nay thấp hơn thì phải.”

Trần Tiểu Hy không bị đá kích, vẻ mặt còn khiếp sợ gật đầu, “Đúng thế, đúng thế, thấp hơn năm ngoái năm điểm, may mà thấp hơn năm điểm, nếu không tớ thiếu một điểm là không vào được rồi, may mắn thật.”

...

Chuyện châm chọc người ta mà người ta lại không hiểu, thật cô đơn.

Trần Tiểu Hy vẫn đang lải nhải gần đến lúc nộp bài thi cô còn sửa hai câu trắc nghiệm của môn Toán, một câu năm điểm tức là hai câu mười điểm...

Giang Thần cảm thấy viên ngậm vừa nuốt xuống tắc ở lồng ngực mang lại cảm giác man mát không thoải mái. Cậu muốn cắt ngang lời cô để về nhà uống nước cho trôi, nhưng không biết tại sao nhìn cô mặt mày hớn hờ kể lể, mấy lần cậu định nói lại thôi. Thôi bỏ đi, cứ để cô nói. Cậu từng đọc một bài báo nói rằng trong tình trạng bình thường, vào lần đầu tiên gặp mặt sau một thời gian dài không nhìn thấy chủ nhân, con vật cưng sẽ luôn tỏ ra vô cùng nhiệt tình. Tuy cô không phải là vật cưng, nhưng tình cảm gì đó, đều như vậy cả.

Khi Trần Tiểu Hy kể tới độ đã thấm mệt, nuốt nước miếng ừng ực, thì phát hiện ra Giang Thần vẫn không hề có ý định cắt ngang lời mình. Thế là cô đành phải hít một hơi thật sâu, tiếp tục hân hoan vui mừng, “Kỳ nghỉ hè này tớ đi biển đấy, tớ còn nhặt rất nhiều vỏ sò nữa, tớ muốn dán một bức tranh vỏ sò, khi nào dán xong sẽ cho cậu xem nhé...”

Ôi mệt quá đi. Giang Thần à, sao cậu vẫn chưa muốn về thế...

3

Ngày đầu tiên khai giảng lớp Mười.

Trần Tiểu Hy chẳng mấy chốc đã hòa mình vào đám hạn mới, thực ra thị trấn nơi cô ở vốn không lớn, trong lớp có không ít bạn đã quen nhau từ trước. Hết tiết, một nhóm người túm tụm lại ở cuối phòng học, thảo luận rôm rả về tình tiết của bộ phim truyền hình tối hôm qua.

Giang Thần ngồi ở vị trí được định từ trước, lật giở cuốn sách giáo khoa mới được phát.

Không biết tại sao, Trần Tiểu Hy cảm thấy bóng lưng Giang Thần vô cùng cô đơn. Đương nhiên, “cô đơn” là một từ kiểu vẻ và có văn hóa, người có não bộ còn chưa được khai thác tốt như Trần Tiểu Hy sẽ không nghĩ ra được.

Cô chỉ cảm thấy một mình cậu ngồi ở đó, không nói chuyện, cũng không chơi đùa với ai, quá nhàm chán. Thế là Trần Tiểu Hy chạy tới, vỗ vai Giang Thần như người anh em tốt, mặt dày nói: “Giang Thần Giang Thần, họ đang nói chuyện tớ yêu thầm cậu kìa, không biết là chuyện từ thuở nào rồi, thật chẳng có sáng tạo gì cả.”

Giang Thần lạnh lùng liếc Trần Tiểu Hy, hơi nghiêng người về phía trước, tránh bàn tay đang vỗ vai cậu của cô.

Tâm tình của cậu đang không được tốt, tối qua cha cậu đi xã giao về uống say bí tỉ, mẹ cậu sống chết không chịu mở cửa cho cha cậu vào phòng, thế là hai người cãi nhau qua cánh cửa, đập đồ loảng xoảng. Thật nực cười, đều là người có máu mặt, đạo mạo trang nghiêm ở bên ngoài, thế nhưng cứ cãi nhau là những lời khó nghe tuôn ra ào ào.

Trần Tiểu Hy là một người còn chưa học được cách nhìn mặt gửi lời, cô tưởng cậu đang giận chuyện người ta xúm xùm bàn tán về họ, bèn an ủi cậu, “Họ chỉ đùa thôi, chúng ta đơn thuần, lòng ngay dạ thẳng biết bao nhiêu.”

Giang Thần cười lạnh một tiếng, “Lòng ngay dạ thẳng chứ gì, vậy sau này cậu đừng nhét kẹp hình trái tim vào sách tôi, đừng gấp một đồng sao và hạc giấy cho tôi nữa, nhà tôi không có chỗ để.”

Vốn dĩ Trần Tiểu Hy chạy tới nói chuyện với Giang Thần đã có vô số con mắt nhìn chăm chăm vào họ rồi, Giang Thần vừa nói ra lời này, mọi người đều phá lên cười rũ rượi.

Trần Tiểu Hy không biết phải giấu mặt vào đâu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, mạnh miệng nói: “Hề hề, không ổn thì thôi bỏ đi, tớ chỉ đang tập gấp thôi, thấy nhà cậu gần nên tiện thể tặng cậu.”

“VẬY lần sau tiện thể tặng tôi là được rồi.” Phía sau phòng học bỗng truyền tới một giọng nói kỳ quái. Giờ Trần Tiểu Hy mới phát hiện ra, không ngờ Vương Đạt Trang lại ở cùng một lớp với họ, cậu ta mặc chiếc áo phong màu đen ngồi bên cạnh thùng rác, méo miệng cười vô cùng quỷ quái.

Trần Tiểu Hy nghĩ, giống đóa hoa sen tà ác nở ra từ thùng rác.

Phần lớn nam sinh cũng kêu ầm lên, tặng tôi đi, tặng tôi đi, phòng của tôi lớn, bao nhiêu cũng chứa được hết.

Tình hình có phần mất kiểm soát, Trần Tiểu Hy ngơ ngẩn đứng cạnh Giang Thần, mờ mịt, hốt hoảng và không biết phải làm sao.

May mà chuông vào lớp vang lên kịp thời, Giang Thần mặt mày tỉnh bơ nói một câu, “Mau về chỗ ngồi.”

Mọi thứ quay trở về tĩnh lặng.

Thầy giáo Mỹ thuật đứng trên bục giảng, dùng phấn viết tên của mình lên bảng, nét chữ rất đẹp. Thầy không biết, trước khi chuông vào lớp vang lên, có một cô gái nở nụ cười miễn cưỡng, tay chân luống cuống trong tiếng cười đùa của mọi người.

Tiết học này Trần Tiểu Hy chăm chú nghe giảng. Cô ôm thái độ cảm kích nghe thầy giáo trẻ giới thiệu về cách xử lý bóng mờ, nhằm chuẩn góc độ, phân cách cảnh tượng bằng giọng nói ấm áp nhiệt tình...

Giang Thần và Vương Đạt Trang hơi mất tập trung, lơ mơ cảm thấy có vẻ mình hơi quá đáng, sau đó lại an ủi mình rằng cô đáng đời, ai bảo cô gây chuyện.

Sau khi tan học, Trần Tiểu Hy không bám lấy Giang Thần cùng về nữa. Không phải cô giận chuyện trước đó, mà là cô chủ nhiệm dặn cô ở lại, bảo là muốn nói với cô về chuyện cán bộ lớp. Các giáo viên đều thích học sinh như Trần Tiểu Hy, thành tích không quá tốt nhưng lại khôn ngoan, nhiệt tình, lạc quan, sẵn lòng làm trâu làm ngựa cho tập thể lớp.

Khi Giang Thần ra khỏi lớp học, nghiêng đầu liếc nhìn Trần Tiểu Hy, thấy cô vội vàng thu dọn sách vở trên mặt bàn, khóe miệng cậu thầm nhếch lên, tiếp tục đi về phía trước. Khi đi tới cầu thang, cậu lại không kìm lòng được mà dừng bước chân, vẫn chưa thấy cô đi theo, thu dọn sách vở lâu vậy sao?

“Giang Thần, có thể xin cậu vài phút không?”

Giang Thần quay đầu, một cô gái tóc dài buông xõa cầm một cuốn sách, mỉm cười đợi cậu trả lời. Cậu lung sục trong đầu một lượt, hình như là bạn học cùng lớp, bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Hôm nay thầy giáo giảng câu này tớ không hiểu lắm, cậu có thể giảng giúp tớ một chút không?”, giọng nói ngọt ngào, đầu hơi ngẩng, vẻ mặt chờ mong.

Cậu liếc mắt về phía phòng học của họ, dừng hai giây rồi quay lại nhìn cô gái trước mặt, nói: “Câu nào không hiểu?”

Giang Thần giảng xong, biết được cô gái trước mặt là Lý Vy, hiện tại cùng lớp với cậu, trước kia học lớp A3 trường Trung học Lý Khê, cha cô quen cha cậu, cô thích mèo và chó.

Trần Tiểu Hy vẫn chưa ra.

Trần Tiểu Hy vốn đang sục sôi nhiệt huyết chờ đợi giáo viên chủ nhiệm phân cho cô chức quan lớn đại loại như lớp trưởng. Ai ngờ giáo viên chủ nhiệm lại nhả cả buổi, vung tay một cái, nói sau này em chính là ủy viên hoạt động vui chơi giải trí và ủy viên tuyên truyền. Đặc điểm của ủy viên chính là việc nhiều quyền ít khiến người ta chả buồn làm. Cô cảm thấy chán nản, nhưng vì phải nể mặt giáo viên chủ nhiệm nên đành chưng ra dáng vẻ “Thiên Lý mã tìm thấy Bá Nhạc”¹. Nghe cô giáo mặc sức tưởng tượng về tương lai giúp mình, nhìn gương mặt to như cái bánh và đầy tàn nhang của cô giáo, cô thầm nghĩ tới bánh bích quy mè đen.

[1] Thiên Lý mã là một loại ngựa tốt và quý, đương thời rất ít người biết đến, sau được phát hiện bởi Bá Nhạc, người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Nghĩa bóng của câu này là phát hiện và trọng dụng người tài.

Cô hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã chếch về tây, học sinh đã ra về gần hết, sân thể dục được bao phủ trong ánh sáng màu cam như có ai đánh đổ chai cam ép nhuộm khắp đất trời. Và rồi cô nhìn thấy bóng lưng quen thuộc cô cần mẫn leo đèo theo sau biết bao tháng ngày. Còn hiện tại, bên cạnh bóng lưng có hóa thành tro cô cũng nhận ra kia là một cô gái, mái tóc dài màu đen tựa thác nước chảy, giữa gương mặt nhỏ nhắn lên nhìn Giang Thần nói chuyện vui vẻ. Gương mặt nhỏ của cô gái kia phớt hồng, không biết là vì ánh chiều tà, hay là vì Giang Thần.

4

Giang Thần chỉ cảm thấy vô cùng bức dọc, đêm qua cậu nằm mơ thấy một số chuyện lộn xộn cùng một người lộn xộn, và người lộn xộn kia hiện đang dựa vào cây cột điện, tay cầm chiếc cốc nhựa trong suốt dùng một lần, cười híp mắt hút sữa đậu nành.

“Chào buổi sáng.” Trần Tiểu Hy căn ống hút chào hỏi, “Muộn hơn thường ngày một chút, ngủ quá giờ à?”

Giang Thần liếc cô một cái, mặt lạnh tanh bước về phía trước.

Trần Tiểu Hy vừa vội vàng đuổi theo, vừa hút sùn sứt sữa đậu nành.

“Cậu có thể dừng vừa đi đường vừa ăn uống được không?”, Giang Thần vừa đi về phía trước, vừa nói giọng chê bôi.

“Ừm.” Trần Tiểu Hy đi phía sau mếu máo, thầm nghĩ sao lại yêu cầu cao như thế chứ, uống sữa đậu nành cũng không cho. Vì cậu, cô đã không dám ăn kem trên đường rồi, giờ đến sữa đậu nành cũng không được uống, cứ tiếp tục như thế này, cô sẽ bởi suy dinh dưỡng mà về chầu ông bà ông vải mất thôi.

Tuy lòng nghĩ như vậy, nhưng Trần Tiểu Hy vẫn ngoan ngoãn quăng cốc sữa đậu nành vào xe rác bên đường.

Còn chưa học xong tiết ba, Trần Tiểu Hy đã ngửi thấy hương thơm phảng phất từ căng-tin, cảm thấy mình đã đói tới độ ngực dính vào lưng rồi. Cô quay đầu nhỏ giọng oán trách Giang Thần, “Đều là cậu hại, giờ tớ đói meo rồi.”

Giang Thần không ngó ngang tới cô, nhưng giáo viên tiếng Anh ở phía trên đã ngó ngang tới cô, “Trần Tiểu Hy, đứng dậy trả lời câu hỏi này.”

Trần Tiểu Hy đứng dậy, mặt mày ủ rũ, tay để dưới bàn ra sức túm lấy áo đồng phục của bạn cùng bàn Tĩnh Hiếu. Tĩnh Hiếu cũng mang vẻ mặt mờ mịt, sắp hết tiết rồi, ai còn chăm chú nghe giảng nữa, cô nàng nhỏ giọng: “Tớ không biết đâu.”

“What may T?”, Trần Tiểu Hy trả lời không cần nghĩ ngợi.

Giáo viên tiếng Anh khá hài hước, cười hỏi: “Đá¹ ai?”

[1] Phát âm trong tiếng Trung giống ‘T’ trong tiếng Anh.

Trần Tiểu Hy ngẩn người, lăm bẫm lặp lại một câu “Xách nước ư?”², đoạn bình tĩnh nói: “Carry water.”

[2] ‘Đá ai’ và ‘xách nước’ trong tiếng Trung phát âm gần giống nhau.

Cả lớp không hẹn mà cùng ngẩn người, rồi phá lên cười.

Giáo viên mắng Trần Tiểu Hy một trận tơi tả. Nội dung không nằm ngoài việc quấy rối bạn học trong giờ học, có lỗi với bạn học, có lỗi với cha mẹ, có lỗi với cha mẹ của bạn học, cuối cùng mới nói em ngồi xuống đi.

Trần Tiểu Hy đỏ mặt ngồi xuống, nhéo Tĩnh Hiếu một cái, “Cậu còn cười nữa.”

Giang Thần ngồi bàn sau, đá chân cô dưới gầm bàn, cô vội vàng ngồi ngay ngắn, đón nhận ánh mắt sắc bén của giáo viên tiếng Anh bằng vẻ mặt đáng thương.

Cuối cùng cũng chờ được tới khi hết tiết, tiếng chuông ding ding đập tan nét mặt chăm chỉ học hành ngày càng tấn tới của Trần Tiểu Hy. Cô giáo vừa bước chân trước ra khỏi cửa phòng học, cô đã quay người nói với Giang Thần, “Quả thực là đói lắm rồi.”

“Liên quan gì tới tôi?” Giang Thần trừng mắt với cô.

“Cậu có đồ ăn.” Trần Tiểu Hy nhìn cậu bằng vẻ đáng thương. Những năm gần đây, trong ngày lễ Tình nhân, người ta đưa nhau tặng socola. Một số

cô nàng không biết liêm sỉ đã để những loại socola nghe tên có vẻ tiểu tư sản, có giá trị bằng tiền tiêu vặt trong cả hai tuần của Trần Tiểu Hy, đại loại như Ferrero Rocher, Dove vào ngăn kéo của Giang Thần.

Giang Thần cho tay vào ngăn kéo, quả thật sờ thấy một hộp socola Ferrero Rocher mười sáu viên. Cậu cúi đầu lục tìm thêm một lát, không thấy mảnh giấy ký tên nào, cảm thấy thật thích cách làm như thế này. Con người nên học tập Lôi Phong³ làm việc tốt không để tên, những điều nên nhớ ghi chép vào nhật ký là được rồi.

[3] Là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc, nổi tiếng vì làm việc tốt không cần báo đáp.

Cậu chậm rãi bóc vỏ bọc, lấy ra một viên đưa cho bạn cùng bàn Bối Du Tân, “Ăn không?”

Bối Du Tân lắc đầu, “Ai thèm ăn cái thứ ngọt ngấy này chứ, tôi đâu phải là con gái.”

Trần Tiểu Hy giơ tay, “Tớ là con gái, tớ là con gái, để tớ ăn cho.”

Giang Thần bóc giấy bọc màu vàng ra, vẫn câu hỏi đó: “Tại sao phải cho cậu ăn?”

Trần Tiểu Hy nói đúng lý hợp tình, “Buổi sáng cậu bảo tớ đừng ăn đồ trên đường, tớ đã ném sữa đậu nành đi rồi, giờ tớ đói bụng là do cậu hại.”

“Ồ, sao tôi nhớ là chiếc cốc mà cậu quăng vào thùng rác là chiếc cốc rỗng nhỉ?”

“Sao cậu... lại nói vậy!” Trần Tiểu Hy chợt dạ phản bác, miễn cưỡng nuốt xuống câu “Sao cậu biết?”, thầm nghĩ Giang Thần mọc mắt sau gáy sao?

Giang Thần cho viên socola vào miệng, nhai mấy cái, quả thực là ngọt tới độ không nhin nổi mà chau mày. Chỉ có điều, nhìn thấy vẻ mặt ngưỡng mộ, ghen tỵ của Trần Tiểu Hy, cậu cảm thấy đáng lăm, đây là loại cảm xúc gì? Tóm lại chính là cậu thích chọc Trần Tiểu Hy.

Nhìn viên socola bị cậu ném vào miệng với thái độ bất kính như thế kia, Trần Tiểu Hy hận không thể bỏ nhào tới móc ra, ép cậu phải xin lỗi socola Ferrero Rocher vĩ đại.

Cuối cùng, Giang Thần vẫn không thể chịu nổi bộ dạng đáng thương như chú cún con lang thang nhìn miếng xương của Trần Tiểu Hy, đẩy hộp socola cho cô. Nhưng cậu vẫn không kìm lòng được mà bồi thêm một câu “Cẩn thận không béo chết cậu”, mới cảm thấy tâm lý được cân bằng.

Trần Tiểu Hy quay người, chụm đầu chia socola với Tĩnh Hiếu. Giang Thần nhăn mày nuốt nước miếng một cái mới nói với Bối Du Tân, “Cái thứ đồ quỷ quái gì không biết, ngọt thật đấy.”

Bối Du Tân cười, “Sao cậu cứ giở trò ấu trĩ với Trần Tiểu Hy thế?”

Giang Thần không cho là vậy, “Phối hợp với trình độ của cậu ta mà thôi.”

“Giang Thần”, Bối Du Tân bỗng hạ giọng, “Cậu đọc xong cuốn tiểu thuyết kia chưa?”

Giang Thần liếc nhìn Trần Tiểu Hy ở ghế trước bằng ánh mắt cảnh giác, thấp giọng nói: “Quên mang rồi, ngày mai sẽ trả cậu.”

“Bớt giả vờ quên đi cho tôi nhờ, tan học tôi đến nhà cậu lấy, nhiều người xếp hàng đợi mượn lắm.” Bối Du Tân cười hì hì, vẻ mặt biết tông tông tong.

Ai giả vờ quên hả? Cuốn tiểu thuyết kia hại cậu nằm lộn xộn cả một đêm, cậu không muốn giữ lại dù chỉ một phút.

“Giang Thần.” Trần Tiểu Hy bỗng quay người lại, cười tươi như hoa, đôi mắt lấp lánh như mặt nước sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Giang Thần không kìm nén được, thân lùi về phía sau. Trong giấc mơ kia của cậu, cô cười như thế này trước mặt, giống như lá bùa tiên mặt xác sống dán vào mắt cậu, híp mắt cười to một hồi, cười thắm một hồi, rồi lại nhỏ giọng gọi “Giang Thần, Giang Thần”, quả thực là khiến người ta phát bực.

“Sao vậy?” Giọng điệu của cậu đương nhiên là bực bội.

Bỗng dưng bị cậu quăng cho một câu dữ dằn, Trần Tiểu Hy quên bém mắt định nói gì, đành lẳng lặng nghĩ “Vừa rồi mình muốn nói gì nhỉ”, rồi lại quay người lên.

Tĩnh Hiếu đang ăn socola ngon lành, cất giọng nghĩa khí nói giúp Tiểu Hy: “Cậu dữ dằn cái gì hả?”

Đương nhiên Giang Thần không thể giải thích được rốt cuộc cậu dữ dằn cái gì, có vẻ như cậu cũng không hay nói chuyện với con gái, nên dứt khoát cười trừ rồi cúi đầu tìm sách giáo khoa cho tiết học sau.

Tĩnh Hiếu ghé vào tai Trần Tiểu Hy, giọng nói không to không nhỏ, đủ để bàn sau nghe thấy, “Tiểu Hy này, tớ nói cho cậu biết nhé, lần trước cậu đến

nhà tớ chơi, anh trai tớ nói cậu rất đáng yêu đấy.”

Trần Tiểu Hy nhúc nhích bả vai tránh né Tĩnh Hiếu, cười vỗ cô nàng, “Nói bậy, anh trai cậu có ngó ngang đến ai đâu.”

“Chẳng phải cậu thích người không ngó ngang đến ai sao?” Dứt lời, Tĩnh Hiếu còn cố tình liếc Giang Thần một cái.

Giang Thần không để tâm tới sự trêu chọc của Tĩnh Hiếu mà nhìn Trần Tiểu Hy, cô cười tới độ mặt đỏ tía tai, xem ra vui vẻ lắm.

Khi ăn cơm trưa, Trần Tiểu Hy gắp mấy miếng rồi không động đũa nữa, hỏi Tĩnh Hiếu bên cạnh, “Cậu có cảm thấy ăn quá nhiều socola xong thấy rất ngấy không?”

“Có.” Tĩnh Hiếu quăng đũa đi, đẩy đĩa đồ ăn tới trước mặt Bối Du Tân ngồi phía đối diện, “Tớ chưa động đũa tí nào đâu.”

Bối Du Tân tỏ vẻ “vớ bở rồi”, kéo đĩa của Tĩnh Hiếu về rồi hỏi Tiểu Hy: “Cậu có cần tớ giúp không?” Sức ăn của các cậu chàng trong tuổi dậy thì luôn là một ẩn số.

Trần Tiểu Hy lắc đầu, “Nếu tớ không ăn chiều sẽ dễ đói lắm.”

“Sức ăn ghê gớm thật.” Giang Thần kết luận.

“Sao hôm nay cậu cứ làm khó tớ mãi thế?” Trần Tiểu Hy cắn đũa, tỏ vẻ ấm ức. Mặc dù thường ngày cậu cũng không dễ chịu gì với cô, nhưng hôm nay cô luôn cảm thấy cậu cứ liên tục bới móc mình.

Giang Thần ngẩn người, nhanh chóng chuyển chủ đề: “Cậu cảm thấy như vậy không cảm thấy trong miệng đều là vụn gỗ sao?”

Nghe Giang Thần nói vậy, Trần Tiểu Hy bỗng cảm thấy trong miệng có vụn gỗ thật, cô nhõ phì phì khiến Bối Du Tân sợ tới mức phải giang tay ra che chở cho hai đĩa đồ ăn của mình, “Cậu đừng phun nước miếng qua đây nhé.”

Tan học buổi chiều, Bối Du Tân cùng hai người họ về nhà. Trần Tiểu Hy cảm thấy kỳ lạ, gặng hỏi mãi mới nhận được lời giải thích là Giang Thần mời Bối Du Tân tới nhà chơi. Trần Tiểu Hy bất bình ghê gớm, cô và cậu làm hàng xóm của nhau đã hơn chục năm, sân nhà cậu có hình dáng như thế nào cô còn không biết, dựa vào cái gì mà Bối Du Tân có thể tới nhà cậu chơi. Thế là cô bày tỏ với họ một cách uyển chuyển rằng cô sẵn lòng bớt chút thì giờ tới nhà Giang Thần chơi. Còn họ đều bày tỏ rằng, không chào đón.

Bạn Trần Tiểu Hy đáng thương cảm thấy thất vọng tràn trề.

Bối Du Tân ngồi xếp bằng trên sô-pha trong phòng khách nhà Giang Thần, tấm tắc khen: “Thiết bị âm thanh của nhà cậu nhìn có vẻ cao cấp thật đấy, hôm nào bảo anh em tới nhà cậu xem đĩa nhé, hi hi...”

Hai tiếng “hi hi” phía sau vô cùng lả lơi, chỉ sợ người ta không biết trong đầu óc cậu ta đang nghĩ cái gì.

Giang Thần từ trong phòng bước ra, quăng sách cho cậu ta, “Đừng mơ, mẹ tôi sẽ giết tôi đấy.”

“Hi hi”, Bối Du Tân lật giở cuốn sách, “Lần trước tôi cho Vương Đạt Trang mượn, tên nhãi kia sống chết không chịu trả, cuối cùng khi trả còn xé trộm vài trang.”

Giang Thần uống nước không tiếp lời, Bối Du Tân bắt đầu ba hoa, “Vương Đạt Trang thích Trần Tiểu Hy cậu biết chứ?”

Bàn tay cầm chén của Giang Thần không khỏi siết chặt, lửa giận bỗng trỗi dậy.

5

Quê của Giang Thần và Trần Tiểu Hy nằm ở vùng ven biển, là khu vực hay xảy ra bão. Mùa hè thường vớ phải chuyện tốt, chính là mới học được nửa tiết nhà trường đã cho học sinh nghỉ khẩn cấp để sơ tán.

Khoảng mùa hè năm lớp Mười Một, hoặc là lớp Mười, không nhớ rõ nữa, tóm lại bấy giờ, Ngô Bách Tùng vừa chuyển về trường không lâu, quê họ đã xuất hiện cơn bão siêu lớn có tên “Phi Thúy” hay “Trân Châu” gì đó. Giang Thần không nhớ rõ, dù sao thì mỗi lần nghe thấy tên bão, cậu đều không kìm nén được mà cảm thán, logic đặt tên bão bất hợp lý và tùy hứng giống y như con người Trần Tiểu Hy.

Lần đó, họ mới học xong tiết thứ hai. Bên ngoài gió thổi vù vù, âm thanh của chương trình tập thể dục theo đài hòa lẫn với tiếng gió trở nên vô cùng đều hiu. Giáo viên thấy gió to dữ dội, không dám để học sinh ra ngoài tập thể dục, đành phải nhấn mạnh không học sinh nào được ra ngoài, đợi thông báo của nhà trường. Thế là cả lớp ngồi trong phòng học đưa mắt nhìn nhau.

Trần Tiểu Hy ủ rũ mặt mày, quay người lại nói với Giang Thần, “Phải làm sao đây? Đáng sợ quá.”

Giang Thần không cho là thế, “Đâu phải cậu chưa từng thấy bão, có gì đáng sợ? Với lại đã mưa đâu.”

Vừa dứt lời, tiếng mưa to như hạt đậu tấp vào cửa kính lộp độp, lộp độp.

Khoảng chừng ba bốn phút sau, đài phát thanh của trường bắt đầu truyền tới giọng nói của thầy hiệu trưởng: “Các thầy cô giáo và các em học sinh chú ý, bởi vì bão đổ bộ, nhà trường quyết định cho toàn trường nghỉ học khẩn cấp. Mời các em học sinh về nhà ngay lập tức, đừng ở lại trường hay dừng lại trên đường, các em học sinh hãy chú ý an toàn trên đường về nhà.”

Khi họ rời khỏi trường, mưa đã tạnh, nhưng sức gió ngày một lớn. Trần Tiểu Hy khoác ba lô nặng trĩu, thở phì phì đuổi theo bước chân của Giang Thần.

Giang Thần dừng bước, quay đầu nhìn cô, không kìm được nói: “Cậu là đồ ngốc à?”

Trần Tiểu Hy muốn nói là không phải, nhưng lại không đưa ra được chứng cứ có sức thuyết phục, chỉ có thể ngẩn người ra đó, nhú mào.

Giang Thần chìa tay ra nhắc ba lô của cô, bởi vì trọng lượng của ba lô bỗng biến mất mà hai dẻ xương sau lưng được giải phóng.

Hai giây sau, Giang Thần mặt mày lạnh tanh buông tay ra, trọng lượng đột ngột trở về vai cộng với cơn gió lớn ập tới suýt khiến Trần Tiểu Hy ngã nhào, may mà cô nhanh chân lẹ tay túm lấy áo đồng phục của Giang Thần.

“Biết nặng rồi chứ?”, cậu nói, “Còn ngốc nghếch khoác một đồng sách như thế.”

Sau khi đứng vững, cô buông áo cậu ra, “Cậu ta sợ tớ nhẹ quá, bị gió thổi bay.”

Vừa rồi, khi cô và Giang Thần định ra khỏi phòng học thì Ngô Bách Tùng đột nhiên xông tới nhét thêm mấy cuốn sách vào ba lô của cô, nói là tăng thêm trọng lượng mới không bị gió thổi bay.

“Từ nhỏ tới lớn cậu gặp bao nhiêu cơn bão rồi? Đã khi nào bị gió thổi bay?” Giang Thần chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, tại sao lại có người ngốc nghếch như thế này cơ chứ.

“Đương nhiên tớ biết là sẽ không bị gió thổi bay.” Trần Tiểu Hy nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Nhưng Ngô Bách Tùng không biết, cậu ta là người ở nơi khác tới, chỗ cậu ta không có gió bão. Cậu ta có lòng tốt, tớ không thể dội gáo nước lạnh lên cậu ta được.”

Giang Thần buộc phải thừa nhận cậu cảm thấy vô cùng bất ngờ về lời giải thích của Trần Tiểu Hy, nhất thời không biết đáp trả thế nào, đành phải “hừ” một tiếng, “Tùy cậu.”

Trần Tiểu Hy bỗng sáng mắt, nói: “Hay là cậu khoác ba lô của tớ, tớ khoác ba lô của cậu, chúng ta tay nắm tay đi về.”

Cô ôm tâm tình “hỏi một chút cũng không sao” để nói ra những lời này. Dù sao thì thế giới này kỳ quái lắm, chuyện gì cũng có thể xảy ra, loài người lên trời, ngôi sao do loài người tạo ra cũng lên trời, chị Phượng mà loài người vây xem còn nổi tiếng... không có chuyện gì là không thể xảy ra cả.

Giang Thần nhìn cô đầy kinh ngạc, “Cậu có thể không biết xấu hổ hơn chút nữa không?”

“Có thể sao?” Trần Tiểu Hy mở to đôi mắt bị gió thổi khô.

Giang Thần chìa hai tay, bày ra tư thế móc mắt Trần Tiểu Hy. Cô cười híp mắt, nghiêng đầu tránh.

“Đi thôi, đồ ngốc.” Giang Thần kéo quai ba lô của cô lùi về phía trước.

Trần Tiểu Hy bị kéo đi lảo đảo, “Ồi, cậu chậm thôi.”

Trên con đường dài không một bóng người, hai bạn trẻ đi trong gió, kéo quai ba lô của nhau, giọng nói bị gió thổi cho vỡ vụn.

6

Trần Tiểu Hy không thích Lý Vy, bởi vì Lý Vy cũng thích Giang Thần, còn bởi vì Lý Vy xinh đẹp, thông minh, biết đánh đàn dương cầm. Trong bữa tiệc tối mừng Tết Dương lịch hồi lớp Mười Một, Lý Vy còn cùng Giang Thần đại diện cho lớp biểu diễn tiết mục hai người cùng chơi trên một chiếc đàn.

Cô còn nhớ ngày hôm ấy, cô đứng dưới sân khấu, nhìn họ ngồi sóng vai trước cây đàn dương cầm. Sau khi bốn mắt nhìn nhau, bốn bàn tay hai mươi ngón bắt đầu múa lượn trên phím đàn trắng đen. Mặc dù họ mặc đồng phục của trường nhưng chỉ thoáng chớp mắt, Trần Tiểu Hy bỗng cảm thấy họ đang mặc lễ phục cưới, dưới ánh đèn sáng rỡ cùng đàn lên khúc ca tân hôn của mình cho các vị khách thượng thức - “Nghĩa dũng quân tiến hành khúc^[1]”.

[1] Là quốc ca của nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa.

Tiết mục của họ được giải nhất, lý do là chơi đàn dương cầm hay, cảnh giới tư tưởng cao. Cuối cùng, khi trao giải, hiệu trưởng còn dùng câu “Một đôi kim đồng ngọc nữ” để khen ngợi họ.

Cảm giác đứng dưới sân khấu nhìn lên người khác khó chịu không bút nào tả nổi. Giống như họ ở trong một thế giới sáng rực rỡ, chỉ có mình cô ở trong thế giới u ám tối tăm nhìn họ, xa xôi chẳng thể tới gần, cô độc biết bao.

Hôm ấy, Trần Tiểu Hy không về nhà cùng Giang Thần. Trên thực tế thì đã một hai tuần rồi hai người không cùng nhau về nhà. Bởi vì trong khoảng thời gian này Giang Thần và Lý Vy phải ở lại trường tập đàn. Cô từng đợi cậu một lần, họ tập tới khi trời tối đen, cô còn cùng Giang Thần đưa Lý Vy về nhà. Trên đường đi, hai người họ đều thảo luận chỗ nào đàn sai, chỗ nào nhịp 1/4 có thể lướt qua. Cô không hiểu, cô chỉ biết vì³ đập ruồi, đúng như tên gọi của nó, là dùng để đập ruồi. Người từng phải nếm thử cảm giác không thể chen vào cuộc đối thoại của người khác đều hiểu rõ, cảm giác ấy khó chịu thế nào. Huống hồ, sau khi gặm nhấm sự khó chịu này, về tới nhà còn bị mẹ truy sát vì tội về muộn, chuyện này đáng sợ hơn nhiều. Cho nên, cô nói với Giang Thần rằng cô phải về nhà sớm để ăn cơm, sau đó cô đã thực sự về nhà sớm để ăn cơm.

[3] Trong tiếng Trung, “nhịp” và “vì” là từ đồng âm.

Sau khi nhận giải thưởng, Giang Thần đi thẳng về phòng học. Trong phòng học không có một bóng người, có lẽ có bạn đã về nhà, có bạn còn đang ở hội trường xem lễ trao giải. Cậu nhét bằng khen vào ngăn bàn, lấy một cuốn sách tham khảo ra xem, rồi sực nhớ tới điều gì đó, ngẩng lên nhìn bàn của Trần Tiểu Hy, không có ba lô. Cậu tỉ mỉ nhớ lại, vừa rồi trên sân khấu hình như cậu nhìn thấy cô khoác ba lô đứng dưới. Dưới sân khấu đông người như thế, tại sao cậu lại nhận ra cô? Không biết nữa, rất lâu về trước cậu đã có thể tìm ra cô ngay từ cái nhìn đầu tiên trong đám người. Thôi được rồi, có lẽ không phải cái nhìn đầu tiên, nhưng sau khi lướt mắt mấy lần, cậu luôn tìm ra vị trí của cô một cách chuẩn xác. Mái tóc ngắn bù xù hơn người khác một chút kia, dáng vẻ ngây ngô giống củ cải cắm rễ trong nhóm người kia, nổi bật là thế.

Cho nên, cô khoác ba lô xuất hiện ở hội trường có nghĩa là cô xem xong màn trao giải liền về thẳng nhà? Nghĩ lại, vừa rồi cậu nhận bằng khen từ tay hiệu trưởng có quét mắt nhìn xuống dưới sân khấu, bấy giờ cậu không nhìn thấy cô đâu.

Giang Thần nhét sách vào ngăn kéo, xách ba lô đi ra ngoài phòng học, có thể bởi vì đa phần học sinh đều ở hội trường nên trên đường không có mấy học sinh. Giang Thần sải nhanh bước chân, cuối cùng đã về tới nhà nhưng vẫn không nhìn thấy Trần Tiểu Hy đâu.

Vừa bước vào phòng, Giang Thần đã quăng ba lô lên bàn rồi lập tức đi kéo rèm cửa sổ ra. Trần Tiểu Hy ở nhà, bưng một bát cơm ngồi trên sô-pha vừa xem tivi vừa ăn. Cậu kéo rèm cửa cái “roẹt”, nằm thừ người trên giường. Cửa truyền đến hai tiếng gõ, giọng nói của cô Lý truyền vào: “Tiểu Thần, cha mẹ cháu tối nay không về nhà ăn cơm, cô nấu cơm xong rồi, để trên bàn, cháu ăn xong cứ để bát vào bồn rửa. Cô về nhà trước đây, lát nữa cô lại qua.”

“Vâng, cô đi thong thả.” Giang Thần vừa dứt lời, ngẫm nghĩ thế nào rồi nhảy bật lên mở cửa nói vọng ra: “Cô à, lát nữa cô không phải tới đâu, bát cháu ăn cháu tự rửa.”

“Vậy à, được.”

Cậu một mình ăn cơm tối, một mình rửa bát, kéo rèm cửa nhìn Trần Tiểu Hy đang giở mảnh khốe với mẹ cô ở phía đối diện. Mỗi lần ăn cơm xong cô đều diễn chiêu này, chơi xấu xem ai phải đi rửa bát, người thắng cuộc luôn là mẹ cô, nhưng cô vẫn chơi vui không biết mệt.

Sau này, có lẽ cô cũng sẽ chơi xấu với cậu như vậy nhỉ, cậu cũng sẽ thắng, thi thoảng nhường cô thắng một hai lần, nhìn cô híp mắt cười đắc ý.

Ngày hôm sau, tan học ra khỏi cửa lớp, Giang Thần phát hiện thấy Trần Tiểu Hy không đi theo cậu. Cậu nghiêng đầu liếc cô một cái, cô đang cùng cô bạn bàn sau thảo luận về cái gì đó hết sức vui vẻ. Bước chân cậu khựng lại một lát, cuối cùng bước thẳng ra ngoài, đầu không ngoảnh lại.

Trần Tiểu Hy liếc thấy Giang Thần đã ra ngoài, mới thu lại nụ cười tươi rói, cúi truyện tranh trong tay cho bạn bàn sau, “Nói chung là hay lắm, cậu muốn đọc thì tớ cho cậu mượn này.”

Chầm chậm cất đồ vào ba lô, chầm chậm bước ra khỏi phòng học, chầm chậm ra khỏi trường, Trần Tiểu Hy còn mua một que kem một đồng ở quầy bán quà vặt ở cổng trường. Trước kia, khi tan học về nhà, cô thường mua kem để nhấm nháp. Hơn nữa, để mẹ cô không phát hiện ra, mỗi lần ăn xong cô đều lau miệng, lau ngón tay thật kỹ. Sau đó, khi cùng Giang Thần về nhà, cô ngại không mua nữa, dù sao thì thi thoảng cũng phải để tâm tới hình tượng một chút.

Chỉ là không ngờ cô vẫn gặp Giang Thần trên con đường gần nhà. Cậu đạp xe, nhìn thấy cô bỗng phanh gấp, cho xe ngoặt lại rồi dừng trước mặt cô, bánh xe xẹt xuống nền đất phát ra một tiếng “kít”.

Trần Tiểu Hy ngậm kem, không biết nên phản ứng thế nào.

Giang Thần nói: “Trần Tiểu Hy, tôi mới mua xe đạp, đang đi thử.”

Thực ra, xe đạp đã mua được hơn nửa tháng rồi.

Trần Tiểu Hy cười gượng, “Hề hề, xe đạp của cậu đẹp lắm.”

Dứt lời, cô muốn vòng qua cậu và xe đạp của cậu. Cậu gọi giật cô lại: “Này, cậu có muốn đi đâu không, tôi đèo cậu.” Dừng lại một lát, cậu lại nói:

“Tôi muốn thử xem xe này đèo người có dễ đi không.”

Cô quăng que kem trong tay vào cống nước bên đường, khấp khởi trả lời, “Tớ muốn đến biển.”

“Đến biển làm gì?” Giang Thần liếc nhìn đồng hồ, vẫn ổn, cả đi cả về không quá muộn.

“Chỉ muốn đi thôi mà.” Trần Tiểu Hy cười híp mắt, “Lâu lắm rồi không ra biển.”

Giang Thần nhún vai, “Lên xe đi.”

Gió ở thị trấn gần biển có mang theo mùi tanh nhè nhẹ của cá. Nếu vị giác của bạn đủ nhạy bén, khi gió phả vào mặt, hít vào miệng thậm chí còn thấy vị mằn mặn nữa. Trần Tiểu Hy núp sau lưng Giang Thần, gió thổi khiến áo đồng phục của cậu bay phần phật. Một tay cô bám vào ghế ngồi phía sau xe đạp, một tay chọc vào lưng áo bị gió thổi phồng của Giang Thần, ấn tay vào nó sẽ xẹp, thả tay ra nó lại căng phình.

“Cậu mua xe đạp rồi vậy sau này cậu đạp xe đi học sao?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả.”

“À.”

“Trần Tiểu Hy”, Giang Thần bỗng gọi cô.

“Hử?” Trần Tiểu Hy đang hào hứng chọc áo của Giang Thần nghe tiếng gọi liền ngẩng đầu lên, thò đầu ra mé sườn cố gắng nhìn nét mặt cậu.

Giang Thần cúi đầu nhìn cô một cái, “Ngồi cho hẳn hoi.”

“À ừ.” Cô rụt đầu lại ngồi nghiêm chỉnh, “Vừa rồi cậu gọi gì tớ thế?”

“Không có gì, hỏi cậu có biết đi xe đạp không thôi.”

“Biết.”

Xe liền phanh gấp, má Trần Tiểu Hy đập vào xương sống trên lưng Giang Thần. Xương sống cứng cáp của cậu chàng trẻ tuổi khiến xương gò má của cô đau âm ỉ.

Giang Thần quay đầu, nhìn gò má của cô cười, “Cậu biết thì cậu đèo tôi đi.”

“Tớ không biết đèo người đâu.” Trần Tiểu Hy nói giọng tủi thân.

“Ngốc quá.”

Xe lại tiếp tục lăn bánh đi về phía trước, Trần Tiểu Hy vẫn đang xoa gò má đau điếng của mình, “Mặt tớ bị cậu đập cho méo rồi.”

“Vốn dĩ đã méo rồi.” Giang Thần nói.

“Cậu mới méo ấy.” Trần Tiểu Hy đánh vào lưng cậu.

Bên bờ biển, biển và trời một màu cam nhạt, nước biển cuộn sóng mang theo màu vàng kim lấp lánh, còn cả bãi cát vàng nữa. Trần Tiểu Hy hét lên nhảy xuống xe, “A... biển lớn... Ta đến đây...”

Giang Thần đỗ xe bên đường, khom lưng khóa xe lại. Cậu cười, lúm đồng tiền bên má trái bởi vì động tác khom lưng mà càng thêm sâu.

Khi Giang Thần đi tới bãi cát, Trần Tiểu Hy đã ngồi trên cát cởi dây giày, cậu hỏi cô: “Làm gì thế?”

“Cởi giày,” Trần Tiểu Hy nói: “Nếu không, đợi lát nữa về nhà trong giày toàn cát sẽ bị mẹ mắng.”

Nhưng sau khi cởi một chiếc giày ra, cô bỗng dừng lại, hơn nữa còn định đi lại chiếc giày vừa tháo ra, Giang Thần nhìn cô khó hiểu, “Sao không cởi nữa?”

Trần Tiểu Hy lắc đầu nguây nguẩy, “Như vậy hình như không tốt, thôi bỏ đi, tớ... Aaaa...”

Tiếng thét chói tai là bởi vì Giang Thần thừa lúc cô không phòng bị đã tháo giày ra khỏi chân cô rồi quăng ra xa.

Sau tiếng thét, hai người nhìn nhau không nói một lời. Sau một hồi bối rối quở dị, Giang Thần ho khan một tiếng nói: “Trần Tiểu Hy, tại sao tất của cậu lại có lỗ thủng to như thế kia?”

Trần Tiểu Hy cúi đầu chọc vào ngón chân cái lộ ra ngoài lỗ thủng, “Sáng nay tớ không tìm thấy tất... cho nên tớ mới bảo là đừng cởi giày ra mà...”

“Đó là năm lớp X” là câu mở đầu quen thuộc của những người đã từng là học sinh, bạn không nhớ ra được năm 2005 mình đang làm gì, nhưng nếu chuyển đổi khái niệm năm 2005 thành năm lớp Bảy, lớp Tám, lớp Chín, lớp Mười, lớp Mười Một, lớp Mười Hai như thế này, thì hồi ức sẽ ùa về như sóng triều.

Đó là học kỳ một năm lớp Mười Hai, bạn Trần Tiểu Hy, thân là một học sinh thi Nghệ thuật, phải cùng thầy cô và bạn học ngồi xe buýt bốn tiếng đi đến một nơi xa lạ, để tiến hành bồi dưỡng Mỹ thuật trong thời gian nửa tháng.

Một ngày trước khi lên đường, trên đường tan học, Trần Tiểu Hy hỏi Giang Thần: “Ngày mai tớ xuất phát rồi, cậu có tới tiễn tớ không?”

“Không.”

“Ồ.” Trần Tiểu Hy không giấu được vẻ mặt thất vọng, “Ngày mai là Chủ nhật đấy, dù sao thì cậu cũng rảnh, tới tiễn tớ đi mà.”

Giang Thần tức giận, “Ai nói là tôi rảnh, Chủ nhật tôi phải thi Vật lý.”

“Hề hề, tớ quên mất,” cô gái đầu, “VẬY cậu cố lên nhé, đừng nhất chắc không vấn đề gì chứ?”

“Cậu nói dễ lắm ấy.” Cậu trừng mắt với cô.

“Đương nhiên là dễ rồi, đâu phải là tớ đi thi...”

Trần Tiểu Hy thở dài, “Phải làm sao đây? Chưa đi mà tớ đã thấy nhớ cậu rồi.”

Giang Thần giả vờ không nghe thấy, “Cậu thu xếp hành lý xong chưa?”

“Chưa, mẹ tớ không chịu thu xếp giúp tớ.” Trần Tiểu Hy oán trách, “Mẹ tớ bảo phải xem phim ‘Dì ghẻ’ nên không rảnh, bà đúng là có một trái tim dì ghẻ.”

Giang Thần cười, “Tự cậu không biết thu xếp à?”

Trần Tiểu Hy nói: “Tớ không tin là mẹ tớ sẽ không giúp tớ! Phải liều mình với bà mới được!”

Ăn cơm tối xong, Trần Tiểu Hy thu dọn hành lý trong phòng, mẹ cô ở ngoài lau nước mắt trước màn hình đang chiếu bộ phim “Dì ghẻ”. Bỗng nhiên, có cái gì đó bị ném vào cửa sổ, Trần Tiểu Hy thò đầu ra nhìn, có một người đứng dưới tầng đang ném viên đá nhỏ lên phòng cô. Cô giật nảy mình, đèn đường trong ngõ quá tối, cô không nhìn rõ dáng vẻ người kia, cô rụt đầu lại, rồi lại thò đầu ra, nhỏ giọng hỏi: “Ai thế?”

“Giang Thần.” Tiếng trả lời trầm thấp vang lên trong đêm tối.

“Tớ xuống ngay đây!”

Trần Tiểu Hy lao như bay xuống cầu thang, cô vẫn mặc bộ đồ ngủ và đi dép lê trong nhà.

“Cậu chạy xồng xộc như thế làm gì?” Giang Thần giật mình trước cách chạy chân không chạm đất của cô.

“Tớ sợ cậu chạy mất mà.” Trần Tiểu Hy ngượng ngùng nói.

“Tôi ở đây, có thể chạy đi đâu?”

“Sao tớ biết được là cậu có thể chạy đi đâu? Tớ thường không tìm thấy cậu.”

Giang Thần tỏ vẻ bất đắc dĩ, cô bám lấy cậu tới độ chỉ thiếu điều cùng cậu vào nhà vệ sinh nam thôi, còn nói là thường không tìm thấy cậu?

“Cậu tìm tớ có việc gì vậy?” Trần Tiểu Hy cười, “Nhớ tớ rồi? Muốn hôn tạm biệt à?”

“Da mặt cậu dày thật đấy.” Giang Thần bình luận, đoạn rút vài tấm thẻ giống như tấm bài trong túi ra, “Cho cậu cái này.”

“Cái gì vậy?” Trần Tiểu Hy nhận lấy rồi soi dưới ánh đèn đường, “Thẻ điện thoại? Tại sao lại đưa thẻ điện thoại cho tớ?”

Giang Thần nói: “Trong nhà tôi có nhiều cái này lắm, người ta tặng, tôi không dùng đến nên cho cậu, cậu ra ngoài sẽ phải gọi điện thoại.”

Thực ra, xấp thẻ kia là cậu nhờ cô Lý mua giúp trước khi ra khỏi nhà sáng nay, nhưng chuyện này Trần Tiểu Hy không cần biết.

“Mẹ tớ mua cho tớ một cái rồi.” Trần Tiểu Hy nói, “Cậu cho tớ nhiều thẻ như thế này tớ gọi sao hết được.”

Giang Thần nhún vai, “Gọi không hết thì vứt đi.”

Dứt lời cậu quay người về nhà, Trần Tiểu Hy gọi cậu, “Đợi đã, cảm ơn cậu nhé.”

“Ừm.” Cậu đáp cộc lốc rồi tiếp tục bước đi.

“Ôi, cậu đừng có lúc nào cũng sốt sắng ra về như thế mà, cậu mắc tiêu hả?” Sau khi buột miệng nói ra những lời này, Trần Tiểu Hy vô cùng hối hận, cúi đầu giải thích, “Mẹ tớ thường nói cha tớ như thế...”

Giang Thần lẳng lặng thu chân về, “Vậy cậu còn muốn nói gì nữa?”

“Cũng không có gì”, Trần Tiểu Hy cúi đầu, giẫm chân trái lên chân phải, “Chỉ là thời gian tới không thể nói chuyện với cậu, có chút quyến luyến.”

Giang Thần trầm thờ dài, nói giọng bình thản, “Không phải là tôi đã đưa thẻ điện thoại cho cậu rồi sao?”

“Hả?” Trần Tiểu Hy ngẩng đầu lên đầy bất ngờ, “Vậy tớ có thể gọi điện thoại cho cậu sao?”

Giang Thần nói: “Thẻ điện thoại ở trong tay cậu, cậu thích gọi cho ai thì gọi.”

Trần Tiểu Hy cười không thấy trời đất đâu, “Ngày nào tớ cũng sẽ gọi điện thoại cho cậu, cậu đừng có mà không nghe điện thoại của tớ đấy nhé.”

Giang Thần nói: “Có chuyện gì mà ngày nào cũng gọi? Tôi rút đường dây điện thoại nhà tôi ra đấy.”

Trần Tiểu Hy vội nói: “Đừng như vậy mà, tớ bảo đảm mỗi ngày chỉ gọi cho cậu một tiếng đồng hồ thôi.”

“Một tiếng đồng hồ?” Giang Thần trừng mắt với cô, “Cậu tưởng tôi rảnh rỗi đến thế cơ à?”

“VẬY nửa tiếng?”

“Mỗi ngày nửa tiếng, cậu phát sóng tin tức đấy à?”

“Hai mươi phút?”

“Không.”

“Mười phút?”

“Không.”

“Năm phút?”

“Không.”

“Này, cậu cố tình phải không? Đều không được, thế cậu cho tớ thẻ điện thoại làm gì?” Trần Tiểu Hy giậm chân.

Giang Thần cười hỏi lại: “Không phải là tôi đã nói nhà tôi không có ai dùng sao?”

Trần Tiểu Hy: “Tớ về nhà đây...”

Giang Thần: “Cậu mót quá rồi hả?”

...

Đó là kỳ nghỉ hè sau kỳ thi đại học, Trần Tiểu Hy - người được xác định đã thi đỗ cùng trường đại học với Giang Thần, đang đắm chìm trong hạnh phúc, vui vẻ mỗi ngày.

Ngày thứ hai sau khi nhận được giấy thông báo, Trần Tiểu Hy đã hẹn Giang Thần ra ngoài uống nước, lấy cớ là muốn hỏi cậu mua vé xe tới trường đại học như thế nào. Câu trả lời của Giang Thần trong điện thoại là: Đến trạm xe mua. Nhưng cậu vẫn ra ngoài, Trần Tiểu Hy quy kết nguyên nhân là, có lẽ cậu rất thích uống đồ ngoài quán.

“Cậu uống gì? Tớ muốn uống nước đào mật ong, nhưng muốn cả nước ép dưa hấu nữa.” Trần Tiểu Hy cầm thực đơn, vuốt đi vuốt lại nhưng không quyết định nổi, “Sinh tố chuối có vẻ cũng ngon lắm.”

“Nước đá.” Giang Thần quét mắt nhìn ánh mắt khao khát của Trần Tiểu Hy, mắt kiên nhẫn thêm vào một câu: “Và nước ép dưa hấu.”

Trần Tiểu Hy cười híp mắt gọi ông chủ tới, gọi nước đá, nước ép dưa hấu và nước đào mật ong.

Sau khi đồ uống được đưa lên, Giang Thần chỉ uống một ngụm nước ép dưa hấu đã đẩy tới trước mặt Trần Tiểu Hy, “Ngọt quá.”

Trần Tiểu Hy vui vẻ tiếp nhận cốc nước ép dưa hấu kia, sau khi uống một ngụm lớn, hài lòng thỏa dạ híp mắt thở than, “Quả nhiên là nước ép dưa hấu ngon hơn.”

“Đều được pha bằng bột, chỉ khác hương vị thôi.” Giang Thần nói.

Trần Tiểu Hy dè dặt liếc nhìn ông chủ đang ngồi ở quầy thanh toán, may mà ông ta không nghe thấy. Nếu có một ngày Giang Thần bị người đi đường đánh chết, cô cũng không cảm thấy có gì lạ...

Uống hai cốc đồ uống được pha bằng chất làm ngọt xong, Trần Tiểu Hy cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Có thể là, khi nói chuyện, ngửi thấy mùi dưa hấu và đào mật ong khiến cô cảm thấy vui, hoặc có thể là, tưởng tượng ra tương lai có mối liên hệ với người bên cạnh khiến cô cảm thấy vui.

“Trời nóng như thiêu như đốt thế này mà cậu cứ bắt tôi phải ra ngoài làm gì?” Ra khỏi cửa tiệm, Giang Thần chìa tay ra trước mặt Trần Tiểu Hy che ánh nắng cho cô, bỗng cảm thấy không đúng, lại lập tức thu tay về, Trần Tiểu Hy lúc đó còn đang lấy đồ từ trong ba lô, hoàn toàn không phát hiện.

“Tắm nắng tốt mà, nghe nói có thể bổ sung canxi đấy.” Trần Tiểu Hy rút chiếc bút trong túi ra, “Tớ bỗng nhớ ra cậu chưa viết lưu bút kỷ niệm tốt nghiệp cho tớ, chí ít thì cậu cũng nên ký tên vào ba lô cho tớ đi, chiếc ba lô này tớ phải lưu lại làm kỷ niệm, tớ sẽ đi mua một chiếc túi đeo chéo thật đẹp, cái loại thực nữ ấy.”

“Vô vị.” Giang Thần không nhận lấy bút của cô mà chỉ tiếp tục sải bước về phía trước, “Về nhà thôi.”

“Này, cậu đừng nhỏ mọn như vậy.” Trần Tiểu Hy chạy bước nhỏ đuổi theo, “Về nhà làm gì, trên tivi không có phim gì để xem cả, chán lắm.”

Thực ra, khi nói những lời này Trần Tiểu Hy chợt dạ vô cùng. Phim truyền hình nhiều không kể hết, mà cho dù không có phim, thì ấn điều khiển chuyển kênh cũng là một thú vui của cuộc đời, chỉ có điều so với việc ở bên Giang Thần, thì thú vui này ít vui hơn mà thôi.

Tuy Giang Thần nói về nhà, nhưng hướng đi lại là tới hiệu sách.

Cuối cùng, họ bước vào hiệu sách Bạn Học. Trần Tiểu Hy nhớ lại chuyện mình từng núp sau giá sách xem trộm cuộc đối thoại của Giang Thần và một bạn nhỏ tới mua bút màu. Bạn nhỏ kia còn vẽ một con vật vừa giống chó vừa giống mèo lên sách của cậu. Cô nhớ lại mà cảm thấy vô cùng buồn cười, đi theo cậu mà cười không ngớt.

Giang Thần sờn tóc gáy với tiếng cười của cô, không kìm được lên tiếng đuổi: “Đừng đi theo tôi nữa, cậu đi thuê truyện tranh mà đọc, khi nào về tôi sẽ gọi cậu.”

“Cậu ký tên lên ba lô cho tớ thì tớ sẽ không đi theo cậu nữa.”

“Không ký.” Giang Thần trừng mắt với cô, chững ra vẻ mặt “Cậu thử đi theo tôi xem.”

Trần Tiểu Hy muốn nói gì đó nhưng lại không dám, thất vọng bước đi.

Nhìn dáng vẻ ủ rũ của cô, Giang Thần cảm thấy hình như mình đã làm sai gì rồi, lại cảm thấy chuyện lưu bút kỷ niệm, ký tên là dành cho những người phải chia xa. Hai người bọn họ sẽ không như vậy, hà tất phải vẽ vờ thêm chuyện.

Mười phút sau, Giang Thần đi tìm Trần Tiểu Hy, thấy cô đang ngồi trên sàn nhà ôm truyện tranh đọc vui vẻ. Có lẽ sợ phát ra tiếng, cô bịt miệng nhin cười, chỉ có ý cười lấp lánh trong ánh mắt.

Quả nhiên... không cần phải quá lo lắng cho cái gọi là tâm trạng ủ rũ của con người này.

Giang Thần khẽ đá vào chân cô, “Đi thôi.”

Cô ngẩng đầu lên, dáng vẻ tươi tắn kia hình như dễ ảnh hưởng thì phải, khiến cậu không nhìn được mà cong khóe miệng, nhưng chẳng mấy chốc lại hạ xuống, vì cậu biết mình có má lúm đồng tiền rất nổi bật, không giấu được nụ cười.

“Cậu đã mua được gì rồi sao?” Trần Tiểu Hy ngồi đè lên chân, khi đứng dậy chân cô tê đến độ phải vịn tường.

Cậu hươ hươ một cuốn sách trong tay, Trần Tiểu Hy tỉ mỉ nhìn, là “Bản thảo cương mục¹”, hỏi cậu bằng giọng nghi hoặc: “Cậu đâu có học Đông y, xem cái này làm gì?”

[1] Là từ điển bách khoa của Trung Quốc về dược vật học được thầy thuốc Lý Thời Trân biên soạn, được coi là tác phẩm y học hoàn chỉnh và chi tiết nhất trong lịch sử Đông y.

“Sở thích.”

“Sở thích đọc sách thật...”

“Có đi không?”

“Tê chân, hay là cậu bế tớ về kiểu công chúa nhé?” Trần Tiểu Hy cười đùa hí hửng.

Giang Thần trừng mắt với cô, “Chi bằng tôi đánh ngất cậu rồi lôi về nhà?”

...

“Sao các cậu lại ở đây?” Gáy Trần Tiểu Hy đột nhiên bị cái gì đập vào, cô quay đầu lại nhìn, là một quả bóng màu hồng. Tiếp đó, cô nhìn thấy một gương mặt to bự, lớp phó hồi lớp Mười kiêm tên mập đáng ghét Vương Đạt Trang.

Vương Đạt Trang nói: “Gọi điện thoại tới nhà các cậu đều không gặp được ai, nói là các cậu ra ngoài rồi. Các cậu gặp nhau thế nào đấy?”

“Tớ và Giang Thần...”

“Cậu tìm chúng tôi có việc gì?” Giang Thần cắt ngang lời Trần Tiểu Hy.

“Họp lớp, hôm qua trong lúc thu dọn đồ đạc tôi phát hiện ra còn một khoản quỹ lớp nên muốn rủ mọi người ra ngoài đánh chén cho hết. Tôi gọi điện thoại cho mọi người, thấy mọi người đều nằm dí ở nhà, nên hẹn nhau chiều ra ngoài tụ tập.”

Trần Tiểu Hy nói: “Không ngờ cậu lại không tham ô, xem ra cán bộ mập thanh liêm ra phết.”

Vương Đạt Trang toan ném quả bóng vào cô, cô chạy ra sau người Giang Thần trốn.

“Cùng đi đi, đã có mấy bạn đợi ở quán karaoke rồi.” Vương Đạt Trang hươ quả bóng trong tay, “Tôi mua một túi bóng, thổi xong ném khắp nơi tạo bầu không khí lãng mạn.”

Trần Tiểu Hy và Giang Thần nhìn nhau, người này ở niên đại nào vậy?

Thế là Giang Thần và Trần Tiểu Hy bị lôi đi tụ tập. Trong phòng karaoke đã có không ít người đang ngồi chen chúc, họ vừa vào đến cửa, đám người đã hú hét đến muộn phải phạt rượu.

Đều là những đứa trẻ trước kia chưa từng tiếp xúc với men rượu, lần đầu tiên uống rượu như đã sai một bước dài đến với thế giới của người lớn.

Với tính cách của Giang Thần, không có ai dám mời cậu uống rượu. Trần Tiểu Hy thì khác, mỗi người nói một câu “Không uống là không nể mặt” đã đủ khiến cô uống rất nhiều. Mấy lần Giang Thần muốn cản đều phải bỏ cuộc dưới ánh mắt mờ ám của mọi người.

Tới khi buổi tụ tập kết thúc, Trần Tiểu Hy đã say tới độ không nhận ra được ai với ai, kéo tay cô bạn cùng bàn Tĩnh Hiếu ra sức nói: “Mẹ ơi, con thi đỗ đại học rồi, mẹ phải mua bảng vẽ điện tử cho con đấy nhé.”

Tĩnh Hiếu cũng say bí tỉ, vỗ đầu Trần Tiểu Hy, vẻ mặt hiền từ nói: “Mua, mua cho con hết, mẹ sẽ mua cho con rất nhiều quần áo đẹp nữa.”

Giang Thần ở bên sầm mặt, cảnh tượng mẹ hiền con ngoan thật cảm động.

Khi tan cuộc, người say đều có người đưa về, cuối cùng chỉ còn lại Tĩnh Hiếu và Trần Tiểu Hy. Hai người ôm chặt lấy nhau, dáng vẻ nương tựa vào nhau khiến người ta cảm thấy chia tách họ sẽ thật tội lỗi, sẽ bị sét đánh.

Bối Du Tân kéo Tĩnh Hiếu đi, cuối cùng chỉ còn lại Giang Thần và Trần Tiểu Hy, còn cả Vương Đạt Trang - thể tích chiếm dụng không gian vô cùng lớn, nhưng cảm giác tồn tại lại cực kỳ nhỏ.

Vương Đạt Trang ngồi xồm trước mặt Trần Tiểu Hy - người đang cười ngây ngô trên sô-pha, nhìn thẳng vào cô, hỏi: “Cậu có đứng dậy được không?”

Trần Tiểu Hy vỗ đầu cậu ta, “Đồ khốn Giang Thần.” Tiếng “chát” vô cùng vang vọng trong gian phòng không có tiếng nhạc, xem ra ma men hoàn toàn không kiểm soát nổi sức mạnh của bản thân.

“...” Kẽ giờ đầu chịu trận Vương Đạt Trang đứng lên, không nói gì.

Giang Thần - người bị mắng là đồ khốn không hề cảm thấy tức giận, cậu cảm thấy điều đáng tiếc duy nhất là cái tát của Trần Tiểu Hy hơi yếu.

“Tôi đưa cậu ấy về nhà.” Giang Thần bước lên trước, nâng Trần Tiểu Hy dậy. Cô phải vịn vào cánh tay Giang Thần mới có thể trụ vững.

“Tôi và cậu cùng đưa cậu ấy về đi.”

Vương Đạt Trang đi tới muốn dìu Trần Tiểu Hy, Trần Tiểu Hy gạt cánh tay cậu ta ra, “Cậu là ai? Tôi không có tiền.”

Câu nói này của Trần Tiểu Hy nghe có vẻ không có logic, nhưng chúng ta có thể phán đoán từ hành vi khi say của cô. Hành vi sau khi cô say đều là những thứ cô khao khát đã lâu hoặc là những suy nghĩ trong tiềm thức, ví dụ như bảng vẽ điện tử, ví dụ như đánh Giang Thần.

“Tôi đưa cậu ấy về là được.” Khi Giang Thần nói chuyện luôn có một loại sức mạnh quý dị khiến người ta không kìm được mà nghe theo. Mặc dù Vương Đạt Trang không muốn, nhưng lại bất giác gật đầu, “Được, vậy giao cho cậu nhé.” Sau đó cậu ta lẳng lẳng rời đi.

“Có thể đi không?” Giang Thần hỏi Trần Tiểu Hy, “Hay là muốn bế kiểu công chúa?”

“Có thể đi.” Trần Tiểu Hy trấn tĩnh trả lời. Đến đây, Giang Thần đã xác định được là cô say tới hết thuốc chữa rồi, bởi vì cô đã phớt lờ lời đề nghị bế kiểu công chúa của cậu.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

“Được.”

“Chìa tay ra tôi nắm tay cậu.”

“Được.”

Giang Thần nắm tay Trần Tiểu Hy đi một đoạn đường rất dài, cô luôn yên lặng đi theo cậu.

Khi tới đầu ngõ, Giang Thần dừng lại hỏi Trần Tiểu Hy: “Chuyện xảy ra tối nay, ngày mai cậu có nhớ không?”

“Không biết.”

“Nếu cậu nhớ, thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Được.”

Giang Thần cúi người kề sát, khẽ hôn lên môi Trần Tiểu Hy, nói một cách chuẩn xác, là dán lên môi cô một lát. Cậu không biết tại sao mình lại làm như vậy, không có bốn mắt nhìn nhau, không có nồng nàn đắm đuối, không có ánh sáng chiếu lên người cô tản phát ra vàng sáng của thiên sứ, không có bầu

không khí hết hoảng tươi đẹp. Nhưng cậu bỗng nhiên cảm thấy, cậu có thể làm như thế này, cậu muốn làm như thế này.

Trần Tiểu Hy mím môi, chậm chậm chớp mắt, rồi lại ngáp, hơi rượu phả ra khiến Giang Thần không nhịn được cười, lúm đồng tiền thấp thoáng một bên má.

Hôm sau, Giang Thần không nhận được cuộc điện thoại nào của Trần Tiểu Hy. Còn Trần Tiểu Hy bị mẹ phạt rửa bát một tháng vì tội uống rượu. Cô luôn cảm thấy hình như có một chuyện cô đã quên làm, nhưng không sao nghĩ ra được. Sau đó, phát hiện ra “Bản thảo cương mục” trong ba lô, cô mới nhớ đến: Ồ, thì ra là quên trả lại sách cho Giang Thần.

9

Đó là kỳ nghỉ đông năm nhất đại học, Trần Tiểu Hy đã về nhà được hơn nửa tháng, nhớ Giang Thần đến cồn cào khó chịu. Sau khi lên đại học, hầu như kỳ nghỉ nào Giang Thần cũng ở lại trường, bận rộn chuyện nọ chuyện kia. Còn Trần Tiểu Hy cứ được nghỉ liền phi về nhà, mẹ cô bảo đã làm đồ ăn ngon đợi cô về ăn. Mặc dù mỗi lần về chỉ có hai ngày đầu tiên là nhận được đãi ngộ như hoàng thượng, nhưng cô vẫn vui không biết mệt.

Ngày nghỉ, mọi thứ đều tuyệt, ngoại trừ nỗi nhớ nhung.

Tối qua, Trần Tiểu Hy gọi điện thoại cho Giang Thần hỏi bao giờ cậu về nhà. Cậu nói Tết mới về, Trần Tiểu Hy rầm rì làm nũng nói nhớ cậu da diết, cậu chỉ cười, nói không có em bám riết cuộc sống của anh yên tĩnh lắm.

Trần Tiểu Hy nói, anh không gọi điện thoại cho em. Cậu nói, không phải chính em đã bảo gọi điện thoại đường dài cộng với chuyển vùng lãng phí tiền lắm sao.

Trần Tiểu Hy nói, vậy tốt xấu gì buổi tối anh cũng phải lên mạng trò chuyện với em chứ. Cậu nói, nhà trường cắt mạng rồi.

Trần Tiểu Hy lại nói, vậy anh không nhớ em à? Cậu nói, vẫn ổn.

Cúp điện thoại, Trần Tiểu Hy bĩu môi ảm ức, lăm lăm đồ khố, chỉ có đôi mắt lấp lánh nét cười.

Mẹ Tiểu Hy rửa rau trong bếp không tìm được lác đầu cười. Đồ ngốc, tưởng rằng đê thấp giọng là không có ai nghe thấy hả? Không nghĩ xem, cách âm của căn nhà cũ nào có thể ngăn cản được niềm vui mừng hớn hở trong thanh xuân của họ.

Buổi tối, khi Trần Tiểu Hy đi đổ rác đã bỏ lỡ điện thoại của Giang Thần. Khi cô gọi lại thì không có ai nghe máy, không biết đã xảy ra chuyện gì. Có lẽ là giác quan thứ sáu huyền bí trong truyền thuyết, tóm lại, Trần Tiểu Hy bỗng cảm thấy hoảng sợ, hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Cô ra sức gọi lại, nhưng rốt cuộc chỉ nghe thấy một giọng nữ quen thuộc: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”

Trần Tiểu Hy ôm điện thoại trước ngực, an ủi mình rằng, may quá may quá, không phải là giọng nữ nói “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã thay bạn gái.” Nhưng cô vẫn hốt hoảng đứng ngồi không yên, vừa sợ cậu xảy ra chuyện gì, vừa sợ cậu đi ra ngoài với người con gái khác. Đôi khi cô cảm thấy tình yêu của bản thân đối với Giang Thần đã tới mức khiến cô phải sợ hãi.

Cô đi đi lại lại trong phòng khách mấy chục lần, cuối cùng bị mẹ cô ném dép lê vì cản trở bà xem phim. Khi cô trốn vào phòng thì điện thoại đổ chuông, là một dãy số lạ, cô hồi hộp nghe điện thoại.

Là một giọng nữ dịu dàng.

“Chào cô, cô có phải là bạn gái của Giang Thần không?”

“Phải.”

“Tôi thích Giang Thần, tôi là đội trưởng đội người mẫu ở trường.”

“Ồ, đội trưởng, cô muốn nhận tôi vào đội người mẫu sao?”

“...”

“Đùa với cô thôi.”

Thực ra Trần Tiểu Hy không có tâm tình nói đùa, chỉ có điều bỗng dưng xuất hiện chuyện này, cái đầu đã chập mạch của cô đành nghĩ sao nói vậy. Sau khi nói xong, cô lại cảm thấy mình hết sức thản nhiên, bình tĩnh, có phong độ của vợ cả, còn là một người vợ cả cực kỳ hài hước nữa.

Đội trưởng kia còn nói hàng tá chuyện, tổng kết lại, tư tưởng trọng tâm chính là cô ta cho rằng mình yêu Giang Thần, xứng với Giang Thần hơn Trần Tiểu Hy.

Trần Tiểu Hy không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy lòng hốt hoảng, cuối cùng cúp điện thoại. Ngẫm ngợi một hồi lâu, cô lại vào nhật ký cuộc gọi để bấm số gọi lại.

“Đội trưởng, cô nói cô xinh đẹp hơn tôi, nhưng tôi vẫn chưa gặp cô, hay là cô gửi cho tôi tấm ảnh đi? Tốt nhất là ảnh mặt mộc đừng photoshop.”

“...” Bên kia trầm lặng hồi lâu, “Cô là kẻ thần kinh phải không?”

“Cũng không thể nói như vậy, thực ra tinh thần của tôi tốt lắm. Cô không gửi ảnh cho tôi cũng không sao, đội trưởng là người nổi tiếng, trên trang web của trường hẳn là có thể tìm được ảnh, tôi sẽ tới diễn đàn của trường đăng bài post biểu dương sắc đẹp và sở thích cướp bạn trai người khác của cô.”

Trần Tiểu Hy nói xong, cúp điện thoại cái “cách”, cảm thấy vô cùng thoải mái. Tuy cô không làm ra được chuyện như thế đâu, nhưng hù dọa cô ta một tí cho hả dạ.

Vừa cúp điện thoại thì Giang Thần gọi tới, giọng điệu sốt sắng hỏi cô làm sao thế.

“Không sao,” chỉ là bị người sùng bái của anh quấy rối một chút thôi.

“Vậy tại sao em lại gọi cho anh tới mức điện thoại của anh sập nguồn vậy?”

“Là anh gọi điện thoại cho em trước.” Trần Tiểu Hy vẫn đang nghĩ xem phải kể chuyện ban nãy như thế nào.

“Em không bắt máy nên anh đi chơi bóng.”

Trần Tiểu Hy nhớ lại tiếng đập bóng bộp bộp trong cuộc điện thoại của đội trưởng kia, vừa cảm thấy không ổn vừa cảm thấy mình thật giống Sherlock Holmes, thế nên cô nói bằng giọng điệu quái lạ: “Vừa rồi ấy à, đội trưởng đội người mẫu của trường chúng ta gọi điện thoại cho em, muốn em và anh chia tay nhau.”

“Ai cơ?” Giang Thần nói giọng nghi hoặc, “Trường của chúng ta còn có đội người mẫu nữa?”

“Anh thật sự không biết hay là giả vờ không biết?” Trần Tiểu Hy mất kiên nhẫn, “Phiền chết đi được, cứ nói em không xứng với anh, rốt cuộc thì anh xứng với ai, tiên nữ chắc?”

Có vẻ như Giang Thần ở đầu dây bên kia đã bị cô dọa sợ, trầm lặng hồi lâu. Thực ra, vừa dứt lời Trần Tiểu Hy cũng ngẩn tò te trước câu nói của mình, nhưng cãi nhau ấy à, đương nhiên là phải chọn lời khó nghe rồi.

“Anh không quen đội trưởng người mẫu gì đó mà em nói, anh chưa bao giờ nói em không xứng với anh, rốt cuộc em đang giận dữ cái gì?” Giang Thần bình tĩnh lại rồi nói như vậy.

“Vậy tại sao cô ta biết số điện thoại của em?”

“Làm sao anh biết được tại sao cô ta lại biết số điện thoại của em?” Giang Thần lấy làm khó hiểu, “Em cho người ta số điện thoại bữa bãi, trách anh hả?”

Trần Tiểu Hy cũng lấy làm khó hiểu, “Từ lúc nào em cho người khác số điện thoại bữa bãi rồi? Anh còn từ sáng đến tối quyến rũ con gái cơ!”

“Nếu em thích gây sự, anh không có thời gian để nói chuyện với em.” Giang Thần cũng mất kiên nhẫn.

“Anh cả ngày từ sáng tới tối không có thời gian dành cho em, vậy anh yêu đương với em làm gì, anh đi mà bận việc của anh đi!” Trần Tiểu Hy rống vào điện thoại: “Anh đi làm việc của anh đi, đừng tới làm phiền em!”

“Ai làm phiền ai.” Sau khi bỏ lại một câu nhẹ nhàng, điện thoại đã bị cúp.

Trần Tiểu Hy đang rống hăng say, sững người trước câu nói nhẹ nhàng của anh, nghe tiếng tút tút tút mà không nghĩ đến việc buông điện thoại.

Bản thân muốn cãi nhau, nhưng một câu nói nặng đã không thể chịu nổi, huống hồ lời anh nói còn là lời nói thật, quả thực đều là cô làm phiền anh...

Không phải là Trần Tiểu Hy không ăm ức, chỉ có điều ai thích ai nhiều hơn một chút, thì người ấy sẽ dễ nhượng bộ hơn mà thôi. Thế là Trần Tiểu Hy bấm nút gọi lại, nhưng điện thoại lại tắt máy.

Trần Tiểu Hy cảm hận tiếng thông báo tắt máy của mạng di động Trung Quốc vô cùng.

“Làm cái gì vậy chứ?” Giang Thần vừa mắng vừa sốt sắng vớt điện thoại bị rơi vào thùng nước lên.

Điện thoại ở trong nước vang lên một tiếng, sau đó là tiếng bong bóng ùng ục, cầm trong tay lóe lên một tia lửa xèo xèo, rồi im bật.

“Hi hi, toi rồi.” Đại sư huynh sờ đầu cười áy náy, “Ai lại để thùng nước ở đó thế, tôi định hỏi cậu có muốn ra ngoài ăn không, hôm nay căng-tin của trường đóng cửa rồi.”

“Cho tôi mượn điện thoại một lát.” Giang Thần nói.

“Thiếu tiền bị khóa rồi.” Cậu ta đáp.

Giang Thần không nói thêm gì, chỉ cầm điện thoại đi ra ngoài.

“Cậu muốn đi đâu vậy?” Đại sư huynh hỏi phía sau.

“Sửa điện thoại.”

“Cửa hàng sửa điện thoại ở gần trường đóng cửa rồi, giờ là kỳ nghỉ đông, người ta về quê ăn Tết hết rồi.”

Giang Thần đã nghe thấy nhưng bước chân không dừng lại, không sửa được điện thoại vậy thì mua chiếc thẻ điện thoại, chí ít thì phải gọi điện thoại lại cho Trần Tiểu Hy, nếu không cô lại suy nghĩ lung tung.

Không ngờ cửa hàng bán thẻ điện thoại cũng đã đóng cửa về quê ăn Tết. Quả thực là không còn cách nào khác, Giang Thần đành phải chui vào quán net để gửi thư điện tử và tin nhắn QQ cho Trần Tiểu Hy: Điện thoại của anh bị rơi xuống nước rồi, muốn tìm anh thì gọi vào số điện thoại của phòng ký túc xá. Do dự một hồi, cậu lại thêm một câu: Anh thực sự không quen người mẫu nào hết.

Sau đó, cậu chơi game nửa tiếng cũng không thấy Trần Tiểu Hy online, đói bụng nên bèn chạy đi ăn.

Ăn xong quay về ký túc xá thấy đại sư huynh đang nằm trên giường ôm điện thoại của ký túc xá trò chuyện, cười tới độ hai mắt híp lại thành một đường thẳng, “Đúng thế, cậu ta không ngó ngang gì tới anh đã ra ngoài rồi, đói chết đi được, em tới mời anh ăn cơm nhé.”

Lờ mờ nghe thấy một giọng nữ cố tỏ ra hào sảng trong điện thoại, Giang Thần dừng bước, hai tay khoanh trước ngực nhìn đại sư huynh. Lúc này, đại sư huynh mới phát hiện ra, nụ cười cứng đờ trên khóe miệng, “Cậu ta về rồi, em nói chuyện với cậu ta nhé.”

Dứt lời, cậu ta bèn đưa điện thoại cho Giang Thần, “Tôi đi ăn cơm đây.”

Giang Thần mặt mày lạnh tanh nhận điện thoại, “A lô.”

“A lô, là em đây.” Giọng nói của Trần Tiểu Hy có vẻ đáng thương, “Điện thoại của anh thế nào rồi?”

“Hỏng rồi.”

“Có sửa được không?”

“Không biết, cửa hàng điện thoại đóng cửa cả rồi.”

“À.”

...

“Anh vẫn đang giận sao?”, Trần Tiểu Hy nói.

“Không có.” Giang Thần kéo ghế ra ngồi.

“Rõ ràng là có.” Trần Tiểu Hy lẩm bẩm, “Được rồi, không còn chuyện gì nữa, bái bai.”

Giang Thần ngẩn người khi nghe thấy tiếng máy bận tút tút. Cậu kéo ghế ra ngồi là định đánh trận lâu dài trước vấn đề “Anh giận rồi - Không có”. Cô bỗng cúp điện thoại đột ngột như thế, khiến cậu tiu nghỉu.

Trần Tiểu Hy cúp điện thoại, cười ngốc nghếch với người cha vừa đi làm về, “Cha, cha về rồi ạ?”

“Con gọi điện thoại cho ai thế? Nam hay nữ? Con mới năm nhất...” Tiếp theo đương nhiên là một tràng những lời giáo huấn yêu sớm nguy hại cho thể xác và tinh thần, nguy hại cho đầu óc, nguy hại cho mắt, nguy hại cho toàn bộ các cơ quan có thể bị nguy hại. Cô nghe xong, bày tỏ một cách kiên định với cha mình “Đúng thế ạ, nếu con yêu sớm, vậy thì quả thực không phải là người nữa rồi.” Điều này chứng minh rằng bạn Trần Tiểu Hy không tốt, đồng thời cũng chứng minh rằng cô không để tâm lắm tới thân phận là con người của mình.

Hôm sau, Trần Tiểu Hy bị túm tới nhà bà ngoại. Đi vội vàng nên cô quên mang theo điện thoại, tới nhà bà ngoại lại ngại dùng điện thoại của bà, bởi vì người già luôn cảm thấy tiền gọi điện thoại đường dài có giá trên trời. Trần Tiểu Hy nghĩ, thôi bỏ đi, quay về giải thích với Giang Thần là xong, dù sao thì anh luôn chê cô bám rịt lấy anh như keo, hiếm khi tới nhà bà ngoại một lần thì ở bên bầu bạn với bà. Thế là hàng ngày, cô cùng bà ngoại luyện khí công, đi chợ, dắt chó đi dạo... Quả là hiếm khi nhàn nhã, cảm thấy ngày tháng chậm rãi như một bài hát xưa cũ kéo dài.

Ở được hơn một tuần, bà ngoại bắt đầu thấy chán cô, bà bảo rằng bọn trẻ các cháu rảnh rỗi mà không cùng bạn trai ra ngoài chơi, cứ ở bên bà già này thật không có tiền đồ. Bà ngoại nói như vậy là vì bên nhà đối diện có một chàng trai lớn hơn Trần Tiểu Hy một tuổi, bà ngoại còn nói là đã chứng kiến quá trình trưởng thành của thằng bé từ nhỏ tới lớn, nhân phẩm tốt, muốn ghép đôi.

Trần Tiểu Hy nghe bà cảm ràm mấy lần cũng cảm thấy phiền, hơn nữa bà ngoại cứ luôn miệng bảo cô đến nhà đối diện xin hành, xin tỏi, xin muối, xin dầu. Để tránh tiếp tục như thế này người ta sẽ nghi ngờ nhà bà ngoại nghèo rớt mùng tơi, hoặc là tham cái lợi nhỏ, hoặc là có tố chất tiềm tàng của kẻ ăn may, Trần Tiểu Hy đành phải tha thiết yêu cầu được về nhà.

Chập tối, cô về tới nhà, vừa buông hành lý xuống đã lao đi tìm điện thoại. Điện thoại mấy ngày không sạc pin đã cạn, tìm mãi không tìm thấy sạc pin đâu, cô nóng ruột tới độ xoay như con quay. Quay xong mới sực nhớ trên thế giới có một thứ đồ mang tên điện thoại bàn, thế là cô phi đi gọi điện thoại tới ký túc xá của Giang Thần, một hồi lâu không có người bắt máy. Tối giờ ăn tối, đành phải ăn tối xong rồi tính.

Ăn tối xong, cô bị mẹ quán lấy nói chuyện về bà ngoại một hồi lâu, về cơ bản, sau khi báo cáo xong chuyện ban đêm bà ngoại dậy đi vệ sinh mấy lần cô mới được thoát thân. Cô vào phòng bật điện thoại lên, một loạt tin nhắn kéo đến, mở ra xem, tin nhắn gần đây nhất là của Giang Thần gửi từ mười phút trước, chỉ có hai chữ và một dấu chấm than: Xuống đây!

Trần Tiểu Hy vừa chạy ra ngoài vừa đọc tin nhắn, tin nhắn trước của Giang Thần được gửi từ hai mươi phút trước: Anh ở dưới nhà em, xuống đây.

Trần Tiểu Hy thềm lẩm bầm chết rồi, chết rồi, ngày lạnh như thế này lại để Giang Thần đợi lâu như thế, chết chắc rồi, chết chắc rồi...

Giang Thần tựa vào tường ở ngõ nghịch điện thoại, ánh sáng màu xanh lam chiếu lên gương mặt cậu làm nổi bật đường nét gương mặt nhìn nghiêng, tinh xảo như được phác bằng bút máy. Đến gần, còn có thể nhìn thấy hàng mày của cậu chau lại, bên má là lúm đồng tiền quen thuộc. Cậu nghe thấy tiếng bước chân, liếc mắt nhìn cô, rồi lại cụp mắt xuống nhìn màn hình điện thoại.

Trần Tiểu Hy dừng ở vị trí cách cậu khoảng hai cánh tay, đứng bất động, mở tròn mắt nhìn cậu bằng ánh mắt vô tội mà không dám bước tới... Trong đầu Trần Tiểu Hy hiện lên chín chữ: Tội chết có thể tha, tội sống khó thoát.

Cầm cự được vài phút, Giang Thần nhét điện thoại vào túi quần, nói: “Em tốt nhất đừng xuống.”

Trần Tiểu Hy đảo mắt, thầm nghĩ em nào dám...

“Em đến nhà bà ngoại, quên mang theo điện thoại, điện thoại của em không còn pin. Ôi sao anh lại biết em về thế? Anh về từ khi nào? Điện thoại của anh sửa được rồi hả?” Trần Tiểu Hy thử giải thích một lát, nhưng lại cảm thấy một hai câu không thể nói rõ ràng được mọi chuyện.

Giang Thần biết tính cách buông tung bỏ vãi của cô, mặc dù bấy giờ cậu hiểu cho dù có giận thật thì cô cũng sẽ không tuyệt giao với cậu, nhưng cậu vẫn cố gắng giải quyết xong chuyện ở trường để chạy về nhà. Về tới nhà mới hay tin kẻ gốc này đã bị lôi cổ tới nhà bà ngoại.

Trần Tiểu Hy thấy Giang Thần không nói gì, đành phải chủ động mở miệng: “Anh về từ bao giờ thế?”

“Vừa về.” Thực ra cậu về được mấy ngày rồi, nhưng không biết tại sao cậu lại buột miệng nói ra hai chữ này.

Giang Thần nhìn cô một cái, “Em đứng xa thế làm gì?”

Trần Tiểu Hy bước vài bước như cua, tựa vào tường sóng vai với cậu. Thực ra, hai người mới chính thức yêu đương được hơn ba tháng, giữa cả hai vẫn có bầu không khí không biết có thể gọi là “mờ ám” hay không, chia xa hơn một tháng lại thêm phần mất tự nhiên.

Trần Tiểu Hy chà xát cánh tay rồi gỡ đầu, “Hình như hơi lạnh thì phải.”

Giang Thần cúi đầu nhìn cô, thấy mái tóc bị cô gỡ cho rối bù, không nhận được đưa tay ra vén tóc dính bên má cô ra sau tai, “Vậy thì về nhé?”

Trần Tiểu Hy rụt cổ lại, cảm thấy những nơi đầu ngón tay cậu chạm vào như có dòng điện lướt qua.

“Lạnh như thế sao?” Rõ ràng Giang Thần đã hiểu lầm động tác rụt cổ của cô, choàng lấy vai cô, “Em mặc như cái bánh chưng thế này mà vẫn lạnh?”

“Giống bánh chưng chỗ nào chứ?” Trần Tiểu Hy oán trách dựa vào vai Giang Thần rồi cười, “Hề hề.”

“Cười ngốc cái gì?”

“Không có, chỉ là đã lâu không gặp nhau thôi.”

“Đồ ngốc.”

“Hề hề.”

“Còn cười nữa?” Giang Thần nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô cười tới độ đôi mắt đã ánh lên một tầng nước, sáng rỡ trong bóng đêm. Cậu cũng muốn cười, nhưng lại cảm thấy thế thì ngốc quá, bèn dúm đầu cô, “Không phải em bảo lạnh sao? Về nhà đi.”

Trần Tiểu Hy buồn bực, sao người này có thể như thế được nhỉ... Hơn một tháng không gặp nhau, sao mới gặp đã đuổi cô về rồi. Về thì không nữa, không về thì lại khiến cậu cảm thấy cô không e dè, cô đành phải nghiêng răng, “VẬY em về đây.”

Đi chậm chậm được hai bước không thấy cậu đuổi theo, cô dứt khoát chạy bước nhỏ. Khi sắp tới cầu thang, phía sau truyền tới tiếng bước chân gấp gáp, vừa quay người đã bị ấn vào tường bên cạnh cầu thang.

Trần Tiểu Hy không kịp phản ứng, thẫn thờ nhìn trân trân vào cổ áo phong của Giang Thần, tim đập như trống dồn.

Giang Thần không biết mình đuổi theo cô làm gì, chỉ bỗng dưng cảm thấy không thể để cô ra về như thế được, nên cậu đã đuổi theo. Cụ thể là cậu muốn nói gì, muốn làm gì cậu cũng không biết.

Hai người đứng trong không gian tối mờ, mặt cách mặt rất gần. Trong không khí thoang thoảng mùi tro bụi, nhưng nhiều hơn cả là mùi của nhau, quen thuộc và mờ ám.

Trần Tiểu Hy cúi đầu, mắt tự nhiên sờ mũi, tóc cô khẽ lướt qua cổ Giang Thần. Giang Thần không tránh, chỉ là không kìm được mà híp mắt lại, muốn nhìn cho rõ dáng vẻ của cô, nhưng ánh sáng quá tối, quả thực là không nhìn rõ. Cậu bỗng cảm thấy cô trở nên xinh đẹp rồi, thuận mắt vô cùng.

Nếu đã như vậy thì hôn một cái đi.

Giang Thần đang muốn cúi đầu thì Trần Tiểu Hy cúi đầu không nói năng gì từ này tới giờ bỗng ngẩng đầu lên, kiễng chân, cuống cuống áp môi mình vào môi cậu, sau đó gạt cánh tay cậu ra, vừa chạy vừa nhảy lên tầng.

Giang Thần sờ khoe môi bị đụng đau lâm râm, cười khổ. Hai người họ đã nghĩ tới cùng một chuyện rồi...

10

Năm giờ bốn mươi lăm phút chiều, Trần Tiểu Hy khoác tay Giang Thần đi dạo trong siêu thị ở cổng trường. Giang Thần đã hai lần kiến nghị rằng thời tiết rất nóng, đừng khoác tay, nhưng đều bị cô phớt lờ.

Bấy giờ, khi kim giờ và kim phút đã hình thành một đường thẳng, tạo thành góc 180 độ trên mặt đồng hồ, ngoài việc có thể cảm thán tác giả là một vĩ nhân vô cùng nhạy cảm về thời gian và góc cạnh ra, chúng ta còn có thể dự cảm có chuyện sắp xảy ra.

Đúng vậy, có chuyện sắp xảy ra rồi.

Trần Tiểu Hy hào hứng giơ lên một hộp kẹo bạc hà được bọc một cách quý dị, “Em muốn mua cái này.”

Cô có một niềm yêu thích lạ lùng, cứ nhìn thấy những món đồ có vỏ bọc đẹp hoặc kỳ lạ đều không cầm lòng được mà muốn mua. Trong phòng ký túc xá của cô chất đống chai hộp lộn xộn, bị trưởng phòng ký túc xá lên quãng đi không ít.

Giang Thần cúi đầu nhìn, “Không phải là em ghét vị bạc hà sao?”

“Nhưng hộp đẹp.” Trần Tiểu Hy túm lấy tay áo Giang Thần lắc lắc, hai mắt lấp lánh như ánh sao, “Anh ăn là được rồi mà.”

“Không muốn.” Giang Thần từ chối thẳng thừng. Người phụ nữ này luôn mua mấy thứ vớ vẩn vô dụng, sau đó tới cuối tháng lại kêu không có tiền ăn cơm, cho cô thẻ cơm thì cô lại không chịu cầm, rất phiền phức.

Ánh mắt Trần Tiểu Hy âm thầm trông thấy, “Không muốn thì thôi, em cho bạn cùng phòng ăn.”

“Không được mua.” Giang Thần rút hộp trên tay cô, để lại vào giá hàng.

“Em đâu bắt anh phải mua cho em, em mua bằng tiền của mình, dựa vào cái gì mà không được mua?” Trần Tiểu Hy khó hiểu, không kìm nén được mà tranh luận.

Giang Thần ngẩn người, đúng thế, sao mình lại không nghĩ tới việc mua cho cô ấy là được rồi nhỉ.

Có rất nhiều chuyện phải chú trọng thời cơ, khi thời cơ qua rồi, nói thế nào cũng thấy kỳ quặc, cộng thêm chút thẹn quá hóa giận, Giang Thần sầm mặt nói: “Tùy em.”

Hai chữ “Tùy em” tùy tiện như thế. Trước giờ Trần Tiểu Hy không thích hai chữ này, nhưng dù không thích đến cách mấy, khi nó được nói ra từ miệng Giang Thần, ngoài việc tiếp nhận ra cô không còn cách nào khác. Cảm giác bị đối phương biết tỏng tâm can, đôi khi thực sự khiến người ta phải ảm ức.

Bước trên con đường sắp tạm biệt nhau trong tâm trạng không mấy vui vẻ, Giang Thần liếc nhìn Trần Tiểu Hy đang cúi đầu không nói không rằng. Mấy lần cậu muốn nắm tay cô nhưng vì sĩ diện lại thôi. Đưa cô về tới ký túc xá, nhìn cô lạnh nhạt nói câu em về đây, sau đó bước lên tầng không quay đầu, hoàn toàn khác với dáng vẻ của mọi ngày. Thường ngày cô luôn lèo nhèo một đồng chuyện, rồi còn phải diễn mấy lần cảnh “Anh về đi nhé, em nhìn anh đi. Ở sao anh đi thật thế? Quay lại đi, anh phải nói với em là anh muốn nhìn thấy em lên tầng chứ.”

Ký túc xá của cô cách ký túc xá của cậu chỉ có năm phút đi bộ, nhưng thường đi chưa được nửa đường cậu đã nhận được tin nhắn của cô, kể về một số điều vô vị, như trong phòng ai làm đổ lọ màu, quần áo của ai ngâm một tuần trời chưa giặt. Rõ ràng vừa gặp nhau xong, vừa nói chuyện với nhau xong, nhưng lúc nào cô cũng có thể tìm ra chủ đề nói chuyện có tên “vừa rồi quên không nói với anh”.

Tuy nhiên, hôm nay, Giang Thần đợi cả buổi tối mà không nhận được tin nhắn hay điện thoại của Trần Tiểu Hy. Dựa theo thông lệ cãi bướng quốc tế, chúng ta nói Giang Thần không đợi điện thoại, chỉ là cách mấy phút cậu lại nhìn thời gian trên màn hình điện thoại một lần mà thôi.

Sáng hôm sau, vì thời gian lên lớp khác nhau nên hai người không gặp mặt. Nhưng còn chưa tới buổi trưa, Trần Tiểu Hy đã gửi tin nhắn nói buổi trưa cô ăn cơm cùng bạn, tiện thể thảo luận bài học.

Buổi chiều khi đi học, cô đã gửi tin nhắn cho cậu, nói kết quả thảo luận trong buổi trưa của họ chính là ra ngoài sưu tầm dân ca, tiếp cận thiên nhiên, ba ngày hai đêm, sắp xuất phát, lập tức xuất phát, đã xuất phát.

Giang Thần vô cùng kinh ngạc, đến nỗi cảnh tượng xẹt lên trong đầu cậu đều là những chuyện thường ngày Trần Tiểu Hy hay tám cho cậu nghe. Ai ai cùng ra ngoài làm bài tập, quay về đã ở bên nhau, ai ai ai vốn đã có người yêu đi làm tranh khắc bản qua đêm đã cùng lúc ngoại tình.

Cậu gửi tin nhắn hỏi cô đi với ai, cô trả lời lại một chuỗi tên, có nam có nữ, còn có một cái tên khơi dậy sự chú ý của Giang Thần, tên gì thì đừng hỏi, để lại chút riêng tư cho người ta đi.

Trong trường, cũng có người thầm thương trộm nhớ Trần Tiểu Hy. Chỉ có điều cô không tinh tế, cộng thêm việc cả thể xác và tinh thần đều đặt ở chỗ Giang Thần, cho nên cô luôn có ảo giác rằng mình không được ưa thích. Nhưng Giang Thần lại nhìn thấy rõ ràng. Đối với ảo giác và sự mất tự tin của cô về phương diện này, cậu chưa bao giờ nghĩ sẽ giúp cô sửa lại. Mặc dù cậu tỏ vẻ tỉnh bơ, nhưng cậu vẫn luôn hiểu sâu sắc một đạo lý: Không sợ bị trộm, chỉ sợ có kẻ trộm rình rập.

Giang Thần đã gửi cho Trần Tiểu Hy một tin nhắn, nội dung là sắp tới, cậu và ai đó phải đi tham gia hội thảo cùng giảng viên.

Ai đó đương nhiên là tên của con gái, ai đó đương nhiên là người không có ý đồ gì tốt đẹp với Giang Thần, nhưng xuất phát từ nguyên tắc bảo vệ đời tư, đương nhiên chúng ta không thể nói ra tên cô ta. Tóm lại, mục đích mà Giang Thần nói dối chính là, để Trần Tiểu Hy không kìm lòng được mà gọi điện thoại tới điều tra, từ đó cậu sẽ đạt được mục đích điều tra cô một cách khéo léo.

Còn với chỉ số thông minh của Trần Tiểu Hy, hiển nhiên là đã sập bẫy.

Cứ như vậy, Trần Tiểu Hy - người cho dù là sau khi cãi nhau rất muốn bước vào thời kỳ chiến tranh lạnh, vẫn không kìm nén được mà ngày ngày gọi điện thoại cho Giang Thần, hỏi anh đang làm gì, còn phải báo cáo về hành trình của mình trước để đổi lấy vài câu khai báo đơn giản của anh.

Ba ngày sau, Giang Thần đến trạm xe đón Trần Tiểu Hy. Trước khi đi, cậu đã kiểm điểm nguyên nhân khiến họ cãi nhau, cảm thấy mình cũng có lỗi, nên cậu đã đến siêu thị mua hết kẹo bạc hà sáu vị với vỏ hộp màu sắc khác nhau. Sau đó, cậu chia kẹo bên trong cho con của cô trông ký túc xá. Mặc dù đứa trẻ kia cứ một điều cảm ơn hai điều cảm ơn, nhưng ánh mắt nhìn cậu ôm sáu chiếc hộp rỗng kia đi, rõ ràng có viết “Người lớn đều là kẻ điên”.

Khi gặp Trần Tiểu Hy, bên cạnh cô là một cậu bạn không tiện tiết lộ họ tên. Còn nữa, cô đã cắt tóc ngắn, nhìn gương mặt có vẻ tràn trề sức sống.

Cô đang nói gì đó với cậu ta bằng vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí không phát hiện ra Giang Thần bước tới. Đợi khi ánh sáng trước mặt bị che đi cô mới ngẩng đầu lên, trong ánh mắt xẹt qua tia kinh ngạc, sau đó cô nở nụ cười, khoe mắt cong cong, đuôi mắt ánh lên niềm vui dễ thấy.

Được cô nhìn bằng ánh mắt như thế, cơn giận có lớn đến đâu cũng sẽ bị dập tắt trong nháy mắt.

Trần Tiểu Hy đưa tay ra khoác lấy tay anh, “Sao anh lại tới vậy?”

“Tới mua bộ định tuyến nên tiện đường.” Khu thương mại điện tử đúng là ở gần trạm xe thật, nhưng cái gọi là tiện đường, chỉ có bản thân cậu biết.

Trần Tiểu Hy đã quên những chuyện không vui của hai người trước đó từ lâu, cô siết chặt lấy cánh tay cậu, “Em nói cho anh biết nhé, lần này chúng em chụp được nhiều ảnh lắm, lớp trưởng lớp em còn vẽ một bức tranh sơn dầu rất có hồn nữa, thầy giáo nói...”

Giang Thần nhìn cô lái nhai không ngớt, còn bớt thì giờ nở nụ cười với bạn học nào đó đang chững ra vẻ mặt bối rối ở bên cạnh. Nếu cứ phải chú thích cho nụ cười của cậu, thì đó chính là “Tiểu Hy nhà chúng tôi chỉ cần nhìn thấy tôi là sẽ hưng phấn như thế này đây, khiến cậu phải chê cười rồi.”

Người bạn nào đó lẳng lặng rời đi. Khi hai người này nhìn nhau, trong mắt lấp lánh ánh sáng không thể che nổi, đó chính là chỉ nhìn thấy sự tồn tại của nhau trong thời gian, không gian riêng, khiến người ta không có chỗ chen chân vào.

Trần Tiểu Hy cùng Giang Thần đi mua bộ định tuyến. Vì nguyên nhân thời gian và tuyến đường, chuyển xe buýt trở về trường rất vắng khách. Hai người ngồi sóng vai ở hàng ghế cuối cùng. Trần Tiểu Hy cho Giang Thần xem tranh vẽ trong mấy ngày hôm nay của cô như dâng hiến báu vật, còn phối hợp với những lời giới thiệu, khoe khoang không biết xấu hổ. Giang Thần quét mắt vài cái đã mất đi hứng thú, dù sao thì theo cậu thấy, tranh của cô sẽ không đẹp hơn tranh giải phẫu là bao. Ngược lại, mái tóc bởi vì cúi đầu lật giở cuốn tranh phác họa mà rũ xuống hai bên má của cô lại thu hút được sự chú ý của cậu hơn.

“Em cắt tóc từ bao giờ thế?” Giang Thần chìa tay ra, dùng ngón trỏ gãi gáy.

“Hôm kia.”

“Tại sao không nói cho anh biết?”

“Tại sao phải nói cho anh biết?” Trần Tiểu Hy lấy làm khó hiểu.

Câu hỏi của cô khiến cậu ý thức được câu hỏi vừa rồi của mình rất có khí chất của người phụ nữ kể khổ. Nhưng lời nói ra như bát nước đã đổ đi, ngoài bất chấp khó khăn mà xông lên, giả vờ dùng lý lẽ hùng hồn ra thì cậu không còn cách nào khác, cho nên cậu nói: “Tóc của em là của anh.”

Vừa dứt lời, Trần Tiểu Hy đã ngồi dịch sang bên cạnh, ôm cuốn phác họa tranh trước ngực làm ra tư thế phòng vệ, “Anh không phải là Giang Thần, anh là ai? Bỏ mặt nạ của anh xuống!”

Giang Thần quyết định im lặng vì thẹn quá hóa giận.

“Này, sao anh không nói gì vậy?” Trần Tiểu Hy chọc vào cánh tay anh, thấy anh vẫn không ngó ngang tới mình, dứt khoát kéo lấy ba lô của anh ôm vào lòng, rồi kéo khóa ra nhét cuốn phác họa tranh vào.

“Em làm gì thế?”

“Để ở chỗ anh.”

“Không phải là em có túi sao?”

“Nặng quá mà. Ớ? Cái gì thế?” Bởi vì bị cuốn tranh phác họa đè ép, trong ba lô truyền tới âm thanh kim loại va đập vào nhau. Cô thò tay vào trong lấy ra nhìn, là kẻ đầu sỏ hại họ cãi nhau trước kia, hộp kẹo bạc hà.

Trần Tiểu Hy liếc mắt nhìn cậu, muốn cười nhưng lại ra sức nhịn, còn giả vờ chưng ra dáng vẻ khinh thường, “Gì vậy? Mua để tặng em à?”

“Ừm.”

“Thật sao?” Trần Tiểu Hy cầm chiếc hộp lật đi lật lại, “Cuối cùng thì đã có một lần anh biết mình sai rồi.”

“Em nghĩ ngợi quá nhiều rồi.” Giang Thần thong dong kéo khóa ba lô bị Trần Tiểu Hy lục tung lên, “Ai nói anh sai rồi?”

“Vậy anh mua làm gì? Còn mua nhiều như thế?”

“Đó là để nhắc nhở em rằng sau này đừng có chọc tức anh.”

“...”

Chiếc xe buýt lắc lư, chở theo ánh nắng chiều của ngày thu và cặp tình nhân đang đấu võ mồm, dần khuất bóng cuối con đường.

Thời đại học của họ

Một tuần trước kỳ nghỉ hè, Trần Tiểu Hy gọi điện thoại cho Giang Thần, bảo cậu tới căng-tin tìm cô. Bởi vì thời gian này, Giang Thần đang gấp rút hoàn thiện đề tài nghiên cứu cùng giáo sư, cô tỏ ra vô cùng hiểu chuyện, tạm dừng việc quán lấy anh bắt anh cùng ăn ba bữa một ngày. Cho nên, vừa nhận được điện thoại, Giang Thần đã vội vàng chạy từ phòng học tới căng-tin.

Sau khi tới nơi, Giang Thần thấy cô đã mua một bàn đầy đồ ăn. Mặc dù chỉ là đồ ăn của căng-tin, nhưng đối với Trần Tiểu Hy - sinh hoạt phí hàng tháng đều giật gấu vá vai mà nói, thì đây chắc chắn là biểu hiện trúng xổ số.

Trần Tiểu Hy ngậm ống hút, mặt mày hớn hởi hỏi Giang Thần muốn uống gì để cô đi mua.

“Anh không uống.”

Cô lại hỏi: “Vậy anh muốn ăn gì? Cứ chọn thoải mái đi.”

Giang Thần sững sốt trước điệu bộ hào phóng chẳng khác nào người bao nuôi của cô, “Chuyện gì vậy?”

Trần Tiểu Hy cười ra vẻ thần bí, “Hi hi, em nói với anh nhé... thôi bỏ đi... ăn xong em sẽ nói cho anh biết!”

Giang Thần ngồi xuống, không lên tiếng.

“Được rồi.” Trần Tiểu Hy thỏa hiệp, “Em nói cho anh biết nhé, em tìm được việc làm thêm trong kỳ nghỉ hè rồi. Kỳ nghỉ này em sẽ ở lại trường một

tháng, như vậy khi anh ở lại trường làm thực nghiệm, em có thể ở bên anh rồi.”

“Kỳ nghỉ hè này anh không ở lại trường.”

“Không phải đấy chứ?”

Trần Tiểu Hy đặt cốc nước xuống bàn, “Sao anh không nói cho em biết!”

Giang Thần cầm đũa kẹp một miếng thịt chua ngọt, “Em tìm việc làm thêm cũng đâu nói cho anh biết.”

Ừm, độ chua ngọt vừa phải, thịt rất mềm.

Nhìn dáng vẻ điềm nhiên ăn đồ ăn của cậu, Trần Tiểu Hy bỗng phát hỏa, “Là em muốn cho anh niềm vui bất ngờ!”

Giang Thần, vốn đã làm xong đề tài nghiên cứu, muốn đưa bạn gái về nhà nghỉ hè chỉ lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Giây trước Trần Tiểu Hy còn đang trong cơn lửa giận, giây này cô đã bình tĩnh lại, đôi mắt cay cay, hồi lâu không nói nên lời.

Đôi khi, nguyên nhân cảm thấy mình thảm thương, chẳng qua là do thái độ đối với tình yêu, bạn căng tràn nhiệt huyết, còn anh ấy như một chậu nước lạnh.

Bầu không khí không ổn.

Giang Thần muốn nói gì đó để dịu bớt bầu không khí căng thẳng, nhưng lại thấy tức giận trước việc cô tự ý đi tìm việc. Tin tức về những chuyện

rủi ro khi sinh viên nữ đi làm thêm như đèn nháy liên tục xẹt qua đầu cậu, hết lượt này đến lượt khác.

Xác suất gặp sự cố không cao, nhưng bởi vì là cô, cho nên cậu không tìm chế được mà đưa ra dự tính phòng trường hợp xấu nhất.

“Em đừng làm thêm trong kỳ nghỉ hè nữa.” Giang Thần nói.

“Em đã cầm một phần tiền lương rồi.” Trần Tiểu Hy nhỏ giọng nói. Ngẫm nghĩ, cô lại bổ sung, “Là công việc ở cửa hàng ăn uống do người nhà một anh khóa trên mở, an toàn lắm, anh ấy sợ nghỉ hè bọn em không có sinh hoạt phí nên đã trả một phần tiền lương cho bọn em trước rồi.”

“Không được đi.” Giang Thần cứng rắn nói, “Tiền anh đền giúp em.”

Trần Tiểu Hy cắn ống hút trong cốc rút ra rút vào, lặ đi lặ lại, ma sát của nhựa phát ra âm thanh hơi chói tai.

“Không cần đâu, em muốn đi.” Cô không kìm lòng được, lăm bắm, “Cũng không phải là tiền mình kiếm được.”

Giang Thần ngăn người, phản bác: “Anh có học bổng, thông minh hơn kiểu kiếm tiền này của em nhiều!”

“Anh quan tâm em kiếm tiền kiểu nào làm gì? Em dựa vào sự cố gắng của mình để kiếm tiền, gốc một chút thì có làm sao, có gì bẽ mặt sao?”

“Tùy em!”

Hai người đều ra về trong tâm trạng không vui.

Sau đó là kỳ thi cuối kỳ căng thẳng và luận văn, số lần hai người gặp mặt ít hơn nhiều. Phần lớn thời gian họ chỉ trầm lặng ăn cơm trong căng-tin, thi thoảng nói vài câu, tuyệt nhiên không đá động gì tới chuyện đi làm thêm trong kỳ nghỉ hè.

Nhưng tất thảy mọi việc trên thế gian đều như vậy, sẽ không bởi vì bạn trốn tránh mà không xảy ra.

Cuối cùng, Trần Tiểu Hy vẫn bắt đầu công việc đầu tiên trong cuộc đời mình, nhân viên cửa hàng đồ uống trà sữa mới mở ở khu phố sầm uất cách trường không xa. Công việc trong ngày đầu tiên của cô chính là phát tờ rơi trên phố. Làm việc một ngày, lòng bàn chân đã nổi bọng nước. Về đến trường, cô không dám tìm Giang Thần than vãn, chỉ gửi tin nhắn cho cậu nói em đi làm về rồi, đã ăn tối ở cửa hàng, tin nhắn trả lời của Giang Thần cũng chỉ là một chữ “Ừ” đơn giản.

Hôm sau, ông chủ nói rằng công việc quảng bá khai trương cửa hàng mới làm chưa được đến nơi đến chốn, không đủ sáng tạo, không đủ sức hấp dẫn, phải nhắm vào thị trường là học sinh tiểu học, trung học trong dịp nghỉ hè để tạo ra cảm giác mới mẻ. Thế là, ông chủ vung tiền mua mấy bộ trang phục hoạt hình để nhân viên cửa hàng mặc lên phố phát tờ rơi.

Trần Tiểu Hy được phát cho bộ khung long màu đỏ. Thời tiết tháng Bảy tháng Tám, khoác bộ hoạt hình lông lá vào người, Trần Tiểu Hy đứng chưa đầy mười phút toàn bộ tri giác đã bắt đầu cảm nhận từng giọt mồ hôi lớn bọc lấy mồ hôi nhỏ, cuối cùng biến thành một dòng nước chảy trên sống lưng.

Trên phố có một con khung long màu đỏ, cứ mười phút là bỏ đầu ra há mồm thở dốc một lần.

Trong khoảnh khắc Trần Tiểu Hy vừa đội đầu khung long vào, cô đã nhìn thấy đội trưởng đội người mẫu gọi điện thoại cho cô nói muốn theo đuổi

Giang Thần kia. Bởi vì sở hữu chiều cao khá khiêm tốn, mắt Trần Tiểu Hy không đủ với tới mắt khủng long, chỉ có thể nhìn ra ngoài từ lỗ mũi khủng long.

Nhìn từ lỗ mũi, cặp chân thon dài và dung nhan của đội trưởng đối với Trần Tiểu Hy mà nói đều là phù du. Cô chỉ cảm thấy, woa, quần áo của đội trưởng vừa người quá, mát mẻ quá!

Trần Tiểu Hy lẳng lẳng đưa mắt nhìn theo đội trưởng cùng hai người bạn cao hơn mặt nước biển giống hệt cô ta rời đi. Cô đang thầm lấy làm may mắn vì không bị họ nhìn thấy, thì phát hiện ra ba người đẹp nói nói cười cười, tung tăng quay ngược lại, tới trước mặt cô, đứng quanh cô, cười híp mắt nói: “Đáng yêu quá đi, chúng tôi muốn chụp ảnh cùng bạn, được không?”

Trần Tiểu Hy không dám lên tiếng, chỉ cố gắng gật cái đầu khủng long to tướng, suýt chút nữa làm rơi đầu khủng long ra ngoài, rồi lại cuống cuồng giữ lấy, khiến mấy “đại” mỹ nữ phải hét lên đáng yêu quá.

Ba cô nàng lần lượt ôm Trần Tiểu Hy chụp mấy chục bức ảnh chớp mắt, thè lưỡi, chu môi, cuối cùng mới thỏa mãn ra về.

Trần Tiểu Hy đang muốn bỏ đầu khủng long ra cho thoáng khí, lại nhìn thấy một bóng hình quen thuộc ở phía xa. Cô nhìn chăm chăm, quả nhiên là Giang Thần, bàn tay đang nhắc đầu khủng long lại chậm chậm buông xuống.

Có lẽ họ tổ chức thành đoàn thể tới chê cười cô nhỉ? Nghĩ tới lời nói dựa vào sự nỗ lực của bản thân để kiếm tiền không có gì bề mặt kia của mình, cô cảm thấy bản thân trốn trong bộ đồ khủng long chỉ sợ bị người ta phát hiện của ngày hôm nay bề mặt vô cùng. Nhưng so với không làm được, thì chưa từng thử đã bắt đầu phát ngôn bừa bãi rằng mình tài trí hơn người mới bề mặt hơn nhỉ?

Trần Tiểu Hy đang đắm chìm trong ăn năn hối hận, ngẩng đầu lên mới phát hiện ra Giang Thần đã bước tới trước mặt cô, nhìn cô với vẻ mặt nửa cười nửa không.

Trần Tiểu Hy bỗng cảm thấy bộ đồ khùng long giống như một cái động to lớn đen đặc, chụp lấy cô, khiến cô không thể trốn thoát.

Giang Thần cúi đầu xuống, áp trán mình vào đầu khùng long, “Đáng yêu lắm, còn cao lên một chút nữa.”

...

Tiếng khóc rầu rĩ từ bộ trang phục khùng long thành linh rót vào tai, Giang Thần giật nảy mình, dùng sức bỏ đầu khùng long của cô xuống. Khoảnh khắc tháo đầu khùng long ra, cậu lại giật mình thon thót, không có sự che chắn của đầu khùng long, tiếng khóc của Trần Tiểu Hy dữ dội ghê gớm!

Giang Thần nhìn cô, đầu đầm đìa mồ hôi, mái tóc ướt đầm dề, khuôn mặt sưng nước mắt khiến cô nhìn như cả đầu bị nhúng nước. Cậu vừa lau mồ hôi vừa lau nước mắt cho cô, không khỏi cảm thấy cô quả đúng là được làm bằng nước, đổ nhiều mồ hôi như thế rồi mà vẫn còn nước mắt.

Sau đó, Trần Tiểu Hy đứng dưới tàng cây hóng gió, uống trà sữa lạnh Giang Thần mua ở cửa tiệm, khoa chân múa tay chỉ huy cậu, “Chủ yếu là phát cho mấy em nhỏ! Thị trường của chúng ta là phải nhắm vào học sinh cấp một cấp hai trong dịp hè! Anh chủ động lên một chút!”

Mắt thấy người lấy tờ rơi ở chỗ Giang Thần đều là thiếu nữ tuổi xuân, Trần Tiểu Hy đề nghị: “Hay là em cho anh mượn đầu khùng long đội nhé? Như thế hiệu quả quảng bá có lẽ sẽ tốt hơn.”

Ngày tháng chia tay

Giang Thần

Tết đầu tiên sau khi chia tay Trần Tiểu Hy, Giang Thần hay tin Trần Tiểu Hy vì thất nghiệp nên đã về nhà đón Tết từ lâu. Anh vốn được phân trực ban vào mừng hai Tết, dù sao cũng đã dự định sẽ không về nhà ăn Tết vì anh không thích bầu không khí đón Tết ở nhà. Do nghề nghiệp chức tước của cha, người đến nhà vào dịp Tết đều là kiểu người “Tôi không nói là tôi đến tặng quà, nhưng thực ra là tôi đến tặng quà”, phong cách nói chuyện của mỗi người đều kiểu như “Tôi rõ ràng là đang nịnh bợ anh, nhưng tôi cảm thấy anh không biết là tôi đang nịnh bợ.”

Hơn nữa, anh không muốn gặp Trần Tiểu Hy.

Chỉ có điều, đêm Giao thừa, anh bỗng đổi ca trực với đồng nghiệp để về nhà. Chuyển xe mười tiếng đồng hồ, tắc đường năm tiếng. Anh chưa đi ra đường vào đêm Giao thừa bao giờ, không ngờ lại có nhiều người vội về nhà như thế, vội về gặp người mình muốn gặp.

Khi Giang Thần về tới nhà đã là ba giờ sáng. Anh lẳng lặng mở cửa vào phòng, chưa thay đồ đã đi ra kéo rèm, nhìn sang cửa sổ nhà đối diện. Anh muốn biết người kia có còn trùm chăn dùng đèn pin đọc tiểu thuyết vào nửa đêm nữa không, có không thở nổi mà vén chăn lên không. Ánh sáng của đèn pin bỗng lóe lên trong bóng tối, giống như ngôi sao băng xẹt qua bầu trời.

Đứng khoảng năm phút, Giang Thần bỗng ý thức được hành vi của mình thật ngu ngốc, lại lẳng lặng kéo rèm cửa vào.

Không nuốt trôi cục tức kia, lại không buông nổi đôi tay kia, đời người rối rắm như vậy đấy, còn rối rắm hơn cả xoắn đại tràng...

Sáng mừng một Tết, khi Giang Thần bước ra khỏi phòng, cha anh kinh ngạc tới độ làm rơi cả điếu thuốc trong tay vào một người đang châm thuốc giúp ông. Đầu thuốc cháy khiến người nọ gào lên một tiếng, rồi lại chững ra khuôn mặt tươi cười ngay tắp lự, “Bị bỏng sẽ thịnh vượng, sẽ thịnh vượng.”

Giang Thần mặt mày lạnh tanh gật đầu chào hỏi khách khứa. Ở hành lang bên ngoài nhà vệ sinh, anh lại thành công dọa mẹ giật mình.

Không ai hỏi han chuyện anh đột nhiên về nhà ăn Tết, cũng như không ai hỏi han chuyện anh không về nhà ăn Tết vậy. Lời viện cớ “Quá bận” đã song hành cùng anh suốt những năm tháng trưởng thành, nhưng không sao cả, anh vốn không thích bị quản. Hình như Trần Tiểu Hy cũng biết thói quen của anh, cô dính lấy anh như sam, nhưng chưa từng quản anh điều gì, hay nói cách khác, không dám quản anh điều gì. Đôi khi, anh thực sự cảm thấy cô nàng gốc nghề kia, dường như sẽ không bao giờ có chung suy nghĩ với anh, nhưng lại là người hiểu anh hơn ai hết.

Đúng là... liên quan gì đến cô người yêu cũ có mái tóc rối bù kia chứ.

Kể từ tối qua, rèm cửa sổ trong phòng anh chưa từng được kéo ra, anh ấu trĩ cho rằng, kéo ra là thua.

Không ai biết anh quay về, đương nhiên cũng sẽ không có ai đến tìm anh. Thế nên, mừng một Tết anh ngủ vùi trong phòng, tỉnh rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh. Không ngờ, anh lại đang sống cuộc sống của Trần Tiểu Hy vào mỗi dịp nghỉ.

Điện thoại trên bàn kêu tíu tíu, tin nhắn chúc mừng năm mới phải đến hàng trăm tin, Giang Thần chẳng buồn mở ra xem lấy một cái. Bên ngoài cửa

số thi thoảng sẽ truyền tới tiếng pháo lộp độp lộp độp, không biết là lòng ai đang nở hoa. Thi thoảng Giang Thần lại nghe thấy giọng nói của mẹ Trần Tiểu Hy, giọng nói tần suất cao chỉ có riêng ở phụ nữ trung niên, trở nên vô cùng rõ ràng giữa các loại tạp âm, “Tiểu Hy, đừng ăn đồ ăn vặt luôn mồm như thế, sẽ béo tới không ra khỏi cửa được đâu”, “Tiểu Hy, quét sạch vỏ hạt dưa trên sàn nhà cho mẹ”, “Tiểu Hy, Tết mà con xem phim hoạt hình cái gì hả”...

Tiểu Hy Tiểu Hy Tiểu Hy...

Người phụ nữ này, bất kể đi tới đâu, đều không thể khiến người ta bớt lo.

Người phụ nữ này, ở ngay bên cạnh, không đi đâu cả.

Nghĩ như vậy, anh lại cảm thấy có chút an tâm.

Lại tỉnh dậy sau một giấc ngủ, Giang Thần ngồi bên mép giường mơ mơ hồ hồ đi kéo rèm cửa sổ, giống như vô số lần trước kia, bị quán tính sai khiến. Sắc đêm dần buông, hai người già nhà họ Trần đang ăn cơm tối, người phụ nữ kia không biết đã đi đâu.

Giang Thần ngồi bên mép giường nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt không biết rơi vào nơi nào, cứ ngồi ngơ ngẩn như vậy, nghĩ rất nhiều chuyện nhưng lại hình như không nghĩ gì cả, chỉ ngồi thừ người ra.

Nỗi hoảng sợ đến bất thành linh, nhớ nhung như vậy sao? Muốn gặp như vậy sao? Sợ không có mày, cô ấy vẫn có thể sống muôn màu muôn vẻ?

Không có.

Không có nhỉ.

Cửa phòng vang lên hai tiếng gõ cửa, không đợi anh trả lời đã mở ra, cô Lý đứng ở cửa nói: “Tiểu Giang, cha mẹ cháu đi dự tiệc rồi, bảo cô tới nấu cơm cho cháu, cơm canh cô nấu xong rồi, cô về đây.”

“Vâng.” Giang Thần gật đầu. Nhưng vào lúc cô Lý quay người ra về, anh bỗng cất tiếng gọi: “Cô Lý.”

Cô Lý tưởng anh còn có chuyện gì, đứng im tại chỗ chờ anh nói.

“Vất vả cho cô rồi, cô đi thong thả.” Giang Thần nói như vậy, nuốt xuống câu *Cô có biết con gái nhà họ Trần bên nhà đối diện đi đâu rồi không?*

Sao biết được, sẽ không biết được. Không ngờ mình lại tới nước muốn túm người hỏi thăm như thế này, thật là nực cười.

Cô Lý cười hiền từ, “Ăn cơm đi, chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.”

Chỉ còn một mình, nói không cô đơn là lừa người, nhưng cô đơn mãi cũng thành quen, không phải sao? Chỉ có điều đã từng được náo nhiệt, rồi lại quay trở về làm bạn với cô đơn, giống như sân khấu sau hồi biểu diễn nói cảm ơn chào tạm biệt, lạc lõng và thê lương.

Ăn cơm tối xong, Giang Thần thu dọn đồ đạc qua loa, thực ra cũng không cần thu dọn, chỉ là lấy một bộ đồ từ trong túi hành lý mang về ngày hôm qua ra mà thôi. Sau đó, anh đến trạm xe mua một chiếc vé, trở về thành phố.

Trạm vận chuyển hành khách đường dài vào tối mừng một Tết vô cùng thưa thớt, xe về thành phố cũng ít. Có lẽ tài xế muốn mau chóng về nhà để

đoàn tụ với gia đình nên cho xe chạy rất nhanh. Dịp Tết phải nói những lời may mắn, chứ tốc độ ấy chính là tốc độ đi tìm chết.

Khi sắp vào thành phố, Giang Thần nhận được điện thoại của mẹ. Giờ anh mới sực nhớ là đi vội vàng, quên nói với bà một tiếng. Bà quở trách anh vài câu, nội dung không nằm ngoài thằng bé này từ nhỏ tới lớn đều không nghe lời, cứ phải chọn công việc bác sĩ bận rộn tới mặt tối mũi lại không kiếm được bao nhiêu tiền, bạn gái trước kia cũng không đáng tin, may mà chia tay sớm...

Giang Thần trầm lặng để mặc bà lải nhải, cho đến khi bà dùng giọng điệu vô ý để cố tình nhắc tới chuyện dạo gần đây, con gái nhà họ Trần kia đi xem mắt mấy lần rồi.

“Con chuẩn bị xuống xe rồi, cứ vậy đi mẹ nhé.”

Vốn dĩ anh không phải là người thay đổi cảm xúc nhanh chóng, nhưng khoảnh khắc này, anh lại cảm thấy bản thân sắp không kìm nén được, sợ sẽ nói ra những lời làm tổn thương tới mẹ mình. Đúng thế, anh trách bà, luôn trách bà.

Bên ngoài cửa sổ trời tối mờ mịt, không biết là xe đã chạy tới nơi nào, nhưng chạy tới nơi nào cũng được, dù sao thì không có ai đợi anh, anh cũng không vội đi gặp ai cả.

Bởi vì ban ngày ngủ nhiều, về tới nhà Giang Thần không sao chớp mắt nổi. Khi quá nhàm chán, con người ta sẽ luôn làm ra những chuyện không thể tưởng tượng, ví dụ như chuyện anh đang làm, tìm mực, bút lông và giấy Tuyên Thành, chuẩn bị luyện lại nét chữ đã bỏ băng nhiều năm. Nhưng nhắc bút hồi lâu mà không đặt xuống được, anh không biết viết gì, sợ mình không cẩn thận lại viết ra cái tên kia.

Ánh mắt rơi vào chiếc điện thoại để trên bàn, anh cầm lên mở ra từng tin nhắn chúc mừng năm mới, dùng thể chữ tiểu Khải như đầu ruồi để chép lại tin nhắn...

Nhặt nhèo như vậy, còn không bằng nhổ tóc mình ra nghịch...

Tin nhắn chúc mừng năm mới quanh đi quẩn lại chỉ có vài câu, không có gì sáng tạo. Nhưng cũng đúng thôi, dù sáng tạo thế nào cũng không thể nói chúc bạn năm mới bị thương, nhanh chết được. Như vậy không ổn.

Hồi nhỏ, anh từng học viết thư pháp, anh không nói được là thích đến mức nào, nhưng khi viết quả thực sẽ khiến người ta bình tĩnh lại một cách thần kỳ.

Nếu như, cả một ngày trái tim của bạn đều không thể bình tĩnh nổi, cuối cùng khó khăn lắm mới bình tĩnh được rồi lại có sự việc xảy đến bất ngờ. Tâm tình này giống như tự sát ba trăm sáu mươi lần, khó khăn lắm mới chết được, thì bỗng dưng lại xuất hiện một vị thần y cứ khẳng khẳng làm bạn sống lại.

Sự kiện đột phát của Giang Thần chính là, tin nhắn của Trần Tiểu Hy. Anh không ngờ trong những tin nhắn chúc mừng năm mới kia lại có tin nhắn của Trần Tiểu Hy. Anh cũng không ngờ tin nhắn của Trần Tiểu Hy lại viết nhẹ nhàng băng quơ như thế, cô viết: Hey, chúc mừng năm mới nhé, Trần Tiểu Hy chúc phúc cho bạn.

Cho nên, hiện tại anh chỉ là một trong những thành viên được cô gửi tin nhắn theo nhóm mà thôi.

Bút lông mềm dùng sức ấn trên giấy Tuyên Thành tạo ra vòng tròn to bằng đồng tiền xu, nét mực nhanh chóng tản ra, giống như con nhím co lại.

Đôi khi, thực sự cảm thấy phải thừa nhận bản thân không thể không có một người là chuyện khó nhất trên đời, sợ sẽ giống như con ốc bị đánh vỡ vỏ, cơ thể mềm mại lộ ra ngoài không còn sự bảo vệ nữa.

Tết năm thứ hai, năm thứ ba, Giang Thần đều không về nhà.

Trần Tiểu Hy

Sau khi chia tay với Giang Thần, Trần Tiểu Hy vướng vào một vòng tròn quái lạ, mỗi công việc đều làm không được bao lâu. Có lẽ đã coi một người làm trọng tâm quá lâu, để rồi khi đánh mất đi trọng tâm, nhiều chuyện bỗng trở nên không còn quan trọng nữa, công việc không vui thì nghỉ việc rồi đổi việc, lại nghỉ việc rồi lại đổi việc.

Trước Tết cô đã nghỉ việc, nguyên nhân là vì đồng nghiệp ngồi bên cạnh cô mỗi buổi sáng có hệ tiêu hóa không tốt, hay xì hơi.

Xin nghỉ việc xong, cô quyết định ở nhà chờ đón Tết. Chỉ có điều, dịp lễ Tết đối với người thất tình thất nghiệp mà nói đương nhiên là không vui vẻ gì. Trần Tiểu Hy về nhà mới nửa tháng đã bị uy hiếp, cưỡng ép, lừa gạt đi xem mắt ba lần. Cô an ủi mình rằng, coi như tiết kiệm tiền ba bữa cơm cho cha mẹ. Tính như vậy, cô cũng được xem là người có thu nhập, đáng tiếc là thu nhập hơi thấp, không tới mức lương cơ bản của nhà nước, gây cản trở cho nhà nước.

Căn cứ vào tâm lý kiếm tiền cơm này, trong mỗi bữa tiệc xem mắt, Trần Tiểu Hy đều ăn ngấu ăn nghiến. Điều kỳ lạ là lời đánh giá nhận được cuối cùng đều rất cao, có người nói cô không kén chọn dễ nuôi, có người nói cô không làm màu kiêu vẻ, có người nói nhìn cô ăn cảm thấy vui. Tóm lại, mỗi lần nghe thấy mấy lời đánh giá nọ, Trần Tiểu Hy đều cảm thấy, bản thân mà phát triển trong giới mỹ thực sẽ có tiền đồ vô hạn.

Đương nhiên, kết cục của mỗi lần xem mắt đều không thành công. Khi trong lòng đã ôm ấp hình bóng của một người, muốn diễn vai tình nhân với một người khác là chuyện quá đổi khó khăn, chí ít thì Trần Tiểu Hy không diễn nổi, cô không có duyên với giải Oscar.

Bạn xem, nếu bạn từng thích một người từ nhỏ, bạn sẽ phát hiện ra rằng, từ bỏ là chuyện không thể. Vậy phải làm sao đây, chỉ có thể giả vờ quên chuyện này đi mà thôi. Quên cái tốt cái xấu của anh ấy, quên đáng vẻ không đáng yêu mỗi khi anh ấy chưng ra nét mặt lạnh tanh... Quả thực là, giống như lời bài hát vậy.

Kết cục của việc giả vờ mất trí quá nhập vai chính là, khi gửi tin nhắn chúc mừng năm mới theo nhóm, Trần Tiểu Hy đã gửi cho Giang Thần một tin. Đợi khi cô phản ứng lại, kinh hãi tới độ suýt chút nữa đã gọi điện thoại cho Giang Thần bảo anh đừng đọc tin nhắn...

Không muốn để anh cảm thấy cô vẫn đang nhớ anh, không muốn để anh cảm thấy cô vẫn vương tư lòng, không để anh cảm thấy cô vẫn quyết một lòng không biết xấu hổ mà yêu anh như trước... Dầu cho đúng là thế thật, thì cô vẫn không muốn để anh cảm thấy vậy...

Cô muốn lãng lạng biến mất khỏi thế giới của anh một cách có tôn nghiêm, chí ít thì thi thoảng khi nhớ tới cô, có lẽ anh sẽ quên sự bướng bỉnh ban đầu của cô, cảm thấy cô cũng là một cô gái không tồi.

Tất thảy những điều này đều là cái cố. Thực ra Trần Tiểu Hy cố ý, khi cô ẩn gửi tin nhắn cho nhóm, lòng cô rõ ràng trong danh sách có một người tên Giang Thần, nhưng cô đã diễn một màn kịch để an ủi bản thân, diễn một màn kịch để chữa đường lui cho bản thân khi không nhận được tin nhắn trả lời.

Chỉ là, khi con người đã bước tới cảnh giới muốn lừa gạt chính mình, thì bóc trần quả thực là một chuyện thừa thãi. Bởi thế khi không nhận được tin

nhắn trả lời, Trần Tiêu Hy rất vui, may mà Giang Thần biết đây là tin nhắn gửi cho nhóm, may mà anh không quá để tâm.

Cuộc trùng phùng của họ

Khi Giang Thần ấn dãy số điện thoại kia, mức độ chán ghét chính mình đã đạt tới tầm cao mới trong cuộc đời.

Trong điện thoại truyền tới tiếng tút tút chờ đợi, anh cho điện thoại vào túi áo blouse với vẻ mặt lạnh tanh, “Số sáu mươi lăm, Chu Như.”

Chu Như khá nổi tiếng trong bệnh viện, chủ yếu là vì mỗi tháng cô ta đều xếp hàng khám bệnh một lần ở chỗ Giang Thần. Cô ta sở hữu thân hình vô cùng kiêu ngạo, lấy đó làm niềm tự hào. Mỗi lần ngồi xuống, câu đầu tiên chính là ưỡn ngực nói: “Bác sĩ ơi, ngực em đau!”

Thậm chí câu nói này đã được cho vào lời thoại trong màn biểu diễn kịch ngắn vào buổi họp thường niên của bệnh viện, trở thành một trong những câu nói nổi tiếng của bệnh viện.

Về chứng đau ngực của cô Chu, bác sĩ đã thực hiện mọi hạng mục kiểm tra, tất cả đều bình thường. Cuối cùng, một y tá dày dạn kinh nghiệm đã nhìn ra căn nguyên. Hỏi ra mới biết, dù đã sở hữu vòng ngực như sóng tràn bờ, cô nàng vẫn nghĩ cách để nó thành sóng lớn trào dâng hơn, nội y bắt buộc phải mặc size nhỏ hơn một số, thông qua việc chèn ép để đáp nặn ra hiệu quả kinh người.

Cô y tá vô cùng hài hước, giải thích với cô Chu rằng người thành thị có áp lực lớn, tim dễ xảy ra vấn đề, còn vấn đề của cô quả thực là do áp lực quá lớn gây ra...

Nhưng cô Chu Như hàng tuần vẫn tới lấy số khám. Các y tá đều nói đùa là vì tới nghe bác sĩ Giang chẩn đoán bệnh, mấy giây thôi cũng tốt.

Sau khi Chu Như ra ngoài, Giang Thần cúi đầu nhìn điện thoại trong túi áo, màn hình đã tối.

Anh lấy ra xem, thời gian trò chuyện là một phút bốn mươi hai giây.

Một phút bốn mươi hai giây. Ngày trước, khi Trần Tiểu Hy đợi anh làm thực nghiệm, đều đợi hết tiếng này sang tiếng khác, đợi chán lại ngồi xồm ở bên tường lật xem truyện tranh. Anh bảo cô về phòng ký túc xá, cô luôn cất giọng hùng hồn rằng em về phòng cũng không có chuyện gì làm, đợi ở đây còn có thể đắp nệm ra hình tượng cô bạn gái biết nhẫn nhục chịu đựng.

Người bệnh chờ đợi được gọi tên ở bên ngoài đã thò đầu vào mấy lần, Giang Thần cho điện thoại vào túi, chuẩn bị gọi số tiếp theo.

Chính vào lúc này, điện thoại đổ chuông, một dãy số quen thuộc hiện trên màn hình.

Trước kia, trong lúc ăn no dừng mỡ, Trần Tiểu Hy đã sửa tên mình trong danh bạ của Giang Thần, nào là em yêu, mỹ nữ, bạn gái, honey, baby. Cuối cùng, cô đổi thành “Giang Thần là của người này”, hết như chú chó vàng đi tiểu hòng đánh dấu lãnh thổ. Sau đó anh đều xóa đi, chỉ có điều không thể quên nổi số điện thoại, dãy số đó đã khắc sâu vào đầu anh rồi.

Nhận điện thoại của Trần Tiểu Hy xong, Giang Thần nhanh chóng gọi điện thoại cho đồng nghiệp, xin anh ta đổi ca trực, liên hệ với đồng nghiệp của khoa xương, rồi lại liên hệ với xe cứu thương.

Lên xe cứu thương, Giang Thần chợt cảm thấy mình đang ở trạng thái giống với trước kỳ thi cuối kỳ. Một mặt cảm thấy nếu được cho thêm thời gian, anh có thể chuẩn bị kỹ càng hơn, sẽ thi tốt hơn; mặt khác lại cảm thấy, mau thi đi, kết quả thế nào cũng được, trọng điểm là thi xong sẽ được nghỉ.

Có thể khiến cho học sinh ưu tú Giang Thần có suy nghĩ như thế này, Trần Tiểu Hy cũng được xem là nhân tài. Đúng thế, nếu cô không phải nhân tài, anh cũng sẽ không cảm thấy đột nhiên không chịu đựng được khi lại nhìn thấy cô.

Ngày hôm ấy, anh đến gặp thầy giáo hướng dẫn hồi đại học, chủ yếu là có một số vấn đề muốn xin chỉ dạy. Để đến phòng ký túc xá của thầy giáo, anh phải vòng qua sân bóng đá của trường học. Hôm ấy, bởi vì buổi chiều anh còn có hai ca phẫu thuật nên bước đi vội vàng, không cẩn thận làm rơi áo treo trên cột của người ta xuống đất. Anh nhặt lên xem, là một chiếc âu phục, nhìn có vẻ là hàng đắt tiền. Mà gần đây, sau mấy ngày mưa liên miên, trời vừa hửng nắng, dưới đất vẫn ẩm ướt, dù nhặt lên nhanh nhưng bộ âu phục vẫn bị bẩn một mảng lớn. Anh nhìn bốn phía, muốn tìm chủ nhân của chiếc áo, nhưng lại nhìn thấy Trần Tiểu Hy.

Trần Tiểu Hy.

Cô ở phía bên kia sân, đá bóng với một người đàn ông mặc áo sơ mi và quần tây. Nhìn ra được là cô không muốn đá, uể oải không muốn chạy...

Khoảng cách xa như thế, Giang Thần, người bị cận nhẹ, lại chưa từng hoài nghi mình nhìn lầm.

Cách khoảng cách, cách thời gian, cách trăm sông nghìn núi, năm qua năm lại, có người không gặp còn được, vừa gặp là thấy sắp không xong rồi.

...

Xe cứu thương hú còi inh ỏi lao về phía trước, tài xế nhìn dáng vẻ Giang Thần chau mày không nói một lời, thầm nghĩ bác sĩ Giang tới viện đã mấy năm, không biết có bao nhiêu bác sĩ, y tá và bệnh nhân trong bệnh viện ưng anh. Nhưng hình như anh chỉ có hứng thú với công việc, thi thoảng gặp anh đi trực cùng xe cứu thương, sẽ không kìm được lòng mà khuyên anh đừng tham việc quá.

Lần này, tài xế cũng cười trêu chọc, “Bác sĩ Giang, đừng tham công tiếc việc, chậm trễ chuyện cưới vợ là không hay đâu.”

Giang Thần hoàn hồn, cười nói: “Lần này sẽ không chậm trễ nữa.”

Tình yêu của Giang Thần

“Anh biết không, em tưởng rằng mình mắc bệnh nan y, sắp chết rồi.”

Khi nói câu này, Trần Tiểu Hy cười, trong mắt vẫn còn vẻ khiếp sợ, và cả chút ngượng ngùng.

Giang Thần thích vẻ ngượng ngùng này của cô, mặc dù phần lớn thời gian cô đều xuề xòa và mặt dày. Nhưng đôi khi, cô sẽ lơ đãng để lộ ra một tia thẹn thùng không biết từ đâu tới. Những lúc như vậy, cô vô cùng quyến rũ. Đúng thế, “quyến rũ”, mặc dù không muốn dùng từ ngữ nữ tính như thế để miêu tả về cô, nhưng nó có vẻ là từ thích hợp nhất. Trần Tiểu Hy quyến rũ, quá thực cứ nghĩ tới là cảm thấy buồn cười.

Cô nói suýt chút nữa thì tưởng rằng mình sắp chết. Con người không dễ chết như thế, mỗi ngày có biết bao người muốn chết, họ cắt cổ tay, uống thuốc, nhảy lầu... sau đó được đưa vào bệnh viện, lại sống và ra về.

Đúng vậy, con người sẽ không dễ chết như thế. Theo tài liệu thống kê thì người sống khỏe mạnh tới già nhiều hơn người chết bất đắc kỳ tử nhiều lắm.

Đúng vậy, đối với một bác sĩ đã quen với “sóng to gió lớn” theo lời của Trần Tiểu Hy, thì những điều này anh đều biết cả, nhưng câu nói của cô vẫn khiến anh hải hùng. Nếu cô không còn nữa, vậy thì anh phải làm sao?

Không phải là chưa từng trải qua những ngày không có cô ở bên, không chết được, chỉ là tẻ nhạt, tẻ nhạt đến khó chịu trong một thời gian dài, như

đang nhìn một quả bom có ngòi nổ dài dần dần cháy, chờ đợi khoảnh khắc nổ tung.

Nếu không có mấy năm chia xa kia, anh sẽ không biết được người phụ nữ này quan trọng nhường nào trong sinh mệnh anh, quan trọng tới mức khiến anh thậm chí từng hoài nghi ý nghĩa của cuộc đời. “Không có Trần Tiểu Hy, cuộc đời dường như không còn ý nghĩa nữa.” Suy nghĩ như thế này từng không cần thận xuất hiện trong đầu anh. Nhưng chỉ một thoáng, anh đã dùng thái độ châm biếm để gạt bỏ. Cuộc đời không thể chỉ gửi gắm vào một người, đây là chân lý không thể nghi ngờ. Nhưng nếu là Trần Tiểu Hy, cô sẽ nói: “Dựa vào cái gì mà không thể, tôi vui lòng gửi gắm cuộc đời mình cho Giang Thần, các người quản được à.”

Trần Tiểu Hy, đối với anh mà nói, rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào?

Vấn đề rối rắm như thế này, đủ để Giang Thần phải suy nghĩ mất ba phút.

Không phải là giấc mộng, không phải là nữ thần, không phải là định mệnh, mà là tình yêu của Giang Thần. Người phụ nữ anh bắt đầu đem lòng yêu từ tuổi mười bảy, là tình yêu mà anh từng vùng vẫy tự hỏi có nên bước vào hay không, nhưng cuối cùng lại lún sâu khó có thể thoát.

Trần Tiểu Hy chính là tình yêu của Giang Thần, bởi vì anh chưa từng yêu ai khác, bởi vì anh không yêu được ai khác, cho nên tình yêu của anh chỉ có thể là Trần Tiểu Hy. Mỗi lần ý thức được điểm này, anh đều có tinh thần bị tráng như bước vào bóng tối.

Trần Tiểu Hy trở mình, vì khóc đã thấm mệt nên cô ngủ rất sâu, khóc lâu ngạt mũi nên khi ngủ còn phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Giang Thần đưa tay bật đèn bàn, Trần Tiểu Hy chỉ khịt mũi, không có vẻ gì là tình giặc. Ánh đèn vàng chiếu sáng, Trần Tiểu Hy luôn bảo rằng ánh đèn màu vàng nhìn xa hoa khiến người ta mù mị. Nhưng Giang Thần ghét ánh sáng trắng, ánh sáng quá sáng rõ sẽ khiến anh cảm thấy mình đang ở bệnh viện, đôi khi còn khiến anh nhớ lại khoảng thời gian vừa tốt nghiệp. Bây giờ, anh không có Trần Tiểu Hy. Bây giờ, chỉ có sự bận rộn trống rỗng, mệt mỏi thiếp đi trong phòng trực của bệnh viện, rồi bỗng dưng tỉnh lại, nhìn ngọn đèn sáng trắng trên đỉnh đầu mà thù người. Trần Tiểu Hy từng hỏi tại sao anh lại ghét bóng đèn trắng, anh không nói, cô cũng không hỏi thêm, chỉ lẳng lẳng đối bóng đèn ở nhà sang bóng đèn màu vàng ấm áp. Cô không biết hùng hổ dọa người, cô thường nhượng bộ đúng lúc, đây cũng là điểm mà anh thích ở cô.

Thi thoảng, anh sẽ bị người ta hỏi thích Trần Tiểu Hy ở điểm gì. Câu trả lời của anh đều là không có lý do. Thực ra có rất nhiều lý do, chỉ là anh không muốn nói mà thôi. Thích mỗi khi cô cười đôi mắt lóng lánh ánh nước; thích khi đầu tóc cô rối bù sẽ dùng ngón tay cào cho nó càng bù xù hơn; thích khi cô căng thẳng sẽ bất giác chìa tay ra nhéo mình; thích cô mặc dù khoái tám chuyện nhưng lòng dạ ngay thẳng lương thiện; thích cô mặc dù bám người nhưng biết dừng đúng lúc đúng chỗ; thích cô tin tưởng mình vô điều kiện; thích cô có một hệ lý luận của riêng mình, dùng lý luận của cô để sống tốt trong thế giới này...

Thích cô, bởi vì cô không chỉ có thể bao dung tính tình cổ quái, khó tiếp xúc, đủ thể loại đả kích, lạnh nhạt của anh; cô còn có thể vui vẻ sống với nó. Sự tồn tại như thế này, hoặc là nhân vật được thiết lập sẵn cho anh trong game, hoặc chính là kẻ thần kinh có vấn đề...

Rất rõ ràng, cô là loại sau. Giang Thần nghĩ rồi cười, lại nghiêng đầu nhìn Trần Tiểu Hy đang nằm bên cạnh, đôi mắt cô hơi đỏ, đoán chừng ngày mai khi tỉnh lại nó sẽ sưng húp. Cô luôn như vậy, cứ khóc là mắt sẽ sưng, nhưng lại vô cùng dễ khóc, nói cách khác, là dễ bị anh chọc cho khóc.

Lúc ấy cô nói, “Lâu lắm rồi em không khóc, lần này khóc lại là vì anh.” Còn giây phút này, anh cũng không nhớ ra vì sao lại làm cô khóc. Mọi người đều bảo rằng, nếu bạn thật sự yêu một người, thì tất cả mọi chuyện của cô ấy, bạn đều có thể ghi nhớ rõ ràng. Trên thực tế, đó chỉ là sự lãng mạn tưởng tượng mà thôi. Thời gian sẽ khiến bạn lãng quên, sẽ khiến bạn mơ hồ với một đoạn hồi ức, mơ hồ tới độ chỉ có thể nhớ lại vài cảnh. Có lẽ bạn sẽ nhớ như in hình ảnh khóe mắt lấp lánh nước của cô ấy, nhưng lại không nhớ ra được tại sao cô ấy khóc.

Giang Thần nhớ giọt nước nơi khóe mắt cô lúc bấy giờ, đọng giữa mi trên và mi dưới, run rẩy muốn rơi. Mỗi khi nhớ lại cảnh tượng ấy, anh vẫn có thể cảm nhận được niềm thôi thúc muốn chìa tay ra chạm lấy nó nơi ngón tay mình.

“Anh không thể nhớ hết tất cả mọi chuyện về em, nhưng cảnh tượng đời này anh nhớ mãi chẳng thể nào quên chính là liên quan đến em.”

Trần Tiểu Hy bỗng nghẹn ngào “hừ” một tiếng, tay trái vung vẩy, trở mình đưa lưng về phía anh, rồi yên lặng. Giang Thần nhìn chăm chăm vào lưng cô ngỡ ngẩn một hồi. Sau đó, anh đưa tay trái qua nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, tay phải xuyên qua gáy cô, rồi lại để đầu cô về gối, tay trái vỗ nhẹ bả vai cô, tay phải ôm lấy cô. Đầu cô gối giữa cánh tay và ngực anh. Có vẻ cô cảm thấy tư thế nằm khó chịu hoặc thấy khó thở, mặt dụi tới dụi lui trên ngực anh, khó khăn lắm mới tìm được một tư thế thoải mái, rồi lại bắt đầu ngáy.

Giang Thần gạt lọn tóc dính vào khóe miệng của cô ra, thở dài rồi nở nụ cười, lúm đồng tiền trở thành một điểm đen sâu hoắm trên gương mặt trong ánh sáng mờ tối.

Trần Tiểu Hy nói trên thế giới này có cô gái tốt hơn, đúng thế, tại sao anh chỉ muốn mình cô? Nếu cứ bắt buộc phải trả lời, chỉ có thể là vậy, bởi vì,

“Em khóc trước mặt anh, em ngáy trước mặt anh, vậy mà anh lại chẳng cảm thấy bực bội chút nào cả.”

Khúc đàn dương cầm của Giang Thần

Đại khái là Tết Dương lịch đầu tiên sau sự kiện Trần Tiểu Hy lâm tưởng mình mắc bệnh nan y, bệnh viện nơi Giang Thần công tác đã duy trì một truyền thống nhất quán, muốn dùng *Buổi liên hoan Tết Dương lịch*, có lẽ bệnh viện không có ý tưởng gì mới về cách đặt tên, để giảm áp lực cho các bác sĩ áo blouse cứu sống người và các thiên sứ áo trắng. Bệnh viện còn muốn dùng quy định “Hoan nghênh dẫn người nhà tới” để tỏ rõ tính nhân văn của buổi liên hoan. Tóm lại, người nhà Trần Tiểu Hy, từ khi nghe ngóng được chuyện này ở chỗ bác sĩ Tô, đã thấp thỏm chờ mong Giang Thần mời mình cùng tham gia.

Chờ mong khoảng một tuần, Trần Tiểu Hy sắp từ người nhà biến thành gia đình liệt sĩ mà vẫn không nhận được bất cứ lời nói nào có liên quan của Giang Thần. Mắt thấy ngày kia đã là Tết Dương lịch, Trần Tiểu Hy cảm thấy cần phải nói chuyện đàng hoàng với Giang Thần.

Thực ra, với tư cách là người nhà thâm niên của Giang Thần, Trần Tiểu Hy có kinh nghiệm phong phú trong việc bám càng anh đi tham gia các thể loại tụ họp. Mỗi lần, bất kể là anh có tình nguyện hay không, cuối cùng cô đều có thể thành công lấy thân phận là một nửa hoặc gần như một nửa tương lai của anh để đứng bên cạnh anh. Nhưng lần này cô không muốn mặt dày bám lấy anh nữa. Đương nhiên, bạn có thể cho rằng đó là do lòng tự tôn bỗng trỗi dậy trong cô, nhưng trên thực tế, gần đây cuộc sống của cô quá xuôi chèo mát mái. Sau sự kiện lâm tưởng kia, Giang Thần đối xử với cô ngày càng tốt, tốt tới độ có thể dùng cụm từ khiến người ta nghe thấy đã sợ mất mật để miêu tả: Cưng chiều! Trần Tiểu Hy được cưng chiều đậm ra kiêu căng, nhưng cụm từ đẹp đẽ “được cưng chiều đậm ra kiêu căng” kia không thích hợp với khí chất của Trần Tiểu Hy, chúng ta nên nói là, Trần Tiểu Hy đã trèo đầu cười cổ Giang Thần.

Khi Giang Thần tan làm về tới nhà đã hơn mười giờ tối, Trần Tiểu Hy tóc tai bù xù phơi quần áo trên ban công. Thấy anh bước vào, cô chỉ thò đầu ra liếc một cái, ánh mắt lạnh nhạt trông thấy. Giang Thần lấy làm lạ khi bị cô hờ hững, vừa cởi cúc tay áo vừa hỏi: “Sao lại chưng ra cái vẻ mặt kia?”

Trần Tiểu Hy bước vào, nhìn thấy Giang Thần quẳng áo sơ mi, áo khoác ngoài lên sô-pha, tay chống hông, trừng mắt với anh, “Nhặt áo lên bỏ vào máy giặt.”

Giang Thần nhìn cô, bước vào phòng không nói một lời. Trần Tiểu Hy đang muốn lấy danh nghĩa của người vợ để ra oai thì bị cái nhìn của anh làm cho kinh hãi rụng rời. Cô thuận thục nhặt quần áo trên sô-pha lên, hát bịa: “Chỉ bởi vì được anh nhìn một cái giữa biển người, mà chẳng thể sầm mặt với anh thêm được nữa...”

Giang Thần cầm quần áo bước ra ngoài, nghe thấy lời hát Trần Tiểu Hy bịa, dở khóc dở cười quẳng cái áo lên đầu cô, “Giặt cả chiếc này nữa.”

Trần Tiểu Hy bỏ áo xuống, trừng mắt, “Anh không biết giặt à?” Nói thì nói vậy, nhưng bước chân cầm quần áo đi ra ban công vẫn không dừng lại.

Khi Giang Thần tắm xong ra ngoài, Trần Tiểu Hy đã ngủ quên trên sô-pha, anh đi tới muốn bế cô vào phòng, tay mới chạm vào cô đã tỉnh, dụi mắt nói: “Giang Thần, em có chuyện muốn nói với anh.”

Giang Thần duy trì tư thế nhấc nửa người trên của cô. Bởi vì cúi đầu, nước trên tóc anh nhỏ xuống mặt cô. Cô vẫn mơ màng, Giang Thần buồn cười chìa tay ra lau rồi đỡ cô ngồi dậy, “Em nói đi.”

“Đội đã, em quên rồi.” Trần Tiểu Hy gãi đầu, “Em nghĩ đã.”

Giang Thần không giục, gõ mái đầu còn ướt lên đùi cô, xong đầu đấy mới nói: “Em cứ từ từ nghĩ.”

Phải đến chừng mười giây sau, Trần Tiểu Hy mới hoàn hồn. Cô cúi đầu nhìn, quần đã bị nước trên tóc anh làm ướt cả một vùng, cô không để tâm, chỉ đẩy anh ra nói: “Anh ngồi nghiêm chỉnh nào, em có chuyện muốn nói.”

Giang Thần nhắm mắt không nhúc nhích, “Anh nằm như thế này đâu phải là không nghe thấy.”

“Tết Dương lịch anh có được nghỉ không?” Cô quyết định nói bóng nói gió trước, nếu người nào đó vẫn không hiểu, thì cô sẽ xử tử.

“Tan làm trước một tiếng đồng hồ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó gì?” Giang Thần nhắm mắt ngáp.

Trần Tiểu Hy phát hỏa, túm tóc anh, “Không phải là có buổi liên hoan tối sao? Không phải là có thể mang theo người nhà sao? Anh không dẫn em đi thì định dẫn ai đi!” Bàn tay túm lấy tóc anh ướt đẫm nước, Trần Tiểu Hy lại chà mạnh tay lên người anh, “Giờ anh không dám dẫn em đi gặp ai, sợ mất mặt à!”

Giang Thần uể oải mở mắt ra, “Trần Tiểu Hy, em bản thế.”

Trần Tiểu Hy cực kỳ bất mãn với kiểu hỏi một đằng trả lời một nẻo của anh, lại túm tóc anh, “Tại sao không dẫn em đi?”

“Sao em biết bọn anh có liên hoan Tết Dương lịch?” Giang Thần không trả lời mà hỏi lại.

“Hả?” Trần Tiểu Hy rụt cổ, “Một người biết chuyện tiết lộ...”

“Em đừng có chạy tới bệnh viện bọn anh rảnh rồi sinh nông nổi từ sáng tới tối nữa.” Hiện tại Trần Tiểu Hy đã quen thân với toàn bộ nhân viên công tác trong bệnh viện, đặc biệt là mấy bà dọn vệ sinh, mỗi lần nhìn thấy anh là dặn dò phải đối xử tốt với cô. Anh cảm thấy, nếu một ngày nào đó thực sự có lỗi với Trần Tiểu Hy, anh sẽ bị các bà dùng cây lau nhà đuổi cùng giết tận...

Trần Tiểu Hy thè lưỡi, “Anh đừng có đánh trống lảng nữa, tại sao không dẫn em đi?”

“Bởi vì anh không định đi.”

“Hả?” Đây là câu trả lời nằm ngoài dự đoán của Trần Tiểu Hy. Cô đã nghĩ tới vô số câu trả lời, thậm chí còn nghĩ tới đáp án có thể rèn luyện kỹ thuật diễn xuất như “Ông đây có người phụ nữ khác rồi, tại sao còn phải dẫn theo đồ phụ nữ thối tha nhà cô”, chỉ là không ngờ anh lại không có ý định đi. Rốt cuộc phải là người như thế nào, mới lựa chọn không tham gia vào hoạt động ăn chức miễn phí của đơn vị công tác?

“Anh không định đi.” Giang Thần lặp lại một lần nữa.

“Tại sao?”

“Năm nào cũng quanh đi quẩn lại mấy hoạt động, vô vị.”

“Hoạt động gì thế? Em chưa đi bao giờ, anh dẫn em đi một lần đi mà.”

“Không đi.”

“Tại sao?”

“Anh không muốn chơi đàn.” Giang Thần ngồi dậy, nói bằng giọng điệu mất kiên nhẫn, “Không rõ là ai biết chuyện anh có thể chơi đàn, năm nào cũng reo hò ầm ĩ bắt anh lên sân khấu biểu diễn, phiền phức chết đi được.”

“Không phải anh chơi đàn hay lắm sao?” Là một người không có bất kỳ tri thức nhạc lý nào, Trần Tiểu Hy phán đoán chơi đàn hay hay không chính là tiếng đàn có bỗng dừng đứt đoạn hay không mà thôi, Giang Thần chơi đàn giống như nước mũi dính đặc, không thể đứt được... Ôi xem cách ví von này đi...

“Chơi hay không có nghĩa là anh không ghét.” Giang Thần nói.

Trần Tiểu Hy cảm thấy suy nghĩ của anh không đúng, cần phải khuyên nhủ anh mới được, “Anh phải nghĩ như thế này, hồi nhỏ cha mẹ anh bỏ ra nhiều tiền như thế để đưa anh đi học đàn, chính là để sau khi anh trưởng thành, có thể tỏ vẻ đẹp trai và làm màu trước mặt mọi người! Anh không đi lãng phí tiền của biết bao...”

...

Giang Thần ngẩn ngơ hồi lâu mới nói: “Cô gái à, góc độ nhìn nhận sự việc của cô độc đáo ra phết đấy...”

Cuối cùng, Giang Thần vẫn không lay chuyển được ý muốn đi dự buổi liên hoan của Trần Tiểu Hy. Ăn cơm tối xong, anh bị một tràng vỗ tay nhiệt liệt ép biểu diễn đàn dương cầm. Còn điều khiến anh chán nản nhất chính là, Trần Tiểu Hy lại là người reo hò vui vẻ nhất.

Thực ra, Trần Tiểu Hy rất thích nhìn Giang Thần chơi đàn. Tốt nhất là anh vừa chơi đàn vừa nhìn một mình cô bằng ánh mắt chứa chan tình cảm. Tốt nhất là vừa đàn vừa hát. Tốt nhất là chơi đàn xong rồi nói Trần Tiểu Hy, anh yêu em, sau đó trao cho cô một nụ hôn nồng thắm. Tốt nhất là bên cạnh còn có người tung cánh hoa. Tốt nhất là xung quanh có vô số người xem, ngưỡng mộ đổ kị với cô. Tốt nhất là truyền hình trực tiếp qua vệ tinh toàn cầu... Ôi chao, có vẻ như cô hoang tưởng ra cảnh tượng hơi long trọng thì phải.

Bệnh viện đã thuê một tầng trong khách sạn. Chính giữa đại sảnh là chiếc đàn dương cầm màu trắng dùng để trang trí, đèn chùm trên trần tỏa ra ánh sáng dịu dàng. Giang Thần mặc chiếc áo sơ mi màu lam nhạt ngồi bên cạnh chiếc đàn, vẻ anh tuấn khiến lòng người rung động.

Bản nhạc mà anh chơi có tên là "*Kiss the Rain*", không phải là bản nhạc dương cầm cổ điển nổi tiếng gì, chỉ là một bản nhạc được chơi trong một chương trình của nghệ sĩ Hàn Quốc mà một đạo Trần Tiểu Hy mê văn hóa Hàn Quốc bật nghe từ sáng tới tối. Nghe nhiều đến nỗi không ngờ anh có thể thuộc được giai điệu tới bảy tám phần.

Các thiên sứ áo trắng đang ngồi trong đại sảnh về cơ bản chưa ai nghe thấy bản nhạc này. Những bản nhạc mà họ biết có lẽ chỉ có "For Elise" và "Symphony of Fate", cho nên không phải lỗi tại bản nhạc này, xin bản nhạc này đừng tự ti.

Ban đầu cô không biết anh định chơi bài gì, sau ba bốn nốt nhạc, Trần Tiểu Hy đã nghe ra giai điệu, ra sức nhéo tay bác sĩ Tô ngồi bên, nở nụ cười như một đóa hoa.

Bác sĩ Tô khó khăn lắm mới rút tay ra được, chưng ra vẻ mặt đau khổ, "Cô muốn bóp vụn tay tôi phải không?"

Trần Tiểu Hy vẫn giữ nụ cười tươi như hoa, kích động nói: “Bản nhạc này là chơi cho tôi nghe đấy!”

Bác sĩ Tô trừng mắt, dội cho cô một gáo nước lạnh, “Chỉ mỗi mình cô nghe thấy hả? Người trong cả phòng này đều nghe thấy cả rồi, có gì ghê gớm chứ?”

Trần Tiểu Hy chỉ cười, khác chứ, họ đều nghe thấy, nhưng chỉ có tôi nghe hiểu thôi.

Khi Giang Thần quay trở về chỗ ngồi, liền nhìn thấy Trần Tiểu Hy ngửa mặt lên nở nụ cười lấy lòng với mình, nhất thời không biết phải hưởng ứng cô bằng vẻ mặt như thế nào, chỉ vỗ đầu cô theo phản xạ có điều kiện... Quả thực là phản xạ có điều kiện, bởi vì vẻ mặt cô chỉ thiếu một cái đuôi ngoe nguẩy nữa thôi...

Qua Tết Dương lịch được khoảng nửa tuần, khi Giang Thần đang đi kiểm tra các phòng bệnh thì bị một y tá chặn ở cửa. Y tá đỏ mặt lấp bắp: “Bác sĩ sĩ sĩ Giang, cái đó anh anh hôm đó chơi chơi đàn dương cầm, tôi tôi cảm thấy anh rất đẹp trai.”

“Cảm ơn.” Giang Thần gật đầu, đi vòng qua cô ta. Cô ta lại sai bước dài chặn trước mặt anh, sốt sắng lên là không lấp bắp nữa, “Bác sĩ Giang, giấc mơ từ nhỏ tới lớn của tôi chính là tìm một người bạn trai biết chơi đàn dương cầm. Tôi biết anh đã có bạn gái, nhưng tôi sẽ không chê bôi đâu, giấc mơ là không thể từ bỏ.”

Bấy giờ Giang Thần mới nghiêm túc nhìn cô y tá cuộn tay thành nắm đấm thề thốt này, rất lạ mắt, có lẽ mới đến, nên anh nói: “Cô mới đến phải không?” Ý ngoài lời là, Trần Tiểu Hy thần kinh nhà tôi vẫn chưa giơ nanh múa vuốt tới chỗ cô sao?

Trên gương mặt y tá thoáng vẻ tổn thương, “Tôi tới được hơn một năm rồi, tháng trước còn theo anh thực hiện một ca phẫu thuật nữa.”

“Hà?” Giang Thần ngẩn người, học theo phản ứng khi kinh ngạc của Trần Tiểu Hy theo bản năng.

“Thôi bỏ đi.” Y tá nản lòng, “Giờ anh nhớ tôi là tốt rồi, tôi tên là Thôi Ninh Ninh, tôi thật lòng cảm thấy đáng về anh chơi đàn đẹp trai lắm, tựa như dưới các đầu ngón tay chậm chậm tuôn trào ra tình cảm nồng nàn vậy.”

Giang Thần bỗng bật cười, “Thời buổi này biết chơi đàn dương cầm quả thực là không có gì ghê gớm cả, cô có thể thử đổi giấc mơ của mình sang cái khác.”

“Cái gì?”

“Đại loại như bật bông¹, đạn chỉ thần thông², sẽ khác người hơn.” Giang Thần dứt lời cười, bỏ lại y tá với khuôn mặt ngơ ngác.

[1] Là một trong những phương pháp làm tươi sợi bông, dùng dây cung bật cho sợi bông tươi thành những tựa bông dài.

[2] Là công phu dùng ngón tay búng ta những vật nhỏ gây sát thương cho đối phương.

Y tá đứng im tại chỗ, khóe miệng co giật, sự hài hước của bác sĩ Giang hình như có phần quý dị...

Quay trở lại sự việc sau khi kết thúc buổi liên hoan dịp Tết Dương lịch ngày hôm đó, Trần Tiểu Hy và Giang Thần tản bộ về nhà, Trần Tiểu Hy lải nhải rằng no căng bụng không bước nổi, gần như là khoác lấy cánh tay Giang Thần để anh lôi đi.

Giang Thần không gạt được tay cô ra, trừng mắt với cô, “Đây là bàn tay thực hiện phẫu thuật, chơi đàn dương cầm, không phải để em túm như thế này đâu.”

Trần Tiểu Hy “hừ” một tiếng, “Bớt kiêu ngạo đi, thời buổi này biết chơi đàn dương cầm thì có gì ghê gớm, biết bật bông, đạn chỉ thần thông mới gọi là khác người, thẳng vì đánh bất ngờ.”

Giang Thần kéo mạnh tay cô xuống, cao giọng ở âm cuối uy hiếp, “Em nói gì cơ?”

“Em nói anh chơi đàn dương cầm quá hay, đầu ngón tay tuôn trào ra tình cảm nồng nàn thấm thiết, chắc chắn là anh rất yêu cô gái mà anh đánh đàn cho nghe đúng không?” Trần Tiểu Hy cười, ngửa đầu nhìn anh.

“...”

“Đúng không đúng không đúng không?”

“Đúng, cô ấy là người không biết xấu hổ nhất.”

Tân hôn của họ

Đây là cái Tết đầu tiên sau khi kết hôn của Giang Thần và Trần Tiểu Hy. Vấn đề ăn Tết ở đâu đã bắt đầu khiến Trần Tiểu Hy đau đầu từ hai tháng trước Tết. Theo lý mà nói, cô đã lấy Giang Thần thì đương nhiên phải tới nhà họ Giang, nhưng hai người nhà họ Giang luôn ôm thái độ cầu may “Nếu chúng tôi cứ tiếp tục coi như cô không tồn tại, có lẽ có một ngày cô sẽ thực sự không tồn tại nữa” với người con dâu là cô. Còn cô cảm thấy niềm hy vọng mà họ áp ôm này sẽ không thể trở thành hiện thực được. Bởi vì cô tự cho rằng mình là con gái đánh không chết, cho dù Giang Thần có chết đi, thì cô cũng là con gái bỏ đi bỏ lại trên xác anh!

Sau khi nói cho Giang Thần biết suy nghĩ này, Trần Tiểu Hy đã phải hứng chịu lời chỉ trích nghiêm khắc của anh, “Đồ ngốc, cái con bỏ đi bỏ lại trên xác người là con bọ, không phải là con gái.”

Trần Tiểu Hy biểu dương sự bác học và tư duy của anh, “Giang Thần, sao cái gì anh cũng biết thế? Anh cũng không mắng em khi đặt trọng tâm ở việc anh chết đi biến thành xác chết, em thật lòng thích tư duy nhanh nhạy như thế này của anh, chàng trai, em tán thưởng anh!”

Trần Tiểu Hy vỗ vai Giang Thần, cười híp mắt, liếc mắt đưa tình với anh.

Giang Thần gạt bàn tay Trần Tiểu Hy đặt lên bả vai anh như phủ bụi, “Anh chết rồi em sẽ biến thành quả phụ.”

Trần Tiểu Hy không cho là vậy, ôm lấy cánh tay anh ngửa đầu cười nịnh nọt, “Anh chết rồi em tự tử.”

Giang Thần vỗ đầu cô, “Anh chết rồi, em buông tha cho anh đi.”

“Không buông.” Trần Tiểu Hy vẫn cười lấy lòng, “Nhưng có thể buông tha cho anh vài ngày, như thế này đi, Tết đến anh về nhà anh, em về nhà em...” Cô dừng lại một lát nhìn sắc mặt anh rồi mới nói tiếp, “Sau khi ăn Tết xong, chúng ta cùng về nhà chúng ta. Anh nói được không?”

Nhìn cô cười đôi mắt cong như trăng lưỡi liềm, Giang Thần bỗng cảm thấy áy náy. Gia đình anh đã gây ra phiền nhiễu cho cô, cô không làm âm làm ỉ, chỉ lấy lòng rồi đưa ra yêu cầu của mình một cách dè dặt.

“Em thích ăn Tết ở đâu thì ăn Tết ở đó, những chuyện khác cứ giao cho anh, không cần lo lắng quá nhiều.” Giang Thần cúi người hôn chụt lên khóe môi cong cong của Trần Tiểu Hy, “Nụ cười lấy lòng này của em, cảnh giới càng ngày càng cao rồi.”

Trần Tiểu Hy nhảy cẫng lên, ôm lấy cổ Giang Thần, hôn lên mỗi bên má anh một cái, “Anh tốt nhất! Em yêu anh nhất!”

Nhưng ngọn lửa vui mừng chỉ duy trì được đến tối, khi gọi điện thoại về nhà đã bị mẹ cô dội cho một gáo nước lạnh, chỉ còn lại khói. Khi cô hưng phấn vừa kể chuyện chuẩn bị về nhà ăn Tết xong thì bị mẹ cô giáo huấn cho một trận.

Mẹ Trần Tiểu Hy hết nước hết cái khuyên bảo con gái về đạo lý, phong tục tập quán và cách sống chung giữa mẹ chồng nàng dâu. Bà không ngờ cô con gái nhà mình không nghe theo, cứ lải nhải chỉ muốn về nhà ăn Tết. Bà sốt sắng, sợ con gái không hiểu cách đối nhân xử thế bị người ta lời ong tiếng ve. Bản thân bà cũng không phải là người nhẫn nại, thế nên nói được vài câu, bà đã bắt đầu mắng nhiếc: “Trần Tiểu Hy, sao tôi lại nuôi được đứa con gái ngu ngốc như cô thế này, dù thế nào cô cũng không được về, nếu cô mà quay về tôi sẽ lấy chổi quét cô ra khỏi nhà!”

Trần Tiểu Hy khua môi múa mép, “Con lớn lắm, mẹ không quét nổi đâu.”

Mẹ Tiểu Hy thấy con gái vẫn mồm mép tép nhảy, đành phải hạ thuốc liều nặng, “Nếu cô mà về, tôi và cha cô sẽ đi du lịch, cô nhẫn tâm nhìn hai người già chúng tôi bị cô ép tới độ năm hết tết đến có nhà không thể về thì cô cứ về mà ăn Tết đi.”

Dứt lời, mẹ Tiểu Hy cúp điện thoại. Trần Tiểu Hy tức giận tới độ đấm Giang Thần đang đọc sách ở bên cạnh thùm thụp.

Giang Thần giơ sách lên chắn, cuối cùng “chẹp” một tiếng, giọng điệu mất kiên nhẫn: “Đừng ồn nữa.”

Đổi lại thường ngày, Trần Tiểu Hy sẽ ngoan ngoãn thu tay về không làm phiền đến anh. Nhưng giờ lòng cô đang khó chịu, bị anh “chẹp” một tiếng càng tức tối hơn. Cô giật sách của anh quăng vào một góc sofa, nhảy lên người anh, bóp cổ anh rồi lắc mạnh, “Anh chẹp với em! Không ngờ anh lại chẹp với em! Em bóp chết anh!”

Giang Thần bị cô lắc tới độ choáng váng đầu óc, kéo cô ra khỏi người, ấn xuống sofa, sau đó lật người, đè lên cô.

Giang Thần nặng trĩu như tảng đá, Trần Tiểu Hy bị anh đè tới độ hít thở khó khăn, chỉ cảm thấy chút không khí cuối cùng trong lồng ngực sắp bị anh chèn ép ra hết, giãy giụa kêu: “Buông em ra!”

“Xin lỗi đi.” Giang Thần càng đè mạnh lên nửa người trên của cô hơn.

Chẳng mấy khi Trần Tiểu Hy có khí phách không chịu xin lỗi, cô ra sức giãy giụa muốn chui ra, nhưng cô càng giãy giụa thì anh lại càng đè mạnh. Sau đó, mặt cô còn bị anh đè dưới cổ, vừa giãy giụa, mũi cô đã cọ phải cổ họng anh. Thế rồi, Trần Tiểu Hy cảm thấy võ đấu với anh không bằng dùng trí! Cách dùng trí của cô chính là - thè lưỡi, liếm vào cổ họng anh.

Cơ thể Giang Thần bỗng cứng đờ. Trần Tiểu Hy dùng lực đẩy, chui ra khỏi người anh. Sau khi lăn khỏi sô-pha, cô co giò chạy vào phòng. Một giây trước khi tay của cô với tới tay nắm cửa, cổ áo bông bị kéo từ phía sau, cô mất thăng bằng ngã ngửa nhưng lập tức được một đôi tay đỡ lấy eo. Cô đang thở phào thì bàn tay đó lại vòng ra ôm lấy cả eo cô, sau đó không biết thế nào, cả người cô được khiêng trên vai.

Giang Thần khiêng Trần Tiểu Hy lên vai như khiêng bao gạo, đầu cô treo ngược chỉ nhìn thấy hai chân của anh sải bước về phía trước.

“Buông em... xuống!”

Sau đó, ở địa điểm là trên giường, Giang Thần đã làm ra một số chuyện trường học không dạy, tivi không được phép phát sóng, mạng Internet sẽ nhảy ra dòng chữ cấm trẻ dưới mười tám tuổi. Còn Trần Tiểu Hy đã có thu hoạch, thu hoạch của cô chính là bài học: Trước khi lựa chọn “võ đấu không bằng dùng trí”, hãy ước lượng trí lực của mình trước, đừng yếu mà đòi ra gió.

Tối hôm sau, ăn cơm tối xong, Trần Tiểu Hy kéo Giang Thần đi mua quà cho cha mẹ hai bên. Sau khi xách bảy tám bọc lớn bọc nhỏ, Giang Thần không muốn đi nữa, ngăn cản cô, “Em muốn về nhà mở hàng bán thuốc bổ đấy hả?”

Trần Tiểu Hy đếm số túi trong tay anh, “Làm gì khoa trương đến thế, cha mẹ anh một phần cha mẹ em một phần, mẹ em nói rồi, gia đình anh đẳng cấp cao, bảo em đừng thất lễ.”

“Dịp Tết họ nhận được nhiều loại đồ này lắm, em mua cho cha mẹ em là được rồi, đừng phung phí tiền, tới lúc đó lại khóc than với anh.”

Kể từ khi Giang Thần dọn vào sống trong căn nhà nhỏ mà Trần Tiểu Hy thuê, hai người đã lên kế hoạch mua một căn nhà cho mình. Qua nghiên cứu và phân tích, họ phát hiện ra rằng, so với thu nhập của Giang Thần, thu nhập của Trần Tiểu Hy có thể phớt lờ không tính. Cho nên, Trần Tiểu Hy đã đề xuất ý kiến tiết kiệm tiền lương hàng tháng của Giang Thần, còn thu nhập của cô sẽ dùng cho chi tiêu trong gia đình. Khái niệm về tiền bạc của Giang Thần trước giờ đều mơ hồ, ngày còn đi học, anh giữ quỹ lớp thường xuyên phải bù thêm tiền. Vì vậy anh cũng vui lòng để Trần Tiểu Hy quản lý tiền bạc. Chỉ có điều khái niệm tiền bạc của Trần Tiểu Hy cũng không tốt hơn là bao, cho nên cứ tới cuối tháng là cô lại khóc lóc than vãn, nhưng lại quyết không cho Giang Thần dùng tiền lương của anh. Giang Thần vừa tức giận vừa cảm thấy thất bại khi không nuôi nổi người phụ nữ của mình, rõ ràng là tiền anh kiếm ra thừa sức nuôi được mười cô Trần Tiểu Hy mà...

Cuối cùng, Trần Tiểu Hy vẫn mua hết những thứ cô cảm thấy nên mua, mua xong về nhà tính toán, chỉ vào Giang Thần oán trách: “Tại sao anh không ngăn cản em?”

Giang Thần trừng mắt, anh cản được sao...

Trần Tiểu Hy đấm anh, “Dám trừng mắt với em này! Dám trừng mắt với em này!”

Giang Thần hiểu cô gắt gỏng chỉ bởi vì cảm thấy căng thẳng khi sắp phải cùng anh về nhà, nên anh không so đo với cô, chỉ hơi nghiêng người, dùng phần thịt không sợ đau lắm trên cánh tay để đỡ lấy cú đấm của cô.

Trần Tiểu Hy vừa đấm vừa mắng, “Không ngờ anh lại trừng mắt với em, đồ vô tình vô nghĩa, ăn đồ của em, uống đồ của em, ở nhà của em lại dám trừng mắt với em!”

Giang Thần lạnh lùng liếc cô một cái, chau mày, “A? Em nói lại lần nữa xem?”

Trần Tiểu Hy rụt đầu, “Hề hề, em nói là chúng ta cùng nhau... chi tiêu ấy...”

Mấy ngày trước Tết, Trần Tiểu Hy và Tư Đồ Mạt hẹn nhau đi cắt tóc. Trần Tiểu Hy vốn chỉ muốn sửa đuôi tóc, nào ngờ thợ cắt tóc mồm miệng dẻo quẹo, mới dăm ba câu đã khuyên được Trần Tiểu Hy làm tóc xoăn sóng to. Anh ta nói như thế này: “Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm của tôi, tôi cảm thấy cô làm tóc xoăn chắc chắn rất đẹp, sẽ có khí chất chín chắn, dịu hiền, hào phóng.” Là một người có khuôn mặt búp bê vạn năm, tử huyệt của Trần Tiểu Hy chính là hai chữ “chín chắn”. Cô vốn còn muốn nghe ý kiến của Tư Đồ Mạt, quay đầu đã thấy Tư Đồ Mạt đang ngồi dưới máy làm xoăn, gương mặt khàng khái hy sinh, vẻ mặt đáp lại cô là “tôi còn không lo được cho sự an nguy của bản thân, cô tự giải quyết ổn thỏa đi”...

Trần Tiểu Hy lại hoang tưởng tới dáng vẻ chín chắn, dịu hiền, hào phóng của mình, cảm thấy về nhà Giang Thần chắc chắn sẽ khiến anh nở mày nở mặt nên cô hạ quyết tâm, “Làm xoăn! Càng chín chắn càng tốt!”

Thế là, sau khi ngây ngẩn ba bốn tiếng đồng hồ, Trần Tiểu Hy và Tư Đồ Mạt đã ra về với mái tóc nghe nói là cực kỳ hợp với họ.

Khi Giang Thần mở cửa, Trần Tiểu Hy đang đưa lưng về cuốn lịch mới treo. Nghe thấy tiếng cửa, cô nghiêng mặt. Thợ làm tóc kia nói, kiểu tóc này đẹp nhất khi kết hợp với gương mặt nhìn nghiêng, gì mà đường nét gương mặt

thấp thoáng trong mái tóc đen tuyền, còn thần bí và đẹp hơn cả phác họa đường viền!

Giang Thần ngăn người vài giây, đợi khi hoàn hồn lại mới mang theo ý cười, chậm rãi nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới vậy ạ?”

Gương mặt nghiêng 15 độ của Trần Tiểu Hy bỗng cứng đờ, cô nghiến răng nói từng chữ: “Giang! Thần! Em! Phải! Giết! Chết! Anh!”

Buổi tối, Trần Tiểu Hy gọi điện thoại cho Tư Đồ Mạt, “Mạt Mạt, tôi muốn giết người kia nhà tôi.”

Tư Đồ Mạt cũng bị người đàn ông nhà mình đả kích cho hơi bực, nhưng cô nàng lại nói bằng giọng điệu phân rõ đúng sai, “Tôi cảm thấy, chúng ta giết thợ cắt tóc kia mới gọi là oan có đầu nợ có chủ.”

Ngày hôm sau, Trần Tiểu Hy cùng Tư Đồ Mạt đi tới tiệm cắt tóc khác, cắt “xoẹt” mái tóc dài nuôi mấy năm của mình, quả thực là “Ba ngàn sợi tóc cắt vì anh”. Thợ cắt tóc, anh cẩn thận cho tôi!

Bởi vì Giang Thần phải trực ban, tối ba mươi Tết, hai người họ mới lên đường về nhà. Trần Tiểu Hy vốn là người lên xe là có thể ngủ gà ngủ gật, nhưng cả đường đi cô lo lắng về nhà quá muộn hại cha mẹ chồng phải chờ cửa nên ngủ không được ngon giấc. Ngược lại, Giang Thần gối lên vai cô ngủ không biết trời đất là đâu.

Khi về tới nhà đã là hai giờ sáng, Trần Tiểu Hy phát hiện ra mình đã lo thừa. Nhà họ Giang tối lửa tắt đèn, yên ắng vô cùng. Cô không biết là từ trước tới giờ họ đều như vậy, hay là để kháng nghị với cô con dâu không khiến họ hài lòng là cô.

Giang Thần vuốt mái tóc ngắn đến tai của cô, “Em gọi điện thoại cho cha mẹ thông báo đã về tới nhà rồi đi, đèn vẫn sáng kìa.”

Nhà Trần Tiểu Hy phía đối diện đèn điện sáng trưng, cha mẹ Tiểu Hy ngồi trên sofa buồn ngủ xem tivi chờ điện thoại, nhận được điện thoại báo bình an của con gái con rể mới an tâm đi ngủ.

Khi ngủ, nằm trên chiếc giường không lớn của Giang Thần, Trần Tiểu Hy ôm lấy eo Giang Thần từ phía sau, “Là bởi vì em sao?”

Giang Thần đặt tay lên mu bàn tay cô, “Em đừng suy nghĩ lung tung, họ rất bận, trước giờ đều như vậy.”

Trước giờ, đều lấy cái cớ “Cha mẹ rất bận, là con trai phải học cách tự lập” để có thể quang minh chính đại không ở bên anh

Cổ họng Trần Tiểu Hy như có gì làm cho tắc nghẹn, nuốt nước miếng ừng ực mãi không trôi, đành phải siết chặt lấy eo Giang Thần, “Cha mẹ em nhàn rồi lắm, hàng ngày đều làm phiền em, em chia cho anh chút thời gian của họ, được không?”

“Được.” Giang Thần quay người ôm cô vào lòng, thật chặt.

Chỉ có điều hôm sau, Trần Tiểu Hy đã hối hận vì những điều mình nói tối qua. Khi họ ngủ dậy, cha mẹ nhà họ Giang đã không có ở nhà từ sớm. Giang Thần nói Tết là thời gian bận bịu nhất của họ, tiệc rượu triền miên từ sáng tới tối. Trần Tiểu Hy liền đường hoàng kéo Giang Thần về nhà mình ăn chực cơm trưa, và thế là diễn biến thành tình trạng hiện tại, thịt gà, thịt vịt cá chất thành núi trong bát cơm của Giang Thần. Miếng đùi gà Trần Tiểu Hy vừa gắp còn bị mẹ cô dùng đũa cướp đi, xếp vào núi nhỏ trong bát Giang Thần.

Ăn cơm xong, Trần Tiểu Hy rửa bát trong nhà bếp, còn Giang Thần ngồi ở phòng khách xem tivi, ăn hoa quả sau bữa cơm, nghe mẹ Tiểu Hy luôn miệng kể về những chuyện xấu của Trần Tiểu Hy. “Tiểu Hy tới sáu tuổi không biết đếm từ một tới mười, thường đếm tới tám là bắt đầu gọi cha ơi con muốn ăn bánh quy... Hồi nhỏ, Tiểu Hy từng hỏi sau khi trưởng thành có nhất định phải kết hôn không? Anh họ hung dữ lắm, cha đã kết hôn rồi, sau khi con trưởng thành gả cho ai đây... Hồi cấp ba, có một thời gian ngày nào Tiểu Hy cũng ra khỏi nhà từ sớm tinh mơ, có lần còn mặc áo ngủ khoác ba lô ra khỏi nhà... Còn có lần con bé nói nó thất tình rồi...”

Trần Tiểu Hy cuống cuống rửa bát cho xong, vẩy nước trên tay rồi xông ra ngoài, “Mẹ!”

“Sao, không thấy tôi và Tiểu Thần nhà chúng ta đang nói chuyện à, chen ngang cái gì?” Mẹ Tiểu Hy trừng mắt với cô.

Tiểu Thần nhà chúng ta ở bên cạnh nghe thấy tên gọi mới này không nhận được, lẳng lặng đổ mồ hôi lạnh.

Trần Tiểu Hy áp bàn tay ướt lên cổ Giang Thần, ôm lấy anh tuyên bố quyền sở hữu, “Tiểu Thần là của con.”

Cùng mang hai thân phận là con gái và vợ, suy nghĩ trong lòng Trần Tiểu Hy là: Đây là mẹ của em, Giang Thần anh đừng có cướp; đây là Giang Thần của con, mẹ đừng có cướp. Thực ra là cô ghen với cả hai.

Buổi chiều, thời tiết bỗng trở lạnh, Trần Tiểu Hy không mang áo dày về bên lấy áo khoác hồi đại học trong tủ ra, mặc lên người rồi hào hứng nói với Giang Thần: “Anh xem em vẫn mặc vừa áo hồi đại học này.”

Chiếc áo kia Giang Thần đã quá quen thuộc, cô mặc từ hồi cấp ba cho tới đại học. Bây giờ, cô kiên trì cho rằng đây là chiếc áo đẹp nhất trong những

bộ đồ mà cô có. Trên thực tế thì đúng như vậy thật, chiếc áo khoác vải ni màu trắng sữa làm tôn lên đôi mắt đen nhánh sáng rõ của cô, khiến người ta nhìn mà tim đập thình thịch lạ lùng.

Trước bữa cơm tối, trong phòng khách nhà họ Giang khá đông người, vốn đang trò chuyện cười đùa, bầu không khí hòa hợp, đến khi hai người vừa bước vào cửa, mẹ Giang liền sầm mặt, “Tết đến mà không ở nhà, không biết là ai dạy?”

Giang Thần mặt lạnh như tiền không đáp lời, Trần Tiểu Hy cười xòa, “Cha mẹ, chúc mừng năm mới. Các cô các chú, chúc mừng năm mới ạ.”

Những cô những chú không biết từ đâu tới kia vội vàng tiếp lời, “Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới, chủ tịch và phu nhân chủ tịch thật có phúc, con trai con dâu đều tuần tú, xinh đẹp, lịch sự...”

Trần Tiểu Hy khẽ giật ống tay áo Giang Thần, anh mới gật đầu, “Chúc mừng năm mới.”

Sau đó, lại một câu “Mọi người cứ nói chuyện”, rồi kéo Trần Tiểu Hy về phòng.

Trần Tiểu Hy trách cứ Giang Thần không hiểu chuyện, “Bao nhiêu người như thế, chí ít cũng phải chào hỏi hết chứ, anh như thế này... cha mẹ sẽ giận đấy...”

Giang Thần nằm trên giường, hai tay gối sau đầu, vẻ mặt không để tâm.

Sau đó, mẹ Giang tới gõ cửa một lần nhưng Giang Thần đang ngủ. Bà sầm mặt nói buổi tối họ không ăn cơm ở nhà, cô Lý sẽ tới nấu nướng, còn nói Tết đừng đến làm phiền thông gia, người ta sẽ nói ra nói vào.

Trần Tiểu Hy yếu ớt nở một nụ cười đáp lời bà, trong lòng thâm tung một cước.

Khi Giang Thần tỉnh lại, Trần Tiểu Hy đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà lục đồ của anh. Cô đang cầm cuốn “Tam Quốc Diễn Nghĩa” cười không ra tiếng, trên đó là bức tranh chó không ra chó mèo không ra mèo mà bạn nhỏ kia vẽ.

“Trần Tiểu Hy.”

“Hả?” Cô ngẩng đầu lên, nụ cười tươi rói, sáng lấp lánh. Giang Thần đột nhiên sững sờ và hốt hoảng. Cô gái đang đứng trước mặt anh, để mái tóc ngắn quen thuộc hồi anh còn trẻ, mặc chiếc áo quen thuộc hồi anh còn trẻ, xuất hiện trong căn phòng hồi anh còn trẻ, cười tươi như hoa nhìn anh, tươi đẹp tới độ có cảm giác như được bước vào một giấc mơ thời niên thiếu.

“Qua đây.” Giọng Giang Thần khàn khàn.

Trần Tiểu Hy không hiểu, quăng sách trong tay chạy tới bên giường. Cô còn chưa lên tiếng, Giang Thần đã vươn tay ra kéo cô xuống giường, lật người đè lên cô.

Anh nhìn cô cười, khiến mặt cô nóng ran. Nụ cười của anh trước giờ đều thuần khiết, khi cười má lúm đồng tiền chứa đầy ánh nắng rực rỡ. Nhưng đôi khi sẽ giống với hiện tại, cười có phần xấu xa, khiến cô đỏ lựng cả mặt.

“Sao mặt em lại đỏ ửng thế kia?” Anh dùng ngón trỏ vuốt ve đôi má đỏ bừng của cô.

“Đâu có?” Cô cãi bướng.

Anh hôn lên mắt cô, hôn lên tai cô, hôn lên cổ cô, cô tránh né, phá lên cười khanh khách.

Khi cô Lý nấu cơm, Trần Tiểu Hy vẫn đang ngủ, Giang Thần nói với cô Lý không cần nấu nữa, lát nữa họ sẽ ra ngoài ăn. Sau khi cô Lý ra về, Giang Thần lại chui vào chăn ôm Trần Tiểu Hy. Giang Thần không ngủ, chỉ ôm Trần Tiểu Hy trong lòng, nghe tiếng pháo nổ lộp độp bên ngoài cửa sổ, cảm nhận người trong lòng. Ấm áp, mềm mại, là Trần Tiểu Hy của anh.

Trần Tiểu Hy bị cơn đói khua dậy. Cánh tay Giang Thần đặt trên eo cô, anh ôm cô rất chặt, không thoát ra được.

Bên ngoài trời đã tối, cô lẳng tai mà chỉ nghe thấy tiếng pháo hoa. Cô thở phào một hơi, có lẽ cha mẹ chồng vẫn chưa về.

“Dậy đi, em đói chết mất.” Trần Tiểu Hy vươn đến cánh tay đang đặt trên eo cô, móng tay cô nhéo một mảng thịt, nhấc lên rồi xoay một vòng.

Giang Thần kêu đau oai oái, “Trần Tiểu Hy, sao gần đây em bạo lực thế hả?”

Nhờ anh nhắc nhở, cô mới kinh ngạc phát giác gần đây bản thân có xu hướng bạo lực thật, cô nhỏ giọng sám hối, “Thôi được rồi, em xin lỗi mà.”

Cô ò ò thấp giọng, nghe thật nhẹ nhàng, Giang Thần không nhịn được lại chồm tới hôn gáy cô.

Trần Tiểu Hy kêu lên một tiếng, “Lại nữa à...”

Đợi đến khi họ thực sự ra khỏi giường đã là nửa tiếng sau. Trần Tiểu Hy cài cúc áo, chốc chốc lại liếc Giang Thần bằng ánh mắt ai oán, dáng vẻ ầm ức khiến Giang Thần chột dạ. Cô không phải là bà xã của mình sao? Sao cứ cảm thấy mình có chút giống cầm thú nhỉ...

Gần chín giờ họ mới đến một quán nhỏ gần nhà để ăn tối, ăn được một nửa thì Giang Thần có điện thoại, ra ngoài cửa nghe điện thoại hơn nửa tiếng vẫn chưa quay về. Trần Tiểu Hy móc túi, ra ngoài vội vàng nên cô không mang gì cả. Mắt thấy trong quán ăn chỉ còn lại bàn của họ, bà chủ tới giục hai lần, thái độ lần sau ác liệt hơn lần trước, Trần Tiểu Hy hơi ái ngại. Cô ra cửa nhìn mấy lần mà không thấy bóng dáng Giang Thần đâu, đành phải nói: “Tôi quên mang theo tiền và điện thoại rồi, hay là chị theo tôi ra ngoài tìm anh ấy được không?”

Bà chủ “hừ” một tiếng, “Các người có đồng bọn ở bên ngoài thì sao?”

Trần Tiểu Hy bối rối vô cùng, bà chủ à, trí tưởng tượng của chị có phải phong phú quá rồi không...

Người gọi điện thoại cho Giang Thần là giáo sư hướng dẫn nghiên cứu sinh. Giáo sư là một ông lão nghiêm túc, cả đời sống độc thân, thế nên hứng thú trong dịp Tết của lão chính là gọi điện thoại giày vò sinh viên. Hôm qua, bác sĩ Tô, cũng là sinh viên của ông, đã trúng chiêu. Nghe nói giáo sư nghe đầu dây bên cô vang lên tiếng cười đùa hát ca, hỏi cô đang làm gì, cô vui vẻ trả lời, mọi người cùng nhau uống rượu bài bạc. Sau đó, cô bị giáo sư giáo huấn cho một trận, nói xa hoa trụy lạc. Bác sĩ Tô ầm ức, thầy à, tết đến xuân về, em cũng không thể triệu tập toàn thể gia đình cùng khóc tang phải không ạ...

Giang Thần nhìn thấy số của lão, lập tức tìm một ngõ nhỏ yên tĩnh, không thể nghe thấy tiếng pháo nổ mới nghe máy. Giáo sư nói rằng một bản phân tích bệnh lý mà anh nộp cho lão có vấn đề, hai người thảo luận hồi lâu trong điện thoại, cuối cùng giáo sư hỏi anh đang làm gì, anh trả lời: “Em đang

điều tra thực địa con đường truyền nhiễm virus viêm gan khi ăn uống ở bên ngoài ạ.”

...

Giáo sư hài lòng cúp điện thoại.

Khi Giang Thần quay trở về quán ăn, Trần Tiểu Hy đang bị bà chủ quở trách tới độ sắp gục mặt xuống đầu gối. Bà chủ thấy cách ăn vận của cô không có vẻ gì là người có tiền, cộng thêm phải chờ đợi lâu, cơn tức bốc lên ngàn ngạt, càng nói càng khó nghe, “Không có tiền thì đừng ra ngoài ăn, tôi thấy cô cũng không phải hạng con gái tốt đẹp gì, mới tí tuổi đầu đã tùy tiện theo đàn ông ra ngoài ăn. Loại người như cô tôi gặp nhiều rồi, không trả tiền là tôi báo cảnh sát đấy...”

“Bao nhiêu tiền?” Giang Thần trầm giọng cắt ngang.

Bà chủ đang nói sượng miệng, thấy bạn trai của cô gái này quay về, đang muốn quở trách luôn thể. Ngẩng đầu lên nhìn thấy anh chàng trước mắt tuy vẻ mặt bình thản không nhìn ra hi nộ, nhưng lại khiến bà ta không dám nói gì nữa, “Tám mươi lăm tệ.”

Trần Tiểu Hy kéo ống tay áo Giang Thần, ầm ỨC hỏi: “Sao lại đi lâu như thế chứ?”

Giang Thần không nhìn cô, lấy tờ một trăm tệ ra đưa cho bà chủ, “Thật ngại quá, đã làm chậm trễ thời gian của chị, không cần trả lại đâu, cho tôi xin hóa đơn.”

Bà chủ mắt tròn mắt dẹt, quán ăn nhỏ đào đâu ra hóa đơn? Chị ta vốn là người chua ngoa đanh đá, lập tức lớn tiếng dọa người, “Cậu nhóc, cậu bới lông

tìm vết phải không! Tôi nói cho cậu biết tôi không sợ đâu, tôi...” (lược bớt lời lẽ thô tục)

Giang Thần không đáp, chỉ lấy điện thoại ra gọi, “Chú Trần, chúc mừng năm mới. Vâng, cháu là Giang Thần, vâng, cháu phản ánh với chú một chuyện, bên đường XX có một quán ăn XXX, sau khi thanh toán tiền, chủ quán từ chối kê khai hóa đơn, chú xem có phải là nên tìm người điều tra một chút không ạ? Vâng, cháu cảm ơn chú, cháu sẽ chuyển lời tới cha cháu.”

Trần Tiểu Hy và bà chủ đều trợn mắt há mồm. Trần Tiểu Hy đang kéo ống tay áo chuyển sang kéo ngón tay anh, “Sao thế? Anh gọi điện cho ai thế?”

“Cục trưởng Cục thuế.” Anh nói rồi nhìn dáng vẻ mặt chữ O mồm chữ A của bà chủ. Anh nở nụ cười dắt tay Trần Tiểu Hy ra khỏi quán.

Ra khỏi con phố kia Trần Tiểu Hy mới có phản ứng, cô chột khựng lại, “Anh lừa người.”

“Cái gì?”

“Anh đâu có gọi điện thoại cho Cục trưởng Cục thuế.”

“Sao em lại nói như vậy?”

“Anh không phải là loại người ấy.” Trần Tiểu Hy nhìn vào mắt anh nói nghiêm túc, “Giang Thần sẽ không ý thế hiếp người.”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, Giang Thần cười. Thế gian có một người, luôn tin tưởng bạn vô điều kiện, luôn nghĩ tốt về bạn, còn cầu mong gì nữa.

“Anh dọa bà ta thôi.” Chỉ là dọa mà thôi, vì nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của Trần Tiểu Hy lại nghĩ tới chuyện cô cùng anh về nhà đã phải chịu không ít ảm ức. Mặc dù thường ngày anh ức hiếp cô, chọc đến khi cô phải mang vẻ mặt đáng thương, nhưng nếu là người khác khiến cô phải ảm ức, anh không chịu được.

Lúc này, Trần Tiểu Hy mới cười, “Em biết ngay mà.”

Giang Thần không nhịn được nhéo gương mặt mũm mĩm của cô, “Sao em biết? Em tin anh như vậy cơ à?”

“Ặc! Ai tin anh chứ. Trong danh bạ của anh vắn vện chỉ có vài số điện thoại, làm gì có Cục trưởng Trần.” Trần Tiểu Hy đắc ý, “Còn nữa, vừa rồi anh không bắt bà ta trả tiền thừa, lãng phí mười lăm đồng, hành vi này không đúng, phải kiểm điểm.”

Quả thực rất biết cách phá hoại bầu không khí.

“Trần Tiểu Hy.”

“Gì thế?”

“Em kiểm tra điện thoại của anh?”

“Cái đó... thực ra em cảm thấy, nhân phẩm anh tốt như thế, tuyệt đối sẽ không ỷ thế hiếp người.”

“Không kịp nữa rồi.”

...

Trần Tiểu Hy giải thích, “Không phải em cố ý đâu, là lúc em vẽ truyện tranh không biết phải đặt tên cho nhân vật thế nào mới lục xem danh bạ của anh...”

“Trần Tiểu Hy, ngày mai chúng ta tới nhà bà ngoại anh nhé, ở đến hết Tết.”

“Tại sao?”

“Anh phải nói cho bà biết em kiểm tra điện thoại của anh.”

“...”

Trần Tiểu Hy rất yêu quý bà ngoại Giang Thần, cùng với tất cả họ hàng thân thích nhà bà ngoại. Ở nhà bà, cô nhận được đãi ngộ vô cùng cao. So sánh với đãi ngộ mà cha mẹ chồng dành cho cô, chỉ cần bà ngoại không cầm gậy đánh cô bắt cô quỳ xuống thì cô đã cảm động đến rơi nước mắt rồi.

Nhưng bà quả thực là một bà lão tốt tính, vừa gặp mặt đã tháo sợi dây chuyền ngọc trên cổ xuống đeo cho Trần Tiểu Hy, nói thế nào cũng không cho cô tháo xuống, còn khen cô xinh đẹp như tiên.

Trần Tiểu Hy được sủng ái mà lo sợ, lần đầu tiên trong đời cô được người ta dùng từ nghiêm trọng như “tiên” để miêu tả về dung mạo bản thân, bà ngoại... thật giỏi nhận biết mặt hàng!

Bao nhiêu người ngồi trong nhà đều là họ hàng thân thích tới gặp Trần Tiểu Hy, ai ai cũng có vốn từ vựng phong phú, mỗi người khen cô một kiểu. Nghe tới cuối, cô cảm thấy mình không đâu quân cho giới giải trí thì thực có lỗi.

Khi ăn cơm trưa, mọi người ngồi quanh chiếc bàn lớn. Ngoài Giang Thần, ai nấy đều tròn mắt nhìn Trần Tiểu Hy ăn cơm. Dưới áp lực vây quanh tàn nhẫn vô nhân đạo kiểu vườn bách thú này, Trần Tiểu Hy không biết cơm là ăn vào từ đằng mũi hay từ đằng miệng nữa, chỉ biết bà ngoại không ngừng gấp thức ăn cho cô, còn cô thì ăn lấy ăn để. Giờ cô mới hiểu, thì ra khi Giang Thần ở nhà cầm bát cơm bị mẹ chất cho thành núi kia cũng là một loại gánh nặng.

Ăn cơm xong, Trần Tiểu Hy tranh đi rửa bát nhưng bị các bác các cô ngăn cản. Mức độ kịch liệt của lời nói và động tác ngăn cản khiến Tiểu Hy cảm thấy nếu cô cứ ngoan cố, họ sẽ phải mổ bụng tự sát vậy.

Trần Tiểu Hy bị bà ngoại kéo tới ngồi chính giữa, một nhóm người ngồi xung quanh thành một nửa vòng tròn, tiếp tục nhìn.

Trần Tiểu Hy đành phải ngồi thẳng lưng, khóe miệng cười chùng mịch, chốc chốc lại gật đầu. Giang Thần bị ép ngồi ở vị trí xa cô nhất, mỉm cười nhìn cô sắm vai mẫu nghi thiên hạ.

Sau đó, không biết là ai khơi mào hỏi Trần Tiểu Hy, “Hai người đến với nhau như thế nào vậy?”

Như bình thường, Trần Tiểu Hy nhất định sẽ mặt dày vỗ ngực nói với giọng hào khí ngút trời rằng, “Là chị đây theo đuổi tên khốn này!” Nhân tiện nước mắt nước mũi giàn giụa kể về quá trình theo đuổi đầy chua xót, cuối cùng ngửa mặt lên trời cười lớn khi đã thu phục được Giang Thần làm lời kết. Để lại cho mọi người một câu chuyện cảm động, lãng mạn lại tràn đầy cảm hứng.

Nhưng khi đối mặt một nhóm người thật thà chất phác với vẻ mặt tha thiết chân thành, cách ăn nói không biết xấu hổ thường ngày của Trần Tiểu Hy không có đất dụng võ. Cô vẫn đang nghĩ xem phải nói thế nào thì không biết là ai đã giúp cô trả lời, “Nghĩ cũng biết là Giang Thần nhà chúng ta theo đuổi

Tiểu Hy rồi. Không ngờ thường ngày Giang Thần trông có vẻ trầm lặng, lúc theo đuổi con gái lại đâu vào đấy. Nào nào nào, nói xem đã dùng chiêu gì để ôm được người đẹp trở về thế.”

Trần Tiểu Hy không tìm được khóe miệng giật giật, vị họ hàng này, lạc quan như thế...

Bà ngoại cũng tò mò, kéo tay Trần Tiểu Hy, “Đừng xấu hổ, nói cho bà biết các cháu đến với nhau thế nào đi?”

Giang Thần nhìn Trần Tiểu Hy một cái, cười trả lời thay cô, “Không có gì đặc biệt cả, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén thôi ạ.”

Câu trả lời này của Giang Thần đã ngắt đầu bỏ đuôi, tình lược chủ ngữ, tình lược tân ngữ, thẳng ở chỗ bạn tưởng là anh nói rõ ý, nhưng thực ra anh lại nói lời ba phải, hiểu thế nào thì hiểu. Tóm lại là có chung hiệu quả như “Một nghìn độc giả sẽ có một nghìn vở Hamlet”, quả thực có thể xuất bản thành cuốn sách mang tên “Cách ăn nói của Giang Thần”.

Họ hàng thân thích thấy không moi được thông tin gì nóng sốt mới mẻ, lại nhao nhao chuyển hướng quan tâm tới con cháu người khác. Hỏi thành tích, hỏi hôn nhân, hỏi chuyện sinh đẻ trước nay đều là ba món pháp bảo các bậc cha mẹ thường dùng để giày vò con cái của nhau ngày Tết đến, bất kể là con cái ở độ tuổi nào đều không thể chạy thoát.

Buổi chiều, họ hàng thân thích đã kéo nhau ra về, bà ngoại đeo kính lão xem tivi, chương trình đang phát sóng không biết là hí khúc của địa phương nào, i i a a mãi không thôi.

Trần Tiểu Hy và Giang Thần nhặt rau trong bếp, tâm trạng của Trần Tiểu Hy có chút suy sụp không rõ lý do.

Giang Thần dùng khuỷu tay huých nhẹ cô, “Em sao thế?”

“Không sao.”

“Ừ.” Giang Thần tiếp tục cúi đầu nhặt rau.

...

“Anh không thể hỏi thêm mấy lần nữa sao!” Trần Tiểu Hy tức giận bứt một cọng rau ra ném anh, cọng rau bị dính ngay trên mặt.

Giang Thần bất đắc dĩ bỏ rau xuống, “Em làm sao thế?”

“Không sao cả.” Trần Tiểu Hy nói một câu, sợ Giang Thần không hỏi nữa lại lập tức bổ sung, “Chỉ là em đang nghĩ, trước kia anh không thích em, dù em đeo bám anh thế nào, anh vẫn không thích em.”

Giang Thần ngẩn người, sờ mũi, giải thích, “Cũng không phải là không thích... chỉ là...”

Chỉ là, kể từ khi anh từ chối lần tỏ tình đầu tiên của cô, cô đã xác định lập trường mà chuẩn bị trước, một lòng xoay quanh anh nhưng chưa từng, dù chỉ một lần, hỏi anh có thích cô hoặc có muốn ở bên cô không... khiến anh cũng cảm thấy vô cùng buồn bực.

“Chỉ là cái gì mà chỉ là! Không có chỉ là gì hết! Chính là anh không thích em! Anh tự nhặt rau đi! Em ra chơi với bà ngoại!” Trần Tiểu Hy quăng rau xuống cho hả giận, lau tay rồi bỏ đi một mạch không quay đầu.

Đồ quý lười này...

Giang Thần cười, tiếp tục nhặt rau, nghe Trần Tiểu Hy và bà ngoại trò chuyện trong sảnh, giọng nói hòa vào tiếng pháo của đám trẻ nghịch ngợm bên ngoài, lúc xa lúc gần.

Ảnh cưới của họ

1

Gần đây, Trần Tiểu Hy đã ý thức được một chuyện hết sức nghiêm trọng - cô và Giang Thần chưa chụp ảnh cưới.

Có thể ý thức được chuyện này là do gần đây cô được nghỉ phép năm, nhàn rỗi ở nhà, ăn no dùng mỡ đi thăm hàng xóm để láng giềng thêm hòa thuận, trùng hợp nhà đối diện là một cặp vợ chồng trẻ mới cưới. Khi Trần Tiểu Hy tới thăm, hoa quả còn chưa được bung lên đã bị dú cho cuốn ảnh cưới dày cộp vào tay. Cô đã lôi hết tất cả từ vựng chuyên môn trong luận văn thâm mỹ hồi đại học ra để xuýt xoa khen ngợi, khiến cặp đôi nhà người ta áy náy vô cùng, một mực muốn xem ảnh cưới của Trần Tiểu Hy và Giang Thần, khen ngợi mấy câu đáp lễ. Khi Trần Tiểu Hy nói rằng họ không chụp ảnh cưới, đối phương không tìm được lòng mà lộ ra vẻ mặt cảm thông, sau đó an ủi cô mà nói, cái thứ ảnh cưới này, không chụp cũng không sao, ý nghĩa không lớn, ý nghĩa không lớn.

Trần Tiểu Hy về nhà, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy nhất định phải chụp ảnh cưới, hiện trường vụ án còn phải thu thập bằng chứng rồi chụp ảnh nữa, huống hồ là Trần Tiểu Hy cô và Giang Thần kết hôn. Đương nhiên là phải lưu giữ càng nhiều chứng cứ càng tốt, để tránh nói miệng không bằng chứng, người nào đó lại quyt nợ.

Chỉ có điều Giang Thần không hề thích chụp ảnh, đến ảnh chụp tốt nghiệp các cấp từ bé đến lớn trong nhà cũng chỉ có vài tấm.

Trần Tiểu Hy bỏ ra một buổi chiều, nghĩ đủ kế hoạch ABCXYZ, sắp xếp mọi khả năng, nhất định phải lưu lại bằng chứng ảnh cưới của hai người

khiến người khác nhìn thấy phải giật mình.

Khi Giang Thần tan ca trở về nhà, nhìn thấy Trần Tiểu Hy ngồi trên sô-pha, hai tay đặt lên tay vịn sô-pha, vể mặt u ám.

“Sao em không bật đèn?”

Sắc trời đã dần tối, nương theo ánh sáng màu lam từ bên ngoài cửa sổ rọi vào, tư thế như báo thù đòi nợ máu của Trần Tiểu Hy khiến Giang Thần muốn bật cười.

“Em muốn chụp ảnh cưới.” Trần Tiểu Hy dè thấp giọng nói, ý đồ tạo một vùng áp suất thấp.

“Không chụp.” Giang Thần vừa cười đồng hồ đeo tay vừa trả lời.

“Tại sao!” Trần Tiểu Hy từ sô-pha nhảy dựng lên, gào thét, “Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì!”

Giang Thần liếc cô, “Anh ghét chụp ảnh.”

Đúng vậy, số ảnh được lưu giữ trong cuộc đời Giang Thần có thể đếm trên đầu ngón tay. Từ khi trưởng thành, anh đều tránh né máy ảnh. Trần Tiểu Hy còn nhớ hồi sắp tốt nghiệp cấp hai, có bạn học mang máy ảnh từ nhà tới chụp ảnh cùng mọi người làm kỷ niệm, cuối cùng rửa cho mỗi người một bộ. Trần Tiểu Hy tìm mãi không thấy bóng lưng của Giang Thần đâu. Hồi tốt nghiệp cấp ba, Trần Tiểu Hy xách máy ảnh của cha đi tìm anh chụp ảnh chung, anh không chịu, cô lẽo đẽo theo anh những hai con phố, khó khăn lắm mới chụp được một tấm ở đầu ngõ nhà họ. Sau khi xem lại, Trần Tiểu Hy phát hiện ra ánh sáng không đủ, chỉ thấy hai bóng đen, nhưng cô vẫn rửa ảnh ra để lưu giữ. Hồi đại học, điện thoại của Giang Thần không có chức năng chụp ảnh, còn

Trần Tiểu Hy tới năm thứ tư mới đổi sang chiếc điện thoại có chức năng chụp ảnh. Ban đầu, cảm giác mới mẻ, ngoài tự chụp cho mình thì cô còn lôi anh ra chụp. Nhưng lần nào anh cũng che mặt, nếu không che được thì anh sẽ chững ra vẻ mặt lạnh tanh, khiến Trần Tiểu Hy cảm thấy mình đang ép buộc con gái nhà lành. Về sau, khi hai người chia tay, điện thoại của Trần Tiểu Hy bị trộm trên tàu điện ngầm, cô túm lấy nhân viên công tác trong tàu điện ngầm đòi xem camera. Thực ra cô biết rõ là không thể nào đòi lại được, chỉ có điều không biết tại sao vẫn muốn cố gắng tới cùng.

Có lẽ tất thảy những lần mất đi đều như vậy, biết rõ không thể níu kéo, nhưng vẫn dốc toàn lực mà liều lĩnh, tựa như một loại bản năng.

Trần Tiểu Hy bỗng cảm thấy tinh thần sa sút, ngượng ngùng sờ mũi, “Vậy thì thôi bỏ đi. Anh đói chưa? Cơm xong rồi, rán con cá với xào ít rau là xong.”

Giang Thần đi về phía cô, cô liền đứng thẳng lưng, nhưng anh chỉ đặt chiếc đồng hồ vừa cởi lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh sô-pha. Quay đầu nhìn cô, thấy cô như đang chờ mong gì đó, không nhìn được cười, anh xoa tóc cô nói: “Không vội, đợi anh thay đồ xong rồi nấu tiếp.”

Khi Giang Thần thay đồ xong đi ra ngoài, Trần Tiểu Hy đang rán cá trong bếp. Giang Thần nhìn cô từ xa, cảm thấy có lẽ cô sẽ không nháo nữa, bèn yên lòng ngồi trên sô-pha lật giở cuốn tạp chí đợi bữa cơm.

Sau khi cưới, thói quen thích bưng bát tới phòng khách vừa xem tivi vừa ăn của Trần Tiểu Hy đã được phát huy hết mức. Số lần sử dụng bàn ăn nhỏ trong bếp có thể đếm trên đầu ngón tay, cô thường trải mầy tờ tạp chí lên chiếc bàn trà trong phòng khách rồi bưng đồ ăn lên đó. Giang Thần không có ý kiến, ngược lại còn cảm thấy có chút thú vị, chỉ có điều đôi khi cô bưng bát cơm xem phim hoạt hình một hồi lâu mà quên không và cơm, anh sẽ dùng đũa gõ vào đầu cô.

“Này, trái giấy lên bàn đi chứ.” Trần Tiểu Hy bưng đĩa từ nhà bếp ra, thấy anh lật giở tạp chí truyện tranh của mình, cô không khỏi nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái.

Giang Thần xé mấy trang tạp chí bằng móng vuốt biếng lười, vừa trái lên bàn vừa nghĩ cô nàng này gần đây hình như “này này” với anh rất thuận miệng thì phải.

Khi nhìn thấy thứ trên đĩa, Giang Thần không kìm được hỏi: “Cái gì vậy?”

“Cá rán chứ cái gì.” Trần Tiểu Hy cất giọng ủ dột.

Giang Thần: “Cái này có lẽ không được gọi là cá rán đâu, nhiều nhất chỉ là một con cá chết cực kỳ thảm.”

Trần Tiểu Hy: “...”

Trần Tiểu Hy gắp mấy hạt cơm lên ăn, vì không bật tivi, tiếng đĩa gõ trên bát sứ kêu lạnh lạnh.

Giang Thần: “Có lẽ anh không rảnh để đưa em đi chọn áo cưới, một mình em có thể xử lý chứ?”

“Hả?”

Bay theo ánh sáng, con bướm ghé vào cửa kính ngủ gật bỗng đập cánh, nhanh chóng bay đi.

“Trần Tiểu Hy, em có cần phải mở âm lượng tivi to như thế không!”

Bởi vì không làm lễ cưới, lại không có thời gian đưa cô đi thử váy để chụp ảnh, cho nên ngày chụp ảnh là lần đầu tiên Giang Thần nhìn thấy Trần Tiểu Hy mặc váy cưới. Anh ngồi gà gật trên chiếc ghế dài trong cửa hiệu chụp ảnh, mơ màng nhìn thấy Trần Tiểu Hy như một đám mây bay tới.

Cũng đẹp, anh thầm nghĩ. Anh nuốt cái ngáp xuống, lộ ra nét cười trên khóe môi.

Trong chiếc váy cưới Trần Tiểu Hy đang mặc ẩn hiện đôi giày cao gót. Cô bước đi dè dặt, cho đến khi nhìn thấy Giang Thần mặc bộ âu phục màu trắng ngồi trên chiếc ghế với vẻ biếng lười, cô đã hoàn toàn ngây dại. Cô luôn biết anh hợp màu trắng, nhưng không ngờ lại hợp như thế này, thật muốn bổ nhào vào anh... Trên thực tế, cô cũng đã làm như vậy, chỉ có điều khi cách anh khoảng hai mét, chân cô bỗng giẫm lên vạt váy, sau đó vì muốn giữ thăng bằng mà hai tay dang rộng trong không trung.

Cô có nghĩ tới cảm nhận của Giang Thần không vậy? Giây trước vẫn còn là cô dâu xinh đẹp tựa mây trắng, giây sau đám mây này đã biến thành Càn Đẩu Vân của Tôn Ngộ Không đấu với Vô Địch Phong Hỏa Luân của Hồng Hải Nhi.

Cứu nguy thành công.

Khi chụp ảnh, Giang Thần vô cùng bực bội trước các câu ra lệnh của tay chụp ảnh, nào là “Chú rể cười một cái coi, phải cười ra cảm giác hạnh phúc tựa như hoa nở đầy khắp núi đồi ấy!”, nào là “Chú rể nhìn cô dâu đi nào, đắm đuối một chút, ánh mắt phải ngọt ngào, dịu dàng như nước đường ấy!”, rồi còn “Chú rể ôm cô dâu đi, thể hiện cảm giác dùng cạn tình yêu của một đời để ôm ấp ấy”... Trần Tiểu Hy cũng ngăn người trước các phương thức biểu đạt có

trình độ văn học đặc sắc như “Hãy tưởng tượng mình là con chim nhỏ hát ca giữa những đám mây” của tay chụp ảnh.

Nghỉ giữa chừng, Trần Tiểu Hy đi dậm phần, Giang Thần từ chối yêu cầu tô thêm một tầng phấn của thợ trang điểm, trốn sau tàng cây ngủ gật.

Tay chụp ảnh và trợ lý tưởng rằng cô dâu chú rể đều đi dậm phần, bắt đầu tám chuyện với nhau.

“Này Will, cô có thấy chú rể cứ tỏ vẻ như bị ép buộc không, từ đầu tới cuối đều không cười, chắc chắn là bị ép cưới rồi.”

“Có thể là bác sĩ bảo cưới đấy, nhìn dáng vẻ cẩn thận dè dặt của cô dâu đi giày cao gót kia, nhất định là sợ có gì sơ xuất khiến người ta không thêm mình nữa.”

“Chẳng trách bụng cô dâu lại hơi nhô như thế.”

Giang Thần cảm thấy, đối với Trần Tiểu Hy mà nói, khi nghe cuộc đối thoại của họ cô sẽ chỉ cười nhạt, còn lời tổng kết cuối cùng của họ mới dẫn tới vụ án giết người.

Khi tiếp tục chụp ảnh, Will đã phát hiện ra rằng, chú rể - người bị tình nghi là có tội chứng mặt đơ vì bị ép cưới, đã cười. Mặc dù khi cười có vẻ trẻ con, nhưng cô ta buộc phải thừa nhận rằng đó là một nụ cười đẹp, bởi vì cô ta thấy anh như đang tắm trong ánh nắng ấm áp, như một chú cá nhỏ vui vẻ bơi lội trong dòng suối mát của ngày xuân.

Sự tham dự tích cực đột phát của Giang Thần và sự nhiệt tình khác thường của tay nhiếp ảnh cuối cùng đã khiến cho buổi chụp hình được diễn ra suôn sẻ. Trên thực tế, tay chụp ảnh nhiệt tình tới mức khiến người ta có phần

sợ hãi, bởi vì anh ta đã mời họ làm người mẫu cho mình. Anh ta bày tỏ, nếu họ bằng lòng, ngoài việc có thể nhận được ảnh cưới miễn phí ra, họ còn có thể nhận được mức thù lao hấp dẫn, điều kiện duy nhất là ảnh cưới phải chụp dưới nước.

Điền Giang Thần không ngờ tới là Trần Tiểu Hy đã thắng thường từ chối.

Trên đường trở về, Trần Tiểu Hy thấm mệt, vừa lên xe đã nằm trên ghế bất động, Giang Thần phải thắt dây an toàn cho cô.

“Thật không hiểu ảnh cưới rốt cuộc có gì đáng để chụp, mệt bỏ hơi tai, cứ như cú ấỵ.”

“Gâu gâu.” Trần Tiểu Hy uể oải.

Chụp ảnh cưới xong, chọn ảnh cưới đối với người có chứng gì cũng thích như Trần Tiểu Hy mà nói lại là một vấn đề khó khác. Cô ôm máy tính, cứ cảm thấy tấm này Giang Thần thật đẹp trai, tấm kia Giang Thần thật “man”, tấm này thật có khí chất, tấm kia gương mặt nhìn nghiêng giống tượng điêu khắc, tấm nào của Giang Thần cũng đẹp cả.

Vất óc suy nghĩ mất mấy ngày, cuối cùng cô cũng chọn xong.

Mặc dù Giang Thần không nhúng tay vào việc chọn ảnh, nhưng anh lấy làm tò mò về tiêu chuẩn lựa chọn của cô, bởi vì đối với anh mà nói, bức ảnh nào cũng đều như nhau cả.

Trần Tiểu Hy trả lời hùng hồn: “Chọn những tấm ảnh của anh mà em nhìn là muốn liếm màn hình nhất.”

“Nhân vật chính của bức ảnh cưới không phải nên là cô dâu sao?”

“Hả... Cũng đúng nhỉ.”

Cuộc sống của họ

Cuối tuần, Trần Tiểu Hy nghiên cứu cách làm kẹo Nougat từ đường trên mạng Internet. Sau khi thất bại, cô không hề cảm thấy buồn bực. Đối với cô, làm đồ ăn có thành công hay không phải dựa vào duyên phận, không thể cưỡng cầu.

Sau khi thu dọn qua loa cô bèn đi ngủ trưa, tỉnh dậy phát hiện cả bộ bếp chi chít kiến. Trong lúc đầu óc nóng lên, cô đổ rượu thuốc của Giang Thần vào, với ý đồ hoặc là dìm chết lũ kiến, hoặc là chuốc cho chúng say tới chết, nhân tiện diệt khuẩn luôn.

Sau đó, cô ôm tâm thái để thời gian xử lý tất cả, đến phòng khách xem tivi. Vừa mở ti vi thì cửa phòng sách mở ra, Giang Thần mơ màng bước ra ngoài, Trần Tiểu Hy giật nảy mình, “Sao anh lại ở nhà? Anh không phải trực ban sao?”

“Anh về từ sáng, không muốn làm phiền em nên ngủ ở phòng sách.”

Thực ra, không phải là Giang Thần không muốn làm phiền cô, mà là không dám. Gần đây, tính khí cô có vẻ khó chịu, hai ngày trước anh còn bị cô mắng cho một trận vì tội mời cô ăn hoa quả khi cô đang vẽ tranh. Nội dung mắng nhiếc là, cô với tư cách là một nhà nghệ thuật, không thể nghĩ tới chuyện xa xỉ cực độ là ăn hoa quả trong thời kỳ sáng tạo được, ngay cả điều này anh cũng không hiểu, thì anh có tư cách gì để làm người bạn linh hồn của cô.

“Có gì ăn không?”

“Em tưởng anh không có nhà nên không mua đồ ăn, hay là bây giờ đi mua? Hay là em gọi điện thoại gọi đồ ăn ngoài?”

“Không cần đâu.” Giang Thần cố tình hít mũi thật mạnh, “Tự anh đi nấu mì vậy.”

“Ừm.” Trần Tiểu Hy vì bận rộn chuyển kênh mà trả lời bừa.

Giang Thần day day thái dương căng phình đi vào bếp. Trên đường đi, anh còn ho mấy tiếng nhưng vẫn không nhận được sự chú ý của cô.

Nhìn thấy nước chảy lênh láng trên bệ bếp và xác kiến, Giang Thần thở dài, đổ nước vào nồi bắc lên bếp, một tay cầm khăn lau bệ bếp, một tay bật bếp ga.

“Phụt” một tiếng, ngọn lửa màu xanh bén lên chiếc khăn lau trên tay Giang Thần. Anh quăng chiếc khăn lên bệ bếp theo phản xạ có điều kiện, ngọn lửa nhanh chóng lan rộng.

Đầu óc đang mê mang của Giang Thần bỗng tỉnh táo lại, anh xông ra ngoài nhà bếp, vác Trần Tiểu Hy vẫn đang ngồi trên sofa xem tivi xông ra ngoài cửa nhà.

Trần Tiểu Hy lấy làm khó hiểu, tay chân khua loạn trên không giống như con rùa bị người ta nhắc lên, “Sao thế sao thế! Em sắp rơi xuống rồi!”

“Cháy rồi!”

“Hả?! Làm sao bây giờ!”

Trần Tiểu Hy chưa kịp phản ứng đã được Giang Thần đặt xuống, anh quay người chạy vào nhà, vừa chạy vừa hét lên với cô, “Ngăn người ra đó làm gì, chạy đi chứ!”

Trần Tiểu Hy nghe lời chạy về phía thang máy, bên tai lại truyền đến tiếng rống của Giang Thần, “Thang bộ.”

Cô “ừ” một tiếng lại chạy về phía cầu thang bộ, chạy được một tầng cảm thấy không ổn, lại chạy lại, vừa chạy vừa gọi, “Giang Thần! Giang Thần!”

Lúc này, Giang Thần đã khoanh tay trước ngực dựa vào cửa đợi cô. Cô tới gần, không nói một lời mà kéo anh chạy, nhưng lại không lôi nổi anh, cô quay đầu nhìn anh, “Chạy thôi, anh làm gì thế! Sao em có thể bỏ mặc anh mà chạy được!”

Giang Thần vẫn không nhúc nhích, Trần Tiểu Hy vừa lôi anh vừa sốt sắng nói, “Chúng ta mau chạy thôi, thật đấy, đồ đạc nhà cửa gì đó em đều không cần, nhưng không thể không có anh, đừng cứu hỏa nữa, chúng ta xuống dưới gọi điện thoại báo cảnh sát là được rồi, anh nghe thấy chưa thế... Ôi, sao anh lại bất động thế này, anh điên rồi à, anh quan trọng hơn tất cả mọi thứ mà, chỉ là một căn nhà thôi mà!”

Giang Thần im lặng nhìn cô, “Bà xã à, lời tỏ tình chứa chan tình cảm của em anh cảm động lắm, nhưng lửa đã được dập rồi.”

“Hả? Dập rồi?” Trần Tiểu Hy nói bằng giọng điệu thất vọng lạ lùng, “Đã dập được rồi à, cái gì vậy chứ...”

Giang Thần nhéo mặt cô, “Em đang thất vọng sao?”

Sau đó, anh kẹp cổ cô lôi vào phòng, “Giờ chúng ta nói chuyện tại sao trong nhà bếp đâu đâu cũng là cộn đi.”

Thành phố sau cơn mưa lớn sáng sủa hẳn, khiến người ta cảm thấy thật thư thái, Giang Thần kéo cửa sổ tấm chớp lên, ánh nắng dịu dàng sau cơn mưa đồng loạt ùa vào phòng.

“Bác sĩ Giang.”

Giọng nói quen thuộc vang lên phía sau, khóe môi Giang Thần thăm cong lên, nhưng khi quay người lại mang vẻ mặt nghiêm túc, “Em rảnh rồi đến thế sao?”

“Rảnh lắm, ông chủ đi công tác, nhân viên đương nhiên phải lười biếng rồi.” Trần Tiểu Hy mặc chiếc áo phông màu trắng và quần bò mài, dựa vào khung cửa cười híp mắt vẫy tay, “Nhìn thấy em vui không, cười lấy một cái đi.”

Giang Thần kéo ghế trước bàn làm việc ra ngồi, nhìn cô bằng ánh mắt uể oải, “Gặp được em có gì đáng để vui chứ? Ngày nào chả gặp.”

Trần Tiểu Hy bĩu môi, vừa lúi về phía sau vừa nói: “VẬY em về nhé?”

“Tạm biệt.” Giang Thần xua tay, rút một tờ bệnh án ra, cúi đầu xem chăm chú, “Không tiễn.”

Tiếng bước chân đã vang lên, rồi xa dần. Giang Thần ngẩng đầu lên, vẻ mặt không nén nổi kinh ngạc.

Trần Tiểu Hy đi dạo một vòng trong bệnh viện, đến siêu thị ở bệnh viện mua một túi hạt dưa rồi mới thông thả trở về phòng làm việc của Giang Thần.

Anh đưa lưng về cửa, đứng bên cửa sổ, không biết là nhìn gì.

“Bác sĩ Giang.”

Giang Thần quay người lại, Trần Tiểu Hy nở nụ cười tươi rói bước về phía anh. Dưới ánh sáng rực rỡ, chiếc áo màu trắng ánh lên sáng rỡ khiến người ta phải váng vất, tôn lên nụ cười vô cùng ngọt ngào của cô.

“Cảnh tượng tái hiện, lịch sử tái diễn, anh mà còn nói em rảnh rồi là em đi về thật đấy nhé.” Trần Tiểu Hy ném một nắm vỏ hạt dưa vào thùng rác, nhưng vì vỏ hạt dưa nhẹ, vừa ném đã văng ra ngoài, rơi vãi đầy đất.

Giang Thần còn chưa lên tiếng, Trần Tiểu Hy đã lập tức chưng ra vẻ mặt đáng thương, “Anh mắng em đi! Lần sau em không dám thế nữa.”

Chiêu “đánh đòn phủ đầu, giả vờ đáng thương nhận lỗi trước” là chiêu thức mà Trần Tiểu Hy mới học được dạo gần đây để đối phó với Giang Thần, hơn nữa là học được từ Cố Vị Vị, nhóc con đẹp trai bốn tuổi của Tư Đồ Mạt. Hôm ấy, Trần Tiểu Hy tới nhà họ chơi, nhìn thấy Cố Vị Vị đánh đổ nước lên laptop của Tư Đồ Mạt, cô tròn mắt nhìn vẻ mặt của cậu bé, thoạt đầu là kinh ngạc, sau đó nước mắt lưng tròng, chớp mắt cái đã đổi sang vẻ mặt đáng thương, ôm laptop bắt đầu òa khóc, mặt mũi còn ướm hơn cả máy tính. Cuối cùng, Tư Đồ Mạt đau lòng ôm lấy con trai ra sức đong đưa, vỗ về. Tuy cậu bé nhìn có vẻ sắp bị đong đưa tới độ miệng sùi bọt mép, nhưng dù sao cũng đã thành công.

Từ trước tới nay, Trần Tiểu Hy là người trung thành với đạo lý “Trong ba người cùng đi, tất có một người là thầy ta”¹. Sau khi về tới nhà, cô lập tức thực hành với Giang Thần. Cô “lỡ tay” đánh vỡ cốc sứ của một bệnh nhân nữ tặng cho bác sĩ Giang, sau đó mặt mày ủ rũ nói xin lỗi, anh đánh em đi. Câu trả lời của Giang Thần là đồ thần kinh, sau đó xắn tay lên thu dọn mảnh vỡ. Cho nên, Trần Tiểu Hy cảm thấy chiêu này hết sức hữu dụng.

[1] Một câu trong Luận ngữ của Khổng Tử, ý nói con người nên khiêm tốn học hỏi.

Giang Thần nhìn Trần Tiểu Hy - người đang cố tình chớp đôi mắt to với tốc độ rùa bò chừng hai giây, lại nói: “Quét dọn sạch sẽ.”

Chỉ dùng một lần là thất bại, tính kháng thuốc của Giang Thần quả là quá tốt...

Thấy cô không nhúc nhích, Giang Thần lại bổ sung: “Nếu không, lát nữa anh sẽ nói với cô dọn vệ sinh là em cố tình.”

Trần Tiểu Hy rụt cổ, nếu bắt người có thể dọn sạch mô người trong thùng rác y tế mỗi ngày đi quét vỏ dưa, quả thực là không biết trọng dụng nhân tài rồi.

Thế là Trần Tiểu Hy miễn cưỡng phải ngậm miệng quét sạch vỏ dưa. Vì Giang Thần không bớt chút tinh lực nào ra đếm xỉa tới cô nên cô vô cùng nhàm chán, bèn đi tưới nước cho mấy chậu xương rồng trong phòng làm việc của anh.

Giang Thần nghe thấy tiếng nước, ngẩng đầu lên thì Trần Tiểu Hy đã tưới tới cây xương rồng cuối cùng, nước tràn ra mép chậu, nước mắt của xương rồng.

Anh thở dài, “Em tưới nước như thế, rễ cây sẽ thối đấy.”

Trần Tiểu Hy sực nhớ ra, hỏi anh: “Từ bao giờ phòng làm việc của anh lại có thêm... một hai ba bốn năm, năm chậu xương rồng thế?”

“Đồng nghiệp tặng.”

“Đồng nghiệp nào? Nữ?” Trần Tiểu Hy bỗng trở nên đa nghi, ở bên người đàn ông có độ nổi tiếng quá cao thật mệt.

“Không biết.” Quả thực là anh không biết. Hai ngày trước, anh đã nhìn thấy trên bàn làm việc có thêm năm chậu cây xương rồng to bằng bàn tay, còn được thắt nơ bướm bằng ruy băng, dưới đáy chậu đẽ một mảnh giấy, viết ”*Chúc anh mỗi ngày đều có tâm tình tốt màu xanh, from đồng nghiệp.*” Bây giờ, anh còn cảm thấy buồn bực, tại sao tâm tình tốt lại là màu xanh. Nếu đã nghĩ ra rồi thì anh bèn thuận miệng chuyển chủ đề, “Em cảm thấy tâm tình tốt nên là màu gì?”

“Hả?” Trần Tiểu Hy không hiểu, Giang Thần nói lại một lần nữa, khóe miệng cô giật giật, “Tâm tình thì có thể có màu gì?”

“Ồ? Không phải em tự xưng mình là người có tố chất trời sinh của nhà nghệ thuật sao?” Giang Thần nhướn mày.

Trần Tiểu Hy lâu bầu, “Đúng thế, em là người có tố chất của nhà nghệ thuật, đâu phải là thuốc màu² của nhà nghệ thuật, làm sao biết được tâm tình tốt có màu gì, kỳ quặc.”

[2] Chơi chữ: tố chất (料) và thuốc màu (颜料) có chung một chữ.

Giang Thần cười híp mắt vỗ đầu cô, “Đúng thế, nhà nghệ thuật của chúng ta, có muốn ra ngoài ăn cơm không?”

“Muốn!” Trần Tiểu Hy hưng phấn giơ tay, hoàn toàn quên chuyện đang hỏi hỏi này.

Sự chú ý của Trần Tiểu Hy thường dễ bị chuyển rời. Trước kia cô vì chuyện gì đó mà làm ầm làm ỹ với anh, anh chỉ cần thừa lúc cô chưa kịp phản ứng dẫn cô tới một chủ đề khác, đợi cô bình tĩnh lại thì việc đã qua rồi.

Quả nhiên, khi ăn được một nửa Trần Tiểu Hy mới nhớ ra, dùng đũa gõ vào tay anh, “Nói! Chậu hoa kia là ai tặng?”

Chiếc đũa vừa khéo đánh vào xương ngón tay của Giang Thần, phát ra một tiếng lòn, Trần Tiểu Hy giật nảy mình, quăng đũa đi nắm lấy tay anh, “Anh có đau không?”

“Em nói xem?”

Trần Tiểu Hy nhìn xương ngón tay anh đã phiem đỏ, hồi hận muốn chết. Đánh đàn ông không phải sở thích của cô, thật trái với hình tượng dịu dàng, hiền lành ngậm bồ hòn làm ngọt trước giờ của cô.

Giang Thần nhìn bàn tay cô cầm ngón tay anh vừa xoa vừa thổi, thổi hăng say tới độ bắn cả nước miếng lên trên.

“Được rồi, đừng thổi nữa.” Anh thu tay về, “Em mau ăn cơm đi, buổi chiều anh còn có ca phẫu thuật.”

“Hả? Vậy tay anh đang đau thế này, nhờ run tay làm chết người thì phải làm sao?” Trần Tiểu Hy lo lắng.

Khóe môi Giang Thần giật giật, “Cảm ơn lời chúc phúc của em.”

“Buổi chiều em vẫn quay về đi làm sao?”

“Về chứ, Phó Phái lên cơn thần kinh làm máy chấm công, tan làm phải quét vôn tay nữa.”

Buổi chiều, Giang Thần thực hiện xong ca phẫu thuật quay về phòng làm việc, nhìn thấy Trần Tiểu Hy đang bò ra bàn xem truyện tranh.

“Không phải em nói phải chấm công sao?”

Trần Tiểu Hy nhảy lên, “Anh không biết Tư Đồ Mạt thông minh tới mức nào đâu. Chị ta đã lên mạng mua một bộ chế tác vôn tay giả, bọn em làm vôn tay giả xong rồi, hôm nay chị ta chấm công giúp em, ngày mai em chấm công giúp chị ta, cho tới khi Phó Phái đi công tác về.”

Dứt lời, cô bèn lấy một cây nến, một chiếc bật lửa và một lọ giẻ đó giống lọ keo ra, “Để em giúp anh làm màng vôn tay nhé!”

Giang Thần từ chối, “Anh không cần chấm công.”

Trần Tiểu Hy cầu xin, “Làm đi mà, làm đi mà, thỏa mãn em một chút đi mà...”

Giang Thần liếc cô, “Từ lúc nào anh không thỏa mãn nổi em rồi?”

Trần Tiểu Hy thẫn thờ, tay bám vào eo Giang Thần, “Ui, tối thử là biết ngay.”

Người giở trò lưu manh, hận nhất là gặp phải tư thế “Tới đi tới đi, hoan nghênh anh tới giở trò” này, quả thực là mất hứng.

Cuối cùng, Giang Thần vẫn bị Trần Tiểu Hy ép làm vôn tay cho cả mười ngón tay. Trần Tiểu Hy cho mười khuôn vôn tay của anh vào trong một

chiếc túi nilong kín miệng rồi để vào túi xách. Cô nghĩ rồi, nếu một ngày nào đó cô không cẩn thận giết người, phải dùng dấu vân tay của Giang Thần để sờ một lượt hiện trường phạm tội, cô không thể ngồi tù rồi để lại Giang Thần một mình bơ vơ trợ trợ nơi nhân gian vô vị này được.

Giang Thần nhắc nhở một câu, nam nữ được giam riêng.

Trần Tiểu Hy ngẫm nghĩ rồi bày tỏ, tóm lại là cùng hệ thống nhà tù, sẽ có cơ hội gặp mặt.

Anh đã trở thành cha, còn cô đã trở thành mẹ

1

Toàn bộ quá trình mang thai của Trần Tiểu Hy diễn ra thuận lợi như uống trà: không nghén, các chỉ tiêu đều bình thường, ăn được, không mệt, ngay cả bác sĩ Giang đồng hành cùng cô trong suốt quá trình cũng cảm thấy suôn sẻ tới mức không thể tin nổi. Cho nên khi đến kỳ dự sinh, chuẩn bị vào bệnh viện chờ sinh, Trần Tiểu Hy vẫn thản nhiên chỉ huy Giang Thần rằng những cái khác có thể không mang, nhưng nhất định phải mang cho cô thật nhiều truyện tranh. Còn nữa, nếu “Gintama¹” ra chương mới, nhớ phải tải xuống cho cô ngay lập tức!

[1] Là một bộ manga do tác giả Sorachi Hideaki sáng tác và minh họa.

Ở bệnh viện mấy ngày mà không có dấu hiệu sinh, Trần Tiểu Hy không lo lắng gì, ăn được, uống được, ngủ được, số lần được gặp Giang Thần còn nhiều hơn ở nhà. Còn Giang Thần đâm ra áy náy. Vốn giường trong bệnh viện ít là vậy, Trần Tiểu Hy một mình một giường những mấy ngày, hàng ngày ăn hoa quả, nằm đọc truyện tranh, xem tivi, còn gọi các cô dọn vệ sinh tới cùng thừa nước đục thả câu. Nhưng bác sĩ Giang - người trước giờ không lạm dụng chức quyền đã bất chấp để Trần Tiểu Hy ở lì lại bệnh viện.

Bốn giờ sáng, Trần Tiểu Hy bỗng kêu đau bụng, Giang Thần nằm cùng giường bật dậy, ấn vào máy gọi trên đầu giường, sau đó bật đèn.

Trước khi được đưa vào phòng sinh, Trần Tiểu Hy vẫn luôn nhấn mạnh, không muốn Giang Thần ở bên cạnh.

Khi cha mẹ của Giang Thần và cha mẹ của Trần Tiểu Hy tới nơi, một hàng các ông bố tương lai, bao gồm Giang Thần dựa vào hành lang bên ngoài khoa sản chờ đợi, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm màn hình điện tử trên tường. Họ cũng ngẩng đầu theo, màn hình điện tử chạy mấy chữ đỏ: Ai đó, tử cung mở 6cm; ai đó, tử cung mở 4cm; Trần Tiểu Hy, tử cung mở 3cm.

Mẹ Trần Tiểu Hy vỗ cha Trần Tiểu Hy, “Ôi không được rồi, mới mở có 3cm, đứa cháu ngoan này của chúng ta đã thua ngay ở vạch xuất phát rồi!”

Bầu không khí vốn căng thẳng bỗng chốc chảnh ra làm sao.

Không có tiếng kêu đứt ruột đứt gan bên ngoài phòng sinh thường thấy trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình, giữa phòng sinh và khu vực chờ được tấm cửa kính ngăn cách, không nghe thấy gì cả, chỉ nhìn thấy bóng dáng vội vàng của bác sĩ và y tá.

Gạt bỏ thân phận bác sĩ, Giang Thần cảm thấy họ rất lạ.

Hơn chín giờ, một y tá bước ra, “Người nhà mua cho sản phụ ít socola đi.”

Ngay lập tức, một số người nhà đứng dậy loạt xoạt, Giang Thần cũng là một trong số đó.

Y tá nhìn thấy Giang Thần, vui vẻ nói: “Bác sĩ Giang, Trần Tiểu Hy nói cô ấy muốn ăn socola có quả hạch.”

“Không ra thể thống gì hết, còn chọn món nữa! Có cái gì thì mua cái ấy, đừng chiều nó!” Mẹ Trần Tiểu Hy lại vỗ cha cô một cái.

Cha mẹ của Giang Thần chỉ giục Giang Thần nhanh đi mua.

...

Giang Thần nhanh chân bước vào siêu thị của bệnh viện, đi một vòng không tìm được socola quả hạch, túm lấy nhân viên siêu thị hỏi, cứ bắt người ta phải đến kho tìm cho bằng được. Khi thanh toán, anh mới phát hiện ra mình quên mang ví, may mà người ta quen anh, vung tay nói bác sĩ Giang anh cứ cầm đi ăn đi, lúc khác trả tiền cũng được.

Khi ra khỏi cửa, Giang Thần nghe thấy người kia lẩm bẩm một câu. Thích ăn socola quả hạch đến mức ấy cơ à.

Về tới khoa sản, mẹ Trần Tiểu Hy mang vẻ mặt hớn hờ báo tin vui, “Nhìn này, mở sáu phân rồi, hăng hái tiến lên con nhé.”

Giang Thần nhìn màn hình điện tử, Trần Tiểu Hy, tử cung mở 6cm.

Đang nghĩ xem phải đưa socola vào cho cô bằng cách nào, thì y tá ban này lại bước ra, kéo Giang Thần tới một bên nói nhỏ mấy chữ, “Đẻ khó do kẹt vai.”

Với tư cách là một bác sĩ đã truyền đạt quá nhiều tin xấu cho người khác, với tư cách là một người hiểu ý nghĩa của mấy chữ “đẻ khó do kẹt vai”, Giang Thần bình tĩnh hơn người bình thường nhiều, anh chỉ mất mấy giây để phản ứng, “Bác sĩ Trần đâu?”

Bác sĩ Trần, với tư cách là chủ nhiệm khoa sản, giờ phút này đang bình tĩnh thực hiện ca phẫu thuật trợ giúp sinh khó trong phòng sinh.

Thời gian kéo lê từng bước.

Bác sĩ Trần ra khỏi phòng sinh, vỗ vai Giang Thần, “Mẹ tròn con vuông.”

Anh ta nhìn thấy ánh mắt Giang Thần chuyển từ cầu nguyện sang cảm kích, cuối cùng bình tĩnh lại, khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, đứng dậy bắt tay anh ta rồi lên tiếng: “Cảm ơn!”

Bác sĩ Trần thầm giễu cợt trong lòng: Đừng tưởng rằng vừa rồi tôi không nhìn thấy ánh mắt như con cún của anh nhé, ôi chao quả nhiên tôi mới là thần y thánh thủ, nhìn bậc hậu bối này sùng bái tôi kìa!

Y tá đi theo sau vô cùng bức tức, bác sĩ Trần thật quá đáng, đã cướp mất cơ hội được tranh công của cô, người ta cũng muốn nhìn thấy bác sĩ Giang nói lời cảm ơn với mình bằng đôi mắt lấp lánh thế kia.

Đứa nhỏ vừa chào đời khóc oa oa trong lòng ông bà nội ngoại.

Trần Tiểu Hy nằm trên giường, thờ thoi thóp.

Giang Thần vuốt mái tóc đẫm mồ hôi của cô, “Vất vả cho em rồi.”

Tuy vừa lên chức cha, buổi chiều Giang Thần vẫn có một ca phẫu thuật. Tất cả là nhờ đồng nghiệp của anh có thể vừa nói chúc mừng, vừa nói ôi không ngờ đã sinh rồi, cậu cũng không giúp được gì, chỉ bằng tới giúp cho ca phẫu thuật chiều nay đi, cứ quyết định như vậy nhé.

Sau khi hoàn tất công tác vệ sinh vô khuẩn trước phẫu thuật, sau khi giúp Giang Thần mặc bộ đồ phẫu thuật xong, y tá cầm găng tay vô khuẩn đưa cho anh, anh nhận lấy đeo vào như thường lệ.

“Anh đeo ngược rồi.” Y tá nhỏ giọng nhắc nhở, đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy bác sĩ Giang mất hồn mất vía, còn phải nhìn chăm chú mấy lần mới dám lên tiếng nhắc nhở.

“À.” Giang Thần hoàn hồn.

Không sao là tốt. Thực ra, điều mà Giang Thần luôn nghĩ chính là bốn chữ này. Không sao là tốt, không sao, quả thực, rất tốt.

2

Trần Tiểu Hy không ngờ con gái của mình lại như thế này.

Nhăn nheo, hồng hồng, còn đang bong tróc lớp da trắng đục.

Cô cảm thấy buồn bực, Giang Thần đẹp trai là thế, cô cũng không tệ, sao lại sinh ra đứa nhỏ thế này.

Trần Tiểu Hy âu sầu muốn chết, không nhịn nổi hỏi Giang Thần: “Con gái chúng ta xấu như thế này, sau này làm sao mà lấy chồng đây?”

Giang Thần bụm trán, “Trẻ sơ sinh đều như thế cả.”

Mẹ Trần Tiểu Hy vừa khéo bước vào, nghe thấy toàn bộ cuộc đối thoại giữa họ, một bàn tay định giáng vào đầu Trần Tiểu Hy, Giang Thần nhanh tay lẹ mắt chặn giữa hai người, “Mẹ, có phải là mẹ ninh canh không ạ?”

“Mẹ qua đây là để gọi các con ra ngoài uống canh.” Mẹ Trần Tiểu Hy vẫn đang trừng mắt với cô.

Trần Tiểu Hy làm mặt quỷ đắc ý với mẹ.

“Hồi nhỏ cô còn xấu hơn, đỏ hỏn như được vớt lên từ nước sôi!”

“Nào xấu như cháu gái mẹ, đỏ hỏn còn trầy da, như được vớt ra từ nước cống sôi sùng sục!”

“Có xấu thế nào cũng hết như cô hồi nhỏ, là gen xấu của cô!”

“Con có xấu thế nào cũng giống hết mẹ hồi nhỏ, mẹ mới là nguồn gốc của gen xấu!”

...

Giang Thần nhẹ nhàng bịt tai cô con gái đang ngủ say lại, thế giới của người lớn có quá nhiều lời nói khó nghe, đừng nghe đừng nghe.

Trần Tiểu Hy chưa bao giờ nghĩ mình sẽ không làm được một người mẹ tốt. Ngày nay các bà mẹ quả thực quá khoa trương, sách giáo dục trẻ nhỏ nói về cách nuôi trẻ cứ như bồi dưỡng sinh vật tiền sử, cái gì cũng phải vô khuẩn, cái gì cũng phải hữu cơ, cái gì cũng phải khử độc. Trong ấn tượng của cô, mẹ cô là một bà mẹ rất tùy ý, mà cô vẫn trưởng thành vui vẻ khỏe mạnh đấy thôi. Nhưng chẳng mấy chốc, cô đã ý thức được rằng, tâm thái “nhẹ nhõm làm mẹ” của mình đã bại trận triệt để trước tâm thái “làm cha khoa học” của Giang Thần.

Khi bạn nhỏ Giang Khả được một tháng tám ngày, người cha là bác sĩ vĩ đại của cô bé đã mang virus cúm từ bệnh viện về nhà, và nhanh chóng lây cho người mẹ không có sức đề kháng gì của bé. Trần Tiểu Hy buồn hết sức, muốn gọi điện thoại cho mẹ tới chăm cháu, nhưng bị Giang Thần ngăn lại. Anh nói, sức đề kháng của trẻ sơ sinh vô cùng mạnh mẽ, không dễ bị cảm.

Sau khi cãi nhau một trận, cuối cùng Trần Tiểu Hy vẫn gọi mẹ cô đến. Bà ngoại gọi cô cháu ngoại của mình là bảo bối, đối đãi với cặp vợ chồng bị cảm như kẻ địch. Trần Tiểu Hy bị mẹ cô ép tới độ muốn sờ vào mặt con gái còn phải đeo găng tay dùng một lần mới được phép.

Giang Thần thông minh hơn cô, đeo găng tay cao su y tế, cảm giác nơi bàn tay sẽ thật hơn nhiều.

Chỉ có điều, nhìn thấy Giang Thần mang găng tay cao su màu trắng, mặt không biểu cảm sờ vào đầu con mình, không hiểu sao Trần Tiểu Hy cứ cảm thấy sợ hãi rụng rời.

Vài tháng sau, cuối cùng thì bạn nhỏ Giang Khả đã thay da đổi thịt. Đúng vậy, con gái của họ tên là Giang Khả, là cha của Giang Thần đặt, chủ tịch thị trấn nói rằng, sau này cô bé nhất định sẽ là một người đáng yêu. Mọi người đều khen cái tên hay, Trần Tiểu Hy đành phải nhẫn nhịn kích động thêu dệt ra câu vè thuận miệng “Giang Khả Giang Khả, mau tới giảng bài giảng bài”, để nói cảm ơn cha chồng một cách khéo léo. Thôi được rồi, chúng ta nói tiếp, Giang Khả cuối cùng đã trở thành một cô bé trắng trẻo, mũm mĩm, đáng yêu hết như em bé trong quảng cáo sữa bột.

[1] Trong tiếng Trung, “Giang Khả” và “giảng bài” phát âm gần giống nhau.

Theo lý mà nói, cô hẳn là có thể xóa đi câu chê bai đánh giá vẻ đẹp của con gái mình. Hôm nay, Giang Thần và Trần Tiểu Hy đang ngồi quanh nôi nhìn bạn nhỏ Giang Khả ngủ.

“Anh không cảm thấy con gái chúng ta càng ngày càng đáng yêu sao?” Trần Tiểu Hy cuối cùng đã bước ra khỏi bóng đen tâm lý con gái mình xấu, “Anh nhìn dáng ngủ của con bé đi, giống y như thiên sứ nhỏ ấy.”

Giang Thần nhìn con gái mỗi ngày mập lên một chút, mập lên một chút, chọc vào cánh tay mũm mĩm của cô bé, dăm chiêu rồi trả lời: “Giống như một cục thịt đang lên men.”

Trần Tiểu Hy không nói gì, mặt không cảm xúc đi ra khỏi phòng.

Cô đi tới ban công gọi điện thoại cho mẹ cô, “Mẹ à, con bỗng muốn ăn bánh bao, là loại vừa hấp xong căng mọng bốc khói nghi ngút ấy ạ, khi nào mẹ tới làm cho con?”

3

“Anh về rồi đây.” Giang Thần đẩy cửa nói một câu theo thói quen.

Trong phòng im ắng, không có lấy một câu đáp lại, anh lại cao giọng, “Anh về rồi.”

Cửa phòng khép hờ, nhìn qua khe cửa, Trần Tiểu Hy đang dựa lên đầu giường đọc truyện tranh, Giang Tiểu Khả say ngủ bên cạnh.

Giang Thần đẩy cửa phòng, “Anh về rồi đây.”

Trần Tiểu Hy rời mắt khỏi cuốn truyện tranh hai giây, “Ồ, em nghe thấy rồi, anh nhỏ tiếng chút! Đừng đánh thức Khả Khả.”

Cảnh tượng cô phi ra ngoài, lắc cánh tay anh hỏi “Sao hôm nay anh tan làm sớm thế? Anh có mệt không? Có đói không? Em tìm chút gì đó cho anh ăn nhé? Em rót cốc nước cho anh nhé? Hay là anh muốn uống nước ngọt” của trước kia rốt cuộc đã bị ai sửa đổi rồi?

Đứng vài phút, thấy Trần Tiểu Hy đã quay trở về với thế giới truyện tranh, Giang Thần đành phải rón rén tới phòng sách.

Hai chiếc bàn trong phòng sách để đầy bản thảo lộn xộn. Gần đây, Trần Tiểu Hy mê vẽ tranh cho nhi đồng, đang nhân lúc nghỉ sinh để vẽ một cuốn đồng thoại. Trước kia, cô không dám quăng đồ của mình lên bàn sách của Giang Thần, thậm chí một trong những nhiệm vụ của cô chính là giúp Giang Thần thu dọn đồ đạc lộn xộn trên bàn. Quả thực là nay không như xưa.

Giang Thần muốn dọn ra một chỗ để viết luận văn, vốn chỉ định đẩy đồ đạc trên bàn mình sang bàn của Trần Tiểu Hy, ai ngờ lại nhặt được một gói bánh quy ăn dở, một gói khăn ướt, một chiếc bím mới nguyên trong đồng giấy. Anh đành phải đi lục đồng giấy trên bàn của Trần Tiểu Hy, quả nhiên là còn thấy một núm vú cao su, một thìa canh.

Anh thở dài bất đắc dĩ, nhà có vợ hiền.

Khi mùi thơm của đồ ăn bắt đầu tỏa ra khắp phòng, Giang Thần buông bút xuống, mở cửa phòng sách, nhìn thấy Trần Tiểu Hy đang đút cháo cho Giang Khả.

Thấy anh ra ngoài, cô nhiệt tình nói với Giang Khả, “Con nhìn kìa, là cha đấy.”

Giang Khả hứng hờ, i i a a chu miệng đòi thìa cháo trong tay cô.

Trần Tiểu Hy bị chọc cười ha hả, xúc một thìa lên đưa vào miệng cô bé, đợi cô bé há miệng muốn ăn, lại thu thìa về, khiến Giang Khả tức khóc oa oa.

Hai người chơi trò giành đồ ăn với một chiếc thìa, Giang Thần ở bên, cảm thấy mình rất thừa thãi.

Anh không nhịn được, hỏi một câu có thể ăn cơm chưa?

Trần Tiểu Hy cười trả lời: “Anh ăn cháo trong nồi đi, em nấu nhiều lắm, con không ăn hết được.”

Ta không thèm ăn cái thứ nhão nhoét ấy! Giang Thần lật bàn trong lòng.

“Vậy em ăn gì?”

Trần Tiểu Hy nhún vai, “Chiều em ăn rồi, giờ vẫn chưa đói, khi nào đói em sẽ nấu mì.”

Tối tối, Giang Thần - người chỉ được ăn bát cháo, vừa đói vừa buồn ngủ nằm trên giường thờ người, còn Trần Tiểu Hy và Giang Khả nằm trên giường chơi trò bay lượn.

Giang Khả cười khanh khách, Trần Tiểu Hy cũng cười khanh khách.

“Mau đi con ngủ đi, mười hai giờ rồi.” Giang Thần để tay lên mắt, uest oải nói.

“Hôm nay người ta đã ngủ cả buổi chiều, dôi dào tinh thần lắm.” Trần Tiểu Hy hỏi Giang Khả: “Phải không con, phải không con, phải không con?”

Đương nhiên Giang Khả không thể trả lời cô, chỉ cười khúc khích.

Giang Thần đành nói: “Sáng mai anh có một ca phẫu thuật.”

Giờ Trần Tiểu Hy mới hiểu, cô tỏ vẻ thấu hiểu lòng người đề nghị: “VẬY anh đến phòng sách ngủ đi, anh nghỉ ngơi sớm đi nhé, đừng để mẹ con em làm ồn.”

Giang Thần kéo chăn dưới đắp lên đầu, rầu rĩ nói câu “Thôi bỏ đi”, lật người, đưa lưng về phía hai người họ.

Đến nay, cuối cùng Giang Thần đã ý thức được rằng, anh đã hoàn toàn bị thất sủng trong cái nhà này.

4

Bạn nhỏ Giang Khả mới biết bò, Trần Tiểu Hy đã quyết định đợi cô bé lớn hơn một chút sẽ đưa cô bé đi học đàn dương cầm. Hồi nhỏ bị ép đi học đàn, Giang Thần cảm thấy vô cùng khổ sở, mỗi dịp lễ tết còn bị phụ huynh lôi ra ngoài biểu diễn, nên anh cảm thấy để con gái cứ mặc sức chơi đùa, trường thành tự nhiên là được.

Trần Tiểu Hy hiếm khi kiên quyết một lần, thậm chí đã bắt đầu để dành tiền mua đàn dương cầm.

Giang Thần bày tỏ, trước khi em tiết kiệm tiền mua đàn, có phải là nên cân nhắc xem nhà chúng ta có chỗ để đàn hay không? Trần Tiểu Hy bày tỏ, dọn phòng sách của anh đi, để đàn vào đó!

Vốn chỉ là thảo luận, một hôm về nhà, Giang Thần thấy Trần Tiểu Hy đã cầm một chiếc thước cuộn đo đi đo lại trong phòng sách, còn bàn sách của hai người đã được bê ra ngoài cửa.

Giang Thần thử nói lý với cô, ví dụ chưa chắc Giang Khả đã có hứng thú với đàn dương cầm, ví dụ Giang Khả còn nhỏ không cần phải sốt sắng như

vậy, ví dụ ngón tay Giang Khả ngắn như thế... nhưng Trần Tiểu Hy đã hạ quyết tâm phải mua đàn dương cầm bằng được!

Tại sao Trần Tiểu Hy lại cố chấp mua đàn dương cầm cho con gái như vậy? Điều này phải quay ngược lại ân oán giữa cô và Lý Vy. Thực ra nào có ân oán gì, chỉ là sự bực tức của cô với con gái nhà người ta trên con đường trưởng thành mà thôi.

Bấy giờ vừa lên tiểu học, nhìn thấy Lý Vy có mái tóc thẳng dài ngồi trước đàn dương cầm, ngón tay thon dài nhảy múa trên đàn, cùng với nhịp đong đưa của cơ thể, những lọn tóc tạo thành từng đường nét đẹp đẽ trong không trung. Trần Tiểu Hy sờ mái tóc ngắn chấm vai của mình, nghĩ tới lời mẹ nói: Học nhạc cụ cái gì, quá đắt! Để tóc dài làm gì, phiền phức, tốn nước còn tốn cả dầu gội nữa! Ngày ấy, cô vẫn chưa biết cảm giác thích một người là thế nào, thì đã bắt đầu học được cách ghét một người rồi, bởi vì ngưỡng mộ.

Giấc mơ nhạc cụ của cô bắt đầu từ khi đó, cô kéo căng dây cao su vào hai chiếc đĩa, rồi gắn chiếc đĩa lên một tấm gỗ, học người trên tivi, ngón tay cong cong mềm mại gảy “đàn tranh.” Sau đó, cô lại chơi đàn dương cầm, vẽ phím đàn trên mặt bàn học, ký hiệu 1234567, chơi tới độ cái đầu nhỏ lắc lư. Sau đó, khả năng vẽ tranh trở nên lợi hại, cô đã vẽ một khuôn đàn trên cuốn vở vẽ tranh theo đàn trong phòng dạy nhạc, lên cấp ba, khi rảnh rỗi cô vẫn sẽ lôi ra đánh nghịch.

Giang Thần nghe xong câu chuyện của cô mới bừng tỉnh, hồi nhỏ nhìn sang nhà cô từ cửa sổ, thường nhìn thấy cô ngồi ngay ngắn trước bàn học, hai tay lên xuống, đầu lắc tới lắc lui, miệng lẩm bẩm. Có một dạo anh còn cảm thấy lạnh sống lưng, không phải là người này đã làm ra pháp thuật ma quái gì với mình đấy chứ?

Sau đó, Trần Tiểu Hy không mua được đàn dương cầm, bởi vì cô nhớ trong nhà Giang Thần có một cây đàn dương cầm anh dùng hồi nhỏ, có thể

truyền cho con gái họ. Sau đó, chuyện phím đàn dương cầm bị bạn nhỏ Giang Khả tô thành bảy sắc cầu vồng chúng ta không nói nữa nhé, dù sao thì chuyện ép người khác giúp mình hoàn thành giấc mộng của mình vốn dĩ đã có mạo hiểm rồi.

- Hết trọn bộ -

Table of Contents

Lời nói đầu

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

Ngoại truyện

Cuộc gặp gỡ đầu tiên

Thời niên thiếu của họ

Thời đại học của họ

Ngày tháng chia tay

Cuộc trùng phùng của họ

Tình yêu của Giang Thần

Khúc đàn dương cầm của Giang Thần

Tân hôn của họ

Ảnh cưới của họ

Cuộc sống của họ

Anh đã trở thành cha, còn cô đã trở thành mẹ